

Tiểu Lão Bản

Contents

Tiểu Lão Bản	2
1. Chương 1: Sống Lại	2
2. Chương 2: Cuộc Nói Chuyện	7
3. Chương 3: Tỉnh Lại	11
4. Chương 4: Giả Vờ Giả Vặt	14
5. Chương 5: Chân Tướng?	18
6. Chương 6: Một Phần Tâm Ý	22
7. Chương 7: Chi Tiết Nhỏ	26
8. Chương 8: Sắp Khai Giảng	29
9. Chương 9: Chuyện Ở Trường	34
10. Chương 10: Bạn Mới	38
11. Chương 11: Tìm Kiếm Cơ Hội (1)	41
12. Chương 12: Tìm Kiếm Cơ Hội (2)	45
13. Chương 13: Hợp Tác Đi	50
14. Chương 14: Bán Lắc Tay	54
15. Chương 15: Rất Hâm Mộ	56
16. Chương 16: Có Trật Tự	61
17. Chương 17: Bán Hộ	65
18. Chương 18: Nói Chuyện Hợp Tác (1)	68
19. Chương 19: Nói Chuyện Hợp Tác (2)	72
20. Chương 20: Đạo Lý Phải Biết	76
21. Chương 21: Kiếm Tiền Khó Lắm	79
22. Chương 22: Đổi Cách Hợp Tác	82
23. Chương 23: Sẽ Không Lỗ Vốn	86
24. Chương 24: Tía Con Làm Hòa	91
25. Chương 25: Bà Cô Già	95
26. Chương 26: Giai Đoạn Chuẩn Bị Trước	99
27. Chương 27: Khai Trương	103
28. Chương 28: Bị Đùa Giỡn	107
29. Chương 29: Người Quen Tới	112
30. Chương 30: Chờ Mong	116
31. Chương 31: Tiêu Đồng	120
32. Chương 32: Cuộc Thi Chuyển Cấp	125
33. Chương 33: Chọn Trường	129
34. Chương 34: Tính Cách Ăn Vạ	134
35. Chương 35: Không Phải Là Người	138
36. Chương 36: Quyết Định	143
37. Chương 37: Nhà Của Lục Quân Thần	148
38. Chương 38: Cổ Phiếu	153
39. Chương 39: Đoạn Tuyệt Quan Hệ	157
40. Chương 40: “anh Thích Em”	163
41. Chương 41: Giang Tư	168

42. Chương 42: Phiên Ngoại: Thích Một Người	174
43. Chương 43: Đà Điểu Đường Học Cẩn	177
44. Chương 44: Giai Viên	182
45. Chương 45: Tô Lễ Hàng	186
46. Chương 46: Mua Nhà	192
47. Chương 47: Thất Vọng	196
48. Chương 48: Lập Uy	200
49. Chương 49: “ăn”	205
50. Chương 50: Trần Tử Hàn	209
51. Chương 51: Lòng Tốt Dư Thừa	214
52. Chương 52: Về Cảng Thành	220
53. Chương 53: Lâm Cẩm	225
54. Chương 54: Tay Nghề Của Đường Học Cẩn	230
55. Chương 55: Quà Sinh Nhật	236
56. Chương 56: Sinh Nhật Của Đường Học Cẩn	241
57. Chương 57: Tô Gia	247
58. Chương 58: Tô Gia Tới Rồi	252
59. Chương 59: Mười Sáu Năm Khoảng Cách	257
60. Chương 60: Không Phải Không Báo, Là Chưa Tới Lúc	262
61. Chương 61: Ly Hôn	267
62. Chương 62: Từ Hồng	274
63. Chương 63: Nhân Quả	279
64. Chương 64: Gieo Nhân Nào Gặt Quả Đó	284
65. Chương 65: Hạnh Phúc Chính Văn - Hoàn	291
66. Chương 66: Phiên Ngoại 1 (từ Văn & Lục Quân Hoàn)	297

Tiểu Lão Bản

Giới thiệu

Thể loại: trọng sinh, hiện đại, nhất thụ nhất côngGhép đôi: Đường Học Cẩn x Lục Quân ThầnChuyển ngữ: Phi NguyệtT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lao-ban>

1. Chương 1: Sống Lại

Đường Học Cẩn xưa nay không tin số mệnh, nhưng số phận luôn thích đả kích những kẻ không tin nó, đáng tiếc số phận có thể bẻ cong lưng cậu lại bẻ không được tín niệm ấy, cậu vẫn tin chắc rằng nhân định thắng thiên.

Vâng theo tín niệm như vậy, cho dù từ nhỏ Đường Học Cẩn luôn phải chịu đựng những chuyện hoàn toàn có thể ép hỏng tinh thần một đứa trẻ như bị thằng em nhỏ hơn mình sáu tuổi ăn hiếp, còn có thái độ không nóng không lạnh và sự bất công của cha mẹ, nhưng Đường Học Cẩn vẫn tự tin trưởng thành, cố gắng và trả giá nhiều gấp mười lần những người khác, ngày nối tiếp đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng từ một trường tiểu học nhỏ ở quê thi đậu trung học trấn trên, lại lấy thành tích đầu bảng ở trung học trấn trên thi đậu trung học phổ thông tốt nhất của huyện, cuối cùng lấy thân phận trạng nguyên khối tự nhiên cả huyện thi đậu đại học F thành phố S.

Bốn năm sau, Đường Học Cẩn lấy thành tích ưu dị tốt nghiệp vào làm ở một xí nghiệp quốc doanh, lúc này, cậu đã 25 tuổi, thằng em nhỏ hơn cậu sáu tuổi còn đang học trung cấp chuyên nghiệp, cũng vì lười học, nó lưu ban ba lần thành tích mới miễn cưỡng chạm được tuyển trung cấp chuyên nghiệp.

Học phí trung cấp chuyên nghiệp đắt hơn trung học phổ thông bình thường rất nhiều, thế là, lúc này Đường Học Cẩn phát hiện, hai kẻ làm cha mẹ từ nhỏ đến lớn chưa từng có một lần hoà nhã với cậu bắt đầu nở mặt cười, mà mục đích chỉ là để cậu có thể nhả ra tiền giúp thằng em hoàn thành việc học còn có nuôi dưỡng bọn họ ——

Vốn còn ôm chờ mong Đường Học Cẩn triệt để không khát cầu tình thương của cha mẹ nữa, cậu chết lặng mỗi tháng gửi một phần tiền lương của mình cho thằng em và cha mẹ.

Đường Học Cẩn vốn hoàn toàn có thể thoải mái mỗi tháng lại phải rút ra phân nửa tiền lương, thế là cuộc sống của cậu bắt đầu kéo chặt lưng quần, một người đàn ông 25 tuổi, chưa từng nắm tay con gái đứng đắn yêu đương với ai, càng miễn bần làm một số chuyện bị đánh gạch men thoát khỏi thân phận xử | nam, cậu cứ thế một mình mà sống.

Cậu từng hy vọng sau khi thằng em tốt nghiệp mình có thể giảm bớt một phần chi tiêu, kể có thể tích góp dùng để mua nhà cưới vợ. Nhưng mà, cậu không ngờ là, cậu chờ được cũng là nó tốt nghiệp xong rồi ở nhà ăn bám, mà cha mẹ cậu lại báo cho cậu biết, cậu phải tiếp tục cho tiền nuôi dưỡng thằng em ăn không ngồi rồi ấy.

Từng thương tâm, từng thất vọng, từng oán hận cha mẹ, nhưng, càng nhiều là đã sớm chết lặng.

Cứ thế, Đường Học Cẩn miễn cưỡng cung cấp cho thằng em học xong trung cấp chuyên nghiệp lại phải tiếp tục cung cấp cho nó ăn bám ở nhà. Ngày qua ngày, năm qua năm, cậu cô độc cố gắng làm việc ở cái thành phố xa lạ này, chỗ ở cực kỳ sơ sài, theo giá hàng ngày càng tăng lên, nhân | dân | tệ ngày càng mất giá, chút tiền lương bé tí tẹo ấy của cậu cũng ngày một ít ỏi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Đường Học Cẩn đã thành một gã đàn ông lớn tuổi, mà còn không tiền không nhà cũng không xe, đàn bà con gái quyết là sẽ không để mắt tới cậu.

Tuy là vậy, cậu vẫn cố gắng chống đỡ.

May mà, Thượng Đế đóng lại một cánh cửa vẫn sẽ nhớ chừa cho cậu một cái cửa sổ.

Cuối cùng, vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi chín, bạn thân của cậu giới thiệu cho cậu một cô bé, sau hai mươi chín năm độc thân, Đường Học Cẩn nghênh đón mối tình đầu đầu tiên của cuộc đời, mà cậu cảm thấy nó cũng sẽ là cái cuối cùng.

Hẹn hò chừng một năm, hai người đã hiểu rõ đối phương, cô bé không chê Đường Học Cẩn không nhà không xe, Đường Học Cẩn cũng thấy cô bé rất vừa mắt, hai người đã tới bước đàm hôn luận giá.

Cứ như là giấc mộng vậy.

Có đôi lúc, Đường Học Cẩn ngủ một hồi sẽ bị giấc mộng này cười tỉnh —— sau đó nằm xuống tiếp tục giấc mộng ấy.

Chỉ là giấc mộng đẹp này vẫn bị nghiền nát, mà còn ngay một ngày khi nó sắp thành sự thật.

...

Nằm trên sàn một căn gác xập xệ, Đường Học Cẩn cảm nhận độ ẩm không ngừng kéo cao xung quanh, trước mắt là cả một biển lửa, chúng làm nhòe tầm mắt cậu, bên tai vang lên tiếng còi xe cứu thương, xe cảnh sát thậm chí còn có xe cứu hỏa hỗn loạn với nhau, và dường như cũng cách cậu quá xa.

—— tốc độ cậu nháy mắt bắt đầu trở nên thông thả.

—— động tác giấy dựa không cam lòng cũng dần yếu lại.

—— tiếng mở miệng kêu cứu đã ngày càng nhỏ.

Trước khi thế giới này tối sầm lại, Đường Học Cẩn ngẫm về cuộc sống từ nhỏ đến lớn của mình, ngẫm về nguyên nhân mình vì sao sẽ ở đây, lại vì sao sẽ chết một cách bi kịch như vậy——

Vì, cha mẹ nói với cậu, thằng em cậu, Đường Học Quân bị bắt cóc, cần hai mươi vạn tiền chuộc bọn bắt cóc mới chịu thả cho, hai ông bà nước mắt ròng ròng, đau khổ xin Đường Học Cẩn, xin cậu đừng lạng lẽ báo cảnh sát mà cứ lấy tiền tới chuộc người, bằng không thằng em cậu, sẽ có nguy cơ bị giết.

Đường Học Cẩn đồng ý, cậu chấp vá lung tung, cuối cùng mượn tới 20 vạn, trên đường tới đây, cậu còn nghĩ, có lẽ trải qua vụ việc lần này, cha mẹ có thể tốt với cậu hơn.

Thế nhưng, tới rồi thì sao.

À, phải rồi, tới rồi cậu phát hiện thì ra vụ bắt cóc này kỳ thực là kế hoạch cha mẹ cậu còn có thằng em đáng lẽ phải bị bắt cóc ấy dựng ra, cha mẹ cậu và thằng em cầm tiền chạy, nhốt cậu vào căn gác này, còn khóa cửa nữa.

Không biết Đường Học Cẩn có phải xui tận mạng không, quanh căn gác bỏ hoang này hết lần này tới lần khác chất đầy những vật phẩm nguy hiểm dễ cháy dễ nổ, mà vừa lúc có một người đàn ông đi ngang qua tiện tay ném tàn thuốc trực tiếp vào đồng vật phẩm ấy —— bùng, vật phẩm nguy hiểm nổ tung, kéo theo căn gác nổi lửa.

Sau đó thì sao, không có sau đó nữa.

Cậu chết rồi, chết dưới sự nhần tâm của cha mẹ, vì hành vi của bọn họ, cuộc đời cậu vền vẹn chỉ tới ngưỡng cửa ba mươi, đã vĩnh viễn dừng lại trước cái ngày giấc mộng thành sự thật.

Cho tới lúc chết cậu vẫn không hiểu, vì sao cậu và Đường Học Quân đều là cha mẹ sinh, đái ngộ lại khác biệt đến vậy, vì cậu là Cẩu sao?

Hổ độc còn không ăn thịt con, nhưng cha mẹ ruột của cậu lại chỉ vì hai mươi vạn, mà vứt bỏ con mình.

Đường Học Cẩn chết rất oan, cũng chết không cam lòng.

...

Tí tách, tí tách, tí tách ——

Bên ngoài vang lên tiếng nước nhỏ giọt, rất thanh thúy.

Cảm giác như rơi từ trên cao xuống khiến Đường Học Cẩn giật tỉnh từ cơn ác mộng, bật người xoay thân ngồi dậy, cậu phát hiện cả người mình đã bị mồ hôi lạnh nhúng ướt, ngón tay thậm chí không ngừng run rẩy, cảnh trong mơ, chân thật quá đổi.

Muốn đuổi tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng vừa nâng lên, Đường Học Cẩn đã trợn tròn.

Cậu không phải đã chết rồi sao?

Không phải đã chết trong cơn hoả hoạn ấy rồi sao?

Sao có thể? Cậu nhớ ký ức của mình đã dừng lại giữa bóng lửa đầy trời và tiếng xe cảnh sát chói tai, sau đó... đứng rồi, sau đó chỉ còn bóng tối.

Thế nhưng... Đường Học Cẩn sờ thân thể mình cuối cùng đặt bàn tay ở chỗ trái tim, khi cảm nhận được trái tim bên dưới đang đập mạnh, cậu rất xác định, mình còn sống.

Lẽ nào đó thật chỉ là một cảnh mơ thôi ư?

Không dám tin cúi đầu, khi ánh mắt chạm vào bàn tay, Đường Học Cẩn ngẩn ra.

Trong tầm mắt, là một bàn tay thô ráp mang theo vết kén, nhưng nó không phải trọng điểm, trọng điểm là, đây tuyệt đối không phải bàn tay đã qua tuổi ba mươi của cậu — đôi tay này rất nhỏ, căn bản là đôi tay của một thiếu niên.

Lộn người chạy vội xuống giường, Đường Học Cẩn lấy ra tấm gương cất trong căn phòng sơ sài này, cậu nhìn mình trong gương, trước là sững sờ, kể không thể tin được run rẩy duỗi tay sờ gò má mình — người trong gương cũng làm ra động tác giống cậu.

Chuyện này là thế nào?

Ngẩn ngơ nhìn mình trong gương, Đường Học Cẩn cúi đầu cắn một cái thật đau vào cánh tay... Tê, đau quá, nhưng xúc cảm môi chạm vào bắp thịt, chân thật cỡ nào, lại vì cắn quá dùng sức, cánh tay đã ấn ra một dấu rất sâu thậm chí rướm tơ máu đỏ.

Lặng lặng nhìn dấu răng, Đường Học Cẩn rủ mắt, không biết nghĩ gì, có lẽ là đang nghĩ tình huống không thể giải thích này rốt cuộc là sao, cũng có lẽ... không nghĩ gì cả.

Rất lâu sau đó.

Đột nhiên, Đường Học Cẩn ha ha bật cười, chỉ là cười lại cười, nước mắt đã rơi xuống.

Cậu nhìn người trong gương, rồi chậm rãi, kéo cao khóe miệng, lộ ra một nụ cười châm chọc đồng thời tự giễu.

— cậu sẽ không quên, người trong gương là mình, Đường Học Cẩn 13 tuổi.

Cậu đã chết, và giờ sống lại, đồng thời về tới 17 năm trước, về tới năm mình tốt nghiệp tiểu học!

Ông Trời không tệ với cậu!

Việc vốn chỉ nên là tình tiết bị người yy trong tiểu thuyết hiện thực căn bản không thể xảy ra nay đã chân thật xảy ra — cậu sống lại, còn về tới cái thuở 13 tuổi, cũng chính là năm 1994.

Đặt gương xuống, Đường Học Cẩn quan sát căn phòng mình từng ở trong một thời gian dài này, đáy mắt lóe lên xúc cảm nhung nhớ, nhưng rồi cậu nghĩ tới đôi cha mẹ nhấn tâm của mình, cánh tay đặt bên người, dần siết chặt lại, móng tay bấm sâu vào thịt — đau lắm, lại vẫn kém nổi đau trước khi chết.

Chậm rãi, ánh mắt Đường Học Cẩn trở nên kiên định.

Đã ông Trời cũng thấy cậu chết oan, cho cậu cơ hội làm lại từ đầu, vậy, cậu nhất định sẽ quý trọng nó —

cuộc đời được làm lại này, cậu sẽ đấu thiên đấu địa đấu đến cùng, đời này, cậu không muốn giẫm vào vết xe đổ nữa, Đường Học Cẩn cậu, thề nhất định phải sống ra một cuộc đời khác.

Cắn chặt môi mình, Đường Học Cẩn dùng sức đến hầu như cắn ra máu.

Nhưng càng đau, Đường Học Cẩn cười càng thoải mái, ánh mắt sáng sủa sau tai nạn và hoàn toàn khác hẳn với đời trước đang kể ra, Đường Học Cẩn được sống lại này, đã thay đổi.

...

B-F?

2. Chương 2: Cuộc Nói Chuyện

Nghe tiếng mưa tí tách nhỏ giọt bên ngoài, Đường Học Cẩn hồi hồn.

Đầu đau như muốn nứt, hồi hồn xong Đường Học Cẩn phát hiện đầu mình đau gần chết, vươn tay tính xoa huyết thái dương giảm bớt cơn đau, nhưng tay vừa chạm vào đầu, Đường Học Cẩn sờ tới không phải là da hoặc tóc, mà là băng gạc.

Về mặt sưng sờ một hồi, cậu cầm lấy cái gương vừa bị để xuống, lúc này phát hiện, đầu cậu đang quấn một vòng băng gạc, có lẽ là vì quấn khá lâu rồi, băng gạc màu trắng đã ngả vàng, thoạt nhìn bần đến muốn ói.

Đường Học Cẩn cẩn thận nhìn, sau đó lạnh mặt để gương xuống, cậu đã nhớ ra vì sao đầu mình bị quấn băng gạc.

Môi kéo ra nụ cười tự giễu, đáy mắt lại không hề có ý cười, sao cậu có thể quên vết sẹo trên đầu này chứ, nó là ở cái năm cậu tốt nghiệp tiểu học bị thằng em Đường Học Quân từ nhỏ được cha mẹ chiều đến lớn cầm đá đập vào, đập đến đầu rơi máu chảy ——

Đau lắm.

Đường Học Cẩn còn nhớ, lúc tốt nghiệp tiểu học, vì thành tích của cậu rất ưu tú, là hạng nhất của năm, nên giáo viên ở trường thưởng cho cậu ba đồng và một quyển tập. Khi ấy học sinh thành tích ưu tú sẽ được một phần thưởng nhỏ của giáo viên, thế nên phần thưởng này về tay Đường Học Cẩn.

Khi về nhà, cậu ôm quyển tập và tiền kể cho cha mẹ nghe, hy vọng nhận được một lời khen bé xít, đáng tiếc có cũng chỉ là mọi người một cái ừ lấy lệ, rồi thì ba đồng của cậu bị lấy đi hai, chỉ chừa lại một, miệng nói là vì tốt cho cậu, nói là con nít cầm nhiều tiền quá không tốt.

Khi ấy Đường Học Cẩn ngu, cho nên cậu còn vui vẻ nhìn ông Đường bà Đường chờ lại cho cậu một đồng, quả thật có thể nói là mừng khắp khối, cái vẻ sung sướng ấy cứ như một đồng này căn bản không phải trường học thưởng cho vì thành tích tốt của mình mà là cha mẹ cho vậy.

Cậu cẩn thận cất một đồng đó đi, thậm chí tính toán phải để dành nhiều chút rồi mua cho mình mấy quyển sách tham khảo nhằm tăng thêm kiến thức, nghĩ vậy, thấy mỹ mãn Đường Học Cẩn xách ba lô ra ngoài, cậu còn phải ra ngoài làm việc nữa.

Thế nhưng chưa đi được mấy bước, đã bị thằng em nhỏ hơn cậu mấy tuổi cản đường, thằng em này được chăm bẵm lắm, mới bảy tuổi đã tròn vo như một quả cầu di động, cái mặt ú nu hơn Đường Học mười mấy tuổi không chỉ một vòng.

Đường Học Cẩn đang vui, quyết định quan tâm thằng em mình vẫn không quá thích này tí chút. Thằng em cậu luôn ý vào cái thân phát tướng của mình ăn hiếp bọn nhỏ cùng tuổi, hoành hành ngang ngược như tiểu Bá Vương trong làng. Cộng thêm cha mẹ không biết vì sao, đặc biệt không thích cậu, trái lại tốt với cái bánh trôi trước mắt lắm, thế nên từ nhỏ cậu đã đổ kị nó, bất quá chỉ là tí xiu đổ kị trong lòng mà thôi, nhưng dù thế nào, Đường Học Cẩn cũng không có cách thích thằng em đứng trước mặt mình.

Thằng em duỗi tay hỏi cậu một đồng kia đâu, Đường Học Cẩn không ngu tới mức lập tức cho nó, thế nên cậu cự tuyệt. Không để ý tới thằng oắt ấy nghiêng người bỏ đi, nhưng cậu không dự liệu được nó sẽ khôn nặn đến vậy, lại nhặt một cục đá dưới đất ném vào đầu cậu, kết quả là cậu bị đập ngã xuống đất.

Cục đá rất lớn, đập vào đầu, Đường Học Cẩn trực tiếp ngất đi, máu đỏ từ trên đầu rỉ ra, rất nhanh đã lan khắp nơi, mà kẻ khởi xướng Đường Học Quân tròn mắt, bị dọa chạy.

...

A, giờ nhớ lại, cảnh này vẫn như vừa xảy ra trước mắt, Đường Học Cẩn cũng nhớ tới, khi ấy, hình như là một ngày mưa, cậu duỗi tay sờ cái đầu còn quần băng gạc của mình, ánh mắt rét lạnh.

Đường Học Cẩn nhớ, lần ấy sau khi mình tỉnh lại cha mẹ đã nói thế nào nhỉ? Đổ tất cả sai lầm lên người cậu, nói đó là lỗi của cậu mà không phải của thằng em Đường Học Quân, vì chuyện này, cậu còn bị cha tát một bàn tay, một bàn tay ấy tát cho mặt cậu sưng lên nửa tháng, mỗi ngày rất đau, có thể thấy nó dùng lực cỡ nào.

Duỗi tay vuốt ve gò má, Đường Học Cẩn cắn chặt môi, lần này, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cũng sẽ không ngoan ngoãn ăn cái tát oan uổng ấy của cha nữa!

Nhìn sắc trời bên ngoài, Đường Học Cẩn biết cha mẹ sắp về, thế là cất gương lại chỗ cũ sau đó nằm lên giường, ra vẻ còn chưa tỉnh.

Đường Học Cẩn nhớ, hai ngày sau, bí thư thôn sẽ tới nhà bọn họ, vì cha cậu Đường Quốc Hoa nhận thầu đỉnh núi ở hậu sơn, bí thư là tới đưa hợp đồng nhận thầu đất.

Cậu cần là tỉnh lại vào lúc đó.

Đường Học Cần nằm xuống, quả nhiên không bao lâu sau vợ chồng Đường Quốc Hoa đã dẫn tiểu Bá Vương về, bọn họ làm xong công việc ngày hôm nay đã đi đón Đường Học Quân bảy tuổi ở chỗ anh Cả mình về.

Do Đường Quốc Hoa nhận thầu đỉnh núi ở hậu sơn, dẫn đến gã rất được chú ý trong làng, khoảng thời gian này có thể một mình bao cả đỉnh núi, tức là nói rõ trong nhà có tiền, dân quê kiến thức nông cạn, đối với người có tiền luôn sẽ xem trọng, thế nên hai vợ chồng bọn họ khi bận phải gửi con ở nhà anh Cả, anh Cả Đường Quốc Đống của Đường Quốc Hoa rất là hoan nghênh, ông ta cũng đang mưu tính gì đó.

Nghe được tiếng bước chân, Đường Học Cần vội vàng nhắm mắt, giả vờ như chưa tỉnh, phòng cậu ở gần phòng khách, cũng rất sơ sài, căn bản không có khả năng cách âm, thế nên bên ngoài có tiếng động gì, nói gì, cậu hoàn toàn có thể nghe được.

“A Lệ, em đi xem A Cần tỉnh chưa, đã nhiều ngày như vậy, có phải xảy ra chuyện gì không.” Giọng Đường Quốc Hoa to lắm, lời gã nói đứng cách xa cũng có thể nghe rõ, vì thế rất dễ dàng, Đường Học Cần đã tỉnh nghe rất rành mạch.

“Xác, nói bậy bạ gì đó, anh này không phải là rửa Học Quân của chúng ta gặp xui sao?” Giọng Triệu Lệ cũng chẳng thua kém bao nhiêu, trái lại thật ứng với câu không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Đường Quốc Hoa nhíu mày, cảm thấy mục già bên cạnh mình nghĩ rất nhiều, “A Cần có chuyện hay không dính gì tới Học Quân?”

Triệu Lệ liếc Đường Quốc Hoa một cái, duỗi tay ôm con trai bảo bối của mình lên, sờ đầu nó, rồi ngắt đầu giải thích: “Chẳng lẽ không cần đền mạng à? A Cần nếu thật có gì, vậy Tiểu Bảo nhà chúng ta cũng trốn không thoát,”

“Bọn nhỏ cãi nhau là chuyện như cơm bữa, chẳng lẽ còn có thể ngồi tù? Đến lúc đó cần chết không nhận, ai nói được gì?” Đường Quốc Hoa tùy tiện nói thẳng.

“Nói dễ nghe thật, khi Học Quân đập A Cần có rất nhiều người đã thấy đấy.” Sờ đầu bé ngoan trong lòng, Triệu Lệ không hề suy xét đến việc Đường Học Cần cũng là con mụ.

“Cái thứ đàn bà thiên cận, Học Quân đã nói không có ai thấy nó đập đầu A Cần.” Liếc Triệu Lệ một cái, Đường Quốc Hoa móc ra mấy viên kẹo trong túi đưa cho Đường Học Quân, cười híp mắt ôn hòa nói: “Có phải không nào con trai bảo bối của cha?”

Đường Học Quân cầm kẹo Đường Quốc Hoa cho ăn đến miệng dính tèm lem, nghe xong câu hỏi này, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi nhìn cha nó gật đầu, “Ngày đó không có ai thấy, mà còn là lỗi của Đường Học Cần, ai bảo nó không cho con tiền.”

Triệu Lệ cười híp mắt sờ đầu con mình, hùa theo nó: “Không sai, đều là lỗi của A Cẩn, một đồng cho Học Quân của chúng ta mua kẹo thì sao chứ, chờ nó tỉnh lại, mẹ đánh nó cho con.”

Đường Học Quân nghe xong mắt sáng rực, hớn hỏ xoay người nhìn Triệu Lệ, “Thật à? Mẹ sẽ đánh Đường Học Cẩn cho con?”

“Đương nhiên rồi, ai bảo A Cẩn bủn xỉn không chịu cho tiểu bảo bối Học Quân của chúng ta một đồng chứ.” Triệu Lệ không ngừng hứa hẹn, phảng phất như con của mẹ chỉ có Đường Học Quân, mà Đường Học Cẩn tét đầu giờ này khắc này nằm trong căn phòng rách nát bên kia căn không phải con mẹ —— bất quá, có lẽ thật là không phải, ai biết được?

Đường Học Quân vui vẻ chu cái miệng dính nhớp kẹo chọt vào mặt Triệu Lệ, khiến Đường Quốc Hoa ngồi bên cạnh ước ao không thôi, con mình ấy thế mà không chịu thân với mình, gã bèn vội vã nói: “Tối đây, Học Quân cũng hôn cha một cái, cha cũng đánh A Cẩn cho con được không?”

“Được được.” Tự nhiên nhận được, là một mặt nước miếng Đường Học Quân hớn hỏ trét lên.

Cuộc nói chuyện này bị Đường Học Cẩn nằm trên giường trong căn phòng bên cạnh nghe toàn bộ, cậu chậm rãi co gập khóe miệng, không biết ba kẻ bên ngoài là làm cách nào dưới tình huống cậu chưa tỉnh lại, đã cao giọng đàm luận đầy toàn bộ trách nhiệm của Đường Học Quân lên người cậu.

Cổ găng mở to mắt, bên trong ánh mắt ấy vô hỉ vô bi, có lẽ vì đã không còn chờ mong, nên nghe xong những điều này, cũng không có quá nhiều đau đớn, dù sao, đời trước khi chết, cậu đã không ôm hy vọng gì với cái nhà này nữa, không phải sao?

Cậu không biết vì sao Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ có thể nhẫn tâm như vậy, rõ ràng sinh cậu ra lại không xem cậu là con, bất quá nó đã không quan trọng, giờ điều duy nhất cậu muốn làm, là rời khỏi cái nhà này, càng xa càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn không gặp lại ba kẻ khiến cậu buồn nôn đến lộn ruột ấy.

Cảm thấy dùng hai chữ người nhà với bọn họ, quả thật là chà đạp hai chữ ấm áp tốt đẹp này.

Nhắm mắt lại, bên tai Đường Học Cẩn còn văng vẳng đôi câu hòa hài lại ấm áp của ba kẻ bên ngoài, lòng cậu rõ ràng, bọn họ mới là người một nhà, mà cậu bất quá là bị cách ly bên ngoài... Nhưng, đã không hề gì.

Nhắm mắt giả vờ chưa tỉnh Đường Học Cẩn bắt đầu dựng lên từng bức tường cao bên ngoài, cách ly mình và mọi người, cuộc đời được làm lại này, cậu không nguyện tin vào bất kỳ ai cả, chỉ có bản thân, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân.

...

stylUD??L

3. Chương 3: Tỉnh Lại

Lần chờ này của Đường Học Cẩn, trực tiếp chờ đến hai ngày sau, đó là lúc giữa trưa, cậu rất vừa vặn tỉnh lại.

Khi tỉnh, càng vừa vặn là lúc Triệu Lệ tới phòng cậu tính thay băng cho, Đường Học Cẩn vờ ra vẻ vừa tỉnh, hồ đồ vô tri, đáng thương không thôi nhìn Triệu Lệ, há miệng, khàn khàn gọi một tiếng: “Mẹ.”

Triệu Lệ vốn vẫn cúi đầu vọc thuốc bôi và băng gạc, kết quả bị tiếng gọi đột nhiên này của Đường Học Cẩn dọa phải, hồi hồn xong ánh mắt mụ lóe lên sự chán ghét, nhưng khi xoay người lại đã thu liễm về mặt ấy khiến nó không khác gì bình thường, mụ vỗ ngực mình, dùng cái giọng trách cứ mắng: “Cái thằng này, đột nhiên lên tiếng là muốn dọa chết mẹ mày sao.”

“Mẹ, đau quá...” Đường Học Cẩn giơ tay sờ cái đầu quấn băng gạc của mình, méo miệng, thoát nhìn như là muốn khóc ra, nhưng trong lòng, lại không hề gợn sóng, thậm chí còn rất chăm chọc.

Nói thật, trên thế giới này có người mẹ nào ở khi con mình bị thương tỉnh lại câu đầu tiên không phải quan tâm mà là trách cứ chứ? A, Đường Học Cẩn chỉ muốn cười lạnh, cậu thật không biết trái tim của Triệu Lệ đã méo mó đến nhường nào.

“Đau là đúng rồi, lần này nói thế nào cũng là lỗi của mày,” Triệu Lệ nhìn đứa bé gầy yếu nằm trên giường, đầy lòng lóe lên sự thương hại, nhưng vừa nghĩ tới con mình và phần ký ức khiến mụ ghét cay ghét đắng kia, mụ đã thu hồi xúc cảm ấy, liếc Đường Học Cẩn một cái, nói tiếp: “Mày cũng thật là, em nó còn nhỏ, nó xin tiền mày cho là được, không cho thì thôi làm chi còn chọc nó? Còn có a, đang yên đang lành mày đẩy em làm gì, nó nhỏ như vậy, cũng khó trách lấy đá đập mày.”

Đường Học Cẩn không nói một lời nghe con mụ có lẽ là mẹ cậu ngồi trước mặt cậu lật ngược phải trái trắng đen, ngồi trước mặt người bị hại này chết sống xoay cậu từ người bị hại thành tự làm tự chịu, đầy lòng lạnh lùng cười, vẻ mặt lại vẫn bày ra sự thuần lương, nghi hoặc nói, “Mẹ, Học Quân nói vậy à? Nhưng con không có đẩy em.”

Triệu Lệ trừng mắt, giận quát Đường Học Quân: “Ý mày là Học Quân nói dối?”

“Nhưng con thật...” Đường Học Cẩn chớp mắt, đáng tiếc cậu chưa nói xong, đã bị Triệu Lệ đánh gãy.

Giọng Triệu Lệ không hề thua Đường Quốc Hoa, một tiếng quát này của mụ, trực tiếp gọi gã đàn ông đang ngồi nghỉ trong phòng khách vào. Đường Quốc Hoa banh cái mặt xấu xí, mắt trợn lên, hung ác cực kỳ, “A Lệ em ầm ĩ cái gì đó, dọa Học Quân của chúng ta rồi.”

Triệu Lệ cười lạnh trào phúng: “Còn không phải con trai ngoan của anh, mới tí tuổi đầu đã học được nói dối giả vờ vô tội, em nói nó nó còn dám cãi lại đây này.”

Đường Quốc Hoa nghe xong lời Triệu Lệ, nháy mắt kéo xệ mắt, gã vốn đã to con, mắt trợn lên, tướng ta thoát nhìn rất ác. Bất quá Đường Học Cẩn nếu không có sống lại, có lẽ sẽ sợ, nhưng giờ bề ngoài của cậu tuy chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi nhưng nội tâm đã không phải linh hồn trẻ tuổi ấy, thế nên khi đối mặt với Đường Quốc Hoa, cậu không hề có tí sợ hãi nào.

Cái thân ú nu của Đường Học Quân đứng cạnh Đường Quốc Hoa, ngón tay mập thù lù ngậm trong miệng, bẹp bẹp mút vui vẻ, chính ở lúc này, nó nhìn người anh đã tỉnh trên giường, nghĩ tới một đồng trong tay anh nó có thể mua rất nhiều kẹo, bèn xoay tròn đôi mắt, cái thân ú như trái banh lăn tới bên giường, cười hì hì mở miệng: “Đường Học Cẩn mày tỉnh rồi à, mẹ nói mày tỉnh rồi tao có thể lấy tiền của mày, mày đưa một đồng của mày cho tao mua kẹo đi.”

—— cả xưng hô cũng là tùy tiện chỉ tên nói họ.

Nói xong, nó đã duỗi bàn tay bần thủ của mình tới trước mặt Đường Học Cẩn, căn bản không nhớ nó từng ném một cục đá vào đầu anh nó, cũng không nhớ việc đánh người là sai, nói đến đương nhiên mà còn lễ thẳng khí hùng, phảng phất hai chữ “còn nhỏ” có thể trung hoà mọi lỗi lầm.

Đường Học Cẩn nhìn bàn tay duỗi tới trước mặt mình, lạnh lùng cự tuyệt: “Không được, tiền đó là anh để dành mua sách.”

Giờ này khắc này, Đường Học Cẩn từ nằm thành ngồi, cậu biết nói ra lời này mình sẽ đối mặt với gì, bất quá nó chính là mục đích của cậu, triệt để tăng thêm mâu thuẫn, mà còn cậu đã tính kỹ thời gian, mấy phút sau, bí thư sẽ vào cửa.

Đường Học Quân không ngờ được anh nó sẽ cự tuyệt nó, nó trợn tròn mắt, rồi bật người oa một tiếng khóc ra, rất có tiết tấu khóc chết mới thôi, vừa khóc còn vừa duỗi tay kéo áo Triệu Lệ, ra vẻ ủy khuất mười phần, “Mẹ ơi, Đường Học Cẩn ăn hiếp con.”

Tâm can bảo bồi khóc thê thảm, quả thật làm Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa xót xa, thế là vốn đã bất mãn Triệu Lệ bắt đầu om sòm, “Đường Học Cẩn, mày dám ăn hiếp em mày trước mặt tao, là coi người mẹ này đã chết rồi phải không, hả?!”

Đường Học Cẩn vờ ủy khuất, “Mẹ, trường thưởng cho con ba đồng con đã đưa cha mẹ hai đồng, thừa lại con phải để dành mua sách, mà còn con sắp lên trung học cơ sở rồi, thầy đề nghị con nên mua một ít sách tham khảo để làm.”

Đường Quốc Hoa vừa an ủi Đường Học Quân, nghe xong lời này của Đường Học Cẩn, lập tức trợn con mắt to hơn cả trâu, “Ra là mày cảm thấy tao và mẹ mày lấy hai đồng của mày là không đúng phải không?”

“Còn có học trung học cơ sở cái gì, Nhị Oa nhà người ta nhỏ hơn mày đã có thể giúp cha mẹ nó làm việc, mày còn đi học, học cái gì chứ, không bằng ra đồng giúp bọn tao, đi học cũng chưa chắc có thể có mấy tiền đồ.”

Triệu Lệ nghe xong, cũng hát đệm, “Đúng rồi đó, mà còn Học Quân sắp tới tuổi nhập học, thằng bé lên tiểu học nhà chúng ta lại phải tăng thêm chi tiêu, tao và cha mày vừa thuê đỉnh núi kia, đã không còn bao nhiêu tiền.”

Ý lời này là bọn họ đã cạn tiền, cậu nên bỏ học cho thằng em Đường Học Quân cơ hội đi học.

Bất quá, đời trước Đường Học Cẩn không thỏa hiệp, cuộc đời được làm lại này, cậu càng không có khả năng thỏa hiệp ý nghĩ kỳ lạ như người si nói mộng của Triệu Lệ Đường Quốc Hoa, cậu muốn đi học, chỉ có vậy, mới có thể rời xa đôi cha mẹ khiến người buồn nôn này.

“Con muốn học trung học cơ sở.” Đường Học Cẩn cắn chặt từng chữ, “Con có thể tự kiếm học phí.”

Đường Học Cẩn nhớ, đời trước cậu cũng vì vấn đề lên trung học cơ sở mà lần đầu tiên lớn tiếng trước mặt bọn họ, cậu bị đánh suýt chết, nhưng điều đó cũng không khiến cậu thỏa hiệp, vì lúc đó, cậu đã biết, chỉ có cố gắng học tập, mới có thể thay đổi số phận mình.

Thế nên dưỡng thương xong cậu mỗi ngày đi giúp người ta làm việc vặt cuối cùng mới góp đủ học phí, sống lại rồi, cậu vẫn có thể làm vậy, dù sao còn hơn hai tháng trung học cơ sở mới khai giảng, cậu hoàn toàn có thời gian kiếm cho mình số tiền thứ nhất, mà tiền đề là, cậu phải thoát khỏi gia đình này cái đã.

Đường Học Cẩn nhớ bí thư thôn bọn họ là một người cực kỳ ghét cha mẹ ngược đãi con cái, đại khái vì hồi nhỏ ông ấy từng bị như vậy, nên lúc lớn, đã rất ghét loại người làm cha làm mẹ mà tùy tiện đánh chửi con mình, vì thế cậu chọn ở lúc này tăng thêm mâu thuẫn, vì muốn để bí thư tận mắt thấy Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ ra tay đánh cậu, còn là dưới tình huống cậu hiện vẫn là người bệnh.

Đáy lòng Đường Học Cẩn khá tự giễu, thì ra cậu kỳ thực vẫn nhớ như in những chuyện này sao? Có thể thấy, đời trước cậu oán cỡ nào, nhưng đời trước cậu luôn nghĩ có lẽ đợi đến lúc Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa già rồi, sẽ phát hiện mình sai, sẽ thay đổi... Nhưng, kết quả thì sao?

Ha hả, kết quả là cậu đã chết.

Mang theo tự giễu dày đặc, Đường Học Cẩn quật cường nhìn thẳng Đường Quốc Hoa, đáy mắt trong suốt không hề có sợ hãi, lưng kéo thẳng, vẻ mặt là kiên định không lùi.

Đứa bé vốn nói gì nghe nấy đột nhiên không còn nghe lời mình nữa, Đường Quốc Hoa giận lắm, gãi tròng mắt, căm tức nhìn Đường Học Cẩn, giơ cao bàn tay, tính dùng sức tát xuống.

“Đồng chí Đường Quốc Hoa?” Ngay khi bàn tay ấy chỉ cách gò má Đường Học Cẩn hai nắm tay, cái giọng nhàn nhạt để lộ nghi hoặc của bí thư vang lên, khiến nó không thể rơi xuống nữa, cứng đờ mà dừng giữa không trung.

Đường Học Cẩn rử mắt xuống, khóe miệng hơi giơ lên.

A, không sớm không muộn, rất đúng lúc.

Thế rồi cậu ngẩng đầu, viền mắt đã tụ đầy nước, “Cha, mẹ, con biết con không nên keo kiệt một đồng ấy với em, nhưng con muốn để dành tiền mua sách, thầy có nói, vào trung học cơ sở rồi việc học sẽ rất khó, thầy dặn con tốt nhất là mua một số sách tham khảo để làm, nếu không sẽ không theo kịp tiến độ, vậy nên con không cho Học Quân được, mà còn con cũng không có trách Học Quân lấy đá đập đầu con, em còn nhỏ mà, nhưng sao cha mẹ lại đổ tội cho con, con không có đẩy em, con không nói dối.”

Nói đến đây, cậu hợp thời nắc một cái, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, tiếp tục nói: “Mà còn, cha, mẹ, học phí trung học cơ sở con sẽ tự kiếm, cha mẹ đừng bắt con bỏ học.”

Nói xong, Đường Học Cẩn lớn tiếng nỉ non, phối với mấy vòng băng gạc quấn trên đầu, vai không ngừng run rẩy, thấy thế nào cũng là một đứa bé nhỏ gầy đáng thương, mà còn vừa nhìn đã biết, đứa bé này đang bị thương.

Bí thư thôn Lưu Minh Lượng đứng ở cửa nghe xong, sắc mặt nháy mắt kéo xệ, ông đen mặt nhìn Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, lại nhìn Đường Học Quân tròn vo như ăn uống đầy cuộc sống quá ư là dễ chịu bị mẹ ôm trong lòng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống người Đường Học Cẩn ngồi trên giường, thân hình gầy nhom sắc mặt tái nhợt trán còn quấn băng gạc, cả khuôn mặt đen hơn một bậc.

Giọng ông nghiêm khắc mở miệng nói rằng, “Có chuyện gì vậy?”

...

4. Chương 4: Giả Vờ Giả Vặt

“Không có gì không có gì, dạy dỗ con trẻ mà thôi.” Đường Quốc Hoa ngượng ngập lắc đầu, vẻ mặt giận dữ vừa rồi còn chưa kịp rút hết, lúc này lộ ra nụ cười miễn bần vụn vẹo xấu xí cỡ nào.

Đường Học Cẩn nhìn, đáy lòng cười lạnh, bất quá ngoài mặt vẫn bày ra vẻ đáng thương, cậu nhỏ giọng nức nở, nước mắt lạch cách lạch cách rơi như không cần tiền.

Đường Học Cẩn như vậy trực tiếp gọi lên cộng minh thế giới nội tâm của Lưu Minh Lượng, khuôn mặt vốn đã đủ đen của ông xoát một cái đen hơn, “Dạy dỗ con trẻ? Chỉ vì thằng bé nói muốn lên trung học cơ sở?”

“Không phải không phải không phải, tôi...” Đường Quốc Hoa ấp úng, gã cũng không thể nói là vì Đường Học Cẩn chọc khóc Học Quân nhà mình mà còn chết sống không chịu nghe lời gã ——

“Vậy sao vừa rồi tôi lại thấy anh giơ tay lên tính tát thằng bé hả?” Lưu Minh Lượng hừ một tiếng, nhấc chân tới trước giường, móc khăn tay trong túi ra cũng không ghét bỏ Đường Học Cẩn lúc này bần lăm nhẹ

nhàng giúp cậu lau sạch nước mắt nước mũi trên mặt, lau xong lại vỗ vai cậu, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, đừng khóc, chú làm chủ cho con.”

Đường Học Cẩn cúi đầu, không nói, vai vẫn run rẩy tiếp tục vẻ ngoài đáng thương.

Cả người Đường Quốc Hoa đã ướt đầm mồ hôi, làm dân cái làng này, gã tự nhiên biết bí thư Lưu ghét nhất là cha mẹ đánh chửi con cái, gã không thể ngờ được mình bắt quá là muốn dạy dỗ Đường Học Cẩn không nghe lời một bài học, con * nó lại đúng dịp bị Lưu Minh Lượng bắt gặp.

Đáy lòng thầm mắng một câu xui, gã trưởng Đường Học Cẩn, khi ngẩng lên đã bày ra nụ cười nịnh nọt, “Đều là hiểu lầm hiểu lầm, tôi chỉ muốn sờ đầu A Cẩn mà thôi.”

Triệu Lệ ôm Đường Học Quân bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy, chúng tôi sao có thể đánh A Cẩn chứ? A Cẩn vừa mới tỉnh lại mà.”

Ánh mắt Lưu Minh Lượng xoay một vòng trên người Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, cười lạnh một tiếng, không để ý tới bọn họ, trái lại đặt ánh mắt lên người Đường Học Cẩn ngồi trên giường, hỏi: “Sao rồi, đầu còn đau không? Cháu nói đầu này của cháu là bị em mình đánh à?”

Triệu Lệ nghe được lời này của Lưu Minh Lượng, thầm nói nếu bí thư Lưu tin lời Đường Học Cẩn vậy thì gay go lắm, vợ chồng bọn họ nhất định sẽ để lại ấn tượng hồng bét trong lòng bí thư, sau này bọn họ khai phá hậu sơn, còn phải dựa vào cán bộ thôn, cũng không thể để Lưu Minh Lượng đến khi đó xỏ bọn họ một vố, thế là mặt chuyển mặt, vội vàng mở miệng: “Bí thư Lưu nói gì vậy, đây không phải là anh em cãi nhau thôi à? Còn có thể chuyện bé xé ra to cỡ nào.” Nói xong, mặt nháy mắt với Đường Học Cẩn.

Đường Học Cẩn tự nhiên thấy ánh mắt Triệu Lệ, đáy lòng không ngừng cười lạnh, khiếp ý trên mặt cũng càng rõ ràng, thân thể co giật, phảng phất sợ hãi cực kỳ.

Thấy vậy, Lưu Minh Lượng thở dài, “Cháu cứ nói thật đi, chú làm chủ cho cháu.”

Đường Học Cẩn vờ khiếp đảm ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn còn sót lại mấy vệt nước mắt — tuy đã được Lưu Minh Lượng lau giúp, bắt quá có đôi chỗ vẫn chưa sạch sẽ.

“Học Quân đòi một đồng trường thưởng cho cháu, nó muốn mua kẹo, cháu không cho, sau đó nó lấy đá đập đầu cháu.”

Giọng Đường Học Cẩn nhẹ nhàng, trầm thấp, lại chân thật kể ra chân tướng vợ chồng Đường Quốc Hoa muốn che giấu với Lưu Minh Lượng, có thể nghĩ mà biết, vẻ mặt hiện giờ của hai người họ đặc sắc cỡ nào.

Mà lúc này, Đường Học Quân rúc vào lòng Triệu Lệ còn ngại cha mẹ mình bị ghét chưa đủ, đương nhiên lên tiếng: “Đường Học Cẩn, cha mẹ trước đã hứa, mấy tỉnh rồi bọn họ sẽ giúp tao đánh mày, ai bảo mày không cho tao một đồng đó chứ.”

Triệu Lệ vừa nghe chỉ thấy hồng, vội bịt cái miệng tính nói gì nữa của Đường Học Quân lại, vẻ mặt tuyệt đối có thể xưng là rực rỡ muôn màu.

Đường Học Cẩn che giấu ánh mắt lộ ra sự trào phúng của mình, thằng em bảy tuổi này của cậu phỏng chừng không biết lời này của nó đã một lần nữa tạo thành hình tượng số âm cỡ nào cho cha mẹ ở trong lòng Lưu Minh Lượng đi.

Ha hã, cậu quả thật là, chờ mong.

Sắc mặt Lưu Minh Lượng có thể nói thối cực kỳ, ông từ nhỏ lớn lên trong một gia đình cha không thương mẹ không yêu, bọn họ thiên vị em trai, quả thật có thể nói là mỗi ngày bị ăn hiếp cho tới lớn, vì thế ông càng có thể cảm động lây.

Lời Đường Học Quân lẽ nào có thể là giả.

Thế nên, Lưu Minh Lượng trực tiếp hất mặt với Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, xoay người nói với Đường Học Cẩn: “Cháu yên tâm, chuyện này chú làm chủ cho cháu, tiền đó cháu cứ giữ, trung học cơ sở cũng tiếp tục học, nếu cha mẹ cháu không trả tiền để cháu tới trường, cháu cứ tới tìm chú.”

Đường Học Cẩn tròn tròn mắt, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ, cậu gật đầu, đầy mặt vui sướng, “Cảm ơn chú Lưu.”

Nói xong, còn đặc biệt thẹn thùng cúi đầu, “Kỳ thực cũng không trách mẹ, Học Quân còn nhỏ, bọn họ thương nó là phải, mà còn bọn họ thuê hậu sơn xác thực đã tiêu không ít tiền, thế nên cháu định thừa dịp nghỉ hè này lên trấn xem có việc gì có thể làm không, cháu có thể tự kiếm học phí.”

Lưu Minh Lượng rất thoả mãn với thái độ này của Đường Học Cẩn, ông gật đầu, “Giỏi lắm, chú thích những đứa bé như cháu, làm ra làm chơi ra chơi.”

Được khen, Đường Học Cẩn thẹn thùng cười, khiến khuôn mặt vốn không tính quá xuất sắc của cậu lóe lên hào quang chói mắt.

Lưu Minh Lượng trầm tư một hồi, kể nói: “Nếu cháu muốn tự kiếm học phí, vậy nhận một tiếng chú Lưu của cháu chú cũng bắt cái cầu cho cháu, chú có một người bạn ở trấn trên, cậu ấy mở tiệm quần áo, hiện đang thiếu người, vừa vặn cần một người trông tiệm, cháu tới chỗ cậu ấy đi, tiền lương không nhiều, một tháng chừng tầm ba bốn trăm, nhưng hai tháng cũng đủ để cháu nộp tiền tới trường và để dành tiền sinh hoạt về sau.”

Mắt Đường Học Cẩn sáng lên.

Đây quả thật là bánh từ trên trời rơi xuống, ý tưởng ban đầu của cậu chỉ là tính như đời trước giúp người trong thôn mấy việc vặt lúc nông thu, rồi đào một ít nấm hoặc gì đó trên núi lên trấn bán, nhưng không

thể ngờ rằng lại được một thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Nghĩ thế, Đường Học Cẩn càng cảm kích Lưu Minh Lượng, cậu thề, mình ngày sau nếu có cơ hội nhất định sẽ hồi báo ông.

Giải quyết xong rồi chuyện của Đường Học Cẩn, Lưu Minh Lượng bắt đầu chính sự khiến mình tới đây, ông từ cái túi tùy thân mang theo lấy ra hợp đồng nhận thầu đất đai, lạnh lùng đưa cho Đường Quốc Hoa, giọng điệu lãnh đạm và công thức: “Các vị xem đi, nếu không có gì khác thì ký tên, hợp đồng có hai bộ, một bộ các vị giữ một bộ chúng tôi giữ, để tiện cho việc kiểm tra về sau.”

Đường Quốc Hoa lau sạch tay mình, gã là một hán tử nông thôn thô ráp, thuở bé chỉ học tiểu học, mà còn chưa học xong lớp hai đã bỏ học về nhà trồng trọt, sao có thể đọc hiểu mấy thứ này chứ.

Thế là gã trợn to mắt, hai tay cầm hợp đồng cũng không xem, chỉ nhìn Lưu Minh Lượng cười làm lạnh: “Bí thư Lưu, cái này, gã quê mùa như tôi sao có thể đọc hiểu mấy cái này chứ, bất quá chúng tôi đều tin ngài, đã là ngài đưa cho, vậy nhất định là không có vấn đề gì, ngài chờ chút, tôi lập tức ký tên.”

Triệu Lệ bên cạnh liếc mòng kéo Đường Quốc Hoa, muốn cầm xem nội dung bên trên. Triệu Lệ cũng chỉ học tiểu học, bất quá mù tốt hơn Đường Quốc Hoa một tí, mù học đến lớp bốn mới bỏ học về nhà, mà còn không phải mù lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, mù cảm thấy hợp đồng này mình phải đọc một lần mới bảo hiểm.

“Quốc Hoa, chờ đã, cho em nhìn cái.”

Đường Quốc Hoa nghe xong, trừng Triệu Lệ, “Đàn ông bọn tôi nói đàn bà như bà chen miệng cái gì, bí thư Lưu chẳng lẽ còn tham của chúng ta.”

Triệu Lệ cũng cảm thấy hành vi hiện tại của mình khá đánh mặt Lưu Minh Lượng, thế là ngượng ngập rút tay về, ôm Đường Học Quân ngồi sang bên.

Lưu Minh Lượng lờ đi, dù sao ông không có khả năng làm gì trên hợp đồng, cho nên vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Đợi đến khi Đường Quốc Hoa nguệch ngoạc ký tên mình lên, cầm hợp đồng tới trước mặt Lưu Minh Lượng, đưa cho ông xong, mới nhỏ giọng nói: “Bí thư Lưu, chuyện của A Cẩn, ngài không nói đùa chứ?”

Nếu thật như lời Lưu Minh Lượng nói, giới thiệu cho Đường Học Cẩn một công việc ở trấn trên để nó tự kiếm học phí, vậy Đường Quốc Hoa quả thật là cầu còn không được, gã không cần trả học phí, hoàn toàn có thể tiết kiệm không ít tiền mua quần áo mới và kẹo cho Học Quân nhà gã.

Lưu Minh Lượng là ai, cho dù chỉ là bí thư thôn, cũng đã gặp vô số người, ông nhìn sắc mặt Đường Quốc Hoa, chỉ biết người này nghĩ gì, thế là khề hừ một tiếng, lãnh đạm nói: “Tôi còn không đến mức chỉ nói không làm.”

Đường Quốc Hoa cười làm lành: “Tôi không có ý này, tôi tự nhiên tin ngài.”

Lưu Minh Lượng liếc Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ một cái, lắc đầu xoay người rời đi.

Lưu Minh Lượng vừa đi, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ lập tức thu hồi nụ cười và vẻ mặt nịnh nọt, hai kẻ âm trầm ấy nhìn nhau, trực tiếp lao vào phòng Đường Học Cẩn.

Trong phòng, Đường Học Cẩn đã thay băng xong cho mình, mớ băng ố vàng bẩn thỉu bị cậu tháo xuống ném vào góc, lúc này cậu nghe được tiếng bước chân, ánh mắt lóe lóe, khóe miệng giờ lên.

Ngồi trên giường, ánh mắt Đường Học Cẩn nhìn thẳng vào hai vợ chồng Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ nổi giận dùm dùm tới tìm cậu tính sổ, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ nổi giận dùm dùm vào phòng kết quả là phát hiện Đường Học Cẩn đang ngồi trên giường ánh mắt ngoác ngoác nhìn chằm chằm bọn họ, đôi mắt đen ấy quả thật như một cái động đen thui, không hiểu nguyên do, bọn họ đều nổi da gà.

Lắc đầu, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ hồi hồn xong sắc mặt cứng đờ, ánh mắt nhìn Đường Học Cẩn có thể nói bất thiện.

“Cái thằng xúi quẩy này, hôm nay bọn tao nếu không dạy cho mày một bài học, mày sẽ không biết trời cao đất rộng, còn dám nói lung tung bịa đặt trước mặt bí thư Lưu.”

...

5. Chương 5: Chân Tướng?

Bịa đặt? A, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ rốt cuộc là bằng vào cái gì ở trước mặt cậu cảm thấy lời nói dối của bọn họ là thật chứ? Buồn cười chết đi được, thật cho rằng cậu vẫn là Đường Học Cẩn ngu ngốc bị khi dễ cũng chỉ có thể nén giận mong chờ thân tình sao?

Đường Học Cẩn chỉ cảm thấy mỗi một tế bào trên người đều kêu gào phản kháng, mỗi một lỗ chân lông đều phun trào cơn giận không thể khống chế! Bằng vào cái gì! Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ bằng vào cái gì đối xử với cậu như vậy, nếu không thích cậu, không muốn thấy cậu, vậy sinh cậu ra để làm chi, lẽ nào ăn no rồi mở không chuyện gì làm?

Ngồi trên giường, đôi tay Đường Học Cẩn để bên người siết chặt thành nắm, móng tay bị cắt gọn gàng sạch sẽ trực tiếp bấm vào lòng bàn tay, có thể thấy rõ giờ khắc này, cậu đã dùng bao nhiêu sức, cái đầu rũ xuống giấu đi hận và giận sắp tràn ra ở đáy mắt.

Không rên một tiếng, Đường Học Cẩn hãy còn chìm đắm trong thế giới của mình, không để ý tới Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ đứng trước mặt cậu, treo danh hiệu “cha mẹ” cậu.

Đường Quốc Hoa không nghĩ tới lời mình nói chỉ như cái rắm, không thể dấy lên tí sóng gợn gì, tính tình vốn đã nóng nảy của gã càng không thể át. Bất quá ở trước khi nổi giận, gã cẩn thận nhìn thẳng con trai ngày xưa gã nói gì nghe nấy, đánh không dám đỡ mắng không dám cãi này, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất không khoa học, lẽ nào thật là bị bảo bối Học Quân nhà gã đập ra tiểu quỷ nào đó quần lên?

Không biết vì sao nổi da gà cả người, Đường Quốc Hoa lắc đầu ném mấy cái suy nghĩ vớ vẩn này tới chân trời, gã hằm hằm nhìn Đường Học Cẩn, đôi mắt ánh đỏ, buột miệng mắng to, “Sao hả, giờ có bí thư Lưu làm chỗ dựa, gan cũng lớn rồi, cả lời cha mẹ nói đều có thể không để ý tới phải không? Mày không ngẫm lại là ai nuôi mày lớn, quả thật là đồ vô ơn!”

Đường Học Quân ngẩng đầu nhìn lão già nổi điên trước mắt, cái thân mập mạp ục ục cọ tới sau Triệu Lệ, chỉ lộ ra đôi mắt láo liên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Triệu Lệ không lên tiếng, mặt thờ ơ lạnh nhạt, mặt cũng không nghĩ ra nguyên nhân Đường Học Cẩn từ nhỏ đã mềm nhũn vì sao đột nhiên thay đổi lớn vậy. Trước đây bọn họ chỉ cần thoáng ra vẻ ôn hoà, Đường Học Cẩn sẽ lập tức cười như thằng ngu, chỉ kém chút nữa là nhảy cao ba thước, mà khi bọn họ nổi giận, Đường Học Cẩn sẽ lập tức ngoan như thỏ, bất quá lần này, không thể ngờ lại biến thành vậy.

Đường Học Cẩn chỉ cảm thấy đời trước mình quá ngu.

Đề xuống cơn giận và oán hận nghiêng trời lệch đất, Đường Học Cẩn khôi phục vẻ bình tĩnh, ngẩng đầu, ánh mắt như hồ sâu ngoắc ngoắc nhìn Đường Quốc Hoa đang lên cơn thịnh nộ, bỗng nhiên, khóe miệng cậu chậm rãi gợn lên.

“Lẽ nào, cha mẹ cảm thấy con nên tùy ý cha mẹ dầy vò?” Giọng Đường Học Cẩn lộ ra dị dạng quỷ dị, độ cong khóe miệng đã ngày càng lớn, ánh mắt lại quá đỗi tĩnh lặng, cậu gần từng chữ: “Có lẽ hai người còn chưa biết? Hai ngày trước con sớm đã tỉnh, sau đó, rất may mắn chính tai nghe được cuộc nói chuyện của mọi người.”

Nhìn ánh mắt Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ lóe lên sự hoảng hốt, Đường Học Cẩn không dừng, trái lại ném ánh mắt của mình về phía bọn họ, bên trong đôi ngươi màu đen lộ ra biến ảo khôn lường, “Cha, cha nói cha có thể nào nhẫn tâm vậy? Con cũng là con cha, nhưng ngày đó cha nói gì ấy nhỉ... À, phải rồi, cha nói nếu con thật xảy ra chuyện gì cũng không sao cả, chỉ cần cần chết không nhận, vậy không ai có thể làm gì Học Quân, đúng không?”

Nói xong, Đường Học Cẩn lại ném ánh mắt về phía Triệu Lệ, bình tĩnh treo trên người mặt, nhếch miệng, bật cười, “Mẹ ngày đó cũng có nói, mẹ nói là vì con bủn xỉn, nên muốn thay Học Quân đánh con, ừ, con nhớ mà.”

Đôi mắt Đường Học Cẩn nhìn chằm chằm vào hai kẻ nghe xong lời cậu nói sắc mặt không ngừng thay đổi, lại nghiêng đầu, chỉ chừng một nửa, rất vô tội nhìn Đường Học Quân trốn sau lưng Triệu Lệ, vẻ mặt đáng

thương, “Học Quân, em cũng ác lắm, mới tí tuổi đầu đã dám cầm đá đập người, mà còn sau đó không hề có ý hối lỗi, hì hì hì, bắt quá khó trách, có cha mẹ làm chỗ dựa cho em, phỏng chừng về sau em giết người cũng không cảm thấy đó là phạm pháp đúng không?”

Đường Học Quân bị Đường Học Cẩn đột nhiên kỳ quái dọa hãi, cái mặt ú nu lập tức rụt về, cả người trốn phía sau Triệu Lệ, bắt quá thân hình to đùng ấy không phải tùy tiện ai cũng có thể che chở được.

Mà thôi, Đường Học Cẩn tuy rằng hận, lại không đến mức dây dưa với một thằng oắt bảy tuổi, cậu biết rõ, trẻ con khi sinh ra đều là một tờ giấy trắng, là bậc làm cha mẹ vẽ lên người chúng những màu sắc tạo nên sự trưởng thành, Đường Học Quân có thể như giờ, hoàn toàn là vì Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa không biết cách dạy.

Bắt quá cũng phải, hai người họ vốn là tám lạng nửa cân, có thể dạy ra thứ tốt gì? Nếu có thể, vậy quả thật là một truyện cười.

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ chỉ cảm thấy lông tơ cả người dựng lên, đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt của Đường Học Cẩn, càng là sợ hãi từ tận đáy lòng. Đứa bé trước mắt quá khủng bố, ánh mắt tuy bình tĩnh, nhưng lại lộ ra rét lạnh in hằn, phối với khóe miệng độ cong ngày càng lớn, cả khuôn mặt không biết vì sao vằn vẹo và quỷ dị.

“A Cẩn, mày có phải bị điên rồi không?”

Sự thay đổi đột nhiên của Đường Học Cẩn thành công rung động Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ.

“A, con chỉ là nghe được cha mẹ căn bản không xem con là con của hai người mà thôi.” Tự giễu cười, Đường Học Cẩn nhớ tới đời trước của mình.

Hai kẻ bị cậu xưng là cha mẹ trước mắt, đời trước xem cậu là máy rút tiền tự động, tùy thời tùy chỗ mở miệng ngậm miệng dính tới tiền, bình thường rảnh rỗi tuyệt đối sẽ không gọi điện thăm hỏi cậu, một khi gọi là đòi tiền, nhưng cậu không thể ngờ là, cho dù cậu đã nói gì nghe nấy, chỉ cần có tiền lập tức gửi cho bọn họ, ấy vậy mà, bọn họ cuối cùng vẫn thiết kế một cái bẫy, hại cậu mất mạng.

Có thể bảo cậu không hận không oán sao? Cậu không phải thánh mẫu Maria cũng không phải chúa Jesus, cậu là người bình thường, một người bình thường có máu có thịt cũng có trái tim.

Đại khái qua một lúc lâu.

Khuôn mặt Triệu Lệ vằn vẹo, mặt là kẻ phản ứng nhanh nhất, kéo xệ mặt, nhìn rất xấu xí.

Được một lát.

Mụ bỗng nhiên bật cười, là mụ cười kiểu trào phúng, mụ híp mắt lại, không còn che giấu sự chán ghét lửa, lộ trong mắt với Đường Học Cẩn, “Mày quả thật nói đúng rồi, mày xác thực không phải con của bọn tao.”

Ôm lấy ác ý lớn nhất, Triệu Lệ đón ánh mắt không thể tin của Đường Học Cẩn, lặp lại, “Mày, kỳ thực chỉ là con của một gã tội phạm giết người, nếu không phải bọn tao thu dưỡng nuôi mày đến lớn, mày đã sớm chết đói rồi.”

Đường Quốc Hoa nghe mụ già nhà mình cứ thế đâm ra chuyện bọn họ giấu trong lòng nhiều năm, lập tức quay đầu rống Triệu Lệ một tiếng, “Em câm miệng lại!”

“Em vì sao phải câm miệng!” Triệu Lệ không hề e ngại rống trả Đường Quốc Hoa, đôi mắt mụ tròn tròn, không để ý tới chồng nữa, mà là liếc nhìn Đường Học Cẩn, như là cố gắng bình tĩnh, chậm rãi phun ra thứ ngôn ngữ bao hàm ác ý, “Có lẽ mày không biết, chắc mày tự nhiên là không biết rồi, mày chỉ là con của một gã tội phạm giết người, bọn tao chịu nuôi mày đã là không sai rồi, nhưng không thể ngờ, mày vô ơn chẳng khác gì thằng cha mày, không hề có tí đạo đức cơ bản nào cả.”

Đường Học Cẩn cảm thấy tai mình ù lên, bên tai chỉ có tiếng ông ông ông, đầu đau như sắp chết, hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì.

Trái tim bùm bùm, đập nhanh lắm, Đường Học Cẩn cố gắng há to miệng, như là một con cá mất nước, hoàn toàn không có cách để thở. Mấy lời này của Triệu Lệ để lộ lượng tin tức rất lớn, khiến Đường Học Cẩn căn bản không có cách nào phản ứng kịp, cậu chỉ có thể lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, mất đi tất cả năng lực ngôn ngữ.

Dường như là vẻ mặt giờ này khắc này của Đường Học Cẩn lấy lòng Triệu Lệ, mụ thu hồi nụ cười, trong miệng lạnh lùng phun ra ngôn ngữ rét lạnh, “Nếu đã nói hết rồi, vậy cứ thế đi, dù sao mày đã trèo lên bí thư Lưu, sau này cũng sẽ học ở trấn trên, thế thì đừng về đây nữa, nhà bọn tao nuôi không nổi Tôn Đại Phật như mày.”

Đường Quốc Hoa đứng bên cạnh, lông mày nhăn đến có thể kẹp chết ruồi, gã cho dù không thích đứa bé mình thu dưỡng, nhưng chưa từng nghĩ tới việc ở khi đối phương còn nhỏ như vậy đã đuổi nó ra khỏi nhà, một đứa bé từng tuổi này, làm sao có năng lực nuôi sống mình?

Há miệng, gã vừa định nói gì, đã bị Triệu Lệ trừng một cái, nuốt lời tới bên mép xuống, dù sao cũng không phải con gã, về sao thể nào thôi thì nhìn phúc khí của Đường Học Cẩn có lớn hay không.

Đạm mạc xoay người, Đường Quốc Hoa không nhìn ngó Đường Học Cẩn trên giường nữa, kéo Đường Học Cẩn làm người đứng xem cả quá trình rời đi, Triệu Lệ thì ôm cánh tay, nói tiếp: “Còn có, hai vợ chồng bọn tao không nợ mày cái gì, mày phải hiểu được cảm ơn, tới chỗ bí thư Lưu, cái gì nên nói cái gì không nên nói, tự mà nắm chắc cho tao.”

“...”

Nhìn Đường Học Cẩn hoàn toàn không phản ứng, Triệu Lệ không định nói gì thêm, nói nhiều chỉ biết lãng phí nước bọt của mụ, hừ một tiếng trong mũi, mụ trực tiếp quay người, bước ra khỏi phòng.

Bất quá, đi được mấy bước, mụ lộn về, nhìn vào Đường Học Cẩn bỏ thêm một câu: “Đúng rồi, mày đi thì đi, nhưng đừng mang theo bất cứ thứ gì trong cái nhà này, đồ của tao, không phải để cho thằng oắt như mày xài.”

“ ... ”

Đợi đến khi Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa đi cả rồi, căn phòng cũ nát khôi phục an tĩnh, Đường Học Cẩn mới hồi hồn từ sự bất động vừa rồi vẫn duy trì, cậu chớp mắt, nghĩ tới vấn đề mình xoắn xít lâu nay, hiện tại, cuối cùng đã có đáp án.

6. Chương 6: Một Phần Tâm Ý

Ngày thứ hai, Đường Học Cẩn sớm bò dậy, vệ sinh cá nhân xong, không có bất cứ lời chào gì với Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa, chỉ mang theo sách vở và một bộ quần áo sạch để thay giặt đã rời đi, cậu thậm chí không lấy của họ một mao tiền, ngoại trừ một đồng trường học thưởng cho còn thừa lại.

Độc thân một mình, Đường Học Cẩn vào lúc sáng tinh mơ tới cửa nhà Lưu Minh Lượng, ngẩng đầu lên nhìn vật kiến trúc độc lập duy nhất trong thôn trước mắt, hầy còn phát ngốc.

Đầu cậu còn quấn băng gạc, quần áo mặc cũng không quá vừa người, rộng thùng thình khiến thân thể vốn đã đơn bạc càng yếu càng tăng thêm vài phần.

Đường Học Cẩn cảm thấy, mình hiện tại, nếu có thêm cơn gió nào thổi qua chẳng hạn, quả thật có thể hợp cảnh mà cos cải thìa.

—— cải thìa a, địa lý hoàng a, ba hai tuổi a, không có mẹ nha...

Đường Học Cẩn ôm khoe miệng nhẹ nhàng cười, cậu cũng không phải là không cha không mẹ sao?

Mấy lời bao hàm ác ý hôm qua của Triệu Lệ không ngừng văng vẳng trong đầu, nó khiến cậu cuối cùng hiểu rõ, vì sao cậu và Đường Học Quân đều là con của bọn họ, lại phải nhận đãi ngộ không công bằng như vậy... Mà giờ, có gì xoắn xít chứ, bởi không phải thân sinh, nên tự nhiên đối xử tùy ý mà thôi.

Chỉ là, câu “con của một gã tội phạm giết người” vô cùng chói tai ấy khiến Đường Học Cẩn trần trọc cả đêm, lại không có bất cứ manh mối gì, cậu không biết nó là thật hay giả, bất quá cho dù là thật, cậu cũng không cảm thấy thân thể ấy bị ai cỡ nào, ngược lại, sau khi hồi hồn, cậu bắt đầu may mắn và vui vẻ khi biết tin mình không phải con của vợ chồng Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa.

—— không có gông xiềng gọi là “thân tình”, cậu có thể sống càng tự do.

Một mình chìm đắm trong suy nghĩ Đường Học Cẩn không phát hiện, cậu đã đứng gần một giờ trước cửa nhà bí thư Lưu, mãi đến khi Lưu Minh Lượng mở cửa, thấy cậu rồi gọi một tiếng, cậu mới hồi hồn.

Nâng mắt, Đường Học Cẩn nhìn Lưu Minh Lượng, rất lễ phép gọi một tiếng chú Lưu, thẹn thùng cười cười.

Lưu Minh Lượng nhìn cậu bé trước mặt, mắt sắc thấy vai áo Đường Học Cẩn hơi ẩm, khựng lại, lập tức đoán được cậu hẳn là đã đứng đây trong thời gian dài, nhớ tới giờ mình mở cửa còn không đến tám giờ, bèn vội vã gọi người vào, dặn vợ mình chuẩn bị thêm một phần ăn sáng.

“Tiểu Cẩn sao lại tới sớm vậy?”

“Tại cháu nghĩ tới có thể kiếm tiền dành đủ học phí, nên tối qua hưng phấn quá mà không ngủ được.” Đáy mắt Đường Học Cẩn xác thực có hai vết quầng thâm, bị sắc mặt tái nhợt làm nền, càng lộ ra vẻ tiều tụy.

Vợ Lưu Minh Lượng nhìn Đường Học Cẩn, trực tiếp nhét bát cháo vừa múc trong tay vào tay cậu, đau lòng nói: “Thằng bé này, tối đây ăn nhiều chút, xem cháu gầy cỡ nào, có phải chưa ăn cơm không?”

Ôm bát, khoe mắt Đường Học Cẩn hơi ướt, ẩm áp chưa từng cảm nhận được khiến cậu thấy lòng mình dào dạt, cho dù cháo trong tay còn chưa vào miệng, cậu đã có thể cảm giác được, phần tâm ý ấy.

Hít mũi, Đường Học Cẩn cúi đầu, nhỏ giọng cảm ơn vợ Lưu Minh Lượng, “Cháu cảm ơn, dì.”

“Ồ kìa, cứ ăn đi cứ ăn đi, nếu không lạnh rồi ăn sẽ không tốt cho dạ dày.” Không quá để ý xua tay, bà Lưu xoay người tiếp tục làm việc.

Đường Học Cẩn cầm thìa uống từng muỗng cháo, phảng phất đây không phải bát cháo trắng bình thường mà là một phần ăn sáng cực kỳ cao cấp.

Chờ đến khi Đường Học Cẩn ăn xong bát cháo trắng, Lưu Minh Lượng mới mở miệng, ông lạch cạch đốt diều thuốc, bắt đầu hút, “Tiểu Cẩn nè, tuy người bạn ở trần trên của chú đồng ý để cháu tới giúp, nhưng cậu ấy cũng nói rồi, nếu như cháu gây chuyện, cậu ấy sẽ không nể mặt chú.”

Đường Học Cẩn nghe xong lời này, ngồi nghiêm chỉnh, lưng ép thẳng, cậu mở to đôi mắt chân thành trong suốt nhìn Lưu Minh Lượng, nói: “Chú Lưu, cháu nhất định sẽ cố gắng làm việc, nghe lời bạn chú, không để chú khó xử.”

Nghe được lời Đường Học Cẩn, Lưu Minh Lượng gật đầu, “Ừ, Tiểu Cẩn là một đứa bé ngoan, chú tin cháu.”

Đường Học Cẩn then thùng cười, nâng tay thói quen muốn sờ đầu, lại phát hiện trên đầu còn quần băng gạc, thế là đành phải để xuống, đổi thành không quá quen sờ mũi, nhỏ giọng cảm ơn, “Cảm ơn chú, chú Lưu.”

“Cháu đã gọi một tiếng chú, chú bắt quá là giúp cháu chút việc nhỏ thì có gì đâu.” Lưu Minh Lượng không quá để ý xua tay, bỗng nhiên nghĩ tới gì, hỏi: “Cháu ở đó là tính làm việc đến lúc khai giảng à, vậy có ổn không?”

“Dạ được mà.” Đường Học Cẩn gật đầu, “Chú Lưu, chúng ta chừng nào thì đi ạ?”

“Sao vậy, gấp thế à?” Lưu Minh Lượng rít một hơi thuốc, cười ha hả nhìn cậu bé, “Lát nữa đi, bây giờ còn hơi sớm.”

“Xin lỗi... Cháu hình như tới sớm quá, quấy rầy chú Lưu.” Đường Học Cẩn xấu hổ cúi đầu, e dè nói.

“Ha ha, không có gì, cũng không sớm lắm.” Lưu Minh Lượng lắc đầu, kế đứng dậy, nói với Đường Học Cẩn: “Tiểu Cẩn, cháu ở đây chờ chú một lát, chú lên lầu lấy đồ, sau đó chúng ta đi.”

Đường Học Cẩn ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, không nhúc nhích, dúm mắt vào giày mình.

...

Lưu Minh Lượng lái xe máy, Đường Học Cẩn ngồi ở yên sau, nhìn ngôi làng cách càng ngày càng xa, khoe miệng không ngừng giờ lên, đôi mắt cong thành trăng non.

Giờ này khắc này, đáy lòng Đường Học Cẩn lấp đầy hưng phấn và kích động, chỉ cần rời khỏi cái làng này, ý nghĩa cậu đã cách vợ chồng Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ một khoảng cách nhất định, mà còn hôm qua bọn họ xé rách mặt nhau, nếu không có vấn đề gì tạm thời cậu hẳn là sẽ không nhìn thấy bọn họ.

Vì thế, tay cậu siết chặt lại buồng ra, lặp lại nhiều lần, mới khiến xúc cảm của mình ổn định lại. Cậu phải tính toán thật cẩn thận, ở thời kì này, cậu có thể lợi dụng kỳ ức đời trước làm được gì.

Từ làng đến trấn trên, đại khái cần một giờ, thị trấn của năm 94 còn vậy trong trạng thái lạc hậu, nhưng so với làng của bọn họ, đã là phồn hoa.

Lưu Minh Lượng trực tiếp dẫn Đường Học Cẩn tới tiệm quần áo của bạn mình, giới thiệu cho đối phương. Bạn Lưu Minh Lượng tên là Tư Vân, bắt quá hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, là người rất khôi hài và dẻo miệng, Đường Học Cẩn khi mới gặp còn có chút câu nệ, nhưng hàn huyên một hồi với Tư Vân, cậu phát hiện người này quả thật rất cởi mở, nhưng không phải cái kiểu khiến người phát ghét, thế nên Đường Học Cẩn tỏ vẻ cực kỳ thoải mái khi có một ông chủ như vậy.

Lưu Minh Lượng thấy Đường Học Cẩn nói chuyện hợp ý với Tư Vân, bèn đơn giản dặn dò mấy câu, không hề ngoài ý muốn là nhớ nghe lời nhớ chăm chỉ vân vân, lại ở khi sắp đi nhét hai mươi đồng cho cậu, Đường Học Cẩn không già mồm cãi láo, cậu nhận, tình huống hiện tại của mình cậu rất rõ, dù chỉ là hai mươi đồng không nhiều không ít, đối với cậu cũng là một khoản phí dụng cực kỳ quan trọng, nhưng cậu ghi nhớ ân tình này, chờ tương lai có cơ hội, cậu nhất định gấp mười gấp trăm lần đáp trả.

Lưu Minh Lượng dặn dò Đường Học Cẩn xong, lại trêu chọc mấy câu với ông bạn, rồi rời đi.

Tiến bạn mình đi rồi, Tư Vân xoay người lại, vỗ vai Đường Học Cẩn, bắt đầu nói rõ công việc.

Tư Vân bình thường không trấn trên, sở dĩ mở tiệm quần áo tại đây kỳ thực là vì cãi nhau với người nhà, thế là giận lên vì chứng minh thực lực mới mở một cái tiệm ở thị trấn bé xù này.

Nhưng tiệm mở xong rồi anh bắt đầu phiền, anh không thể ở mãi đây được, thế nên muốn tìm người trông tiệm giúp, đúng lúc này bạn anh Lưu Minh Lượng tìm tới cửa, xem như là bán nhân tình cho bạn bè, Tư Vân đồng ý thuê Đường Học Cẩn đối phương đề cử.

Bất quá gặp người rồi, Tư Vân thấy rất thoải mái.

Cậu bé trước mặt tuy nhìn gầy yếu tái nhợt, đôi mắt lại rực rỡ linh động, đồng thời trong suốt thấy đáy, băng gạc trên đầu chướng mắt tí, nhưng không ảnh hưởng đến khuôn mặt thanh tú mười phần với phù hợp mắt duyên của anh.

“Những điều anh vừa nói em đã nghe rõ cả chưa?” Tư Vân tự rót cho mình một ly nước, uống một ngụm lớn rồi cười hì hì nhìn Đường Học Cẩn, hỏi.

“Dạ, em nghe rõ rồi.” Đường Học Cẩn ngoan ngoãn gật đầu, cái vẻ nhu thuận khiến người thích cực.

“Vậy thì tốt, kể từ hôm nay anh giao tiệm cho em, mỗi tuần anh sẽ tới kiểm tra, lúc ấy em giao doanh thu trong tuần cho anh.” Gập ngón trở lại gõ mặt bàn, Tư Vân cười nói: “Tiên binh hậu lễ, từ tục tĩu anh nói trước, nếu em làm chuyện gì mờ ám bị anh phát hiện, anh sẽ không nể mặt Lưu Minh Lượng, tuyệt đối tống cổ em đi.”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Em biết rồi, em sẽ không làm những chuyện anh nghĩ đâu.”

Tư Vân khá kinh ngạc, cậu bé trước mặt thành thực đến có chút không giống một cậu bé 13 tuổi, ngược lại như một người trưởng thành đã trải qua rất nhiều mưa gió, thậm chí buồn cười, anh nhớ tới chuyện bạn mình nói, chỉ có thể thở dài.

Quả nhiên, hoàn cảnh bức người trưởng thành, sống trong gia đình như vậy, không ép mình lớn lên cũng không được.

“Chỉ mong như em nói, anh hy vọng em là một đứa trẻ thành thật.” Tư Vân chống nửa má, híp mắt chậm rãi nói.

Đường Học Cẩn toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, “Vây, sự thật em đã nói, hãy để cho thời gian chứng minh đi.”

Tư Vân nhún vai, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Đường Học Cẩn, thản nhiên đáp: “Anh mỗi mắt chờ mong.”

7. Chương 7: Chi Tiết Nhỏ

Sự thật chứng minh, Đường Học Cẩn nói được làm được, mỗi một khoản cậu đều ghi lại rõ ràng, từ thu vào đến chi ra, lại đến số lượng quần áo bán mỗi ngày là bao nhiêu hoàn toàn viết rõ trên giấy.

Tuy rằng vừa tốt nghiệp tiểu học, nhưng chữ của cậu đã có phong thái ban đầu, thoát nhìn không hề ngây ngô non nớt, điều này khiến Tư Vân không thể không xem trọng Đường Học Cẩn một cái, điểm anh chấm cho cậu bé cũng tăng lên không ít.

Kết doanh thu xong, Tư Vân cười ha hả nhìn bài trí ở cửa hàng liếc mắt có thể nhìn ra đã được sắp xếp lại, ánh mắt anh nhìn trái nhìn phải, dường như cực kỳ thoả mãn.

“Mấy cái này là một mình em làm à?” Chỉ vào những chi tiết so với tuần trước hiển nhiên đã nổi bật hơn không ít của tiệm, Tư Vân cười híp mắt nhìn Đường Học Cẩn.

Đón ánh mắt Tư Vân, Đường Học Cẩn cực kỳ hồ hững, gật đầu: “Là em làm.”

Bộ đồ mặc trên người Đường Học Cẩn tuy vẫn cũ nát, nhưng đã được giặt sạch, cậu cứ thế đứng đối mặt với Tư Vân, tùy ý anh quan sát, không sợ không né, sắc mặt không hề dao động.

Tư Vân gật đầu, không nói gì thêm, mà là bước thẳng tới trước một tấm gương soi toàn thân gắn trên tường, hai tay tự nhiên dứt | vào túi quần, quan sát mình trong gương, nhìn trong chốc lát, anh phát hiện một vấn đề nhỏ.

“Tấm gương này...” Tư Vân quay đầu nhìn Đường Học Cẩn, anh không phải chưa từng soi gương, nhưng khi soi ở nhà rõ ràng không lộ ra đôi chân thon dài và dáng người cao ngất như ở đây, mà còn sắc mặt hồng nhuận thoát nhìn rất khỏe mạnh.

Đường Học Cẩn tự nhiên biết nghi ngờ của Tư Vân, cậu chỉ cười băng quơ, giải thích nói: “Kỳ thực không có gì ghê gớm cả, gương vẫn là gương bình thường, bất quá em đã điều chỉnh góc độ khung gương và độ nghiêng với mặt đất, còn có bóng đèn phía trên, em cũng làm vài thủ thuật nhỏ.”

Tư Vân kinh ngạc, anh hiểu kỳ cậu bé trước mặt làm cách nào biết được những điều này, chính khung gương có thể khiến người soi thấy gầy, cách này anh là lần đầu tiên nghe thấy, mà còn ánh đèn có thể giúp sắc mặt hồng nhuận khỏe khoắn, cũng là lần đầu tiên.

Nhìn Tư Vân lưu luyến quên về đứng trước gương, nhìn gương ra vẻ rất hưởng thụ, Đường Học Cẩn thâm cười, cách lợi dụng độ nghiêng của gương và ánh đèn khiến người soi thấy thon thả và khỏe mạnh hơn này, mười mấy năm sau, cực kỳ phổ biến, các tiệm quần áo bình thường đều sử dụng, bất quá lúc này, hẳn vẫn chưa truyền lưu đi —— tuy rằng cậu cảm thấy nguyên lý cơ bản nhất là đổi liều mà không đổi thuốc.

Nghe Đường Học Cẩn giải thích xong, bản thân lại tự nghiên cứu một phen, Tư Vân cuối cùng đã rõ, anh vốn đang tính hỏi vì sao lại đặt gương trong cái góc này, thì ra là có nguyên nhân.

Nghiêng mình, Tư Vân nghiêng đầu cười như không cười nhìn Đường Học Cẩn vẻ mặt nhu thuận, hỏi: “Sao em biết được cách này vậy? Phải biết, nó rất mưu lợi, không phải là điều mà một cậu nhóc mười ba tuổi như em có thể tự nghĩ ra.”

—— () cách bàn tay vàng phát huy tác dụng anh không biết được đâu.

“...” Đáy lòng Đường Học Cẩn có một vụn con dê tung tăng băng qua sa mạc, bất quá vẻ mặt vẫn giữ nét khiêm tốn ngượng ngùng, “Là em ngẫu nhiên phát hiện được ở trong tuần đang loay hoay sắp lại cửa hàng.”

—— phiền lòng quá được hông, bàn tay vàng quả nhiên cần dùng cẩn thận!

Vẻ mặt Đường Học Cẩn rất chân thành, thoát nhìn không giống nói dối, mà Tư Vân xác thực cũng chưa từng nghe thấy, thế nên anh tin, dù sao xác suất ngẫu nhiên, tuy rằng nhỏ nhưng có, nếu đổi lại thành tự nghĩ ra, nghĩ ra còn là một cậu bé mười ba tuổi tốt nghiệp tiểu học nông thôn, vậy thì khác.

Sờ cảm, anh phát hiện Đường Học Cẩn, quả thật không tầm thường, chỉ ít vận khí của cậu nhóc này rất tốt, nếu không sao có thể tùy tiện loay hoay đã loay hoay ra cái cách cực kỳ mưu lợi lại có thể đẩy mạnh tiêu thụ như vậy chứ?

“Tiểu Cẩn em làm tốt lắm.” Tư Vân bật cười, anh vỗ vai Đường Học Cẩn, miệng thì ha hả, “Cách này có thể hấp dẫn rất nhiều khách hàng.”

“Em cũng là may mắn thôi.” Đường Học Cẩn khiêm tốn, cậu đi theo Tư Vân, nhìn anh ta liếc bên này liếc bên kia, hầu như mấy chi tiết nhỏ cậu gia tăng đều bị đối phương tìm ra, còn truy hỏi nguyên nhân.

Đường Học Cẩn then thùng, cậu đặt mình rất thấp, chỉ nói là ngẫu nhiên phát hiện hoặc ngày trước ở làng nhìn thấy gì đó dẫn đến liên tưởng, tuyệt không hề có ý là mình nghĩ ra, may mà cửa hàng không lớn, nhưng dạo xong một vòng, lưng Đường Học Cẩn cũng đã đổ đầy mồ hôi.

Lúc Tư Vân tới, đã hơn sáu giờ chiều, đợt khách gần nhất vừa đi, thế nên sau khi anh tuần tra xong cửa

hàng, đồng hồ đã tí tách nhảy tới bảy giờ hơn, bụng anh bắt đầu kháng nghị — tới kết doanh thu lại có được nhiều thu hoạch như vậy, tâm tình Tư Vân tốt lắm, bèn vung tay lên, tỏ vẻ hôm nay có thể đóng cửa nghỉ sớm kể lại mời nhân viên Đường Học Cẩn mới vào làm của mình đi ăn.

Đường Học Cẩn nói cảm ơn, không có cự tuyệt.

Đóng cửa tiệm, Đường Học Cẩn theo nhịp bước của Tư Vân tới khách sạn cao cấp nhất trấn trên, khi tới trước cửa, cậu dừng lại, không bám theo nữa.

Đường Học Cẩn cúi đầu, chân trái đạp chân phải hai tay để trước ngực vắn vẹo, cậu rất có ấn tượng với khách sạn này.

Đời trước, khi Đường Quốc Hoa thuê xong đỉnh núi làm ra được tí thành tựu, gã hôn hử dẫn cả nhà tới đây, nhưng bọn họ còn chưa kịp vào, đã bị nhân viên trực cửa ngăn lại, lý do là: Cách ăn mặc của bọn họ quá lố thôi, vào đây sẽ làm thấp đẳng cấp khách sạn.

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ giận điên lên, cảm thấy mất mặt, đành phải xám xịt kéo mọi người về nhà, sau đó cậu không hiểu nguyên do lãnh đạm, bị hai kẻ đang nổi nóng ấy hung hăng mắng cho một trận, tuy rằng không rõ lý do, nhưng đời trước cậu ngoan ngoãn bị mắng xong đã rút về phòng, không có tí phản kháng nào.

Cho nên, khách sạn này đối với Đường Học Cẩn mà nói, không phải là ký ức tốt đẹp gì, vì thế khi Tư Vân dẫn cậu tới đây, cậu theo tiềm thức phát hiện, cách ăn mặc trên người mình tuyệt đối không phù hợp với tiêu chuẩn của nơi đây.

Tư Vân thấy cậu đứng đó, bèn quay đầu nhìn Đường Học Cẩn cách mình không xa đang cúi đầu do dự, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Cẩn, sao em còn đứng đó?”

“Cái kia... có thể đổi chỗ khác không?” Đường Học Cẩn dù đã sống lại, da mặt vẫn rất mỏng, cậu không muốn vào đây để rồi lại bị nhân viên trực cửa dùng ánh mắt khinh thường quan sát toàn thân, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã khiến cậu thấy nổi da gà.

Tư Vân nghe xong lời Đường Học Cẩn, trước là nghiêng đầu nhìn cậu nửa ngày, đột nhiên giật mình, lúc này anh mới sực nhớ ra chỗ mình chọn rất không thích hợp — khách sạn này đối với khách ra vào có yêu cầu nhất định, mà cách ăn mặc của Đường Học Cẩn, rõ ràng sẽ bị phân loại vào tiêu chuẩn không phù hợp.

Thụt lùi tới cạnh Đường Học Cẩn, Tư Vân áy náy cười với cậu bé, “Xin lỗi, là anh không suy xét cẩn thận.”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn không để ý, “Không phải lỗi của anh... Chỉ là cách ăn mặc của em phỏng chừng sẽ bị chặn ngoài cửa, khi ấy lại hại anh mất mặt.”

Tư Vân kéo khóe miệng, nâng tay vỗ đầu cậu, “Con nít con nôi biết nhiều quá cũng không tốt.”

Đường Học Cẩn phồng má, nghiêng đầu né cái móng Tư Vân đặt trên đầu mình, tròn tròn mắt, “Em không phải con nít.”

Nhún vai, Tư Vân lấy lệ đáp: “Phải phải, Tiểu Cẩn không phải con nít.”

Nhìn bóng lưng đi trước của Tư Vân, Đường Học Cẩn hít một hơi thật sâu lại thở ra, trong nháy mắt ấy vẻ ngoài hoạt bát đã bị cậu thu liễm, một lần nữa biến thành cậu bé mười ba tuổi mà chẳng khác gì ông cụ non, cậu nhấc chân chậm rãi chạy theo nhịp bước không nhanh không chậm của người phía trước, giữa bọn họ thủy chung duy trì khoảng cách không xa không gần.

Trần trên ở những năm này kỳ thực không có nhiều nhà hàng, cũng bởi không quá phồn hoa, nên tổng cộng chỉ có mấy cái mười ngón tay có thể đếm được, bọn họ đi khá lâu, mới tìm được một nhà hàng nhỏ còn mở thoạt nhìn khá chỉnh tề.

Hai người vào đó, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, ông chủ tới đưa thực đơn, Tư Vân cho Đường Học Cẩn một tờ để cậu xem thích gì thì gọi, mà mình thì tiện tay xoát xoát chọn mấy món.

Thấy người trước mặt đã gọi xong, Đường Học Cẩn trả tờ thực đơn trong tay cho ông chủ.

Tư Vân nhíu mày nhìn cậu bé ngồi trước mặt, hỏi: “Sao em không gọi gì vậy, có phải không hợp khẩu vị không?”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn nhỏ giọng trả lời: “Không có, em ăn gì cũng được, em không kiêng ăn.”

Không sai, cũng do gia đình, từ khi hiểu chuyện Đường Học Cẩn chưa từng kiêng ăn, có gì thì ăn đó, dùng lời một người bạn tốt nhất trong quá khứ của cậu mà nói, cho dù tùy tiện ném cậu vào ngọn núi nào đó, cậu cũng có thể sống sót trở về, bởi vậy có thể thấy, đây là không kiêng ăn cỡ nào.

Nếu cậu nhân viên nhỏ của mình thẹn thùng như vậy, làm ông chủ anh cũng không có lý do nói gì thêm, thế nên Tư Vân chỉ thở dài, không lên tiếng nữa, anh chống nửa mặt, nhìn một chỗ đồ dẫn, mãi đến khi ông chủ bưng đồ ăn lên, ngửi được mùi bụng anh cô lỗ một tiếng, mới gọi suy nghĩ đi vào cõi thần tiên của anh về.

8. Chương 8: Sắp Khai Giảng

Bụng Đường Học Cẩn cũng đói, bất quá cậu ăn không nhiều, ăn xong một chén cơm nhỏ đã buông đũa xuống tỏ vẻ no rồi, Tư Vân ngồi đối diện nhìn một cái, nhíu mày, “Khó trách em gầy vậy, thì ra ăn chỉ chừng ấy?”

“Thói quen thôi.” Nhàn nhạt nói, Đường Học Cẩn cười, cậu sớm đã thói quen lượng cơm này, vì nếu cậu dám ăn nhiều, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ sẽ bắt đầu lầu bầu, lầu dần, lượng cơm ngày càng ít, ngày sau

dạ dày cố định rồi, muốn ăn nhiều, cũng ăn không vô.

“Sao lại nuôi thói quen này!” Tư Vân kinh ngạc.

Đường Học Cẩn rủ mắt xuống, tạm dừng hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Khi bé chỉ cần ăn nhiều một tí, sẽ bị cha mẹ rầy, lâu dần, em cũng thành thói quen.”

“!” Tư Vân tuy rằng từng nghe bạn mình mịt mờ nhắc tới gia đình của cậu nhân viên nhỏ, nhưng không thể ngờ được sẽ là như thế, loại cha mẹ này, hoàn toàn là ngược đãi con trẻ.

Bất quá ngẫm lại, phỏng chừng vì nhà nghèo, nên mới không thể cho con ăn nhiều, nói vậy, ra vẻ cũng rất phù hợp, thế nên Tư Vân nuốt xuống lời mình tính nói, cúi đầu ăn tiếp.

——() chuyện nhà gì đó, anh quản không được.

Dùng xong bữa cơm khách chủ cùng vui (?), ra khỏi nhà hàng, đã gần tám giờ rưỡi, Đường Học Cẩn chào tạm biệt Tư Vân, một mình về cửa hàng.

Đường Học Cẩn hiện nay tạm thời ở trên căn gác lửng của cửa hàng, tuy nhỏ hẹp, nhưng nhét một cậu bé mười ba tuổi vào cũng là dư dả, mà còn cậu không có đồ đạc gì, chỉ có mấy quyển sách và một bộ đồ để thay, ít đến đáng thương.

Bất quá, đối với Đường Học Cẩn, cậu không cảm thấy có gì ghê gớm, quan trọng nhất là, cậu hiện tại tự do.

Tùy tiện tắm một cái, Đường Học Cẩn thay bộ đồ sạch sẽ rồi chui vào ổ chăn, trên mặt treo nụ cười thỏa mãn cọ gối đầu, chìm vào giấc mộng.

Một đêm yên giấc.

Trong hai tháng Đường Học Cẩn trông tiệm, Lưu Minh Lượng tới ba bốn lần, chủ yếu là xem cậu sống thế nào có ổn hay không vân vân, đương nhiên mỗi lần đến đều mang một ít điểm tâm dì Lưu làm cho cậu.

Đường Học Cẩn rất cảm kích vị bí thư thôn này, nhưng giờ cậu không có năng lực có thể hồi báo đối phương, thế nên chỉ có thể nhớ kỹ tất cả vào đáy lòng ——

Nhận ân phải nhớ trả, người không thể quên nguồn, Đường Học Cẩn hiểu.

...

Những ngày cuối cùng của kỳ hạn hai tháng thần tốc trôi qua, khi tờ lịch tháng bảy tháng tám bị lật sang trang, ngày khai giảng cũng đã tới gần, ngày này, là ngày làm việc cuối cùng của Đường Học Cẩn, vì phải giao ca, nên Tư Vân sớm tới tiệm.

Khi tới Tư Vân còn dẫn theo một người, là em họ Lục Quân Thần tới tìm anh nói chuyện lại bị anh tiện đường lôi đi, bọn họ tới khá sớm, lúc này, Đường Học Cẩn đang thuyết phục một vị khách nữ trẻ tuổi mua bộ đồ cô ấy mặc thử trên người.

Tư Vân hứng thú nhìn, khuỷu tay chọt chọt người bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Anh cá với em, cú này tuyệt đối không được đâu.”

Lục Quân Thần lại lắc đầu, phủ định lời Tư Vân nói, “Sẽ được.” Đáp rất chắc chắn.

“Chắc, em không thấy vẻ mặt của vị khách ấy còn có người ta không ngừng cảm râm sao?” Tư Vân không thoả mãn nhất là cậu em họ nhỏ hơn anh bảy tuổi hiện đang đứng bên cạnh này luôn thích xỏ lá anh, mà còn mỗi lần đều nói có sách mách có chứng, khiến anh không thể nào phản bác.

Thế nên lần này ôm tín niệm tự tin nhất định có thể chèn ép em họ nở rộ uy phong của mình, mắt Tư Vân sáng rực lên, nói: “Vậy chúng ta cá với nhau đi, nếu thua, sau này không cho em chơi xỏ anh trước mặt cha mẹ anh, còn phải phối hợp với anh nữa.”

Lục Quân Thần nhướng mày, hỏi lại: “Vậy nếu anh thua thì sao?”

“Không đời nào!” Trợn tròn mắt, Tư Vân có thể nói tự tin đầy tràn, bất quá nhìn đôi mắt hoa đào cười híp lại của em họ, anh phồng má, “Được rồi, nếu anh thua, anh đáp ứng lời đề nghị vừa rồi của em.”

“Nhàm chán, cho dù không có vụ cá này, em cũng có thể thuyết phục anh.” Lục Quân Thần như đang trình bày một sự thật đơn giản, bất quá sự thật này, khiến Tư Vân rất muốn gờ chân.

Tư Vân: “...” Giống như là một quả bóng thổi đầy khí bị kim chích nhẹ vào, thủng.

—— wtf, em họ em rất không đáng yêu ()

Tư Vân rất tức giận ôm cánh tay toả ra khí lạnh, mà Lục Quân Thần thì nhìn không chuyển mắt vào Đường Học Cẩn đang bận khuyên nhủ vị khách mua bộ đồ, nét mặt không có quá nhiều biểu tình, nhưng bên trong đôi mắt hoa đào lại có vài tia sáng nhàn nhạt —— chậm rãi, ý cười đầy mắt Lục Quân Thần sâu thẳm.

Đại khái mấy phút sau.

Sự thật chứng minh, Tư Vân đoán sai, mà Lục Quân Thần xác thực là đúng, vụ mua bán này làm thành,

mà còn vị khách ấy cực kỳ thoả mãn, trả tiền không hề do dự, thậm chí trả xong rồi còn mua thêm đôi giày để phối hợp.

Tư Vân rất bị thương, cả người đều mệt mỏi.

Chờ một lát sai, khi vị khách cuối cùng rời đi, Tư Vân mới lên tiếng, gọi một câu: “Tiểu Cẩn.”

Đường Học Cẩn đang cầm ly uống nước, nghe được tiếng gọi bèn xoay đầu lại, cậu gật đầu với Tư Vân, lại nghi hoặc đặt ánh mắt lên người Lục Quân Thần, đáy mắt lóe lên sự kinh diễm.

Đường Học Cẩn tự nhận đời trước sống lâu như vậy cũng chưa từng gặp người đàn ông nào có khí chất và vẻ người hợp nhau đến thế.

Nói tới Lục Quân Thần, quả thật là không chê vào đâu được, bề ngoài không hề có chỗ xoi mói, thân thể cao ngất đáng người tỉ lệ hoàn mỹ còn có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng ngũ quan phối hợp cân xứng, đi kèm với đôi mắt hoa đào, Lục Quân Thần cho người ta ấn tượng đầu tiên là vậy —— một người đàn ông hoàn mỹ.

Đáy lòng ca ngợi, Đường Học Cẩn rất nhanh thu hồi ánh mắt, nói với Tư Vân: “Anh là tới giao ca à?”

Nhớ tới nguyên nhân mình tới đây, Tư Vân gật đầu, anh tới cạnh Đường Học Cẩn, có chút tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, em phải đi học rồi, nếu không anh nhất định sẽ thuê em luôn.”

Đường Học Cẩn nghe xong, thẹn thùng nhìn Tư Vân cười cười, không trả lời.

“Thôi, hai tháng này em đã làm tốt lắm,” Tư Vân vừa nói vừa lấy ra một phong thư khá dày trong túi, đưa cho Đường Học Cẩn, “Tiền lương hai tháng của em này, cầm đi.”

Đường Học Cẩn cầm, cảm ơn Tư Vân xong mở phong thư ra ngay trước mặt bọn họ, trút tiền bên trong ra đếm từng tờ, khi đếm đôi mắt cậu hưởng thụ mà cong thành ánh trăng, như một con mèo con vô cùng thoả mãn.

Tư Vân nhìn cái vẻ đếm tiền hồ hởi của Đường Học Cẩn, buồn cười trêu: “Sao hử, anh không ăn gian đồng nào của em chứ.”

Lắc đầu như trống bỏi, Đường Học Cẩn thoả mãn cực kỳ, “Em tự nhiên tin anh, chỉ là lần đầu tiên em thấy nhiều tiền như vậy, có chút nóng vội thôi.”

Đây số tiền đầu tiên kiếm được sau khi sống lại, Đường Học Cẩn tự nhiên vui vẻ và thoả mãn, về phần đếm tiền trước mặt Tư Vân, hoàn toàn là vì cậu cảm thấy, nếu là con nít, hẳn sẽ làm vậy... Thế nên, Đường Học Cẩn làm vậy.

Đường Học Cẩn quả thật đếm số tiền trong phong thư từ đầu đến cuối, đếm xong lông mày cậu nhíu lại, nghiêng đầu nhìn Tư Vân đứng bên cạnh cười híp mắt nhìn mình, “Cái này... hình như hơi nhiều.”

“Ừ, nhiều ra là tiền thưởng cho em.” Tư Vân duỗi tay chỉ sổ sách trong tay còn có một số chỗ trong tiệm, giải thích: “Cách đặt gương của em còn có hai tháng này em trông tiệm giúp anh, kiếm cho anh không ít tiền, đó là anh thưởng cho.”

Nghe xong lời này Đường Học Cẩn không hề có ý ngại ngùng, bỏ tiền vào phong thư rồi nhét vào túi mình, vỗ cái túi cộm lên ấy, cười híp mắt lại.

Thỏa mãn rồi, Đường Học Cẩn bỗng nhiên sực nhớ ra, ngày mai mình mới khai giảng, mà hôm nay đã thôi việc, vậy tối nay cậu phải ở đâu? Nghĩ vậy, cậu đánh chủ ý tới căn gác lửng, mắt xoay tròn, Đường Học Cẩn quay lại nhìn Tư Vân, do dự nửa ngày, cuối cùng mở miệng, “Cái kia... tối nay em có thể ở nhờ gác lửng chứ?”

Đại khái là xấu hổ, mặt Đường Học Cẩn đỏ bừng lên, đôi mắt cũng chớp rồi nháy.

Tư Vân nghe xong câu hỏi này của Đường Học Cẩn, sững sờ, sau đó đại khái nhớ tới ngày mai mới khai giảng, anh bật cười.

“Có thể, nếu cuối tuần em đồng ý về giúp anh, vậy quả thật là cậu còn không được.”

Thế nhưng Đường Học Cẩn lắc đầu, cự tuyệt, “Đại khái không được rồi, em chưa quen với việc học ở trung học cơ sở, tạm thời định dốc sức vào việc học.”

Nghe được lời cự tuyệt, Tư Vân như đã dự liệu được, thế nên không có phản ứng gì quá lớn, anh gật đầu, “Được rồi, tùy thời hoan nghênh em.”

Đường Học Cẩn nhìn Tư Vân cười cười.

...

Tư Vân không ở lại đây lâu lắm, hàn huyên một lát với Đường Học Cẩn xong đã dẫn Lục Quân Thần đi, ngày mai anh sẽ trở lại, bất quá giờ bọn họ nên về.

Trên đường, Tư Vân kể cho Lục Quân Thần nghe về Đường Học Cẩn, lát thì khen cái đầu của đối phương nhạy bén, lát thì tiếc nuối Đường Học Cẩn còn là một đứa bé, lát thì nghiêng rằng nghiêng lợi tỏ vẻ sao lại có thứ cha mẹ ác độc như vậy chứ, từ một lần ở chỗ bạn mình nghe được thân thể Đường Học Cẩn, anh đã tức giận không thôi.

... Nói ngắn lại, Lục Quân Thần cực kỳ cực kỳ rất rất muốn, che tai lại.

Bất quá Lục Quân Thần không làm vậy, từ đầu đến đuôi, Lục Quân Thần vẫn an tĩnh nghe anh họ mình líu ríu không ngừng, bất quá thỉnh thoảng trong đầu Lục Quân Thần sẽ lóe lên đôi mắt tuy rằng trong suốt lại hoàn toàn không có sự trẻ con cái tuổi này nên có của Đường Học Cẩn... Khóe miệng hơi gợn lên, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cũng híp lại, ánh mắt nhìn ra xa, không biết đang nghĩ gì.

9. Chương 9: Chuyện Ở Trường

Nửa đêm Đường Học Cẩn bị ác mộng giật tỉnh —— cậu mơ thấy khi mình chết.

Tỉnh lại rồi, cậu ngủ không được, mở to mắt, Đường Học Cẩn ngẩn ngơ nhìn trần nhà trong bóng đêm, sờ một nghìn đồng để ở đầu giường, ánh mắt trống rỗng, giờ này khắc này, thậm chí còn có hoảng hốt như chưa thoát khỏi cơn mê.

Một nghìn đồng này có thể làm gì?

Nếu là đời trước, xấp xỉ là một tháng tiền thuê nhà... có lẽ còn không đủ, nhưng lúc này, lại là tư bản duy nhất cậu có được —— Đường Học Cẩn ngoại trừ thỏa mãn với một nghìn khối này cũng có chút xót xa và cay đắng.

Nhưng ngẫm lại, trong thời gian hai tháng gần gũi kiếm được số tiền thứ nhất vốn đã là chuyện rất giỏi, việc tốt làm thường khó, vạn sự khởi đầu nan, Đường Học Cẩn bơm hơi cho mình, cậu nói với bản thân, sẽ ngày một tốt thôi —— dù sao, so với đời trước không có gì cả, một nghìn đồng của đời này không thể nghi ngờ là góp một viên gạch cho mục tiêu cậu đã kế hoạch trong tương lai.

Nghĩ vậy, Đường Học Cẩn vứt hết những xúc cảm mặt trái trong đầu đi, bắt đầu chuyên tâm suy xét mình nên dùng một nghìn đồng này làm gì.

Một nghìn đồng trừ đi học phí lại trừ đi tiền ký túc xá và đủ mọi thứ tiền linh tinh khác chừng hơn ba bốn trăm đồng, tính toán đầu ra đây sẽ thừa lại sáu bảy trăm, nếu miệng ăn núi lở, vậy khi học kỳ này kết thúc cậu nhắm chừng sẽ lập tức xuất hiện tình huống toàn thân không còn mấy mao, thế nên cậu phải cam đoan, khi trả xong học phí và tiền ký túc xá lại trừ đi tiền ăn uống bình thường, số tiền thừa lại có đủ để tiếp tục mẹ đẻ con.

—— nhưng cậu nên làm gì đây?

Một nghìn đồng có thể làm gì, vấn đề này đích xác làm khó cậu.

Đời trước Đường Học Cẩn học tài chính, thế nên đối với cổ phiếu chứng khoán cũng có nghiên cứu, nhưng trước không nói tài chính trong tay cậu có thể lưu động nhiều nhất không hơn sáu trăm đồng, chỉ nói tuổi hiện tại của cậu, cũng không đạt đủ yêu cầu mười tám tuổi để có thể mở tài khoản ở trung tâm giao dịch.

Đời trước Đường Học Cẩn hầu như không học được gì, đi học học một sách cậu không hay ăn diện không giỏi ăn nói đối với xã giao cũng là dở tệ... Tổng kết một câu, ở đại học, ngoại trừ thành tích khả quan, cậu không có điểm nào có thể lấy ra để khen ngợi, hẳn xem như thuộc về “quần thể yếu thế”.

Đồng thời, cho dù là vào công ty, công trạng của cậu cũng thủy chung giữ ở mức nửa vời hơi nhích lên trên nếu tính từ giữa, nguyên nhân chủ yếu, vẫn là vì không giỏi ăn nói — hoặc dùng xã giao trở ngại để hình dung có lẽ càng thỏa đáng.

Than nhẹ một hơi, Đường Học Cẩn bỗng nhiên phát hiện, đời trước mình kỳ thực sống rất có lệ, ngoại trừ đi học học thành một sách, kiến thức chuyên nghiệp ở đại học xem như vững chắc, dường như không có quá nhiều điểm để khen, xã giao vốn nên học tập nhất, cậu không biết, sở trường vốn nên học tập nhất, cũng không biết...

Xoay người, Đường Học Cẩn bắt đầu phiên não.

Nghĩ nửa ngày không nghĩ ra được gì, Đường Học Cẩn cuối cùng nhú mày nặng đầu rơi vào giấc ngủ, lần này, cậu ngủ thẳng đến sáng.

...

Vệ sinh cá nhân xong, nhét toàn bộ gia sản vào túi, Đường Học Cẩn ăn diện thỏa đáng rồi rời khỏi cái chỗ từng là nhà của cậu trong hai tháng qua —

Xuống lầu, vừa tới cửa, Đường Học Cẩn đã thấy Lưu Minh Lượng dựa vào cửa tiệm hút thuốc, đáy mắt lóe lên kinh ngạc, cậu chạy tới trước chào một tiếng, rồi nghi hoặc hỏi: “Chú Lưu, sao chú lại tới đây?”

“Chắc, chú Lưu tới dẫn cháu đi làm thủ tục,” Lưu Minh Lượng vỗ vai Đường Học Cẩn, như là cảm động lây mà nói: “Ngày đầu tiên khai giảng, nếu không có người lớn dẫn cháu tới trường, phỏng chừng sau này sẽ bị cho là không cha mẹ mà bị ăn hiếp.”

Đường Học Cẩn nghe xong lời này, đáy lòng ấm áp, cậu treo lên nụ cười chân tâm nhìn Lưu Minh Lượng cảm kích nói, “Chú Lưu, thật rất cảm ơn chú.”

Lưu Minh Lượng cười ha hả vỗ đầu Đường Học Cẩn, cố ý xệ mặt nói: “Chỉ bằng mỗi lần cháu đều gọi chú một tiếng chú Lưu, chút việc nhỏ này không tính là gì.”

“Huống hồ, chú Lưu sao, cũng là người từng trải.” Thở dài, Lưu Minh Lượng nhớ tới thuở cặp sách đến trường của mình, cha mẹ ông cũng vì chưa từng tới đón ông, khiến mọi người trong trường cho rằng ông là loại không cha không mẹ, thế nên thường có mấy thằng oắt nghịch ngợm thích ăn hiếp ông, cha mẹ ông không để tâm tới, thế nên ông không thể kể ra ủy khuất này với ai.

Vì thế lúc này khi Lưu Minh Lượng thấy Đường Học Cẩn, như là thấy mình khi bé, mà còn ông và thằng

bé rất hợp ý, nên càng không hy vọng chuyện từng xảy ra trên người mình tái diễn trên người đối phương, vì thế ông không keo kiệt những việc chỉ cần giờ tay lên, là đã có thể giúp được.

Đường Học Cẩn tự nhiên biết hàm nghĩa của ba chữ “người từng trải” trong miệng Lưu Minh Lượng, cậu nhìn xúc cảm buồn bã chợt lóe trên mặt ông, rủ mắt xuống, đổi chủ đề nói: “Chú Lưu à, chúng ta đi mau thôi, trung học số một cách chỗ này khá xa.”

Lưu Minh Lượng cúi đầu liếc Đường Học Cẩn đổi chủ đề một cách gượng gạo, không nói gì thêm, chỉ là cười cười, ánh mắt lóe lên sự ầm áp, tiện tay ném tàn thuốc đi, rồi duỗi tay chỉ vào chiếc xe máy cách đó không xa, nói: “Nhìn, phương tiện giao thông đã chuẩn bị đủ rồi, sẽ không để học sinh ngoan của chúng ta ngày đầu tới trễ đâu.”

Đường Học Cẩn thấy chủ đề đã đổi, chỉ là ngượng ngùng cười, sau đó chạy theo Lưu Minh Lượng ngồi lên yên sau của xe máy.

...

Có nhân lực và công cụ giúp đỡ, tốc độ tự nhiên nhanh hơn không chỉ một bậc, sau nửa giờ ngắn ngủi, bọn họ đã tới cửa trung học số một.

Trung học số một trên trần xem như có lịch sử, mà còn nó có một vị nhân sĩ tốt bụng ở Cảng Thành tài trợ, nên trang thiết bị ở trường tương đối hoàn thiện.

Đứng trước cánh cổng thoát nhìn khá huy hoàng, ánh mắt Đường Học Cẩn nhìn giáo viên ở trung học số một có chút hoài niệm, đời trước, cậu lấy đây làm cơ sở, không ngừng nỗ lực bò lên, cuối cùng, cậu nhìn thấy ánh rạng đông của hy vọng.

Mà lần này, cậu vẫn sẽ không buông bỏ việc học, nhưng trọng tâm của cậu sẽ hướng về một phía khác —— cậu muốn kiếm tiền.

Tuy rằng cũ rích mà trắng ra, nhưng Đường Học Cẩn từ khi sống lại, đã rõ, cậu nhất định phải sống khác với đời trước, mà trước tiên cậu phải cố gắng thoát khỏi cuộc sống hiện thực này cái đã, quá bản cùng căn bản không có tư bản nói chuyện mộng mơ, đây là đạo lý đời trước cậu ngộ cả đời, đến chết cũng không ngộ ra —— cậu luôn cho rằng thân tình có thể bù đắp mọi thiếu thốn, nhưng cuối cùng, cậu phát hiện mình cực kỳ sai.

Hai tay siết chặt, Đường Học Cẩn tạm dừng một hồi, kể nhắc chân bước vào trường.

Sau khi tìm được tên và lớp trên bảng thông báo, Đường Học Cẩn dẫn Lưu Minh Lượng tới phòng học, đời này và đời trước cậu đều ở lớp A7, là lớp chuyên của năm, học sinh vào lớp này đều là học sinh nổi bật nhất trường học chọn, bọn họ có cùng một đặc điểm, là thành tích tốt.

Khi Đường Học Cẩn dẫn Lưu Minh Lượng tới phòng học, không hấp dẫn bất cứ ánh mắt gì, ở lớp, phụ huynh theo cạnh con trẻ chỗ nào cũng có, trái lại những người ngồi một mình, mới tương đối chọc người chú ý.

Dẫn Lưu Minh Lượng tìm được một chỗ ngồi xuống, bọn họ nhỏ giọng nói chuyện, ra vẻ là về một chuyện thú vị gì đấy, Đường Học Cẩn cười cong mắt, thoát nhìn rất hớn hỏ.

Cách bọn họ không xa có một đôi cha con, người cha nhìn cách ở chung giữa Đường Học Cẩn và Lưu Minh Lượng, nâng tay chọc cậu bé ngồi trước mặt mình, than ngắn thở dài, “Vạn Bác a, lúc nào con có thể thân mật với tía như vậy, tía nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.”

Cậu bé bị gọi là Vạn Bác, trực tiếp cho người cha không ngừng cấn nhằn mình một cái liếc xéo, trực tiếp vùi đầu vào khuỷu tay, không tính để ý tới.

Bất quá trước khi nằm xuống, cậu cố ý quay đầu nhìn Đường Học Cẩn và Lưu Minh Lượng đang trò chuyện với nhau chỉ cách mình mấy bàn, bữu môi, nhỏ giọng hừ một tiếng.

—— () cậu và tía căn bản không có khả năng hòa thuận như vậy, bất quá bầu không khí hài hòa ấy, thật khiến người ước ao.

Vạn Thế Tam nhìn thẳng con căn bản không hề nể mặt mình, lại nhìn Đường Học Cẩn, lặng lẽ thở dài.

Theo thời gian trôi qua, học sinh và phụ huynh tới lớp ngày càng nhiều, mãi đến khi phòng học nho nhỏ này sắp nhét không nổi chừng ấy người, chủ nhiệm lớp mới kéo mặt, bước vào.

Thấy chủ nhiệm vào, phòng học ăm ỉ an tĩnh trong nháy mắt, mọi người xoát xoát quay đầu nhìn vị chủ nhiệm sắp nghênh đón suốt ba năm trung học này, mở to mắt nhìn thật cẩn thận.

Đường Vạn đỡ mắt kính, nhìn phòng học lộn xộn nhét đầy người một vòng, khụ hai tiếng, sau đó mở miệng, “Mời các phụ huynh trước ra ngoài đợi trong chốc lát, tôi muốn mở một cuộc họp nhỏ với các bạn học sinh, sau đó mới bắt đầu việc đăng ký.”

Chủ nhiệm lớp đã lên tiếng, các phụ huynh đều sôi nổi đứng dậy, ra ngoài nhìn con mình.

Lưu Minh Lượng dựa vào tường, liếc nhìn bọn nhỏ hoạt bát ngoài sân trường, không có biểu tình, không biết đang nghĩ gì, lúc này, ông phát hiện có người lại gần, quay đầu, đã thấy một người đàn ông trung niên nhìn mình cười, ông nghi hoặc nhíu mày, “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Vạn Thế Tam nghe được lời Lưu Minh Lượng, soạt một cái bu lại, khiêm tốn thỉnh giáo cách ở chung với nhóc nhà mình.

Hết cách rồi, Vạn Thế Tam cho rằng Lưu Minh Lượng và Đường Học Cẩn là cha con vừa rồi lại tận mắt thấy cảnh bọn họ vui vẻ với nhau, thế nên ông nghĩ đối phương rất có cách đối phó với trẻ con, ông hẳn có thể học, ôm suy nghĩ ấy, thừa dịp lúc này, ông cọt tới.

10. Chương 10: Bạn Mới

Sau khi nghe Vạn Thế Tam nói ra ý đồ của mình Lưu Minh Lượng chỉ có thể nghẹn lời, ông nhìn vị phụ huynh của học sinh nào đó đang rưng rưng nhìn chăm chăm mình này, nghĩ cách tìm từ một lát, mới nói ra chân tướng, “Trên thực tế... Tôi không phải cha của Tiểu Cẩn.”

“Di? Di, di, di!” Ánh mắt Vạn Thế Tam trợn to, nửa ngày mới hồi hồn duỗi tay ra sờ đầu mình, xấu hổ bật cười với Lưu Minh Lượng, “Là vậy à, tôi cho rằng hai người là cha con.”

Nói xong như là cảm thấy mình nói sai rồi, lại bổ sung: “Tôi là định nói việc đăng ký hẳn là cha mẹ đi cùng con cái ấy nhỉ...”

“Cũng phải.” Lưu Minh Lượng cười cười, không nói gì, ông nghiêng đầu nhìn người đàn ông trung niên vẻ mặt xấu hổ đứng bên cạnh, muốn đánh vỡ bầu không khí ấy, bèn duỗi tay với đối phương, đồng thời tự giới thiệu: “Tôi là Lưu Minh Lượng.”

“Tôi là Vạn Thế Tam.” Nhìn bàn tay duỗi đến trước mặt, Vạn Thế Tam vội vã bắt lấy tay Lưu Minh Lượng, bắt một cái đã buông, miệng vẫn không ngừng than thở: “Tôi nhìn hai người cho dù không phải cha con, quan hệ cũng tốt thật đấy, làm cách nào vậy? Anh là người thân của cậu bé ấy à?”

Lưu Minh Lượng nhìn Vạn Thế Tam ra vẻ hiếu kỳ, lắc đầu, “Không, chúng tôi không phải thân thích.”

“Nhưng...”

“Tính lên, tôi chỉ là bí thư thôn mà thôi, Tiểu Cẩn ngoan ngoãn gọi tôi một tiếng chú Lưu, tôi đã nhận một tiếng này, vậy có thể giúp được gì cho thằng bé thì giúp, mấy chuyện này, bắt quá là nhắc tay thôi.”

“Thì ra là vậy.” Vạn Thế Tam không thể nào ngờ được hai người lại không có quan hệ thân thích gì, nghĩ tới mối quan hệ cứng nhắc của mình với thằng nhóc, ông khổ mặt, nặng nề thở ra một hơi.

Khi định nói gì thêm, chủ nhiệm lớp đã lộ đầu ra, thông báo bọn họ có thể vào lớp đóng học phí, thế là Vạn Thế Tam đành phải nuốt lời vào bụng, xoay người chạy tới chỗ mấy phụ huynh, bắt đầu xếp hàng.

Lưu Minh Lượng không đi xếp cái hàng dài ngoằng ấy, mà là tới chỗ Đường Học Cẩn, tán gẫu với cậu, dặn dò cậu nhớ cố gắng học tập có khó khăn có thể về tìm ông vân vân...

Đường Học Cẩn nghe vào tai ấm trong lòng, cậu nhu thuận an tĩnh nghe Lưu Minh Lượng như một người cha dùng lời nói thấm thía dặn dò rất nhiều rất nhiều, đơn giản chỉ là mấy việc cực kỳ nhỏ bé, nhưng cậu nghe rất nghiêm túc rất thỏa mãn.

Đối với Đường Học Cẩn hai đời đều không cảm nhận được ầm áp của trưởng bối mà nói, mấy lời của Lưu Minh Lượng nghe vào tai đứa bé bình thường ở cái tuổi này sẽ thấy phiền thậm chí có thể thấy đông dài, nhưng đối với cậu, cậu chỉ thấy một niềm hạnh phúc khi được quan tâm vậy đấy, không còn gì khác.

Hai người chờ đến khi các phụ huynh khác đã nộp xong học phí mới tới trước mặt chủ nhiệm lớp Đường Vận, Đường Học Cẩn cẩn thận lấy ra hai trăm đồng trong túi như là không nỡ đưa cho chủ nhiệm đứng trước mặt... Kỳ thực ánh mắt cậu vẫn tập trung trên người hai trăm đồng đã lấy ra ấy, không hề rời đi.

Đường Vận cầm tiền, dò tên Đường Học Cẩn trong sổ tay của mình rồi vạch qua, cô đẩy mắt kính, cẩn thận nhìn cậu bé đứng trước mặt, cô đã xem sơ yếu lý lịch của học sinh, lý lịch của cậu bé này để trống hàng cha mẹ.

Cái vẻ nhu thuận của Đường Học Cẩn và phiếu điểm chuyển cấp hoàn mỹ rất được Đường Vận thích, thế là thói quen không có biểu tình, cô lộ ra một nụ cười hiền lành với cậu bé đang bày ra vẻ đau lòng khi bị thu hai trăm đồng học phí, mở miệng, cô qua loa quan tâm nói: “Em là Đường Học Cẩn đúng không, sau này nếu có khó khăn gì trong học tập hoặc cuộc sống, có thể tới tìm cô.”

Đối với Đường Vận hai đời đều đảm nhiệm chủ nhiệm lớp của mình, Đường Học Cẩn tự nhiên biết đối phương là thương tiếc cậu, lấy tính tình phụ trách của đối phương nhất định đã xem qua lý lịch của cậu đồng thời cho rằng cậu không có cha mẹ... Bất quá, không tính là sai, cậu xác thực không có cha mẹ, không phải sao?

Thế là khi chủ nhiệm lớp bày ra ôn nhu với Đường Học Cẩn, cậu rất nhu thuận bắt lấy sự ầm áp này, lộ ra một nụ cười thuộc về học sinh ngoan —— nó không phải ngụy trang, mà là ý cười rất rõ ràng.

“Cảm ơn cô.”

Đường Học Cẩn đứng trước duy nhất cảm kích có hai người, một vị trong đó, là Đường Vận đang đứng trước mặt cậu, đảm nhiệm chủ nhiệm lớp ba năm trung học cơ sở của cậu.

Đường Vận nghe được lời này của Đường Học Cẩn, càng thêm thoả mãn với cậu học sinh trước mắt —— khi nói chuyện có chút thẹn thùng, an tĩnh như là một bé ngoan.

Các bé trai ở độ tuổi này, đại bộ phận đã bắt đầu có tính phản nghịch, thích âm ỉ không cách nào an tĩnh lại, thời kì này, vừa vặn là thời kỳ thầy cô khó quản giáo nhất, mà cái vẻ nhu thuận an tĩnh của Đường Học Cẩn lại đặc biệt độc hành, rất dễ nổi bật trong đoàn thể, chiếm được sự yêu thích của giáo viên.

Nộp xong học phí, từ tay Đường Vận nhận chìa khoá ký túc xá, lại nhận sách vở, Lưu Minh Lượng và Đường Học Cẩn tới lầu ký túc, lầu ký túc tổng cộng có sáu tầng, xem như là kiến trúc tương đối cao trên

trần, ký túc xá của cậu ở lầu bốn, lầu ba và dưới lầu ba là ký túc xá của nữ sinh.

Lưu Minh Lượng giúp cậu xách chồng sách, theo ký hiệu trên chìa khoá tìm được ký túc xá của mình, ký túc xá có mười hai người ở, không lớn, bức tường hai bên song song kề sáu cái giường thiết hai tầng, giữa hành lang, lại bày chỉnh tề 12 cái bàn, khiến ký túc xá vốn đã nhỏ hẹp thoát nhìn càng thêm chật chội.

Lúc này thành viên của ký túc xá đã tới hơn nửa, giường phía dưới cũng bị người chọn đi, Đường Học Cẩn dựa vào ký ức chọn cái giường y như đời trước, sau khi để đồ đạc của mình lên bàn học đối ứng, cậu không vội vàng dọn giường, mà là quay đầu nói với Lưu Minh Lượng theo mình bận rộn cả buổi sáng: “Chú Lưu, nếu không chú về trước đi, mấy chuyện này cháu làm một mình là được, hôm nay thật rất cảm ơn chú.”

Lưu Minh Lượng còn định giúp Đường Học Cẩn dọn giường, bất quá khi thấy ánh mắt quật cường của cậu bé trước mặt, ông thu hồi ý nghĩ ấy, ông đã quên, tuy rằng cậu bé này mới mười ba tuổi, nhưng thành thực hơn những cô cậu bé cùng tuổi rất nhiều, nghĩ đến đây, ông cười gật đầu, “Vậy được, chú Lưu về trước, lần sau lại tới thăm cháu.”

“Cảm ơn chú Lưu, để cháu tiễn chú.”

“Không cần, cháu lo dọn giường đi.”

“... Cứ để cháu tiễn chú Lưu.” Đường Học Cẩn phòng má.

Lưu Minh Lượng cố ý xệ mặt, trừng Đường Học Cẩn, giả vờ thương tâm: “Tiểu Cẩn đang xa lạ với chú Lưu à.”

Đường Học Cẩn sững sờ, thấy đáy mắt Lưu Minh Lượng ánh lên ý cười nhàn nhạt, bèn không giữ khoảng cách nữa: “Dạ, vậy cháu không tiễn chú Lưu, chú Lưu đi thông thả, trên đường nhớ cẩn thận.”

Lưu Minh Lượng gật đầu, tiện tay vỗ vai Đường Học Cẩn, xoay người rời đi.

Đường Học Cẩn đứng tại chỗ, nhìn bóng Lưu Minh Lượng biến mất ở đầu cầu thang mới xoay người về ký túc xá, bắt đầu dọn giường.

Đại khái mất chừng bốn mươi mấy phút, Đường Học Cẩn cuối cùng đã quét dọn sạch sẽ từ trên xuống dưới cái giường ấy, cậu lấy ra tấm nệm trúc trường học phát triển lên, lại từ trong túi lấy ra cái gối lúc trước may từ quần áo cũ tìm được ở cửa hàng Tư Vân, dọn gọn chần mền, cái giường này cuối cùng cũng coi được.

Dọn giường xong, cậu bò xuống, tới cái bàn học thuộc về mình, chỉnh tề lấy ra từng quyển sách giáo khoa viết tên mình lên, lại lấy ra mớ báo cũ kiếm được ở chỗ Tư Vân, bắt đầu bọc bìa sách cho mấy quyển sách giáo khoa mới phát ấy — Đường Học Cẩn rất thích sách, cho nên bất kể lúc nào, chỉ cần là sách của cậu, cậu sẽ bao bọc nó lại thật chỉnh tề.

Khi bé cậu dùng giấy cũ hoặc báo cũ, chờ đến lớn, khi các tiệm văn phòng phẩm đã bán đầy đủ loại giấy bao cực kỳ xinh đẹp, cậu vẫn thích dùng giấy trắng đơn giản tự mình làm, tuy rằng hành vi này khá nữ khí, nhưng khả năng bảo vệ sách xác thực cực tốt, mấy chi tiết ấy cũng giúp cậu chiếm được rất nhiều lời khen của phái nữ.

Vạn Bác thấy tía đã giúp mình dọn giường xong, mới thông thả lắc lư từ ngoài về, kết quả vừa vào ký túc xá đã bắt gặp Đường Học Cẩn đang cẩn thận bọc báo cũ cho bìa sách.

Cậu tròn to mắt, rất không thể tin được nhảy tới cạnh Đường Học Cẩn, giọng pha sự kinh ngạc, “Sao cậu lại bao bìa sách, chuyện này không phải chỉ có con gái mới làm thôi sao?”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, nghiêng đầu nhìn Vạn Bác, nhàn nhạt hỏi: “Bao bìa sách là độc quyền của nữ sinh à?”

“Ách...” Vạn Bác duỗi tay gãi mái tóc ngắn củn, sững sờ một lát, nhản mặt trả lời: “Hình như không phải.”

“Vậy không phải được rồi sao.” Động tác trên tay Đường Học Cẩn không dừng, đã nhanh nhẹn bao xong ba bốn quyển sách, “Nếu không phải độc quyền của con gái, vậy chuyện tôi bao bìa sách có gì đáng kinh ngạc.”

Vạn Bác trong lúc nhất thời cảm thấy bị ghen, cũng phát hiện mình ra vẻ chuyện bé xé ra to, dù sao tuy rằng con trai bình thường đều tùy tiện không quá lưu ý sách vở, nhưng cũng không thể toàn bộ phủ định mỗi đứa đều là như vậy ——

Nghĩ thông suốt, Vạn Bác ngậm miệng lại, đứng cạnh Đường Học Cẩn nhìn tay cậu nhanh chóng bao xong một quyển lại một quyển.

Càng nhìn, Vạn Bác càng cảm thấy bàn tay đang bao bìa sách của người bạn cùng phòng này linh hoạt hơn bất kỳ cô bé nào —— nhìn chồng sách giáo khoa được bao hoàn mỹ, Vạn Bác cảm thấy cậu cũng muốn đưa sách của mình cho đối phương nhờ đối phương bao giúp mình một cái ()

11. Chương 11: Tìm Kiếm Cơ Hội (1)

Không ngoài Vạn Bác dự đoán, ngày đầu tiên Đường Học Cẩn lên lớp sách vở của cậu vừa được lấy ra đã gây sự oanh động nho nhỏ cho lớp, nam sinh tuổi này biết bao bìa sách rất ít, thậm chí nữ sinh cũng không nhiều.

Lớp bọn họ, cộng thêm Đường Học Cẩn tổng cộng cũng chỉ có ba người bao bìa sách, hai cái khác vẫn là nữ sinh, đồng thời luận kỹ thuật mà nói, sách vở của hai nữ sinh ấy bao rất thô ráp.

Đường Học Cẩn vì từ nhỏ vì dinh dưỡng không đủ, chiều cao kham kham mới qua một mét năm mươi lăm,

tuy rằng các cậu bé vừa lên trung học bình thường không cao, mà còn phát dục trễ hơn nữ sinh, nhưng tốt xấu đã qua một mét sáu, chỉ có mình cậu, trực tiếp thành cái lùn nhất trong số các nam sinh của lớp, đứng vào hàng nữ sinh, cũng còn thấy xinh xắn nữa là.

Chính vì chiều cao, Đường Học Cẩn bị Đường Vận xếp ngồi ở hàng đầu, nhìn cái bàn gần bực giảng trong gang tấc, Đường Học Cẩn chỉ có: “...”

Sau khi sống lại, Đường Học Cẩn lưu ý có ba điểm, một trong đó là chiều cao, đời trước vì nguyên nhân không thể đối kháng, dẫn đến chiều cao sau này của cậu ngừng ở một mét bảy mươi ba, ở phía Nam tuy không tính là lùn, nhưng cũng không cao, có cơ hội làm lại, Đường Học Cẩn tỏ vẻ, nhất định phải khiến dinh dưỡng của mình bắt kịp, chiều cao nói thế nào cũng phải đột phá một mét tám.

Bất đắc dĩ ngồi ở hàng đầu, ánh mắt cậu bay về phía Vạn Bác cùng tuổi chiều cao lại hơn cậu tròn hai mươi cm, nhìn cái vẻ thông thả như hạc giữa bầy gà ngồi ở hàng cuối cùng ấy, cậu chỉ thấy đố kị... Hít hà, nếu hiện tại cậu có chiều cao như vậy thì tốt rồi.

Thở dài, ước ao cũng vô dụng.

Đường Học Cẩn quay lại, cúi đầu mở sách ra bắt đầu ôn tập, những nội dung này đã cách cậu rất xa, tuy rằng mọi tri thức đều xây nên từ một cơ sở, chỉ cần nhớ kỹ cơ sở là có thể giải quyết, nhưng có chút chi tiết, vẫn phải ôn kỹ mới được.

Kỳ thực mấy môn này, Đường Học Cẩn không cần cố gắng bao nhiêu, đời trước cậu phí rất nhiều thời gian vào sách vở, dẫn đến hiện tại cho dù là cầm một quyển sách giáo khoa trung học, nội dung đã quên gần hết, nhưng, cậu bắt quá chỉ là cần lật ra ôn tập mà thôi.

Chậm rãi nhìn chậm rãi lật, trước khi chuông vào lớp reng, Đường Học Cẩn đã lật xong một chương sách toán.

...

Buổi sáng bốn tiết, thời gian trôi rất nhanh, tuy rằng đại bộ phận trong đó đều bị Đường Học Cẩn dùng để suy xét lập kế hoạch sử dụng sáu trăm đồng thừa lại... Nhưng mà, thật đáng tiếc, khi bạn cố ý nghĩ một chuyện, nó quyết sống chết nghĩ không ra, như Đường Học Cẩn hiện tại vậy.

Giờ tan học vừa tới, rất nhiều người lao về phía căn-tin, Đường Học Cẩn không chạy theo đại bộ đội ấy, mà là thờ ơ hướng về phía cổng, cậu nghĩ, có lẽ mình nên ra ngoài tìm cơ hội.

Vạn Bác không biết thế nào, cả buổi sáng tinh thần không có cách tập trung, luôn bắn ánh mắt về phía Đường Học Cẩn, cũng không phải sao, cậu vừa thấy Đường Học Cẩn đi về phía cổng, đã lập tức vui vẻ chạy theo.

Cởi mở choàng tay mình lên vai Đường Học Cẩn, Vạn Bác cười xán lạn, “Đường Học Cẩn, sao cậu không đi ăn cơm?”

Đường Học Cẩn chớp mắt, nhìn thẳng nhóc to con bên cạnh, bước chân dịch sang bên, vừa vặn tách Vạn Bác ra một khoảng khiến đối phương không thể không buông cánh tay choàng lên người cậu xuống, rồi mới ngớ ngàng nhìn người tới, mở miệng: “Ách... Cậu là?”

“...” Khóe miệng co rút, Vạn Bác dám cực mười đồng, Đường Học Cẩn không biết mình.

Bất quá Vạn Bác luôn vâng theo tâm ý, cậu cảm thấy Đường Học Cẩn rất hợp mắt mình, nếu thoả mãn mà còn thích, vậy chủ động xuất kích đi, vốn đã là bạn cùng lớp nay còn cùng ký túc xá, muốn làm bạn bè gì đó, quả thật là việc nhỏ có được hông.

Thế là, Vạn Bác rất có tự hiểu lấy mình bắt đầu giới thiệu: “Tôi là Vạn Bác, chúng ta là bạn cùng lớp hơn nữa cũng cùng ký túc xá đó nha.”

Nói xong, lộ ra hàm răng trắng hếu, cười ngây ngô... như một thằng ngốc to xác vậy.

Đường Học Cẩn quả thật cảm thấy có chút gai mắt, không chế không được muốn hung hăng gõ thẳng bé cười ngây ngô trước mặt này... Ừ, đối với linh hồn hiện tại treo trong thân thể này mà nói Vạn Bác là một thằng bé.

Nâng tay xoa thái dương, Đường Học Cẩn cũng không thể đuổi người ta đi, thế là, đối mặt với thiếu niên Vạn Bác nhiệt tình dào dạt, cậu chỉ có thể nở nụ cười, sau đó nghiêng đầu, nói: “Có chuyện gì vậy?”

Vạn Bác hắc hắc cười, nheo mắt nhìn Đường Học Cẩn, “Trưa nắng chang chang cậu không tới căn-tin mà là ra khỏi cổng, cậu tính đi đâu vậy?”

Tha thứ Đường Học Cẩn hai đời đều là bé ngoan, trốn học giả bệnh gì đó, xưa nay chưa từng làm, thậm chí cả nghỉ bệnh, cũng là cực ít... Cho nên, đối với vẻ mặt quỷ dị của Vạn Bác, cậu thật lòng không hiểu.

“Tôi định ra ngoài đi dạo.”

“Di,” Vạn Bác đột nhiên cảm thấy mình tuyệt đối là hiểu lầm, thế là thần tốc đá văng suy nghĩ trong đầu đi, treo lên nụ cười to tướng, “Sao cậu không ăn cơm trước rồi hãy ra ngoài, dù sao hai giờ rưỡi chiều chúng ta mới lên lớp.”

Ánh mắt rơi xuống căn-tin trường đang bị chen chúc, Đường Học Cẩn lắc đầu, “Hiện tại người nhiều lắm, lát nữa về tôi lại đi ăn là được.”

Vạn Bác kinh ngạc, “Nhưng lúc đó chỉ còn cơm thừa.”

Đường Học Cẩn cười cười, không để ý tới sự ngạc nhiên của Vạn Bác, nhẹ giọng nói: “Không sao.”

Nói xong, cậu nâng chân tiếp tục đi ra cổng, sống lưng thẳng tắp, từ góc độ nhìn của Vạn Bác... Nhíu mày, người này, sao nhìn nhỏ gầy vậy.

——() bắt quá tốt cuộc đã bắt chuyện được với cậu ấy, thật thỏa mãn.

Nói Đường Học Cẩn thoát được Vạn Bác xong, một mình ra khỏi cổng, nhìn một lượt mấy cửa hàng mặt tiền gần trường học, vì trong trường có căn-tin, nên kỳ thực mấy tiệm thức ăn nhanh quanh đây cũng không nhiều, một bàn tay có thể đếm hết.

Đường Học Cẩn nhíu mày cố gắng suy nghĩ, cậu cẩn thận quan sát lượng khách ra vào mấy tiệm ăn nhỏ hoặc tiệm thức ăn nhanh số lượng không nhiều ấy... Phát hiện tuy rằng học sinh ra ngoài ăn không nhiều, nhưng lại có rất nhiều công nhân ra ra vào vào.

Vừa thấy tình huống ấy, Đường Học Cẩn xoay người, nhanh chân một đường chạy men theo con đường... Quả nhiên, cách trường đại khái năm sáu km, có một công trường kiến trúc, công trường này hình như vừa bắt đầu thi công, từ một số bố trí đơn giản và vài chỗ hoang phế cỏ dại chưa được xử lý sạch sẽ có thể nhìn ra được.

Bóng đèn trong đầu bắt đầu lóe lên, cậu bỗng nhiên nghĩ ra một cách có thể vơ vét của cải trong thời gian ngắn —— mở một nhà hàng nhỏ.

Đời trước, Đường Học Cẩn vì luôn ở một mình, nên rất thuần thục với một số món ăn gia đình đơn giản, dù sao, giá cả một bữa ăn bên ngoài hoàn toàn có thể sánh bằng đồ ăn cậu mua cho mình trong một ngày, để giảm bớt chút tiền ấy, cậu chỉ có thể từ những chi tiết này, bắt đầu tiết kiệm.

Nghĩ ra cách sinh tiền, Đường Học Cẩn cũng không nóng lòng, cậu biết, cách này có thể thực thi được không, còn phải dựa vào Lưu Minh Lượng.

Đã đạt thành mục tiêu, Đường Học Cẩn nhẹ nhõm chạy về trường, từ này đến giờ đã mất chừng nửa giờ, qua giờ cơm rồi, nên vừa vào cổng, cậu đã trực tiếp tới căn-tin.

Quả nhiên, lúc này căn-tin hầu như không còn ai, Đường Học Cẩn đơn giản gọi hai cái bánh bao, tốn không tới một đồng đã lấp đầy bụng, ăn uống no đủ xong, cậu lại dạo quanh sân trường, đẩy mắt, chậm rãi dâng lên hoài niệm.

Khi cảnh sắc quen thuộc in vào đáy mắt, Đường Học Cẩn không thể không thừa nhận, cậu kỳ thực thật rất hoài niệm mỗi ngọn cây bóng cỏ của ngôi trường này, đời trước ký ức trung học đã khá xa, nhưng cảm tình dành cho nó, cậu vẫn nhớ kỹ.

Không chỉ vì nơi đây là bước đầu tiên cậu rời xa ngôi làng ấy, còn là vì, ở ngôi trường này, cậu gặp được

người đầu tiên quan tâm cậu cho cậu cảm giác ấm áp trong đời —— chủ nhiệm lớp Đường Vận.

Mất tròn nửa giờ, Đường Học Cẩn dạo khắp sân trường, cậu tới những nơi đời trước đã từng tới, năm chín mươi tư trung học số một của trấn quả thật không đẹp mấy, công trình xanh hoá trong sân chưa bắt đầu xây dựng, sân vận động cũng chưa trải đường băng plastic, bãi cỏ vẫn là mặt cỏ dại bị người giẫm đạp gồ ghề chứ không phải đã bị đổi thành cỏ giả ——

Nhưng chính là sân trường này, khiến Đường Học Cẩn thấy thỏa mãn và vui mừng.

Một mình mang theo ký ức đời trước, Đường Học Cẩn hồi ức xong sân trường, rồi giẫm bước chân xem như nhẹ nhàng về lớp, cậu không về ký túc xá, tuy rằng đại bộ phận học sinh đều chọn về ký túc xá ngủ một giấc trong thời gian nghỉ trưa.

Về chỗ của mình, Đường Học Cẩn lấy ra sách giáo khoa của tiết buổi chiều để trong ngăn bàn, dự định chuẩn bị bài.

Bất quá...

Đường Học Cẩn quay đầu nhìn Vạn Bác cười ngây ngô đột nhiên chui ra ngồi cạnh mình đang dùng cánh tay chống má nhìn cậu, chỉ còn lại: “...”

Thở dài, cậu nhẹ giọng thản nhiên nói: “Sao vậy?”

$\Phi(\ast) \leftarrow$ đây là tình huống nội tâm Vạn Bác.

“Cái kia, cậu có thể giúp tôi bao bì sách không?” Vạn Bác duỗi tay từ phía sau lấy ra mấy quyển sách giáo khoa vừa phát xuống nhưng bên góc đã xuất hiện nếp uốn còn có mấy tờ báo cũ, đẩy tới trước mặt Đường Học Cẩn, bàn tay còn lại gãi gãi đầu mình, cười ha hả mở miệng: “Tôi phát hiện vẫn nên bao lại thì hơn, nếu không học kỳ này kết thúc, mấy quyển sách này sẽ không thể xài được nữa.”

Đường Học Cẩn vẽ mặt: $\Sigma(\circ \quad \circ |||)$.

12. Chương 12: Tìm Kiếm Cơ Hội (2)

Đường Học Cẩn nhú mày, ánh mắt lia trên sách giáo khoa đến mặt Vạn Bác, chỉ thấy đáy mắt đối phương viết toàn hai chữ: Làm ơn làm ơn làm ơn... Thoảng thở dài, Đường Học Cẩn duỗi tay cầm lấy sách giáo khoa và báo cũ của Vạn Bác, bắt đầu bao bì.

Vạn Bác hớn hở nhìn sách của mình dưới tay Đường Học Cẩn, thần tốc được bao lại, khiến mấy quyển sách

vốn dĩ đã bị lờ đi tùy tiện đè ép đến nhăn nhúm ấy như được thay một quyển sách mới toanh khác——

Kỳ thực không khoa trương đến thế.

Đường Học Cẩn bao không nhanh, nhưng rất tinh xảo, khi năm sáu quyển sách ấy được bao xong, đồng hồ trong lớp đã chỉ về phía hai giờ, các học sinh lần lượt về lớp chuẩn bị sách của tiết học buổi chiều.

Vạn Bác cầm sách giáo khoa của mình, vui vẻ không thôi.

——()sách giáo khoa vốn bình thường vô cùng bao rồi đột nhiên không nở lật ra làm sao đây.

Vạn Bác nhìn sách giáo khoa, lại trộm nhìn đôi tay Đường Học Cẩn để trên bàn học, nhỏ giọng lầm bầm, “Khéo tay như vậy, phỏng chừng làm đồ chơi thủ công còn tinh tế hơn.”

Vì cách khá gần, nên Đường Học Cẩn nghe được lời Vạn Bác, mắt cậu bật sáng, đột nhiên phát hiện mình kỳ thực còn có một thứ có thể lấy ra tay —— lắc tay handmade.

Đời trước, khi lên đại học, cậu đột nhiên phát hiện mình ngoại trừ học chẳng biết gì cả, thế là sau khi trải qua hai năm bình thường, một ngày nọ cậu thấy một số nữ sinh ở khi hết tiết hoặc nghỉ ngơi cầm mấy dây thừng tụ lại với nhau bện cái gì, bện mang theo lòng hiếu kỳ, tuy rằng đối mặt với cả bọn nữ sinh vẫn rất xấu hổ, nhưng lúc đó lòng hiếu kỳ chiến thắng tất cả ——

Và rồi, cậu theo bọn nữ sinh ấy học được cách bện lắc tay đơn giản nhất.

Đầu óc Đường Học Cẩn linh hoạt, học xong cơ bản kỹ thuật, cậu đã tự nghiên cứu ra nhiều cách bện khác... Nói chung cuối cùng cậu có thể thuận lợi bện ra mấy trăm cái lắc tay, đồng thời đọc nhất vô nhị không hề lặp lại, mà còn bện rất tinh tế, được nhiều nữ sinh nhất trí khen ngợi, mấy nữ sinh ấy còn vung tiền mua đi mấy sợi lắc trong tay cậu nữa.

Nghe được câu nói lơ đãng này của Vạn Bác, Đường Học Cẩn lại nghĩ đến một cách có thể kiếm tiền, điều đó làm tâm tình bị quấy rầy đọc sách của cậu tốt hơn tí.

“Đường Học Cẩn, sao cậu hay thích đờ người ra vậy.” Vạn Bác duỗi tay quơ quơ trước mặt Đường Học Cẩn, thấy người ta nghi hoặc xoay lại nhìn mình, cậu mới bất mãn mở miệng: “Tôi vừa rồi nói chuyện với cậu, cậu không nghe à.”

Đối với Vạn Bác cười mở, Đường Học Cẩn kỳ thực rất ngạc nhiên, đời trước vì sự tồn tại rất yếu, mọi người hầu như theo thói quen xem nhẹ cậu.

Cho nên khi thấy đầy mắt đối phương viết ra tin tức “Cậu không nghe tôi nói tôi hồng vui”, kỳ thực cậu rất bất đắc dĩ, cậu không giỏi giao tiếp, thậm chí một góc nhỏ nào đó trong nội tâm còn sợ giao tiếp với

mọi người.

——() chúng sợ xã hội gì ấy, quả thật là vi diệu.

Tuy rằng không giỏi giao tiếp, nhưng Đường Học Cẩn biết rõ, Vạn Bác kỳ thực chỉ là muốn kết bạn với cậu, không có bất cứ ác ý gì, cho nên cậu thoáng liếc mắt, nhẹ giọng nói xin lỗi: “Xin lỗi, vừa rồi tôi thất thần.”

Vạn Bác xua tay, “Di, tôi không có ý này, không sao đâu.”

Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác mặt đỏ bừng, đột nhiên bật cười, mặt mày cong lên, nhìn rất xinh đẹp.

Nụ cười đột nhiên ấy khiến Vạn Bác lóe mắt, ngây ngô duỗi tay lên đầu Đường Học Cẩn vui vẻ xoa một hồi.

Nụ cười của Đường Học Cẩn cứng đờ, hai đời cộng lại không có ai xoa đầu cậu như vậy, cho nên động tác đột nhiên này của Vạn Bác khiến cậu sững sờ, cả người kéo căng.

Sờ đã rồi, Vạn Bác buông tay, sau đó bật người hồi hồn, xoát một cái, lúc này lỗ tai cũng đỏ, cậu há miệng, lắp bắp phun ra một câu, kế lòng bàn chân bôi dầu thần tốc ôm lấy chồng sách để trước mặt chạy về chỗ ngồi ở cuối lớp.

—— Ema, xúc cảm tốt quá.

...

Chương trình học một ngày cuối cùng đã kết thúc khi ánh mặt trời chạng vạng xuống núi, Đường Học Cẩn định thừa dịp này lên trần xem, cậu muốn mua một ít dụng cụ bên lác tay —— ví dụ như dây màu và một ít hạt cườm xinh đẹp.

Bất quá cậu còn chưa đi tới cổng, đã Vạn Bác bị từ phía sau chạy tới tặng cho một cái bả nhào suýt nữa té ngã, Đường Học Cẩn: “...”

Cậu phát hiện, cả ngày hôm nay vị bạn học tên là Vạn Bác vóc dáng cao lớn khiến mình cực kỳ ước ao này quả thật sắp lọt vào phạm trù điên cuồng cả độ tồn tại trước mặt cậu —— từ sáng sớm lên lớp đến giờ nghỉ trưa... Đường nhiên, còn có hiện tại.

“Vạn Bác?”

Đường Học Cẩn đứng vững rồi, âm thầm dịch chân, rời xa đối phương, vẻ mặt cậu không có bao nhiêu thay đổi, ánh mắt cũng ôn hòa lễ phép, bất quá thái độ, người sáng suốt đều nhìn ra được, là lạnh nhạt đối với

người lạ không gần không xa... Bất quá Vạn Bác khá thô, căn bản nhìn không ra, vẫn tiếp tục vui mừng chết sống kề cận Đường Học Cần.

“Cậu lại tính ra ngoài à, lát nữa sẽ tới giờ tự học đấy.”

“Tôi biết, tôi đã xin cô nghỉ rồi.” Cậu kỳ thực đã sớm nói với Đường Vận mình sẽ không học tiết tự học, bài tập giáo viên cho bình thường cậu đều làm xong trước giờ tan học, nên tiết tự học đối với cậu, chỉ có thể nói là dư thừa.

“Di,” Vạn Bác trợn to mắt: “Còn có thể xin nghỉ à?”

“Đương nhiên rồi,” Chỉ cảm thấy trước mặt đang đứng một thằng ngốc to xác Đường Học Cần bắt đắc dĩ nói, “Tôi phải đi trước, cậu về đi.”

Nhìn Đường Học Cần tính đi, Vạn Bác trực tiếp đuổi tay ra kéo lấy tay người trước mặt, nói: “Cậu đợi tí.”

“Hửm?” Đường Học Cần quay đầu, đẩy bàn tay Vạn Bác nắm lấy tay mình ra, lễ phép để lộ nghi hoặc.

“Cái kia... Tôi có thể đi theo cậu không.” Nói xong mặt Vạn Bác nhăn lại, ánh mắt mơ hồ trôi xa, “À là... Tôi cũng không muốn học tiết tự học.”

Nói thật, Vạn Bác từ nhỏ là một cậu nhóc không thể ngồi yên cứ như mắc bệnh tăng động vậy, bắt cậu ngồi một chỗ, cậu sẽ thấy ngứa ngáy khó chịu, cũng vì thế cho dù thành tích không tồi, nhưng cậu lại không thể nào được thầy cô thích, bó tay rồi, thành tích có tốt đi chăng nữa, giáo viên cũng không có cách thích một học sinh lên lớp xưa nay cứ đứng ngồi không yên.

Đường Học Cần nhìn Vạn Bác, “Cậu biết tôi tính đi đâu không?”

Vạn Bác lắc đầu như trống bỏi, “Tôi không biết, nhưng tôi không muốn học tiết tự học, bị bắt ngồi một chỗ suốt hai giờ, khó chịu lắm.”

Không hề cảm thấy bày ra khuyết điểm của mình trước mặt Đường Học Cần có gì không đúng, cái tính tùy tiện, thẳng thắn của Vạn Bác và vẻ mặt đơn thuần mọi chuyện đều viết trên mặt ấy, thoát nhìn trái lại khiến người rất thích.

Đường Học Cần nghĩ, nhiều một người giúp cậu tham khảo cũng tốt, mà còn chuyện này kỳ thực nếu kéo người nhập bọn, hẳn sẽ làm ít công to, cậu biết rõ nhược điểm của mình.

Đường Học Cần không nhớ đời trước cậu từng có một bạn học như vậy, nên rất rõ ràng, Vạn Bác này là người mới toanh trong cuộc đời sống lại này của cậu.

Mà còn hôm nay Đường Học Cẩn âm thầm quan sát Vạn Bác, cậu phát hiện cậu bé trước mặt tuy rằng hơi ngây ngốc, nhưng nhân duyên xác thực rất tốt, uốn bảy tắc lưỡi chuyện trò vui vẻ với mọi người, đặc biệt là khả năng giao tiếp có thể nói xuất sắc —— mới chỉ có một ngày khai giảng, nhiều nhất cộng thêm thời gian đăng ký hôm qua, Vạn Bác đã bắt được quan hệ với mọi người trong lớp thậm chí lớp khác.

Tính toán trong đầu lướt qua một lại một, cuối cùng, Đường Học Cẩn đón ánh mắt Vạn Bác, miễn cưỡng gật đầu.

“Đi theo tôi cũng được, bắt quá cậu phải tới xin nghỉ với cô Đường đã.”

Vạn Bác vừa nghe Đường Học Cẩn nguyện ý dẫn mình đi ánh mắt lập tức sáng lên, cậu vội vã quay người, vừa đi vừa nói: “Tôi đi liền đây, cậu phải chờ tôi đấy.”

Đường Học Cẩn nhìn bóng lưng chạy như bay của Vạn Bác, đứng tại chỗ, khóe miệng thoáng kéo ra một nụ cười xinh đẹp, mãi đến khi bóng lưng đối phương đã biến mất, cậu mới ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao hoàn toàn khác với thành phố, ánh mắt càng kiên định tự tin.

—— đời này, cậu sẽ khác.

Đại khái được mười mấy phút, Đường Học Cẩn thấy Vạn Bác đạp một chiếc xe tới chỗ mình, nụ cười đơn thuần xán lạn trên mặt đối phương khiến cậu nhìn, cũng không tự giác cười khẽ.

Vạn Bác dừng xe trước mặt Đường Học Cẩn, mở to mắt kinh ngạc nhìn khóe miệng người không thường cười bỗng kéo ra thật nhiều này, không hề suy nghĩ đã thốt lên: “Đường Học Cẩn, cậu cười đẹp quá.”

“...” Cấp tốc thu hồi ý cười bên môi, Đường Học Cẩn nhìn chiếc xe Vạn Bác đang đạp, nói: “Cái xe này cậu lấy ra?”

“Của tôi đó.” Vạn Bác trả lời.

Một chân chống đất, Vạn Bác cười hì hì vỗ yên sau, nói với Đường Học Cẩn: “Mau ngồi lên, chúng ta xuất phát nào.”

Nói thật, xe đạp thời kỳ này vẫn là bệ cao, Đường Học Cẩn đánh giá chiều cao của mình, phỏng chừng ngồi lên rồi hai chân chỉ có thể chấm đất thôi... Không, có lẽ còn cần nhón lên tí nữa.

Khóe mắt co rút, nói thật Đường Học Cẩn không quá muốn thừa nhận mình không dám ngồi lên, cậu không tin kỹ thuật của Vạn Bác, nếu ngã một cái, phỏng chừng sẽ trật chân.

Vạn Bác nghi hoặc nhìn Đường Học Cẩn ngây ngẩn không nhúc nhích, lại thấy ánh mắt cậu đờ đẫn nhìn cái yên sau lưng mình, đầu xoay chuyển, đã đoán được suy nghĩ của cậu, trong lòng thâm thốn thức lá gan

của Đường Học Cẩn, bắt quá rất nhanh, Vạn Bác cảm thấy cũng không có gì... Ông tía sắp bốn mươi tuổi nhà cậu cũng sợ xe đạp đâu.

Nghĩ rõ, cậu bèn vỗ ngực mình, cam đoan với Đường Học Cẩn: “Lên đi, đừng lo, kỹ thuật lái của tôi siêu tốt đó.”

13. Chương 13: Hợp Tác Đi

Nói thật, có phương tiện giao thông luôn nhanh hơn đi bộ rất nhiều, tuy rằng Đường Học Cẩn vẫn lo lắng mình sẽ bị đo đường... Nhưng lo lắng này cuối cùng vẫn không biến thành hiện thực, Vạn Bác tốt xấu đã bình an đưa cậu tới đoạn đường náo nhiệt nhất trong trấn.

Tới đích rồi, Đường Học Cẩn khẩn cấp nhảy khỏi yên sau, lòng còn sợ hãi vỗ ngực... Đời trước lúc nhỏ cậu từng bị té xe, cho nên một năm bị rấn cấn mười năm sợ dây thừng, huống hồ sống lại rồi, tín nhiệm dành cho người lạ cậu chưa thể cho nhanh vậy, cậu không tín nhiệm Vạn Bác, nên sẽ càng sợ hãi.

Vạn Bác nhìn vẻ mặt của Đường Học Cẩn, không tự giác sờ mũi, bắt đầu nghĩ lại đoạn đường vừa rồi cậu có phải đã dọa hãi đối phương không.

Thế nhưng, nghĩ nửa ngày cậu cũng không nghĩ ra được gì, vì thế Vạn Bác đành phải dắt xe đạp ton ton chạy theo Đường Học Cẩn nhìn đối phương lúc ẩn lúc hiện giữa mấy cửa hàng bán thủ công mỹ nghệ, thỉnh thoảng hỏi giá cái này lại hỏi giá cái kia —— đi ra rồi lấy giấy ghi lại gì đó.

Vạn Bác không hiểu Đường Học Cẩn tính làm gì, vì thế cậu hỏi.

“Đường Học Cẩn, cậu hỏi mấy thứ này để làm gì?”

“Để xài.” Đường Học Cẩn trả lời Vạn Bác hai chữ, tiếp tục quay đầu lễ phép hỏi tiệm kế tiếp, chỗ bọn họ giá bán lắt tay thế nào.

Vạn Bác: “...”

——() để xài thì cũng phải nói cho tôi biết xài cái gì đã chứ.

Cẩn thận hỏi rất nhiều chủ tiệm, Đường Học Cẩn phát hiện, thời kì này giá của mặt hàng thủ công còn rất thấp, lắt tay rẻ nhất một sợi chỉ có một đồng đắt nhất bắt quá sáu bảy đồng, giá này trừ đi phí tổn tiền công xong kỳ thực lợi nhuận không cao.

Ước chừng làm rõ được điều mình cần biết, Đường Học Cẩn mua rất nhiều dây màu khác nhau và một ít

hạt thủy tinh hạt cườm cùng đủ loại phụ kiện nhỏ có thể phối hợp từ chỗ chủ tiệm cuối cùng.

Chủ tiệm này là một người phụ nữ trung niên, vẻ mặt thoát nhìn rất hòa ái, từ khi bọn Đường Học Cẩn vào bà đã nhìn chăm chăm bọn họ, mà còn ánh mắt mang theo ý cười.

Thấy Đường Học Cẩn mua nhiều đồ làm lắc tay, khó được là nam sinh mua, lại là một cậu bé thanh tú như vậy, bà bèn hiếu kỳ hỏi: “Cu à, con mua nhiều đồ bện lắc tay như vậy để làm gì?”

Đường Học Cẩn then thùng cười với chủ tiệm, đáp: “Mẹ cháu thường ngày thích làm mấy cái này, mẹ bảo cháu đi mua giúp mẹ.”

Chủ tiệm nghe xong, khen Đường Học Cẩn hiểu chuyện, rồi con tặng thêm một ít dây và hạt. Đường Học Cẩn cũng không chối từ mà là mang theo nụ cười nhu thuận nhận lấy, đồng thời rất nghiêm túc nói cảm ơn, chộc cho chủ tiệm đại phát tình thương của mẹ.

Mà Vạn Bác vẫn đứng bên cạnh, nhìn Đường Học Cẩn, miệng sắp khép không lại —— Đường Học Cẩn đột nhiên trở nên then thùng e lệ trước mặt này, rất khiến cậu kinh ngạc.

Mãi đến khi ra khỏi tiệm, Vạn Bác mới thu hồi kinh ngạc của mình, chỉ vào đồng hồ trong tay Đường Học Cẩn, hiếu kỳ hỏi: “Cậu tính mua cho mẹ mình thật à?”

“Đương nhiên là không rồi.”

“Vậy cậu mua nhiều như vậy lẽ nào định tự làm?” Giọng Vạn Bác cao hơn một âm lượng.

Gật đầu, Đường Học Cẩn trả lời đương nhiên: “Phải.”

Đường Học Cẩn không che giấu, dù sao trước cậu từng muốn kéo Vạn Bác nhập bọn, nên tự nhiên sẽ không che giấu dụng ý mình mua mấy thứ này, bất quá khi cậu thấy đối phương vì câu trả lời của mình mà lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi cộng thêm “Cậu có bệnh à”, Đường Học Cẩn vẫn không cách nào bình tĩnh được.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi,” Giọng Đường Học Cẩn nhạt xuống, nhưng nghe vẫn không có quá nhiều gợn sóng, lời cậu nói cũng rất qua loa: “Học phí học kỳ sau tôi phải tự kiếm, mà mấy thứ này, có thể giúp tôi trong thời gian có hạn, kiếm được một ít tiền.”

“Tía cậu chẳng lẽ không giúp cậu à?”

Vạn Bác rất giật mình, rõ ràng hôm qua cậu thấy Đường Học Cẩn và cha cậu mình ở chung rất hài hợp và vui sướng, khiến tía nhà cậu cũng phải đổ kị, nhưng hôm nay đột nhiên nghe được lời này, cậu hoàn toàn không thể tin nổi.

“Cha tôi?” Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác, biết đối phương hiểu lầm quan hệ của cậu và Lưu Minh Lượng, bất quá đây là dự tính ban đầu của họ, nên cậu cũng không trách, bất quá đã muốn kéo Vạn Bác nhập bọn, vậy cậu khẳng định không thể che giấu thân thế mình nữa.

“Hôm qua theo tôi tới đăng ký, không phải cha tôi, chỉ là bí thư thôn mà thôi.”

“Di, di di!” Vạn Bác trăm triệu không thể ngờ hai cha con “thân mật khăng khít” hôm qua tía và cậu thấy được lại không phải cha con, trong lúc nhất thời Vạn Bác đã nghĩ đương nhiên —— vốn nha, đâu sẽ có cha con nào ở chung vui vẻ như vậy, căn bản không hề giống cha con!

Thấy Vạn Bác kinh ngạc như thế, Đường Học Cẩn nói không hiểu kỳ là giả, đại khái vì được sống lại ở cái tuổi này, nên cho dù tuổi trong lòng đã ba mươi, nhưng hình như cậu cũng bị tuổi vốn có của thân thể ảnh hưởng.

Kỳ thực không thể nói Đường Học Cẩn đột nhiên biến thành vậy, chỉ có thể nói, đời trước khi còn đi học cậu liều mạng cố gắng học tập, căn bản không có thời gian hưởng thụ và vui chơi với các bạn, thế nên đời này sống lại, cậu không còn nhiệt tình học tập như đời trước nữa, cậu bắt đầu hy vọng có thể hòa hợp với mọi người, cậu không muốn mình bình thường như đời trước, cho dù là học lớp cũng không có ai nhớ tới cậu.

Ánh mắt Đường Học Cẩn vẫn nhàn nhạt, vẻ mặt cũng vậy, nên Vạn Bác phát ra mấy tiếng thán phục xong đã thu thanh, cậu duỗi tay sờ đầu mình, ngại ngừng cười, “Trước thấy hai người ở chung rất vui vẻ, nên...”

“Không có gì, này vốn là dự tính ban đầu.” Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác, nói: “Đi thôi, chúng ta về trường.”

“A...?!” Vạn Bác còn đang trầm tư chưa hiểu rõ lời của Đường Học Cẩn, thấy người đã đi xa, cậu vội vã đẩy xe đạp chạy theo.

Khi cộ tới cạnh đối phương, Vạn Bác cẩn thận nhìn Đường Học Cẩn, hiểu kỳ trong lòng như cơn ngứa lại gãi không đúng chỗ, ngứa trên ngứa dưới ngứa khắp cả người.

Trước đã nói Vạn Bác là người không giấu được gì, nên Đường Học Cẩn nhìn một cái đã rõ chuyện cậu ấy thắc mắc.

An tĩnh được mười mấy phút.

Đường Học Cẩn mở miệng trước, trực tiếp giải đáp nghi hoặc của Vạn Bác.

“Tôi không có cha mẹ.” Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ không phải cha mẹ ruột của cậu, nên giữa bọn họ không có quan hệ huyết thống, mà cha mẹ ruột của cậu lại không biết ở đâu, vì vậy cậu nói câu này, cũng không phải nói dối.

“Xin... Xin lỗi.”

“Không có gì.” Đường Học Cẩn xua tay, không quá để ý, cậu nhìn Vạn Bác vẽ mặt áy náy, tiếp tục nói: “Tôi nói cho cậu chuyện này, là vì tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi... Ừm, hoặc có thể nói là chúng ta hợp tác.”

Vạn Bác ngậy ra, ánh mắt ngờ ngàng nhìn Đường Học Cẩn, hiển nhiên không rõ ý cậu đang nói.

“Giúp, có thể, cậu có chuyện gì có thể tới tìm tôi,” Vỗ ngực mình, Vạn Bác đặc biệt nghĩa khí cười sang sảng, “Bất quá hợp tác, hợp tác cái gì?”

“Bán cái này.” Đường Học Cẩn giơ túi nilon trong tay lên, “Tôi phụ trách bên, cậu phụ trách bán, tiền lời kiếm được chúng ta chia ba bảy, vì tiền vốn là tôi trả, làm nên thành phẩm cũng là tôi, mà cậu chỉ chủ phụ trách việc buôn bán, nên cậu ba tôi bảy, sao hả?”

“Cậu là nói bán cái này trong trường? Thầy cô chịu không đó?” Nghe âm lượng đề cao của Vạn Bác, Đường Học Cẩn chỉ nhàn nhạt liếc cậu, hỏi ngược lại: “Chỉ cần thành tích học tập không trượt xuống, vì sao không được chứ?”

Vạn Bác nháy mắt phát hiện mình hình như quá khoa trương, thế nên ngậm miệng lại, cẩn thận nhìn Đường Học Cẩn đứng trước mặt chỉ kham kham cao đến vai mình, đón ánh mắt đen của đối phương, không biết thế nào, cậu bỗng nhiên cảm thấy nếu mình đi theo đối phương, tương lai của mình nhất định không thể hạn lượng.

Thế là, dưới sự khống chế của não, Vạn Bác mở miệng đáp ứng lời mời của Đường Học Cẩn.

Thấy Vạn Bác đồng ý, Đường Học Cẩn bật cười, đôi mắt phượng hơi híp lại, cười rất xinh đẹp.

“Nếu cậu đã đồng ý, vậy tối nay chúng ta về viết hợp đồng, tuy rằng có chút trước tiểu nhân sau quân tử, nhưng đối với cậu và tôi, đều là tốt nhất.”

“Cái này tôi hiểu.” Tuy rằng tâm trí chưa đủ thành thực, nhưng gia đình Vạn Bác cũng có thể xưng là dư dả, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cậu tự nhiên biết vì sao Đường Học Cẩn làm như vậy.

“Cậu hiểu được thì tốt.”

...

Mua xong tài liệu lại thành công kéo được đồng bọn hợp tác, tâm tình của Đường Học Cẩn rất tốt, từ việc đoạn đường trở về, cậu ngồi ở yên sau xe đạp không có cảm giác sợ hãi và khẩn trương trước đó đã có thể nhìn ra —— cậu hoàn toàn chìm đắm đối suy nghĩ và kế hoạch cho tương lai, căn bản không chú ý thấy giờ này khắc này, ngồi dưới bóng mình là gì.

Tối trường học rồi, Đường Học Cẩn về ký túc xá, lấy ra tài liệu bắt đầu động thủ bện.

Vạn Bác thì nhìn chăm chăm mặt nghiêng nghiêm túc của Đường Học Cẩn, cậu cảm thấy đối phương thật lợi hại, cậu nhìn đôi tay khéo léo của người bạn trước mặt bay nhanh bên dây, càng cảm thấy mình chẳng làm được gì.

——() rõ ràng bọn họ cùng tuổi, quây sơ mớ mình không biết gì cả mà Đường Học Cẩn lại biết hết mọi thứ.

14. Chương 14: Bán Lắc Tay

Ở trước khi tiết tự học kết thúc Đường Học Cẩn đã thần tốc bện xong mười sợi lắc tay, cậu bỏ mấy sợi lắc ấy vào túi quà nhỏ vừa rồi thuận tay mua về, túi rất nhỏ, nhưng được cái xinh xắn, bỏ một sợi lắc vào vừa vặn.

Con gái đều thích những thứ xinh đẹp, lắc tay ngoại trừ được bện tinh xảo, đóng gói càng là điểm mấu chốt có thể tăng giá trị mặt hàng.

Mà còn lắc tay bỏ vào túi quà, so với lắc tay bày bán tràn lan không có đẳng cấp bên ngoài, nháy mắt đã khiến người nghĩ mặt hàng trong tay cao cấp hơn rất nhiều, những nguyên lý marketing đơn giản này, ngày sau trong sách, có thể tùy ý thấy.

Vì vậy, lúc Đường Học Cẩn ở ngoài tiệm thấy có bán mấy cái túi đóng gói nhỏ xịu, đã bỏ tiền mua thêm.

Đầu óc Vạn Bác linh hoạt, nhìn Đường Học Cẩn thay đổi cách bện mỗi sợi lắc đã biết là vì sao, cậu dứt khoát kéo một cái ghế xoay ngược lại rồi ngồi lên, nhìn chăm chăm Đường Học Cẩn, “Đường Học Cẩn, cậu nói tôi nghe xem sao trong đầu của cậu có nhiều ý tưởng như vậy.”

Đường Học Cẩn đang bận, không rảnh phản ứng Vạn Bác, chỉ lấy lệ trả lời: “Đọc sách, xem báo tạp chí nhiều cậu cũng có thể.”

“Ê ê ê, Đường Học Cẩn, cậu cũng quá lấy lệ đi.” Vạn Bác méo miệng, bất quá cậu thấy Đường Học Cẩn đang bận, cũng bèn ngoan ngoãn cầm mấy cái túi quà bỏ lắc tay vào.

Lắc tay được bỏ vào mười túi khác nhau, bày thành hàng trên bàn, túi có kiểu dáng yêu kiều xinh đẹp kiểu trang nhã kiểu cao quý... kiểu nào cũng có, Đường Học Cẩn còn rất cẩn thận phối cho mỗi cái lắc tay một cái túi tương xứng với vỏ ngoài, cứ như vậy, sợi lắc handmade này, càng hấp dẫn ánh mắt.

Hướng hồ, Đường Học Cẩn làm một chút phân biệt nhỏ bé trên mỗi sợi lắc, không có cái lắc thứ hai giống nhau như đúc, đối với các cô bé thích độc nhất vô nhị lại không có lúc không bị tâm lý khoe khoang quấy phá, không nghi ngờ gì là hấp dẫn không thôi.

Để mười sợi lác tay đã đóng gói xong trước mặt Vạn Bác, Đường Học Cẩn dặn: “Nhớ, mỗi sợi bán năm đồng, khi bán, cậu nhất định phải nói mỗi sợi đều là độc nhất vô nhị không có sợi thứ hai, nếu bọn con gái muốn kiểm tra, cậu cứ lấy mấy cái lác còn lại ra cho bọn họ xem, về phần cậu muốn bán thể nào, đó là vấn đề của cậu, tôi chỉ có một yêu cầu, là tuyệt đối không thể hạ giá.”

“Năm đồng?” Vạn Bác trợn to mắt nhìn Đường Học Cẩn, cảm thấy giá này quá thấp.

Vạn Bác theo Đường Học Cẩn đi mua, tự nhiên biết tiền vốn tài liệu cộng lại chỉ ít đã hai đồng, cộng thêm tiền công, ba đồng tiền lãi không khỏi quá ít đi, cậu còn nghĩ, bán phải tầm bảy tám đồng ấy chứ.

“Không ít.” Khóe miệng Đường Học Cẩn gợn lên, “Nếu cậu bán xong mười sợi này, vậy chúng ta đã kiếm lời ba mươi đồng.”

Ba đồng ở thời kỳ này, có thể mua được mấy cân gạo, bình thường trên người học sinh cũng không có nhiều tiền, dù sao chỉ là một tuần mà thôi, mà còn hai đồng ăn một bữa cơm căn-tin đã đủ ăn no, vậy tính ra, phụ huynh sẽ không cho tiền tuần rất nhiều, cho nên bán năm đồng lời ba đồng, Đường Học Cẩn cảm thấy, cũng không tệ lắm.

Càng hưởng hồ, cậu chỉ là bán thử trong trường, xem hiệu quả thế nào mà thôi, hộ khách chủ yếu của cậu, vẫn là mấy cửa hàng trên trấn kia kìa.

Có lẽ thời kì này mọi người đối với hàng thủ công mỹ nghệ còn không quá hoan nghênh, nhưng ở mấy mươi năm sau, vì một số ngành nghề thủ công mỹ nghệ không người truyền thừa dẫn đến bắt đầu chậm rãi biến mất, tầm mắt tập trung vào chúng lại ngày càng nhiều.

Tuy rằng một sợi lác tay tinh xảo ở đời sau rẻ nhất bất quá ba bốn mươi đồng, nhưng nếu như cậu có thể nắm chắc cơ hội ở lúc này tạo ra thương hiệu, vậy lác tay handmade vốn đơn giản sẽ có thể thuận thế nước lên thì thuyền lên — ảnh hưởng của hiệu ứng thương hiệu, đối với người dân ngày sau mới càng khắc sâu.

Ý tưởng và kế hoạch này Đường Học Cẩn còn dừng lại ở lý luận, không có phương án chi tiết cụ thể, nhưng chỉ cần có suy nghĩ, còn lại cậu có thể chậm rãi hoàn thiện, dù sao cậu hiện tại mới 13 tuổi, về mặt pháp luật, thuộc về thiếu nhi chưa thành niên.

Vạn Bác nghe xong lời Đường Học Cẩn, cũng thấy có lý, vì vậy cậu gật đầu, cầm lấy mấy cái túi để trước mặt mình, cười hì hì nói: “Hắc hắc, Đường Học Cẩn, mười sợi lác này ngày mai tôi sẽ bán sạch.”

“Ừ, tôi tin cậu.” Đường Học Cẩn biết Vạn Bác không phải nói khoác, ở cậu xem, một ngày bán được mười sợi lác đối với Vạn Bác mà nói, căn bản là chuyện nhỏ, lấy năng lực giao tiếp của đối phương, cậu hoàn toàn có lý do cho rằng như thế.

Một câu “Tôi tin cậu” của Đường Học Cẩn khiến Vạn Bác dấy lên nhiệt huyết.

Từ nhỏ cậu không muốn nghe lời tía, không phải vì tía không tốt với cậu hay thế nào, mà là tía cho rằng, cậu vẫn còn nhỏ, vĩnh viễn không lớn lên được, cậu chỉ có thể nghe tía nói mà không thể có ý kiến, tía chưa bao giờ chịu tin cậu, tin rằng cậu có thể tự hạn chế có thể tự giác, nó cũng là nguyên nhân cho đến giờ, quan hệ giữa cậu và tía không thể hòa hợp.

Mười ba tuổi, vừa vặn là thời kỳ bắt đầu phản nghịch, lúc này phụ huynh không nên nhất là dùng vẻ mặt “Cha mẹ nói là đúng con nên nghe cha mẹ” với con, dù sao, lũ nhóc trung nhị kỳ luôn cho rằng mình đã là người lớn ()

“Cậu kích động gì vậy?” Đường Học Cẩn nhìn ánh mắt lóe sáng của Vạn Bác, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, “Sao thế?”

Lắc đầu như trống bỏi, Vạn Bác thu liễm vẻ hưng phấn, ánh mắt chậm rãi hóa thành kiên định: “Đường Học Cẩn, cậu yên tâm, tôi sẽ viên mãn hoàn thành nhiệm vụ.”

Bất đắc dĩ cười cười, Đường Học Cẩn khó được đuổi tay vỗ vai Vạn Bác, nhẹ giọng thì thầm: “Được rồi, bài tập làm xong chưa, mau đi làm đi.”

“Ừ.” Vạn Bác gật đầu, lập tức ngoan ngoãn lấy bài tập ra nghiêm túc làm, tư thế ấy nếu để Vạn Thế Tam thấy, phỏng chừng là muốn mở rộng tầm mắt.

Đường Học Cẩn thấy Vạn Bác nghiêm túc làm bài, bản thân cũng cảm một quyển sách bắt đầu ôn tập, ngoại trừ ngữ văn, những môn khác cậu đã ôn tập đến chương thứ ba, ôn càng nhiều nội dung nhớ lại cũng càng nhiều, cho nên đối với việc học, cậu không có quá nhiều lo lắng.

15. Chương 15: Rất Hâm Mộ

Ngày thứ hai lên lớp, Đường Học Cẩn là theo Vạn Bác còn có mấy người bạn cùng phòng khác. Nói thật, chung một phòng ngủ, bạn học Đường Học Cẩn có thể nhớ tên không nhiều, nhưng đối với người khác, bọn họ đều có ấn tượng tốt với cậu... Dù sao, tính cách ngoan ngoãn ôn hòa luôn dễ làm người thích.

Tối lớp, Đường Học Cẩn vừa ngồi xuống đã nghe được tiếng Vạn Bác và mấy nữ sinh cùng lớp phía sau chào hỏi, khóe miệng cậu chậm rãi giờ lên, ánh mắt rất bình thản.

Giờ học đối với người thích học luôn qua rất nhanh, ví dụ như Đường Học Cẩn, nhưng đối với một bộ phận ngồi không yên trong lớp lại là chậm chạp người, ví dụ như Vạn Bác. Mỗi khi hết tiết, chân Vạn Bác sẽ nổi gió phần phật một cái chạy ra ngoài, vẻ mặt chẳng khác gì được giải phóng.

Buổi trưa khi tan học, Vạn Bác vui vẻ chạy tới chỗ Đường Học Cẩn, nhét 50 đồng vào tay đối phương, hớn hở khoe với người trước mặt thành quả cả buổi sáng, “Đường Học Cẩn, mười sợi lác tôi bán xong cả rồi, mà còn có rất nhiều người không mua được hy vọng đợt lác sau có thể ra thật nhanh.”

“Nhanh vậy!” Đường Học Cẩn có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, mười sợi đối với tôi, quả thật quá dễ.” Hất cao đầu, Vạn Bác vẽ mặt đắc sắc, Đường Học Cẩn nhìn mà chỉ muốn cười, ở cậu xem, kỳ thực không tính là gì, bất quá thấy cái vẻ “Thấy tôi hay chưa cầu khen ngợi” viết chình ỉnh trên mặt đối phương, cậu vẫn nở nụ cười: “Ừm, cậu hay quá.”

—— (*° °*) hãy da được khen rồi.

“Này, ngày mai làm nhiều nữa đi, quả thật là dễ bán.” Ánh mắt Vạn Bác lấp lánh, cậu dường như đã thấy được từng tờ tiền mọc cánh đứng đối diện vẫy tay.

“...” Nhìn Vạn Bác rõ ràng rơi vào ảo tưởng tốt đẹp nào đó, Đường Học Cẩn nhàn nhạt đánh vỡ giấc mộng ấy, “Không, đợt sau phải chờ đến ngày kia.”

Nghe xong, Vạn Bác không rõ: “Sao vậy?” Rõ ràng bán chạy vậy mà.

“Ừm, thứ tốt bắt người chờ thì đã sao?” Đường Học Cẩn cười nhạt hỏi lại.

“Ày...” Đầu óc thông minh, Vạn Bác lập tức hiểu rõ nguyên nhân, cậu một lần nữa than thở: “Đường Học Cẩn, cậu thật lợi hại.”

Đối với lời khen này, Đường Học Cẩn đáp lại rất bình tĩnh, vì cậu thà rằng không cần nó —— nó không có lúc nào là không nhắc nhở cậu, kết cục bi kịch của đời trước.

Đề xuống sự yếu đuối, Đường Học Cẩn nhẹ giọng nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Nói xong, cậu lướt qua Vạn Bác rời khỏi phòng học.

Vạn Bác nhìn khuôn mặt bỗng nhiên tắt đi nụ cười của Đường Học Cẩn, ngỡ ngàng, chờ khi hoàn hồn, cậu phát hiện người đã sắp tới chỗ cầu thang, bèn vội vã chạy theo.

“Nè, Đường Học Cẩn cậu không vui à?”

“Không.”

“Nhưng cậu thoát nhìn không vui mà.” Vạn Bác nghiêm túc nói: “Tuy rằng vẻ mặt bình thường của cậu cũng vậy, nhưng ánh mắt khác đây.”

“Phải không...” Một tiếng thở dài không dễ nghe thấy, Đường Học Cẩn thu hồi cảm xúc đáy mắt, đổi lại vẻ mặt không khác ngày thường, “Tôi không sao cả, là cậu nghĩ nhiều quá thôi.”

Vạn Bác nhìn chăm chăm mặt Đường Học Cẩn, nhìn lại nhìn, nửa ngày mới sờ đầu mình, nhỏ giọng lầm bầm: “Di, lẽ nào thật là tôi nhìn lầm rồi... Nhưng rõ ràng không phải mà...”

...

Lượng tiêu thụ lác tay ở trường vượt ngoài dự liệu của Đường Học Cẩn, hầu như cậu vừa làm xong một đợt, ngày thứ hai đã có thể cháy hàng, ngăn ngủi một tháng, bọn họ bán ra hơn ba trăm sợi lác, trừ đi phí tổn lời hơn 900 đồng.

Hai người họ quang minh chính đại buôn bán, trường học khẳng định là biết, bắt quá vì Đường Vạn mấy lần tới chỗ lãnh đạo đảm bảo bọn họ sẽ không vì vậy mà dẫn đến thành tích học tập giảm xuống, mấy bài kiểm tra sau cũng xác thực chứng minh cho dù không tới lớp tự học, thành tích của Đường Học Cẩn vẫn vững vàng xếp hạng thứ nhất, ném xa hạng thứ hai ba mươi mấy điểm.

Về phần Vạn Bác, từ khi cậu biết năng lực học tập nghịch thiên của Đường Học Cẩn, đã bắt đầu khắc khổ cố gắng phấn đấu, lớp tự học cậu cũng xin miễn, có bé ngoan Đường Học Cẩn thầy cô thích nhất cam đoan, Đường Vạn đồng ý.

Bắt quá, Đường Học Cẩn cũng không nuốt lời, thành tích mấy bài kiểm tra của Vạn Bác đều ổn định xếp hạng thứ năm thứ sáu trong lớp.

Quả nhiên, có thành tích cam đoan, lãnh đạo không tiếp tục quan tâm chuyện buôn bán của bọn họ nữa.

Kiểm được hơn chín trăm đồng Vạn Bác cầm đi phần thuộc về mình, ước chừng là ba trăm đồng, số tiền đầu tiên tự kiếm được này khiến cậu mỗi ngày ở trước mặt Đường Học Cẩn cười rất vui vẻ và thỏa mãn, thậm chí còn đắc ý dào dạt.

Buổi tối, Vạn Bác làm bài được phân nửa, đột nhiên quay đầu nhìn người cũng ngồi làm bài bên cạnh, nói: “Đường Học Cẩn, tiếp tục như vậy, có phải tôi không cần hỏi xin tiền tía nữa không?”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn đã kích: “Chờ sự mới mẻ này qua, cho dù cậu có mấy cái miệng khen nức mũi, cũng không thể lời được như bây giờ.”

“Vậy à.” Vạn Bác nhúu, cậu để bút xuống, xoay người đặt mông ngồi trước mặt Đường Học Cẩn, như là phiền lăm, “Tôi còn tưởng rằng có thể chứng minh mình với tía chứ.”

“Muốn chứng minh mình, rất dễ, cố gắng học là được.” Đường Học Cẩn quái dị liếc Vạn Bác về mặt quần quýt, bình tĩnh nói.

“Không phải vậy.” Sờ mũi, Vạn Bác buồn bực phun mật đắng với Đường Học Cẩn. Nói cho cậu nghe xong mâu thuẫn giữa mình và tía.

“Là vậy đó, tôi cảm thấy mình không có tự do, tôi rõ ràng đã không phải con nít, nhưng tía làm chi mà tôi mặc gì ăn gì làm gì dùng gì thậm chí kết bạn với ai cũng thích quản chứ.”

Nghe Vạn Bác nói, Đường Học Cẩn chỉ có một suy nghĩ: Thân ở trong phúc mà không biết phúc.

Phải biết, nếu không vì yêu, ai sẽ rảnh vậy mà đi quan tâm mấy chuyện lông gà vỏ tỏi ấy chứ?

Lấy Đường Học Cẩn nói, không quản đời trước hay đời này, cậu hâm mộ nhất, thủy chung là những đứa bé có cha mẹ thương yêu, bọn nhỏ được bảo vệ dưới cánh chim, niềm hạnh phúc được hỏi han ân cần... Mà giờ, ngồi nghe Vạn Bác tâm sự với cậu sự bất mãn đối với cha mình, điều này làm Đường Học Cẩn ước ao cực độ lại có xung động muốn hung hăng gõ tỉnh người trước mắt.

—— nếu có thể, cậu cũng muốn có hạnh phúc bị lỗi nhải này.

Vạn Bác phát hiện mình lỗi nhải nhiều vậy mà Đường Học Cẩn bị cậu cho là bạn tốt không hề có phản ứng, vì thế cậu bất mãn vươn ngón tay ra chọt cánh tay tinh tế của đối phương, “Nè, Đường Học Cẩn, cậu có nghe tôi nói không đó.”

“Ừ.” Liếc Vạn Bác một cái, Đường Học Cẩn không vui nói: “Vạn Bác, cậu phải biết, người cậu đang oán giận, là cha cậu, người thân nhất của cậu.”

“Tôi biết, thế nhưng...” Vạn Bác còn muốn nói gì, nhưng khi thấy ánh mắt bình thường không gọn của Đường Học Cẩn, bỗng nhiên lại không nói được.

“Nè, cậu đừng giận mà, tôi cũng chỉ là nói thôi.”

Nhìn vẻ mặt và ánh mắt Vạn Bác, Đường Học Cẩn thở dài, bỗng nhiên lời nói thấm thía: “Vạn Bác, cậu có biết chuyện gì khiến người bị thương nhất không?”

Vạn Bác lắc đầu, biểu tình ngỡ ngàng.

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn báo đáp thâm ân thì cha mẹ chẳng còn đâu nữa.”

Đường Học Cẩn có lẽ không rõ giữa Vạn Bác và Vạn Thế Tam rốt cuộc có chuyện gì, dẫn đến quan hệ cha con bọn họ không cách nào hòa hợp như vậy——

Có lẽ vì Vạn Bác hiện đang ở vào tuổi phản nghịch, có lẽ vì cách giáo dục của Vạn Thế Tam xảy ra vấn đề, có lẽ vì giữa bọn họ từng có chuyện gì đó tạo thành... Nhưng bất kể thế nào, Đường Học Cẩn tin chắc, một người làm cha, ngoại trừ yêu con ra chẳng còn nguyên nhân nào khác có thể khiến ông ấy làm chuyện con mình không thích.

“Đâu đến mức khoa trương như vậy, thân thể tía tôi khỏe lắm, hôm qua còn lớn giọng quát tôi nữa.” Vạn Bác chưa có khái niệm Đường Học Cẩn đã nói, nên tự nhiên không biết, phía sau câu này rốt cuộc là bị thương lớn cỡ nào.

Đường Học Cẩn lắc đầu, không nói gì thêm.

Hai đời cộng lại cậu chưa từng chân chính cảm nhận được tình thương cha mẹ, tự nhiên không biết cách khuyên bảo một cậu nhóc đang mắc bệnh trung nhị.

Tập trung lực chú ý vào sách giáo khoa trước mắt, Đường Học Cẩn im lặng, vốn đang định lải nhải thêm gì Vạn Bác thấy đối phương không để ý tới mình, rất thích thời vui vẻ ngồi về chỗ nghiêm túc làm bài.

Đối với Vạn Bác, một tháng thời gian đủ để cậu chân chính hiểu rõ tính tình Đường Học Cẩn.

— tuy rằng vẻ mặt vĩnh viễn ôn hòa, nhưng trên thực tế, quan hệ với mọi người bất quá là quen sơ, lần được thêm tí cũng chỉ là vị trí vừa vặn không gần không xa, Đường Học Cẩn như vậy, quả thật là tách biệt mình và mọi người thành hai thế giới khác nhau, cậu xây cho trái tim mình một bức tường, người khác vào không được, cậu cũng ra không được.

...

Lại một tuần trôi qua, ngày này, tiết học vừa kết thúc Đường Học Cẩn bị Đường Vạn gọi ra, nói là có người tìm cậu.

Đại khái đoán được là ai, nên Đường Học Cẩn nhu thuận theo Đường Vạn đến phòng làm việc, quả nhiên, cậu thấy Lưu Minh Lượng ngồi trên ghế đang dùng ánh mắt ôn hòa nhìn mình.

“Chú Lưu, sao chú tới đây?” Đường Học Cẩn ngồi cạnh Lưu Minh Lượng, có chút thẹn thùng cười.

“Cháu đến trường đã một tháng, chú Lưu tới xem cháu có thích ứng không, mọi chuyện vẫn tốt chứ.”

“Cảm ơn chú quan tâm, cháu ở đây rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi, cháu vẫn luôn là một đứa bé nhu thuận, chú Lưu rất yên tâm.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn lộ ra một nụ cười với Lưu Minh Lượng.

16. Chương 16: Có Trật Tự

Đơn giản trò chuyện một hồi với Lưu Minh Lượng về cuộc sống của mình xong, Đường Học Cẩn im lặng, đưa mắt nhìn chăm chăm đối phương, đầy mặt do dự, ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Sao vậy, có chuyện gì không thể nói với chú Lưu à?” Lưu Minh Lượng cười ha hả nhìn Đường Học Cẩn.

Đón tầm mắt của Lưu Minh Lượng, đầu Đường Học Cẩn nảy lên cái suy nghĩ đã xuất hiện từ lúc khai giảng, lại dần do từ ngữ một phen, cuối cùng trong ánh mắt ngày càng nghi hoặc của ông, cậu đơn giản nói thẳng với Lưu Minh Lượng kế hoạch tính mở một tiệm ăn nhỏ gần đây và khả năng nó kiếm được tiền.

Lưu Minh Lượng nghe xong kế hoạch của Đường Học Cẩn, trầm tư một hồi, hỏi: “Tiểu Cẩn, chú Lưu biết cháu muốn kiếm tiền, nhưng cư dân ở đây ít trường học cũng có căn-tin, mà còn bên ngoài đã có mấy tiệm ăn rồi, mở tiệm ở đây, sợ là không kiếm được tiền.”

Làm bí thư thôn Lưu Minh Lượng lúc này đã biết thái độ Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ đối đãi Đường Học Cẩn, cho nên ông cũng biết, cậu bé trước mắt rất cần tiền.

Chỉ là cho dù hoàn cảnh buộc người cố gắng lớn lên thế nào đi chăng nữa, một cậu bé mười ba tuổi cũng chỉ là một cậu bé, ông lắc đầu, cảm thấy suy nghĩ muốn mở tiệm ăn của Đường Học Cẩn có chút viễn vông.

Đường Học Cẩn biết suy nghĩ của mình trong mắt Lưu Minh Lượng nhất định là quá vọng tưởng, vì đối góc độ mà nói, nếu giờ này khắc này cậu đứng ở vị trí Lưu Minh Lượng suy xét vấn đề này, cậu cũng sẽ có câu trả lời y như vậy.

Cho nên, cậu chậm rãi phân tích tư liệu mình sớm điều tra xong cho Lưu Minh Lượng.

“Cháu biết chú nhất định cảm thấy suy nghĩ của cháu quá viễn vông, nhưng chú Lưu, cháu đã cẩn thận quan sát, quanh đây ngoại trừ trung học số một cách đó không xa còn có trung học số bốn, hơn nữa gần ngay đó có một công trường, cháu đã đi xem, công trường ấy hẳn là vừa bắt đầu xây dựng. Tài nguyên như vậy nếu chúng ta có thể lợi dụng, tiệm ăn hoàn toàn có thể kiếm tiền.”

Lưu Minh Lượng nghe được lời này của Đường Học Cẩn, thâm gật đầu khen ngợi.

—— không kiêu ngạo không nóng nảy, không thỏa hiệp không bỏ cuộc, quả thực là tương lai không thể hạn lượng.

“Như lời cháu nói, tiệm ăn xác thực có thể mở,” Lưu Minh Lượng nghe xong đoạn phân tích này, tự nhiên nhìn ra được lợi ích bên trong, bất quá uốn lưỡi, ông vẫn không đồng ý, “Nhưng Tiểu Cẩn à, cháu hiện tại là một học sinh, căn bản không có thời gian trông tiệm, mà còn nếu cháu tính thuê người, sợ rằng cũng tiêu pha không ít.”

Lời Lưu Minh Lượng nói trực tiếp chỉ ra hiện trạng của Đường Học Cẩn —— thiếu tiền thiếu thời gian.

“Những chuyện này cháu biết, nhưng chú Lưu cũng rõ rồi đấy, tình huống nhà cháu... Cha mẹ vốn đã phản đối cháu đến trường, khả năng cháu hỏi xin được tiền học hoặc tiền sinh hoạt càng nhỏ, hiện tại trung học cơ sở tuy không cần nhiều tiền, nhưng sau này thì sao? Cháu còn muốn học trung học phổ thông học đại học, chúng mới là chi tiêu lớn nhất, cháu cũng không thể ôm một nghìn đồng này miệng ăn núi lở.”

Đại khái nghe lọt lời cậu nói, vẻ mặt Lưu Minh Lượng nhu hòa, chỉ là lông mày của ông vẫn không giãn ra.

Đường Học Cẩn thấy sắc mặt Lưu Minh Lượng có chút mềm hoá, bèn không ngừng cố gắng: “Chú Lưu, vừa rồi mấy lời chú nói cháu đã từng nghĩ, tuy không thể hoàn toàn trông tiệm, nhưng cháu vẫn có một ít thời gian, cháu tính cả rồi, nếu cháu mở tiệm chỉ vào mấy khung giờ nhất định, vậy hoàn toàn có thể làm được.”

“Cháu nói thử xem.”

Đường Học Cẩn nhìn Lưu Minh Lượng bày ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe, xem cháu muốn dùng lý do gì thuyết phục chú, cậu mím môi, bắt đầu chậm rãi bày ra suy nghĩ của mình.

“Hiện tại các khung giờ trống của cháu là trước tám giờ sáng, trưa mười một giờ rưỡi đến trước hai giờ rưỡi chiều và sau năm giờ rưỡi tối, cháu đã cẩn thận quan sát khoảng thời gian dòng người qua lại nhiều nhất, nó hoàn toàn phù hợp với khung giờ này, vì thế tiệm của cháu hoàn toàn có thể chỉ mở trong mấy giờ đó.”

“Vậy tính ra, cháu vẫn thiếu thời gian.” Lưu Minh Lượng nhún mày, rõ ràng không có dự định nả ra.

Đường Học Cẩn chắc chắn gật đầu, “Sai rồi, chú Lưu cháu có thời gian, chỉ cần làm xong bữa sáng trước sáu giờ rưỡi sáng sau đó bán trong khung giờ từ sáu giờ rưỡi đến bảy giờ rưỡi, rồi làm xong bữa trưa trước mười hai giờ và bữa tối trước sáu giờ, vậy hoàn toàn có thể.”

Nói xong, Đường Học Cẩn khựng lại, tiếp tục mở miệng: “Mà còn, cháu mở tiệm trong mấy giờ này, sẽ không làm những chủ tiệm khác bất mãn, dù sao cả một ngày cháu cũng chỉ buôn bán mấy giờ mà thôi.”

Lưu Minh Lượng nhìn cậu bé ánh mắt kiên định và mong đợi ngồi trước mặt, do dự nửa ngày, cuối cùng ông vẫn gật đầu đồng ý.

Đường Học Cẩn đích xác rất giống ông khi bé, lúc đó ông vẫn mong có một người có thể giúp mình như vậy, mà hiện tại, Đường Học Cẩn rõ ràng cần ông giúp, cho nên ông sẽ không keo kiệt chút khả năng nhắc tay ấy, chỉ là, ông nhìn cậu bé bắt quả mười ba tuổi trước mắt, yếu ớt thở dài.

“Tiểu Cẩn, nói vậy, cháu sẽ rất mệt, tuổi nhỏ mà ngủ không đủ, sao có thể khỏe được chứ?”

Đón lấy sự lo lắng của Lưu Minh Lượng, Đường Học Cẩn lắc đầu, nói, “Không đâu chú Lưu, cháu chỉ cảm thấy cuộc sống phong phú mà thôi.”

Nghe câu trả lời như ông cụ non này, Lưu Minh Lượng phốc một tiếng bật cười, ông vỗ vai thiếu niên trước mặt, than thở: “Thằng bé này, quả thật là thành thực mà.”

Đường Học Cẩn cũng cười, mặt mày cong cong.

“Tiểu Cẩn, chú Lưu ủng hộ cháu.” Lưu Minh Lượng cuối cùng nói ra câu này, bất quá ông vẫn xệ mặt, dặn dò cậu: “Tiểu Cẩn, tuy rằng chú Lưu tán thành suy nghĩ mở tiệm của cháu, nhưng việc học cũng không thể lơ là, cố gắng học tập tương lai đậu vào một trường đại học giỏi, đây mới là chuyện hiện tại cháu nên để tâm nhất.”

“Cháu biết, chú Lưu.”

Lưu Minh Lượng nghe được Đường Học Cẩn cam đoan, mới gạt đầu, “Nếu muốn mở tiệm, tiền vốn tự nhiên không thể thiếu, nhưng Tiểu Cẩn, cháu hẳn không có bao nhiêu tiền đi.”

“Dạ,” Đường Học Cẩn nói: “Trước đó cháu và bạn học bán lắc tay handmade kiếm được hơn sáu trăm đồng cộng thêm tiền công làm ở chỗ Tư Vân còn thừa lại cầm chừng một nghìn hai trăm, cháu nghĩ chỗ tiền này nhất định không đủ, nên có lẽ cháu phải nhờ chú Lưu cho mượn một chút.”

Nói xong, Đường Học Cẩn lại bổ sung: “Cháu sẽ viết giấy nợ, tiền mượn chú cháu sẽ trả.”

“Thằng bé này.” Lưu Minh Lượng nghe được câu Đường Học Cẩn bổ sung, có chút không biết nên khóc hay cười, “Chú Lưu còn sợ cháu ăn quỵt sao.”

Đương nhiên, Lưu Minh Lượng cũng không quên biểu dương Đường Học Cẩn, dù sao bằng vào bán lắc tay có thể kiếm được hơn sáu trăm đồng, đã là rất lợi hại.

“Vậy được, tiệm còn có giấy tờ đều giao cho chú, đợi làm xong rồi, chú Lưu tới tìm cháu.”

Đường Học Cẩn nghe xong, đứng dậy cúi gập người với Lưu Minh Lượng, khi ngẩng lên, rất chân thành nói: “Chú Lưu, chú là người tốt, sau này cháu nhất định sẽ báo đáp chú.”

Không quá để ý xua tay, Lưu Minh Lượng cười nói: “Ha ha ha, bất quá là nhắc tay mà thôi, chú Lưu hy vọng, Tiểu Cẩn sau này lớn lên, đừng quên chú là được.”

“Không đâu ạ.” Đường Học Cẩn kiên định nói.

“Ha ha, Tiểu Cẩn cháu nên cười nhiều một chút, vẻ mặt nghiêm túc này không hề có tí thần phần gì của thiếu niên cả.”

...

Sau khi Lưu Minh Lượng rời đi, Đường Học Cẩn chạy đi tìm Đường Vận, cậu cần nói rõ tình huống của mình với Đường Vận, vì một ngày khai trương tiệm, cậu khẳng định không thể tiếp tục trọ ở trường, mà còn có lẽ cậu phải xin miễn tiết tự học cuối cùng của thời khóa biểu sáng và tiết tự học sau năm giờ chiều.

Đường Vận là một chủ nhiệm lớp rất phụ trách, nên cô nghe xong Đường Học Cẩn nói, lông mày nhíu chặt, cô một mặt đau lòng cậu bé đứng trước mặt mình một mặt lại lo lắng nếu mình đồng ý, có lẽ sẽ dẫn đến thành tích của đối phương giảm xuống.

Huống hồ, một cậu bé vắn vắn mười ba tuổi một mình ở ngoài, cô lo lắng.

“Cô Đường, em cam đoan với cô, thành tích của em nhất định sẽ không giảm xuống.” Đường Học Cẩn đại khái biết lo lắng của Đường Vận, vì vậy cậu lại tỏ thái độ.

Đường Vận cũng không đồng ý, cô bảo Đường Học Cẩn về trước, mà mình, thì tiếp tục suy nghĩ chuyện này.

Không được Đường Vận đồng ý, Đường Học Cẩn có chút không yên, lúc lên lớp, còn thất thần mấy lần, bất quá vì thành tích của cậu là có mắt đều thấy mà còn luôn là bé ngoan, nên các thầy cô chỉ cho là thân thể cậu khó chịu mà không truy cứu.

Cứ thế chống đến giờ tan học, Đường Học Cẩn lại dấy lên lòng tin, cậu cũng không phải thằng nhóc mười ba tuổi thật sự, nên tự nhiên rõ suy nghĩ của Đường Vận đồng thời có thể hiểu, huống hồ, cậu tin tưởng, Đường Vận cuối cùng vẫn sẽ đồng ý.

“Đường Học Cẩn.” Vạn Bác kéo cái mặt phiền muộn tới chỗ Đường Học Cẩn, đánh gãy suy tư của cậu.

Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác rõ ràng đang rơi vào trạng thái ảo não trước mặt mình, cậu nghi hoặc nói: “Cậu sao vậy?”

Vạn Bác nâng đầu, nhìn Đường Học Cẩn, duỗi tay lấy ra hai mươi mấy sợi lác tay, phiền muộn nói: “Hôm nay tôi bán cả ngày, mới bán được có năm sợi, bọn họ đều hết hứng cả rồi.”

“Vậy à.” Đường Học Cẩn sớm đã dự liệu được sẽ có tình huống này, nên cũng không lộ ra vẻ mặt gì với Vạn Bác, “Tôi không phải đã nói trước với cậu rồi à, chờ đến khi sự mới mẻ này qua, bọn họ sẽ không thấy hứng thú nữa.”

17. Chương 17: Bán Hộ

Trên thực tế, Đường Học Cẩn kỳ thực rất ngạc nhiên khi có thể bán ra gần bốn trăm sợi lắc tay trong một tháng ở trung học số một.

Vì.

Trung học số một ở trấn trên có hai khu là trung học cơ sở và trung học phổ thông, số người cộng lại bất quá là kham kham hai ngàn người, mà số lắc tay bọn họ bán ra hầu như đã sắp chiếm một phần năm đầu người trong trường, con số này đã rất khủng bố, hoàn toàn vượt qua dự liệu ban đầu của Đường Học Cẩn.

“Cũng phải, nhưng bọn họ không chịu mua, lắc tay của chúng ta phải làm sao đây?” Vạn Bác nghe Đường Học Cẩn nói vậy, tuy rằng thấy đáng tiếc, nhưng cũng không có cách nào khác.

Tổ ý Vạn Bác thu hồi chỗ lắc tay không bán ra được ấy, Đường Học Cẩn nói: “Đi, chúng ta lên trấn nào.”

“Lên trấn để làm gì?”

“Bán lắc tay.”

Đường Học Cẩn trả lời đương nhiên, nhưng câu trả lời này lại trực tiếp khiến cảm Vạn Bác suýt nữa rớt xuống, “Đường Học Cẩn, cậu không nói giỡn chứ, chúng ta lên trấn bán bằng cách nào, bày hàng vỉa hè à?”

“...” Đường Học Cẩn hồi lỗi một chút câu nói mang nghĩa khác của mình, rồi giải thích: “Không phải, chúng ta bán cho tiệm.”

“À?”

Lần này Đường Học Cẩn không giải thích nữa, cậu chỉ kéo Vạn Bác trực tiếp lên trấn.

Trải qua mấy lần xe đạp huấn luyện, Đường Học Cẩn hiện tại ngồi ở yên sau đã không còn sợ hãi, mà còn cậu đã quen với Vạn Bác, nên cũng có tín nhiệm nhất định, tuy rằng không đến mức hoàn toàn mở rộng cửa lòng, nhưng kỳ thực, cậu đã xem Vạn Bác là bạn bè.

Trên đường Đường Học Cẩn nói rõ với Vạn Bác nguyên nhân mình lên trấn, bằng không đối phương sẽ vẫn lải nhải chủ đề này, quả thật là khiến người nghe mà lỗ tai nổi kén.

Vạn Bác tuy đã rõ dự tính của Đường Học Cẩn, nhưng vẫn cảm thấy độ khả thi không lớn, tiệm người ta

mua lắ tay của bọn họ làm gì, người ta không phải cũng có thể tự bện sao!

Vì thế trên đường cậu đều kỷ kỷ thế nào thế nào, cố gắng khuyên Đường Học Cẩn nhận rõ sự thật bỏ cái ý nghĩ kỳ lạ này đi —— theo lý thường có, lời cậu nói đều bị xem nhẹ.

...

Tối trấn rồi, Đường Học Cẩn nhìn về mặt Vạn Bác đã biết trong lòng cậu nghĩ gì, Đường Học Cẩn không nói gì thêm, mà là quyết định dùng hành động chứng minh.

Tiệm đầu tiên Đường Học Cẩn tới, là tiệm trước đó cậu tới mua vật liệu, đối với sự xuất hiện của cậu, chủ tiệm tỏ vẻ hoan nghênh.

“Kìa cu, con tới nữa à? Lẽ nào mẹ con đã dùng xong chỗ vật liệu ấy rồi?”

Đường Học Cẩn ôn hòa cười, lắc đầu, “Không phải, dì, hôm nay con tới là muốn hỏi dì, lắ tay của con có thể gửi bán ở đây chứ ạ?”

“A?” Bà chủ không hiểu lắm hỏi.

Đường Học Cẩn tỏ ý Vạn Bác lấy lắ tay ra để trước mặt bà chủ, có chút ngượng ngùng nói: “Mẹ con làm nhiều lắm, sau đó con nghĩ, có thể mượn tiệm dì gửi bán mớ lắ tay này không, con sẽ trả tiền thuê.”

Bà chủ nghe lời này, sắc mặt thay đổi, “Cu à, việc này, phỏng chừng dì giúp không được rồi.”

“Dì, dì giúp con đi, lắ tay mẹ con bện mỗi cái đều là độc nhất vô nhị, mà còn mẹ nói, bán chung với túi quà có thể kiếm được nhiều hơn, trước đó con có mang tới trường bán, học sinh đều rất thích đấy ạ.” Đường Học Cẩn cố ý trong lúc lơ đãng tiết lộ cho bà chủ một ít kỹ xảo tiêu thụ, lại nói rõ lắ tay này rất được hoan nghênh.

“Vậy à...” Bà chủ hiển nhiên có chút động lòng, “Cu à, có thể lộ cho dì biết, con bán bao nhiêu không?”

“Bán bốn trăm sợi, kiếm lời hơn chín trăm đồng.”

Nghe con số này, đôi mắt bà chủ xoay tròn, bàn tính thầm leng keng vang, rất nhanh bà tính ra việc mua bán này khá có lợi với mình.

“Ừ, nếu vậy, dì sẽ giúp con, chỉ có điều con phải về gọi mẹ con tới đây, dì và mẹ thương lượng về vấn đề tiền thuê đã.”

Đường Học Cẩn lắc đầu, “Không cần đâu dì, mẹ nói, con có thể tự quyết định.”

“Vây à...” Bà chủ suy nghĩ một lát, rồi nói: “Đã vậy, con trước nói cho dì con số con có thể nhận đi, dì cũng không tham của con, nếu con nói hợp lý, vậy dựa theo lời con mà làm.”

Đường Học Cẩn gật đầu, nói cảm ơn bà chủ, rồi chậm rãi mở miệng: “Dì, con tính cứ bán được một sợi, dì sẽ lấy 10% trong đó, được không ạ?”

Dựa theo giá cả năm đồng lãi ba ban đầu, bán một sợi có thể kiếm 10% là có thể lấy 3 mao, bà chủ đã kiếm rất nhiều.

Bà chủ nghe xong lời này của Đường Học Cẩn, thâm tính toán một chút, cũng thấy ổn, bèn đồng ý, “Con đã nói vậy, dì cũng đồng ý, con hiện tại có mấy sợi, trước để lên đây dì xem nào.”

Đường Học Cẩn lấy hai mươi mấy sợi Vạn Bác không bán được ra, bản thân giữ lại năm sợi, đưa hai mươi sợi kia cho bà chủ, nói với bà: “Dì, đây cả ạ, con giữ lại năm sợi đưa cho một người bạn của mẹ con ở trấn trên, còn lại con để cho dì hết.”

Bà chủ cười híp mắt gật đầu, “Rồi rồi rồi, hai mươi sợi này cứ để đây dì bán cho.”

“Phải rồi dì,” Đường Học Cẩn lại nói: “Mấy sợi lắc này dì nhớ là phải bán chung với túi quà, dì có thể lấy sợi lắc ra móc vào túi quà, cho khách tự xem, về phần mỗi sợi dì muốn bán bao nhiêu, chỉ cần không thấp hơn năm đồng, dì có thể tự định giá, cháu tin ở dì.”

Bà chủ nghe được lời Đường Học Cẩn vội vã gật đầu, trong lòng tuy cảm thấy mua lắc tay còn tặng kèm túi quà rất lỗ, nhưng người lớn như bà cũng ngại mở miệng với một đứa bé, mà còn tiền vật liệu không phải bà trả...

Làm xong chuyện này, Đường Học Cẩn kéo Vạn Bác tạm biệt chủ tiệm, xoay người rời đi.

Vẫn không có cơ hội mở miệng Vạn Bác nhìn Đường Học Cẩn, phiền muộn nói: “Đường Học Cẩn, cậu hiện tại bán cho tiệm rồi, chúng có phải không cần hợp tác nữa không?”

“Ai nói.” Đường Học Cẩn tự nhiên không bỏ qua thị trường bên trường, tuy rằng mọi người đã không có hứng thú, nhưng cậu vẫn nhớ một câu sếp cậu từng nói ở đời trước: Sản phẩm bán ra chỉ cần chưa đạt mức mỗi người ở khu vực ấy đều 100% có được, vậy nghĩa là còn thị trường.

“Nhưng không phải cậu đã không cần tôi bán lắc tay giúp cậu nữa à?” Vạn Bác ỉu xiu, thế nên giọng cũng uể oải, cúi đầu cụp tai, thoát nhìn rất mất hứng.

“Cậu vẫn phải bán giúp tôi ấy chứ.” Đường Học Cẩn nói: “Phần lớn bạn học ở trường chúng ta tuy đã hết

hứng với lắc tay, nhưng cũng còn một phần rất thích không phải sao? Huống hồ, khả năng giao tiếp và nhân mạch của cậu không phải đã mở rộng đến trung học số bốn à?”

“Cũng đúng.” Vạn Bác nghe xong lời Đường Học Cẩn, thỏa mãn.

——() còn có thể tiếp tục kiếm tiền, hãy da.

Đường Học Cẩn thấy Vạn Bác không ỉu xiu nữa, bèn tiếp tục đi về phía trước, cậu không tới mấy tiệm khác, mà là trực tiếp chạy vào phố thời trang —— tiệm của Tư Vân, ở ngay đó.

18. Chương 18: Nói Chuyện Hợp Tác (1)

Đường Học Cẩn là lâm thời nảy lòng tham tới đây, cho nên cậu không xác định Tư Vân có ở tiệm không.

Cậu còn nhớ khi mình làm cho Tư Vân, đối phương mỗi lần tới đều vào thứ năm, mà hôm nay vừa lúc là thứ tư, tuy rằng không quá xác định, nhưng tốt xấu cũng có thể tới thử xem.

Cậu đã từ chỗ Lưu Minh Lượng biết nhà của Tư Vân ở thành phố S.

Thành phố S, Đường Học Cẩn tự nhiên biết, năm 90, nó là khu kinh tế phát triển nhanh chóng, vùng kinh tế đặc biệt do năm 78 cải | cách | giải | phóng mở ra, dẫn đến nơi này phát triển so với các vùng duyên hải khác, nhanh hơn rất nhiều.

Đánh chủ ý lên đầu Tư Vân, là một tuần trước Lưu Minh Lượng tới rồi cậu đột nhiên nghĩ ra.

Có lẽ vì đời trước Đường Học Cẩn đã dùng hết vận xui, nói chung, khi tới tiệm Tư Vân, cậu vừa lúc gặp được hai người tính ra ngoài.

Đường Học Cẩn dẫn đầu chào Tư Vân, “Chào, anh Tư.” Sau đó lại nghiêng đầu chào Lục Quân Thần sóng vai đứng cạnh Tư Vân.

Lục Quân Thần không ngờ rằng mình sẽ gặp lại Đường Học Cẩn, anh âm thầm nhìn Vạn Bác đứng cạnh Đường Học Cẩn, rồi thu hồi ánh mắt, ôn hòa cười nói: “Chào.”

Tư Vân hiển nhiên cũng không ngờ sẽ gặp Đường Học Cẩn, anh quan tâm hỏi: “Sao em lại tới đây, cuộc sống hiện tại ở trường đã quen chưa, việc học ổn cả chứ?”

Đường Học Cẩn cười với Lục Quân Thần, rồi trả lời câu hỏi của Tư Vân, “Trường học rất tốt, bài thầy cô

giảng em đều nghe hiểu.”

Tư Vân gật đầu, lại quang ánh mắt về phía Vạn Bác bên cạnh Đường Học Cẩn, “Bạn học của em à? Hai đứa ra ngoài chơi sao?”

Đường Học Cẩn kéo Vạn Bác tới giới thiệu cho Tư Vân và Lục Quân Thần, giới thiệu xong rồi, mới bắt đầu nói mục đích mình tới đây.

Tư Vân tròn to mắt nhìn Đường Học Cẩn, xác nhận lại: “Em nói em muốn hợp tác với anh?”

Đường Học Cẩn gật đầu, ánh mắt không hề thay đổi, ngữ điệu cũng không nhanh không chậm: “Dạ, em muốn hợp tác với anh.”

Nhìn cậu bé đứng trước mặt, Tư Vân đột nhiên có hứng thú, anh quay đầu nói với cậu em họ Lục Quân Thần: “Nghe Tiểu Cẩn nói xong rồi hãy đi?”

Lục Quân Thần mỉm cười gật đầu, trên thực tế, anh cũng khá thấy hứng thú, đương nhiên, đối với Đường Học Cẩn vừa tròn mười ba tuổi, anh càng hứng thú hơn.

Bọn họ trực tiếp tới một tiệm cơm số lượng không nhiều trên trấn, tiệm cơm này vệ sinh không tồi, xoi mới như Lục Quân Thần cũng chỉ là nhượng mày không nói gì.

“Hai đứa ăn tối chưa?” Một tay chống má, Tư Vân cười híp mắt nhìn hai cậu nhóc trước mặt.

“Chưa.” Đường Học Cẩn cười cười, đáp lại.

“Vậy thì tốt,” Đẩy thực đơn tới trước mặt Đường Học Cẩn, Tư Vân cười ha hả: “Lần trước mời em ăn cơm lại không để em gọi món, lần này nhượng cho em... Ừ, còn có bạn em.”

Nghe được đối phương nhắc tới mình, Vạn Bác có chút thận trọng, cậu kéo vạt áo Đường Học Cẩn, ghé qua nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu quen bọn họ vậy? Quần áo trên người bọn họ, trước đây tôi từng thấy trên tạp chí mẹ tôi mỗi ngày thích đọc, đắt lắm.”

Liếc Vạn Bác một cái, Đường Học Cẩn nói: “Tôi từng làm việc ở tiệm anh ta.”

“Di.” Trợn tròn mắt, “Cậu từng làm việc cho anh ta à? Cậu mới mười ba tuổi mà.”

Đường Học Cẩn cảm thấy phản ứng của Vạn Bác rất buồn cười, nhưng kể tai nói nhỏ như vậy ở trước mặt Tư Vân và Lục Quân Thần đích xác không tốt lắm, vì thế cậu nhỏ giọng nói: “Lát nữa nói sau, cậu không phải đối rồi à, muốn ăn gì thì gọi đi.” Nói xong, Đường Học Cẩn đẩy thực đơn tới trước mặt Vạn Bác.

Vạn Bác liếc Tư Vân và Lục Quân Thần ngồi đối diện một cái, lại nhìn Đường Học Cẩn ngồi bên cạnh, cuối cùng bụng trống rỗng vẫn cướp cờ đầu, trực tiếp không khách khí gọi món —— trời đất bao la, bụng lớn nhất.

Lục Quân Thần thấy Đường Học Cẩn không gọi lấy một món, ngón tay lơ đãng gõ mặt bàn, ôn hòa hỏi: “Sao em không gọi gì cả, lẽ nào không hợp khẩu vị cả sao?”

Thấy Lục Quân Thần bỗng nhiên dùng giọng điệu quan tâm mình, Đường Học Cẩn nhìn anh một cái, bọn họ chỉ gặp nhau hai lần, lần đầu tiên thậm chí không có lấy một câu trò chuyện, lần này cũng bắt quá gật đầu chào, quan tâm bất thành hình như vậy, khiến cậu thấy có chút giật mình.

Bất quá cũng chỉ kinh ngạc một chút thôi, Đường Học Cẩn rất nhanh hoàn hồn, cậu đáp: “Không phải, em chỉ là không kiêng ăn.”

Lục Quân Thần gật đầu, tỏ vẻ hiểu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Ấn tượng Lục Quân Thần dành cho cậu bé chỉ gặp hai lần trước mắt kỳ thực rất sâu, lần đầu tiên gặp, anh nhìn thấy Đường Học Cẩn đang giải quyết dị nghị của một vị khách quen.

Từ đầu đến đuôi anh vẫn chú ý quan sát, anh phát hiện Đường Học Cẩn không hề lộ ra vẻ không kiên nhẫn như những nhân viên cửa hàng khác, mà là luôn ôm ý cười, sau đó dùng một ít từ ngữ mang tí ca ngợi đã dễ dàng giải quyết nghi ngờ của khách hàng đồng thời khiến cô gái ấy không hề do dự trả tiền.

Đồng thời trên đường về, anh nghe anh họ mình lải nhải về cậu bé này, thế là hiếu kỳ dành cho Đường Học Cẩn cũng càng sâu.

—— biểu hiện như vậy, không hề giống một cậu bé mười ba tuổi từ nhỏ đã sống ở nông thôn.

Bất quá, Đường Học Cẩn xác thực là một cậu bé mười ba tuổi tới từ nông thôn, điểm này không cần hoài nghi, thế nên Lục Quân Thần vén vén chỉ là hiếu kỳ, một cậu bé tới từ nông thôn, làm cách nào nghĩ ra những ý nghĩ hần chỉ có người làm ăn mới sẽ lưu ý như vậy.

Gọi món, thừa dịp đồ ăn chưa lên, Tư Vân cười ha hả mở miệng: “Tiểu Cẩn, em nói xem em tìm anh là định nói chuyện hợp tác gì.”

Nhắc tới mục đích mình tìm đối phương, Đường Học Cẩn nghiêng mình trước từ chỗ Vạn Bác lấy ra năm sợi lắc tay còn thừa lại, để ở trước mặt Tư Vân và Lục Quân Thần, lập tức nói: “Em tới tìm anh hợp tác là về cái này.”

“Lắc tay?”

Tư Vân duỗi tay cầm lấy một túi quà nhỏ, mở ra từ trong đổ ra một sợi lắc tay, ngẩng đầu nhìn Đường Học Cẩn nhướn mày, “Em không nói giỡn chứ?”

Đường Học Cẩn lắc đầu, bình tĩnh nói, “Không, em không nói giỡn, em tới tìm anh là để hợp tác làm nó, sợi lắc này là hàng thủ công.”

Tư Vân vốn cho rằng là cái gì rất đặc biệt, kết quả thấy là một sợi lắc có thể tùy ý mua, bèn rã rời, tư thái cũng lười biếng cả lên, “Tiểu Cẩn, nếu là cái gì đặc biệt hơn, anh có lẽ sẽ thấy hứng thú, nhưng cái này rõ ràng là một sợi lắc handmade có thể tùy ý mua bên đường mà thôi —— đồng thời giá cả rất thấp, anh không cảm thấy nó có khả năng kinh doanh gì.”

“Không, nó có.” Về mặt Đường Học Cẩn không vì lời nói và thái độ của Tư Vân mà thay đổi, trái lại càng bình tĩnh hơn, ánh mắt cậu thậm chí không hề có gợn sóng, bình tĩnh ngoài dự liệu của mọi người.

Cậu đầu vào đây bày ra giá trị của mấy sợi lắc, trình bày xu thế khả năng phát triển của tương lai, đồng thời liệt ra không gian tăng trưởng của hàng mỹ nghệ... Năng lực khái quát cao độ và về mặt không hề hoang mang ấy thành công khiến thái độ từ ban đầu thờ ơ của Tư Vân bắt đầu thay đổi, chờ đến khi Đường Học Cẩn nói xong câu cuối cùng, Tư Vân đã vỗ tay, Lục Quân Thần nghe cả quá trình tự nhiên cũng tán dương vỗ theo.

“Tiểu Cẩn, em thật không giống một cậu bé mười ba tuổi.” Tư Vân than thở: “Suy nghĩ của em rất tốt, ánh mắt cũng lâu dài, anh thừa nhận mình bị hấp dẫn.”

Khóe mắt Đường Học Cẩn sáng lên, khó được có chút vui mừng lộ rõ trên mặt, “Thật à?”

Tư Vân gật đầu, “Ừ, bất quá chờ ăn xong rồi, chúng ta lại nói rõ hơn, hiện tại bụng đã quấy không thành kế, còn nói nữa nào sẽ bị chập mạch.”

Đường Học Cẩn nghe được lời này phốc xuy một tiếng bật cười, mỉm cười gật đầu, bụng cậu cũng đói rồi.

Cơm của tiệm này không tồi, nhưng vì là do Vạn Bác gọi, con trai thích nhất đơn giản là thịt, nên cả một bàn, bốn năm món không rời thịt, rau lại rất ít thấy.

“...” Đường Học Cẩn kỳ thực thiên vị rau hơn, đại khái là vì thói quen đời trước ảnh hưởng.

Cậu nhìn cả bàn thịt, khó được trêu chọc Vạn Bác: “Bình thường ăn cơm ở trường cậu bị ngược đãi à? Gọi nhiều... thịt như vậy?”

Vạn Bác bị ánh mắt cười nhạo của Đường Học Cẩn nói rất xấu hổ, ngón tay chọt chọt bàn, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ thích ăn thịt, tôi cảm thấy ăn rau cứ như thổ vậy, tôi lại không phải thổ.”

Tư Vân và Lục Quân Thần nghe xong ha ha bật cười, “Nhóc này nói đúng, nếu chỉ ăn rau chúng ta không phải thành thổ cẩu sao.” Nói xong Tư Vân động đũa gấp một miếng thịt ram bỏ vào miệng.

“Ăn đi, ăn xong mới có sức nói chuyện hợp tác.” Tư Vân đá lông nheo với Đường Học Cẩn và Vạn Bác, biểu hiện rất thân mật.

Nhưng, khoảng thời gian Đường Học Cẩn làm cho anh tuy nói không dài lại không ngắn, hai tháng gặp cũng cỡ tám, chín lần, cộng thêm ký ức đời trước có, cậu nhìn người xem như có chút chuẩn xác.

—— Tư Vân, tính cách chân chính tuyệt đối không như hiện tại anh ta biểu hiện ra ngoài.

Tuy Đường Học Cẩn không hiểu vì sao bằng vào thân phận một bí thư thôn như Lưu Minh Lượng sẽ quen một người bất luận là từ cách ăn nói cách ăn diện hay khí chất lộ ra đều khác hẳn với cư dân thôn trấn như Tư Vân, đồng thời vẫn là quan hệ bạn bè... Bất quá, những chuyện này không cần cậu quan tâm.

19. Chương 19: Nói Chuyện Hợp Tác (2)

Ăn uống no đủ xong nói chuyện hợp tác, Tư Vân thường thức năm sợi lác tay, rất nhanh đã nhìn ra mấy chi tiết khác nhau nho nhỏ bên trong, anh cầm sợi lác thử đeo vào, lại lập tức lác đầu cời ra, hỏi: “Cái này là em bện à?”

“Dạ.” Đường Học Cẩn gật đầu, “Trước đây em nhìn thấy mấy dì trong làng bện, lúc đó nghĩ thú vị nên học.”

Nghe lời này, Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn, ôn hòa nói: “Giờ rất ít có con trai cẩn thận như vậy.”

Vạn Bác nghe xong, xen miệng nói, vẻ mặt như là đang khoe khoang: “Hai anh không biết đó thôi, Đường Học Cẩn khéo tay lắm, cậu ấy bao bì sách còn đẹp hơn mấy nữ sinh của lớp bọn em bao đấy.”

“Ác, vậy Tiểu Cẩn nhất định là một cậu bé rất chú trọng chi tiết,” Lục Quân Thần bật cười, khựng lại, nói: “Anh có thể gọi em Tiểu Cẩn chứ?”

Đường Học Cẩn ngậy ra, nhìn Lục Quân Thần vẻ mặt ôn hòa, như không nghĩ ra lý do gì cự tuyệt, tuy rằng cảm thấy có chút thân mật, bọn họ vờ vờ chỉ gặp qua hai lần... Nhưng, người ta đã nói vậy, cậu cũng không thể cự tuyệt, “Dạ được ạ.”

“Anh lớn hơn em mấy tuổi, nếu không ngại, em có thể gọi anh một tiếng anh.” Nói xong, Lục Quân Thần như cảm thấy mình biểu hiện quá cởi mở và thân mật, bèn bổ sung nói: “Đương nhiên, nếu cảm thấy anh chiếm tiện nghi, em cũng có thể gọi tên anh.”

“...” Đường Học Cẩn nhìn Lục Quân Thần đột nhiên vươn bàn tay hữu hảo với mình, không biết nên làm sao cho phải, cậu sững sờ một hồi, ánh mắt mơ hồ.

Bất quá may mà Lục Quân Thần cũng cảm thấy việc này không quá thỏa đáng, rất nhanh đã lau đi chủ đề, anh ta cầm một sợi lắc, lại nhìn túi quà đóng gói, nâng mắt nhìn Đường Học Cẩn, hỏi: “Túi quà này của em, là căn cứ đặc thù của lắc tay thêm vào à?”

“Dạ.” Đường Học Cẩn hoàn hồn, lộ ra nụ cười xa cách với Lục Quân Thần, rồi nghiêng đầu nhìn Tư Vân, “Em mong anh có thể bán giúp em mặt hàng lắc tay thủ công này.”

“Nếu chỉ bán riêng nó, thị trường cũng không lớn.” Tư Vân bỏ sợi lắc xuống, chậm rãi nói: “Tuy đúng như lời em nói, giá trị của mặt hàng thủ công trong tương lai mấy năm sẽ không ngừng kéo cao, nhưng dù sao cũng là mấy năm sau, không ai sẽ mua riêng loại lắc này về cất trong nhà.”

Đường Học Cẩn tự nhiên từng nghĩ tới vấn đề này, nên nói ra kế hoạch mình suy tính ban đầu: “Là thế không sai, nên em định nói là, anh có thể chế tạo loại lắc này thành một thương hiệu, em tin chắc anh hiểu rõ hơn em, sức ảnh hưởng của hiệu ứng thương hiệu đối với người tiêu dùng.”

Tư Vân rất ngạc nhiên khi nghe Đường Học Cẩn nói ra thiết tưởng lớn mật như vậy, “Em biết hiệu ứng thương hiệu à?” Tư Vân cảm thấy cậu bé trước mặt không ngừng làm mới quan điểm của anh, không ngừng khiến anh sinh ra thưởng thức.

“Em biết.” Đường Học Cẩn cũng không ngại biểu hiện ra tri thức của mình, dù sao mấy chuyện mê tín quỷ thần như sống lại xuyên qua không bao nhiêu người tin, càng không có ai nghĩ tới điểm này, Tư Vân Lục Quân Thần nhiều nhất chỉ cảm thấy tri thức cậu biết vượt qua phạm trù cái tuổi này có thể dính tới, do đó nghi hoặc mà thôi.

“Tiểu Cẩn, em quả thật không giống một cậu bé mười ba tuổi.” Tư Vân hừ hừ lắc đầu thở dài, anh và Lục Quân Thần tuy từ nhỏ đã được bồi dưỡng như người thừa kế gia tộc, nhưng anh phải thừa nhận, bọn họ lúc mười ba tuổi cũng không có ánh mắt và năng lực như Đường Học Cẩn.

Đường Học Cẩn nghe xong, chỉ là cười cười.

“Bất quá Tiểu Cẩn, tuy thiết tưởng của em lớn mật, nhưng trên thực tế, muốn chế tạo ra thương hiệu nổi tiếng cho một mặt hàng quả thật rất khó khăn.” Tư Vân thở dài, “Em nên biết bốn chữ hiệu ứng thương hiệu nói thì dễ, nhưng làm, lại rất khó.”

Đường Học Cẩn tự nhiên biết lo lắng của Tư Vân, cậu nghiêng đầu nghĩ một hồi.

Dựa vào ký ức đời trước, cậu nhớ Hoa Quốc là ở năm 2001 mới gia nhập Tổ Chức WTO, mà lúc này, thương hiệu hàng đầu ở nước ngoài chưa truyền vào nội lục... Nếu bắt được cơ hội, mấy năm sau, ấn tượng của người trong nước sẽ không chỉ thừa lại mấy thương hiệu hàng đầu của nước ngoài nữa?

Suy nghĩ này vừa tới, Đường Học Cẩn quả thật nghĩ ra chút gì đó.

“Không biết em nghĩ vậy có được không,” Cậu châm chọc một hồi, nói: “Anh hiện tại mở tiệm quần áo, nếu có thể, em nghĩ, có lẽ anh có thể tự thiết kế một số trang phục còn có một số túi xách giày dép mang màu sắc dân tộc, lại phối hợp với lắc tay hoặc dây chuyền làm điểm nhấn, tạo thành thương hiệu riêng, sau này bất kể là quần áo giày dép hay túi xách lắc tay đều tung ra thị trường với thương hiệu này, vậy hoàn toàn có thể tránh cho tình huống sản phẩm đơn điệu.”

Lời Đường Học Cẩn vừa dứt, Tư Vân và Lục Quân Thần nhanh chóng nhìn nhau, hai người đều thấy đáy mắt đối phương có ý cười tán thưởng nhàn nhạt.

Tư Vân cười ha hả nhìn em họ Lục Quân Thần nhà mình, nói: “Anh phát hiện, thì ra còn có người mạch não hết như cậu đấy, bất quá đối phương lại là một thằng nhóc.”

“A,” Lục Quân Thần nói: “Này chỉ có thể nói rõ, bọn em có ánh mắt đồng thời ánh mắt rất lâu dài mà thôi.”

Không tỏ vẻ phủ nhận mà gật đầu, Tư Vân quay đầu nhìn Đường Học Cẩn, thấy ánh mắt đối phương có tí mờ mịt, bèn giải thích: “Cuộc nói chuyện vừa rồi của em, là đầu tư gần đây thằng nhãi này cổ động anh làm, suy nghĩ của hai đứa quả thật giống nhau như đúc, bất quá điểm cộng của em sản phẩm đi kèm.”

Nghe xong lời này, Đường Học Cẩn nhìn Lục Quân Thần vẻ mặt ôn hòa, đón ánh mắt của đối phương, cậu nghĩ, Thượng Đế thật không công bằng, không chỉ cho thanh niên trước mắt dung mạo ưu tú của cái dày cộm càng là cho anh ta sự thông minh và tài trí.

“Vậy, suy nghĩ của anh thế nào?” Đưa mắt về phía Tư Vân, Đường Học Cẩn không quên đồng bọn hợp tác cậu tìm là Tư Vân mà không phải Lục Quân Thần.

“Để anh nghĩ cái đã.” Do dự một hồi, Tư Vân nói.

Tư Vân kỳ thực vẫn đang nghĩ, từ tháng trước Lục Quân Thần đã bắt đầu thuyết phục anh, nhưng anh còn do dự không yên, anh tuy biết tương lai Hoa Quốc nhất định sẽ trỗi dậy, những mặt hàng mang đặc sắc dân tộc sẽ hấp dẫn mọi người lưu lại nghỉ chân quan sát, nhưng tương lai có tính không xác định làm anh không thể không do dự.

Trong lòng anh tuy có 99% khẳng định cách này chỉ lời không lỗ, nhưng vẫn sẽ vì 1% thất bại mà chân chừ tính toán.

Bất quá Tư Vân nguyện ý nghĩ đối với Đường Học Cẩn mà nói, đã là tin tức tốt, nên cậu cũng không khuyên nữa, mà là hợp thời dừng lại cho đối phương thời gian nhất định —— hưởng hồ Đường Học Cẩn chưa từng nghĩ, hai ba câu tùy tiện của cậu có thể khiến đối phương nghe xong trực tiếp đáp ứng.

Sự thông dong và bình tĩnh Đường Học Cẩn biểu hiện ra, hấp dẫn quan tâm của Lục Quân Thần, hai tay anh tạo thành chữ thập để trên bụng, đôi mắt mang theo ý cười nhìn cậu bé này, đôi mắt đen kịt như bầu trời vô tận lóe lên ánh chớp thần tốc.

Đường Học Cẩn nhìn cái vẻ nghiêm túc suy nghĩ của Tư Vân, lại nhìn sắc trời bên ngoài, đen sẫm xinh đẹp, bầu trời của trần nhỏ đầy sao, những vì sao lấp lánh, ánh trăng treo trên đầu đã bắt đầu chậm chạp bọc vòng quanh đỉnh núi.

Thu hồi tầm mắt nhìn bầu trời, Đường Học Cẩn nhìn Tư Vân và Lục Quân Thần nói: “Thời gian không còn sớm, bọn em ngày mai có lớp, nếu được, thứ bảy chúng ta hẹn gặp ở đây, anh lại nói cho em nghe quyết định cuối cùng?”

Tư Vân nâng cổ tay nhìn giờ, mới hoảng hốt, sắp chín giờ rồi, anh vội vàng nói: “Được, hai em về trước đi.”

Như là nghĩ đến gì, Tư Vân lại nói: “Để anh đưa hai đứa về, hai thằng nhóc các em đêm hôm khuya khoắt một mình đi về, cũng không an toàn.” Nói xong, anh đứng dậy, tính ra ngoài.

Vạn Bác vội vã xua tay, “Không cần không cần, bọn em có thể tự về mà.”

“Hai đứa tự về?” Tư Vân dừng bước, nhướn mày nhìn Đường Học Cẩn.

“Dạ, không làm phiền các anh, Vạn Bác có xe đạp, bọn em đi nhanh lắm.” Cự tuyệt ý tốt của Tư Vân, Đường Học Cẩn đứng lên, “Vây, gặp lại sau.”

Tư Vân nhún vai, tùy ý phát tay với Đường Học Cẩn và Vạn Bác, mà Lục Quân Thần thì cười híp mắt nhìn bọn họ, gật đầu với Đường Học Cẩn đi phía sau.

Chờ đến khi cả hai đi rồi, Tư Vân vỗ vai cậu em họ Lục Quân Thần ánh mắt còn dừng lại trên cánh cửa tiệm, giọng mang theo ít trêu đùa, bí khí nói: “Nhìn gì nữa, người ta đã đi mất bóng rồi.”

Sau đó cố ý ghé vào tai Lục Quân Thần, cười ha hả nói: “Nè, chẳng lẽ em nhìn trúng Tiểu Cẩn, nhóc ấy chỉ mới mười ba tuổi thôi đấy.”

Thu hồi ánh mắt, Lục Quân Thần liếc Tư Vân ra vẻ không đứng đắn, hất bàn tay đối phương để trên vai mình ra, sửa lại giọng bình thản ngày trước, lạnh lùng nói: “Thu hồi tư tưởng bẩn-thỉu của anh đi, em quả thật là thích nam, nhưng vền vền chỉ là thưởng thức Đường Học Cẩn mà thôi, huống hồ, anh cảm thấy em có duyên, đồng, phích à?”

Cười như không cười nhìn Tư Vân, Lục Quân Thần đứng dậy, chỉnh lại quần áo và dung nhan, móc ra ví thanh toán tiền, rồi không để ý tới ông anh họ đứng bên cạnh, ngẩng đầu đi thẳng ra ngoài.

Bị bỏ lại Tư Vân nhìn bóng lưng em họ nhà mình, nâng tay sờ cằm, đôi mắt xinh đẹp híp lại, hào quang bên trong chiếu xạ ra, không phải là độ sáng bình thường.

—— () anh chỉ giỡn tí thôi em kích động cái gì, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi mà!

20. Chương 20: Đạo Lý Phải Biết

Trên đường về, Đường Học Cẩn ngồi ở yên sau, miễn cảm nhận ra hôm nay Vạn Bác quá mức an tĩnh, người luôn miệng mồm toang hoác, hay kỷ kỷ thế nào thế nào không ngừng cả sự tồn tại của mình này hôm nay trầm mặc đến ngoài ý muốn, cả chặng đường không nói một lời —— đại khái chỉ cần không phải ngu, đều đã có thể nhìn ra.

Đột nhiên im thin thít, mặc cho Đường Học Cẩn là người sống lại, cũng không thể hoàn toàn đọc hiểu suy nghĩ của một thằng nhóc trung nhị, thế là để tránh lãng phí tế bào não, cậu trực tiếp hỏi, “Cậu sao vậy?”

Vạn Bác hình như đang chìm đắm trong tâm sự, hoàn toàn không nghe được lời Đường Học Cẩn, cậu ta buồn đầu thờ hờn hển giậm bàn đạp, không đáp.

“...” Đường Học Cẩn chờ nửa ngày không chờ được đáp lại, bèn duỗi tay vỗ vào phần lưng so với cậu rắn chắc dị thường, “Cậu đang nghĩ cái gì vậy, rốt cuộc là sao hả?”

Đại khái vì bị vỗ, Vạn Bác cuối cùng đã phản ứng, bất quá vẫn rất ngốc.

Vì, phản ứng ấy là...

“A?”

“Tôi hỏi cậu, cậu sao vậy, từ này đến giờ vẫn im thin thít.” Đường Học Cẩn kiên nhẫn hỏi lại.

“Không sao cả,” Giọng Vạn Bác buồn bực, “Tôi chỉ là cảm thấy so với cậu, tôi quả thật ngây thơ quá rồi.”

“Trước bán được hơn ba trăm sợi lác tay tôi đã đặc ý rất lâu, mỗi ngày cầm nó khoe khoang với người khác, tôi cho rằng mình rất lợi hại, nhưng, tôi không nghĩ tới...” Cậu im ỉm đã có thể đỉnh đặc trò chuyện với một người thân phận bối cảnh thoát nhìn cực kỳ không tầm thường như vậy mà còn có thể nghĩ ra nhiều lời đề nghị ưu tú, cũng là những điều tôi chưa từng nghe thấy.

——()... Vì sao người so với người, tức chết người hả.

Đường Học Cẩn trăm triệu không nghĩ tới người xưa nay ở trước mặt mình thẳng tính tùy tiện lại có tâm tư tinh tế như thế... Bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt cậu nhìn về nơi khác, giọng nói như từ xa truyền tới, xa xôi yếu ớt.

“Đó là vì cậu trải qua quá ít.”

Vạn Bác bĩu môi, phản bác nói: “Nhưng cậu cũng không trải qua nhiều hơn tôi bao nhiêu.”

“A.” Khóe miệng Đường Học Cẩn kéo ra nụ cười tự giễu — cậu trải qua đã đủ nhiều, ba mươi năm chờ mong và lừa gạt, cuối cùng chết thảm trong bí kịch... Từng việc từng chuyện, rất nhiều, cậu rõ ràng đều trải qua, gọi người quận thất tim.

Thu hồi sự yếu đuối, rũ mắt, Đường Học Cẩn giơ tay lên, sau đó gõ một cái mạnh vào đầu Vạn Bác.

Vạn Bác bị gõ không nhẹ, sững sờ, phản ứng lại, cậu lên án: “Cậu gõ đầu tôi làm gì.”

Đường Học Cẩn thu hồi tay, dị thường bình tĩnh phun ra ba chữ: “Gõ tỉnh cậu.”

“Di, tôi sao hả, tôi không phải là cảm thấy không công bằng sao, vì sao cậu biết mọi thứ mà tôi không biết gì cả, rõ ràng chúng ta cùng tuổi... A, Đường Học Cẩn cậu dừng tay, đau đau đau!” Vạn Bác kháng nghị còn chưa hết đâu, đã bị Đường Học Cẩn ngồi sau lưng giơ tay liều mạng gõ đầu.

Đường Học Cẩn vừa gõ vừa nói: “Cậu kháng nghị và oán giận cái gì, khi tôi bảo cậu đọc sách, cậu đi đâu? Khi tôi bảo cậu ôn tập, cậu lại đi đâu? Nếu bản thân cậu không chịu cố gắng, oán trời trách đất được cái rắm gì.”

Đột nhiên nghe Đường Học Cẩn bình thường luôn ôn hòa thành linh phun ra một câu thô tục như vậy, Vạn Bác lặng lẽ nghẹn lời.

Gõ đại khái mười mấy cái, Đường Học Cẩn thu hồi tay, hỏi: “Giờ đã tỉnh chưa?”

Vạn Bác ngoan ngoãn gật đầu, ồm ồm trả lời: “Tỉnh rồi.”

Thấy Vạn Bác đã bình tĩnh, Đường Học Cẩn chậm chậm rì rì mở miệng, thanh âm rất tùy ý, “Vạn Bác, đại khái cậu không biết tôi từng sống trong hoàn cảnh thế nào đi, ở trước kỳ nghỉ hè, tôi vẫn cho rằng dù cha mẹ không thích tôi, cũng sẽ không quá phận với tôi, nhưng, sau đó tôi phát hiện, không phải như vậy.”

“Em tôi đập vỡ đầu tôi, cha mẹ không những không trách nó trái lại đổ mọi sai lầm lên người tôi, tùy ý trách móc tùy ý đánh chửi, khi vui thì còn nhỏ nhẹ, khi không vui thì bất kể tôi làm gì cũng sẽ trở thành lý do để bọn họ trút giận... Cậu có biết tôi vì không để mình tiếp tục sống trong cái nhà đó, cố gắng cỡ nào sao?”

Đường Học Cẩn yếu ớt nói, cậu nghiêng đầu nhìn Vạn Bác tuy rằng không nói nhưng vẫn dựng lỗ tai nghiêm túc nghe, đáy mắt có chút vui mừng.

Cậu hỏi: “A, cậu biết mấy lời khen hiện tại cậu dành cho tôi, là tôi trả giá bao nhiêu mới có thể có được sao?”

Chưa chờ Vạn Bác đáp lại Đường Học Cẩn đã lắc đầu: “Cậu không biết, cậu như một thằng nhóc phản nghịch vậy, cảm thấy mỗi một việc mình làm đều nên nhận được biểu dương —— bất kể cậu trả giá bao nhiêu.”

“Cha cậu thương cậu, nên quan tâm cậu, cậu không hiểu được lại luôn trách ông ấy yêu cầu cậu quá nhiều. Cậu tự nghĩ xem, khi cậu cảm thấy không công bằng, có từng ngấm lại, cậu đã trả giá bao nhiêu?” Giọng Đường Học Cẩn có chút âm u, dưới ánh đèn phụ trợ, càng khiến người khác sâu.

Vạn Bác rụt cổ, cậu chưa từng có lần nào bị nhìn thấu trần-trụi như lần này, mấy ý nghĩ bé xúy trong đầu cậu hoàn toàn bị lột ra, để lộ dưới ánh mặt trời, bị người xem trong mắt, cậu bỗng nhiên thấy xấu hổ.

Nếu người nói những lời này không phải Đường Học Cẩn mà là một ai đó, có lẽ giờ này khắc này, nắm tay Vạn Bác đã nện tới.

Nhưng người nói là Đường Học Cẩn!

Nhờ vào thiện cảm và sùng bái thẳng đến nay đối với Đường Học Cẩn, Vạn Bác tuy rằng xấu hổ lại không nóng nảy phát giận, trái lại bắt đầu tự ngấm lại.

Khi một người đang trong trạng thái xung động, vậy mọi lời quan tâm —— bất kể là tốt cho người đó hay bình thường, đều sẽ vì trạng thái tâm lý mà trực tiếp chuyển đổi thành một câu nói khác.

Sở dĩ luôn nói Vạn Bác là một thằng nhóc mắc bệnh trung nhị, là vì cậu ta đang ở cái tuổi dễ dàng xung động, lời của người thân cận nhất trái lại khiến cậu ta hoàn toàn không thể nghe lọt —— vì não của cậu ta sớm phản ứng ra cho cậu ta một cảm xúc khác, chính là bực bội.

Mà giờ này khắc này, Đường Học Cẩn không phải lấy thân phận trưởng bối nói chuyện với cậu ta, cũng không phải lấy thân phận bạn bè, Đường Học Cẩn chỉ là một người bình thường, lấy thân phận một người cùng lứa tuổi của Vạn Bác.

Nói cho Vạn Bác, khi cậu ta cảm thấy không công bằng mọi thứ đều sai chỉ có mình mới đúng, cậu xem nhẹ rất nhiều thứ —— vì sao không công bằng hả?

Vì, cậu ta không trả giá nhiều như người ta từng làm! Cậu ta cũng không biết, người ta vì thành tích này, cố gắng bao lâu!

Vạn Bác bỗng nhiên cảm thấy như bị rót một chậu nước lạnh, cậu bắt đầu tỉnh ngộ.

... Khi hai người bình an về tới cổng, Vạn Bác vẫn im lặng trên đường đột nhiên mở miệng, cậu dừng bước, nghiêm túc nhìn Đường Học Cẩn.

Cậu nói: “Xin lỗi, tôi biết sai rồi, sau này tôi nhất định sẽ không vậy nữa.”

Khóe miệng Đường Học Cẩn gợn lên, ánh mắt bình tĩnh, “Cậu không cần xin lỗi tôi, người cậu xin lỗi, chưa bao giờ là tôi.”

Vạn Bác rõ ràng gật đầu, “Tôi biết, tôi sẽ xin lỗi tía.”

Nhìn Vạn Bác, Đường Học Cẩn không nói gì thêm, cậu xoay người, đi thẳng tới ký túc xá, vừa đi vừa nói: “Cậu còn đứng đó làm gì, mau đuổi kịp, làm xong bài tập chưa? Nếu chưa lại phải thức tới nửa đêm, tôi không có hứng thú giúp cậu đâu, a!”

Vạn Bác đương nhiên không bỏ qua ánh mắt mang theo ý cười của Đường Học Cẩn, thế nên nghe được câu nói dành cho mình này, cậu lập tức toét miệng, cười như một thằng ngốc, vui vẻ đuổi theo.

21. Chương 21: Kiếm Tiền Khó Lắm

Mấy ngày kế tiếp, Đường Học Cẩn rất bận, thời gian của cậu hầu như trực tiếp bị chia làm hai, ban ngày ngoại trừ lên lớp mặt khác sau khi tan học cậu hầu như đều nhanh chóng làm xong bài tập rồi vùi đầu vào quá trình làm lặt vặt, mà đến tối, cũng hết vậy, phân nửa cống hiến cho sách vở, phân nửa cống hiến cho lặt vặt.

Đương nhiên, Vạn Bác cũng không khác.

Khi lặt vặt không còn thu hút trong trường nữa, Vạn Bác lần đầu tiên cảm giác được, mùi vị của sự thất bại.

Một đến miệng khô lưỡi khô đầu còn đội ánh nắng chói chang vẫn kiên trì không ngừng Vạn Bác quả thật cảm thấy mình trước đây đích xác là rất hạnh phúc.

—— cậu chưa từng nghĩ, thì ra kiếm tiền khó vậy, thành tích lúc trước hoàn toàn mê mắt cậu, khiến cậu xuất hiện ý nghĩ “Thì ra tiền cũng không khó kiếm”, nhưng trải qua lần này, cậu chân chính, khắc sâu cực kỳ mà nhớ lấy một điều, kiếm tiền khó lắm.

Lại một ngày mệt mỏi, tối đến, Vạn Bác kéo ghế ngồi trước mặt Đường Học Cẩn, nhìn bàn tay Đường Học

Cẩn thoãn thoát bện lắc.

Cậu biết, loại lắc này nếu muốn đẹp, rất phí tinh lực, cậu từng bện thử một lần, kết quả chưa bện được bao lâu, đã thấy ngón tay đau muốn chết, thế là bỏ cuộc.

Nhìn gần trăm cái lắc trên bàn, Vạn Bác lại nhìn ngón tay Đường Học Cẩn, đáy mắt lóe lên sự kính nể và đau lòng, cậu biết, giờ này khắc này, thiếu niên ngồi trước mặt mình, ngón tay nhất định đau lắm... Không, có lẽ đã không còn cảm giác.

Nhìn đối phương bện xong cái lắc trên tay, Vạn Bác duỗi tay cản lại Đường Học Cẩn định cầm tài liệu bện tiếp, nhú mày nói: “Nghỉ ngơi tí đi, dù sao cũng không biết chủ tiệm ấy có thể bán được không? Mà còn chỗ tôi gần đây cũng không bán được gì, cậu cần bản không cần làm nhiều như vậy.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn dừng lại, sau đó dùng lực vẩy mấy ngón tay vì chợt dừng mà cứng ngắc lại.

Thần kinh đau đớn vốn đã chết lặng như đột nhiên khôi phục, khiến mười ngón tay vốn không thấy khó chịu gì của Đường Học Cẩn bỗng nhiên đau như bị kim đâm, gân xanh thỉnh thoảng nhẩy tung tăng.

“Biết rồi.” Hai tay Đường Học Cẩn nắm lấy nhau, xoa bóp, đại khái là vì hai ngày này bện nhiều quá, giờ này khắc này, cậu chỉ cảm thấy ngón tay đã hoàn toàn không thuộc về mình.

Vạn Bác nhìn chằm chằm tay Đường Học Cẩn, sau đó thở dài vươn tay cầm lấy nó, rồi bắt đầu xoa bóp, rủ đầu xuống, cậu vừa ấn vừa vờ lơ đãng mở miệng: “Đường Học Cẩn, cậu trước đây thật sự sống trong gia đình như vậy à? Nhưng cậu không phải đã nói mình không có cha mẹ ư?”

“Ừ?” Ngón tay bị ấn rất thoải mái, Đường Học Cẩn cũng không giật về, mà còn trong mắt cậu, Vạn Bác chỉ là một thằng nhóc nắm tay phụ huynh (...) xoa bóp cho phụ huynh mà thôi, không thấy có gì không thích hợp.

“A, chẳng phải là không có cha mẹ sao.” Giọng Đường Học Cẩn lấp đầy rét lạnh, “Bọn họ không phải cha mẹ ruột của tôi, tôi chỉ là con nuôi thôi, mà bọn họ sở dĩ nuôi tôi, nghĩ cũng là có nguyên nhân gì đi, nếu không bọn họ cũng sẽ không đối đãi với tôi một cách đương nhiên như vậy.”

Cậu trước đã kể ra thân thế của mình, lúc này cũng không cần nhắc nhở che giấu với Vạn Bác, Đường Học Cẩn ngay trong ánh mắt không hiểu gì cả của Vạn Bác, chậm rãi kể lại thời thơ ấu của mình.

Đại bộ phận đều bị cậu lời ít mà ý nhiều lược qua, nhưng cho dù là vậy, Vạn Bác vẫn nghe mà tức đến cả người phát run, nếu không phải vì tay còn đang giúp Đường Học Cẩn xoa bóp, Vạn Bác phỏng chừng đã siết chặt nó tìm chỗ nào đó cứng rắn phát tiết một phen.

—— cậu xưa nay không biết, Đường Học Cẩn dĩ thường ưu tú trong mắt mình, từ nhỏ đến lớn, sống gian

khổ đến thế.

“Đường Học Cẩn, không sao rồi, sau này có việc gì cứ tới tìm tôi, tôi đứng về phía cậu!”

Vạn Bác vỗ ngực mình, ba ba ba rung động, nhìn Đường Học Cẩn nói cực kỳ kiên định.

Nhìn Vạn Bác trước mặt mình như thằng ngốc to xác, đáy mắt Đường Học Cẩn chậm rãi dâng lên ảm áp, cậu kéo khóe miệng, cười cười.

Làn điệu chậm rãi của Đường Học Cẩn nói: “Cảm ơn cậu, bất quá, bọn họ không thể làm phiền tôi nữa rồi, tôi cũng quyết không để bọn họ làm phiền mình, tôi đã không phải thằng ngốc ngày trước chỉ cần cho tôi một nụ cười đã có thể vui vẻ một hai ngày.”

Vạn Bác gật đầu, nghiêm túc nói: “Vậy thì tốt, dù sao nếu bọn họ khi dễ cậu, cứ tới tìm tôi, tôi cái khác không có, sức lực trái lại nhiều.”

Nhìn cái vẻ đứng đắn nghiêm túc của thiếu niên, Đường Học Cẩn phớt xuy một tiếng bật cười, “Rồi, tôi biết. Còn có, cậu ráng động não tí đi, đừng luôn nghĩ mấy cái chuyện không bạo lực không hợp tác ấy nữa.”

Gãi đầu mình, Vạn Bác cộc lốc cười, “Một thân sức của tôi không chỗ để dùng, động não cái gì, không phù hợp với tôi.”

Đường Học Cẩn liếc Vạn Bác, “Cậu không động não sau này đầu xơ cứng thì làm sao đây?”

Đường Học Cẩn khó được hoạt bát thốt ra lời rất làm khó Vạn Bác như vậy, Vạn Bác nghiêng đầu, nghĩ nửa ngày, cuối cùng cái chày nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Được rồi, ra về cũng đúng.”

Đường Học Cẩn: “...”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn cảm thấy mình hình như không nên ôm hy vọng quá lớn với cậu nhóc ngu ngốc trước mặt?

...

Nhoáng một cái, đã tới thứ bảy.

Ngày này, thời tiết âm u, ánh mặt trời bị những tầng mây dày che khuất, khiến tia nắng rất chói ầy không thể chiếu trực tiếp xuống đất, thỉnh thoảng có gió thổi qua, rất mát mẻ.

Đội thời tiết như vậy, Vạn Bác và Đường Học Cẩn đứng giờ tới tiệm quần áo trên trần của Tư Vân, khi bọn họ tới, Tư Vân đã ngồi chờ bên trong.

Hôm nay Lục Quân Thần vẫn theo Tư Vân tới đây, trên thực tế, anh thấy khá hứng thú với lời đề nghị của Đường Học Cẩn, “Tiểu Cẩn, Vạn Bác hai em tới rồi?” Lục Quân Thần trước mở miệng, giọng ôn hòa chào hỏi.

Xa cách cười nhìn đối phương, Đường Học Cẩn lễ phép nói: “Chào, anh Lục.”

Tư Vân nghe thấy xưng hô xa cách này, vui sướng khi người gặp họa bật cười, anh vỗ vai em họ nhà mình, cho Lục Quân Thần một ánh mắt lấp đầy chế nhạo, rồi nâng mắt nhìn hai thiếu niên đứng cách đó không xa, vẫy tay, “Tới đây ngồi đi.”

Cũng không nhăn nhó, Đường Học Cẩn trực tiếp kéo Vạn Bác vừa thấy Tư Vân và Lục Quân Thần có chút câu nệ tới, đặt mông ngồi xuống cái ghế đã chuẩn bị cho bọn họ.

Tiệm quần áo ở khi bọn họ vào đã treo biển tạm dừng kinh doanh, sau đó đóng cửa lại, bên trong chỉ còn thừa bốn người là: Tư Vân, Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn và Vạn Bác.

22. Chương 22: Đối Cách Hợp Tác

Mấy người vốn không phải người nhăn nhó, nên khi tiệm quần áo chỉ thừa lại bọn họ, Đường Học Cẩn đón ánh mắt của Tư Vân và Lục Quân Thần, kéo ý cười nhàn nhạt, mở miệng trước.

“Anh suy nghĩ thế nào? Mấy lời em trước đó nói anh đồng ý chứ?”

Đối với Đường Học Cẩn vội vàng đi thẳng vào vấn đề, Tư Vân trái lại biểu hiện không hề hoang mang, chỉ thấy anh từ phía sau lấy ra năm sợi lắc trước đó Đường Học Cẩn để lại, hỏi: “Nếu em nhờ anh bán giúp, vậy em phải cung ứng hàng đúng giờ, số lượng cũng đủ lớn, chỉ ít mỗi lần phải trên mấy trăm sợi, mà em hiện tại đang học trung học, chỉ là một học sinh... Sợ rằng không có năng lực có thể giải quyết nhiều vậy đi?”

Lời Tư Vân nói khiến Đường Học Cẩn nhíu mày, cậu cúi đầu nhìn chằm chằm ngón tay mình — vẫn rất đau, cậu liên tục ba ngày không ngừng nghỉ, cũng bắt quá là bện được vừa vặn hơn trăm cái lắc mà thôi.

Mà cung ứng Tư Vân đưa ra, là mấy trăm sợi, đây đối với cậu mà nói, hầu như là chuyện không thể hoàn thành, trừ phi cậu không ăn không uống, không làm gì khác, hơn nữa, còn phải xem nhẹ cơn đau trên ngón tay... Thế nhưng, đó căn bản là không thể!

Không ngừng nghỉ bện ba ngày, ngón tay của cậu đã không thể dùng sức được nữa, thậm chí làm bài ăn

cơm cũng thành nan đề —— nếu như trên trăm sợi... khẳng định là không thể.

Nghĩ đến đây, Đường Học Cẩn trầm mặc.

Cậu thừa nhận, cậu xem nhẹ rất nhiều nhân tố khách quan, suy tính quá vội vã.

Ánh mắt Lục Quân Thần liếc nhìn bàn tay siết chặt Đường Học Cẩn để trên chân mình, anh có thể nhìn thấy, đôi tay ấy lấy trình độ mắt thường có thể thấy, run rẩy.

Nhú mào, Lục Quân Thần bỗng nhiên vươn tay kéo bàn tay Đường Học Cẩn để trên chân tới trước mặt.

Động tác này kinh đến Đường Học Cẩn, chỉ thấy cậu há miệng, ánh mắt mơ hồ, phản ứng lại muốn mau chóng rút tay về, lại ở trong nháy mắt đó, nghe được Lục Quân Thần đột nhiên như biến thành một người khác dùng giọng nghiêm khắc hỏi cậu.

“Tay em bị sao thế?”

“A?” Đường Học Cẩn phản ứng có chút trì hoãn, cậu quên rút tay, trái lại ngẩn ngơ nâng mắt nhìn thanh niên.

Lục Quân Thần ra vẻ bức bối, anh kiên nhẫn hỏi lại, “Anh hỏi em, tay em sao vậy, từ này đến giờ vẫn run rẩy.”

Tư Vân vốn ôm bộ mặt có trò hay xem nhìn cậu em họ vừa nghe được lời này, lập tức đưa mắt nhìn về phía tay Đường Học Cẩn... lông mày anh cũng nhíu lại.

“Chẳng lẽ em không ngừng nghỉ bện lác tay à?” Tư Vân không xác định mở miệng.

Vạn Bác quy củ ngồi bên cạnh vẫn giữ chức người trong suốt nghe hai người nói, ánh mắt bật sáng, cuối cùng cũng tìm được chỗ có thể cả sự tồn tại rồi.

Cậu thấy Đường Học Cẩn chưa kịp phản ứng, bèn nói: “Mấy ngày nay chỉ cần cậu ấy có thời gian sẽ không ngừng bện lác tay.”

Nói đến đây, Vạn Bác dừng lại, ngẫm nghĩ, nói ra một chữ số: “Trong ba ngày cậu ấy bện được một trăm sợi.”

Con số này vừa nói ra, Lục Quân Thần và Tư Vân đều hít một hơi, bọn họ có lẽ không biết bện một sợi lác cần bao nhiêu thời gian, nhưng bọn họ có thể nhìn ra mức độ tinh tế của sợi lác trong tay——

Trực tiếp xệ mặt, Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn, “Em điên rồi sao?”

Có chút không rõ cơn giận bất thành linh của Lục Quân Thần, đại khái vì đời trước chưa từng có ai vì việc này mà phát giận với cậu.

Cho nên hiện tại đối mặt với Lục Quân Thần ngồi bất quá cách mấy bước xa, cậu đột nhiên nổi lên sự thân thiết, trong nháy mắt ấy, đáy lòng bình tĩnh chưa bao giờ gợn sóng của cậu, bỗng nhiên động dung không thôi.

Nghĩ đến đây, biểu tình ngẩn ngơ cuối cùng cũng thu hồi, cậu làm bộ lơ đãng rút tay về, sau đó ngẩng lên, nhìn Lục Quân Thần lộ ra một nụ cười rất xán lạn, rất chân thật, hai bên khóe miệng ẩn hiện cái lúm nhỏ.

“Em không sao, rất nhanh sẽ khỏi, cảm ơn các anh quan tâm.”

“Sao có thể không sao chứ, tay cậu hiện tại rõ ràng là không làm bài và cầm đũa được.” Vạn Bác liếc Đường Học Cẩn, trong lòng nghĩ là cổ họng cậu thấp bé, mặc cậu khuyên thế nào đối phương cũng không để ý, nhưng nếu đổi thành hai người trước mặt... Có lẽ, Đường Học Cẩn sẽ nghe?

Nghe xong lời này, Tư Vân và Lục Quân Thần đều nhìn Đường Học Cẩn, ánh mắt quật cường của thiếu niên trước mặt khiến bọn họ chỉ có thể thở dài.

“Tiểu Cẩn, em không cần xài ngón tay của mình nữa à?” Tư Vân quả thật không biết nên nói Đường Học Cẩn thế nào, anh vẫn cảm thấy cậu bé mười ba tuổi này rất đặc biệt, nhưng nghe được mấy lời Vạn Bác nói, lòng anh không thể không rung động, để tay lên ngực tự hỏi, nếu đổi lại là anh, anh có thể có nghị lực và kiên trì như vậy sao?

—— đáp án là không.

Đường Học Cẩn cười cười, đối mặt với sự quan tâm của bọn họ, cậu chỉ thấy lòng mình ấm áp, cậu có chứng sợ xã hội, nhưng đối với ba người trước mắt, lại hình như chưa bao giờ phát tác.

Cậu nghĩ, đại khái là vì, cậu vẫn biết, bọn họ đối với cậu, đều rất thân mật ——

Nghĩ vậy, cậu nâng mắt, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực không khoa trương đến vậy, em là người làm, nên em biết điểm mấu chốt của mình ở đâu, em sẽ không lấy thân thể mình nói giỡn.”

“Em có thể cam đoan chứ?” Lục Quân Thần vẫn nhíu mày.

“Có thể.” Thoáng nghiêng đầu, Đường Học Cẩn lộ ra nụ cười toe toét với Lục Quân Thần, nó khác với nụ cười ôn hòa lại rõ ràng là duy trì khoảng cách với mọi người ở ngày thường, thậm chí mang theo chút hoạt bát.

Lục Quân Thần nghiêm túc nhìn vào ánh mắt Đường Học Cẩn, mãi đến khi xác định đối phương không phải nói dối, lông mày nhú chặt mới chậm rãi giãn ra.

Tư Vân liếc cậu em họ xưa nay ổn trọng giờ lại lộ ra vẻ thất thố, trong lòng cười nở hoa, bất quá ngoài mặt vẫn duy trì sự lo lắng.

Anh tuy xúc động, nhưng thương nhân lái nặng, nên anh tự nhiên dẫn chủ đề về chuyện lắc tay, cũng trả lời câu hỏi Đường Học Cẩn muốn biết.

“Anh nghĩ rồi, hợp tác em đưa ra, anh không thể đáp ứng.”

Đường Học Cẩn bật người ngẩng lên, nhìn Tư Vân, “Vì sao ạ?”

Tư Vân cười cười, anh chỉ vào mình, nói: “Tiểu Cẩn, anh là một thương nhân.”

Nhìn Đường Học Cẩn đã dần hoảng hốt, Tư Vân tiếp tục: “Tuy rằng đề nghị của em xác thực làm anh rất động lòng, nhưng anh vừa rồi đã nói, anh là một thương nhân, điều đầu tiên nghĩ tới là lợi ích của mình có thể bảo đảm không.”

Nói đến đây, anh tạm dừng, rót cho mình một ly nước uống một ngụm rồi nói thêm: “Tuy rằng sau đó em đưa ra rất nhiều đề nghị, nhưng trong mắt anh, chúng đều là không tưởng, chỉ ít trong thời gian ngắn không thể thực hiện được, mà nếu hiện tại anh đáp ứng hợp tác với em, vậy, đối với anh mà nói, anh nhất định sẽ lỗ vốn.”

Đường Học Cẩn rõ ràng gật đầu, kỳ thực từ ban đầu cậu nghe Tư Vân hỏi ra câu ấy, đã có thể đoán được, đáp án là gì, bất quá là chưa có được câu trả lời xác thực, còn ôm một ít ảo tưởng mà thôi.

“Em đã biết, bất quá vẫn cảm ơn anh đã nghe em nói nhiều như vậy.”

Nhìn Đường Học Cẩn không hề lộ ra vẻ thất vọng, Tư Vân có chút tiếc nuối, bất quá anh cũng không tính toán treo khẩu vị của nhóc nhà người ta nữa, trực tiếp mở miệng nói chuyện ở trước khi tới đây, Lục Quân Thần giao cho mình.

Đương nhiên, trước khi nói anh nhìn cậu em họ, tuy rằng không hiểu vì sao đối phương không tự mở miệng... Mà còn nói thật anh không cảm thấy việc buôn bán này có lợi ở đâu, bất quá nghĩ tới tính cách quái dị của Lục Quân Thần, anh không quần quýt nữa.

“Tiểu Cẩn, tuy rằng anh cự tuyệt đề nghị hợp tác em đưa ra, nhưng anh muốn đề xuất với em một hiệp nghị hợp tác khác, em có hứng thú nghe không?”

Đường Học Cẩn ngây ngẩn nhìn Tư Vân.

“Em hiện tại mới giống một cậu bé.”

Tư Vân đỡ ánh mắt bất mãn của em họ và ánh mắt khát vọng muốn làm theo của Vạn Bác, duỗi tay chọt vào mặt Đường Học Cẩn, khi thấy đối phương vì động tác của mình mà chậm rãi đỏ bừng lên, mới thỏa mãn tiếp tục nói: “Anh muốn mua bản thiết kế lắc tay của em.”

“Bản thiết kế? Nhưng anh không phải...” Tha thứ Đường Học Cẩn cho dù sống lại học thông minh hơn chút, nhưng mấy thứ này đều là vì đời trước cậu từng tiếp xúc và thiết tưởng, mà Tư Vân hiện tại kéo một vòng tròn, ở trong mắt cậu không phải vẫn là đồng ý việc hợp tác bán lắc tay sao?

Đường Học Cẩn không quá rõ.

Tư Vân là ai, nhìn Đường Học Cẩn đã biết đối phương nghi hoặc cái gì, “Khi này có phải anh hỏi em, về vấn đề lượng cung hàng không?”

“Dạ phải...” Đường Học Cẩn bình tĩnh đại ngộ, cậu mím môi, nhìn Tư Vân nở nụ cười với mình, trong lòng lấp đầy cảm kích: “Cảm ơn anh.”

—— bọn họ đều biết, chỉ dựa vào một mình cậu, hoàn toàn không thể gánh lấy lượng cung ứng năm sáu trăm sợi lắc tay.

Tư Vân xua tay, “Đừng cảm ơn anh, anh vốn cũng định làm một thương hiệu, sản phẩm của em và mấy lời đề nghị trước đó nhắc nhở anh, có thể đi con đường nào, bắt anh nói, là anh nên cảm ơn em.”

“Mà còn em biết đấy, anh là thương nhân, nếu không có lời, anh sẽ không làm.” Nói xong, anh chớp mắt với Đường Học Cẩn, “Anh cũng không phải người thích làm việc thiện.”

Đường Học Cẩn nghe xong, bật cười.

Vạn Bác vẫn ngồi bên cạnh chớp mắt, lại chớp mắt, cậu tỏ vẻ từ đầu đến đuôi đều nghe không hiểu, bắt quá ra vẻ là rất lợi hại... Cậu lóe mắt sao nhìn Đường Học Cẩn ngồi bên cạnh lại nhìn Tư Vân và Lục Quân Thần ngồi trước mặt.

—— () cậu nhất định phải cố gắng biến thành nhân vật như bọn họ!

23. Chương 23: Sẽ Không Lỡ Vốn

Trên đường về, Tư Vân duỗi tay chọt em họ Lục Quân Thần đang bận lái xe, vẻ mặt không đứng đắn cười hi hi, “Quân Thần, em thành thật nói cho anh biết, em không có tâm tư gì khác với Tiểu Cẩn à?”

Đá xéo Tư Vân đang bày ra vẻ vô lại, Lục Quân Thần bình tĩnh trả lời: “Sao hả, anh cho rằng em biến-thái như anh sao, tin vào nhất kiến chung tình tái kiến khuyh tâm?”

Tư Vân đẩy Lục Quân Thần một cái, lên án nói: “Có người dìm hàng anh họ mình như em sao?”

Lục Quân Thần bớt thời gian nghiêng đầu quan sát Tư Vân nửa ngày, cuối cùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Có anh họ không ra hồn như anh sao?”

“...” Tư Vân nghèo từ, thất bại!

Thu hồi vẻ trêu đùa, Tư Vân đứng đắn lại, anh nửa chống má, ánh mắt nhìn vào điểm nào đó trước mặt, hỏi ra nghi vấn trước đó đã có.

“Quân Thần, em định bán lác tay Tiểu Cẩn thiết kế thật à?”

“Ừ.”

“Nhưng anh tính thế nào cũng thấy đây là một vụ buôn bán lỗ vốn?”

“Đó là anh thấy.” Liếc anh họ nhà mình một cái, Lục Quân Thần chậm rãi nói: “Tuy rằng ý tưởng khá thô ráp, nhưng những điều Tiểu Cẩn nói, xác thực là xu thế tương lai —— quan điểm của em ấy y hệt cha em vậy.”

“Trước đó em có về nói cho cha nghe ý tưởng của Tiểu Cẩn, ông ấy lập tức vỗ đùi bảo em nhất định phải lấy bằng được bản thiết kế, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, mà còn bản thân ông ấy cũng rất hứng thú với Tiểu Cẩn.”

Tư Vân nghe Lục Quân Thần nói vậy, có chút lú lười, “Di, chú Ba nói vậy à?”

“Em gạt anh làm gì.”

Tư Vân ỉu xiu, “Ai nha, vậy anh thiệt thòi lớn, nếu không giờ chúng ta quay đầu về anh đi tìm Tiểu Cẩn nói chuyện lại thế nào?”

“Anh muốn về?” Lục Quân Thần nhướng mày.

Thở dài, Tư Vân ca cẩm, “Thôi, anh và cha giống nhau, tài vận thường thường, cũng không định làm ra thành tích vĩ đại gì, không lỗ là được.”

Tư Vân từ nhỏ đã rất sùng bái lão Tam Lục Khải Nguyên của Lục gia.

Lục Khải Nguyên năm đó dựa vào sự bốc đồng và nghị lực tuổi trẻ, ngay ở thời kỳ cực kỳ rung chuyển, vên vên trong túi chỉ có một trăm đồng, đã một mình bắt thuyền chạy tới Cảng Thành, cuối cùng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hiện tại công ty nổi tiếng khắp nơi, công ty con càng là trải rộng khắp mọi miền, thậm chí đã đưa ra thị trường Wall Street của Mỹ.

Tuy rằng gia cảnh của Tư Vân không kém, nhưng so với Lục Khải Nguyên là hoàn toàn thua xa, Lục gia tiền đồ nhất là lão Tam, thứ hai là lão Nhị nối nghiệp gia đình, làm chính trị, cuối cùng mới là lão Đại, cũng là cha của Tư Vân.

Không thể nói cha của Tư Vân không lợi hại, nhưng so với hai cậu em, lại có vẻ rất tầm thường.

Bất quá cũng may gia giáo Lục gia rất tốt, lão Đại lão Nhị lão Tam cảm tình quả thật tốt đến không thể tốt hơn, cho nên Lục gia lão Đại không cảm thấy so sánh như vậy có gì không ổn, điều này trực tiếp dẫn tới kết quả tuần hoàn — con cái của ba anh em họ cũng chiếu cố lẫn nhau, quan hệ cực tốt.

Từ nhỏ đã biết Tư Vân sùng bái cha mình thái độ Lục Quân Thần đối đãi ông anh họ thường hay cà tưng này khó được tốt lên tí, “Việc này cũng coi như là cho anh một bài học, sau này sẽ không tái phạm nữa.”

“Cũng phải,” Tư Vân rất vô tư, anh siết tay, “Lại nói chưa chắc tài vận vĩnh viễn đứng bên cạnh mấy đứa, anh tuyệt đối sẽ chứng minh cho cha thấy anh giỏi hơn em.”

Lục Quân Thần kéo môi cười, không nói gì cả.

Anh vừa lái xe vừa nghĩ tới cảm giác xuất hiện ở mấy lần gặp Đường Học Cẩn, bỗng dấy lên một chút thương tiếc, điểm này suốt hai mươi năm qua chưa từng có được, anh cũng từng nghĩ liệu nó có phải là thích không, bất quá ý nghĩ này vừa nhú lên đã bị phủ định — hoàn toàn không có cảm giác tim đập mạnh không thể bỏ lỡ.

Huống hồ, anh sao có thể hứng thú với một cậu bé chưa đủ lông đủ cánh chứ?

Quy mớ cảm xúc thương tiếc ấy thành vì mình xem Đường Học Cẩn là em trai, Lục Quân Thần nghĩ vậy, cũng thấy không sai.

Bởi do không có em, chỉ có một ông anh mặt than, lần này gặp được một cậu bé tuổi nhỏ đã hiểu chuyện nhu thuận, Lục Quân Thần theo tiềm thức nghĩ rằng mình xem cậu bé ấy là em, cứ thế, đã cảm thấy đương nhiên.

...

Bên kia, Đường Học Cẩn và Vạn Bác tạm biệt Lục Quân Thần xong cũng không trực tiếp về trường, mà là rẽ chân đi tới cái tiệm trước nhờ bán lắc tay hộ.

Trên đường, Vạn Bác kéo ra từng vấn đề muốn hỏi, “Đường Học Cẩn, sau này chúng ta không thể bán lắc tay trong trường nữa à?”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Phải, bản thiết kế đã không thuộc về tôi nữa rồi.”

“Vậy tôi chẳng phải không giúp gì được nữa.” Nói đến đây, Vạn Bác không vui.

“Hừm... Không bán lắc tay, cậu có thể giúp tôi làm cái khác, nhưng nó sẽ cực hơn bán lắc tay nhiều đấy.”

Nghe lời này, Vạn Bác sáng mắt, “Thật à, vậy tôi có thể làm gì?”

“Ày, mở tiệm cơm với tôi.” Đường Học Cẩn trả lời, cậu lúc này đã nghĩ rõ rồi, một mình cậu làm, xác thực rất khó khăn, nhưng nếu kéo Vạn Bác theo, cậu hẳn có thể giảm bớt áp lực.

“!” Vạn Bác kinh ngạc, “Mở tiệm, trời ạ, Đường Học Cẩn cậu điên rồi à!? Chúng ta lấy đâu ra thời gian để buôn bán, còn nữa ai nấu nướng?”

Đối với cái tính luôn thích hô to gọi nhỏ của Vạn Bác, Đường Học Cẩn nói thật không bằng lòng cho lắm, cảm giác được tầm mắt xung quanh tụ tập lên người mình, cậu nhú mày, thấp giọng nói: “Cậu nhỏ giọng tí.”

Vạn Bác hiểu ý che miệng, ngoan ngoãn gật đầu.

Nhận ra được Đường Học Cẩn hình như không vui, Vạn Bác ngoan ngoãn im lặng không hỏi gì thêm.

Thấy Vạn Bác đột nhiên im lặng như vậy, Đường Học Cẩn kinh ngạc nghiêng đầu nhìn cậu một cái, có chút không hiểu nhìn bàn tay đối phương vẫn dùng để che miệng, khóe miệng co giật ——

Vạn Bác đón ánh mắt của Đường Học Cẩn, chớp chớp chớp, nếu đặt trên người một cô bé nhu thuận đáng yêu, có lẽ còn có thể nhìn ra tí xinh xắn, nhưng đặt trên người một nam sinh to con chiều cao gần một mét tám...

Đường Học Cẩn nhin không được vươn tay nhéo mạnh vào bắp tay của Vạn Bác, nghe đối phương rên lên một tiếng, cậu mỹ mãn cong khóe miệng —— vậy mới đúng, một nam sinh cao to cố ý bán manh cái gì, ghê chết người.

Vạn Bác đáng thương che tay mình, chỉ kém chảy nước mắt.

Bất quá cậu không dám nói gì, vì lúc này, bọn họ đã tới cửa tiệm, còn có một điểm là, cậu cảm thấy cho dù cậu có kháng nghị với Đường Học Cẩn hỏi Đường Học Cẩn vì sao nhéo mình, chỉ sợ cũng không nhận được câu trả lời.

—— () cho nên còn không bằng không hỏi.

Vào tiệm, Đường Học Cẩn chưa mở miệng, bà chủ vừa thấy cậu đã cười tươi như hoa ngênh đón, “Cu à, chỗ cháu còn lác tay không, bán buôn tốt lắm, đã có nhiều khách đặt hàng dì rồi đó.”

Mấy cái lác ấy, ngày hôm sau khi bày ra, ban đầu căn bản không ai xem, bà nhìn, đã cảm thấy không bán được.

Nhưng tới buổi chiều, khách tới tiệm đều chỉ rõ muốn loại lác này, quả thật dọa hãi bà.

Bà gõ bàn tính, nghĩ nếu Đường Học Cẩn đã để bà tự định giá, vậy vì mình có thể kiếm nhiều hơn chút, bà trực tiếp tăng giá thêm một đồng, sáu đồng một sợi lác, giá này đã xem như giá trên trời.

Bà cho rằng nghe được giá này người mua sẽ lùi bước, bà đã chuẩn bị chào hàng lác tay nhà mình... Thế nhưng trăm triệu không ngờ rằng, người ta nghe được nhiều nhất là nhú mày một cái, sau đó cắn răng trả tiền.

Một buổi chiều, hai mươi sợi lác bán sạch cả, bà cảm thấy mọi người phải chẳng đã điên rồi... Nhưng, tính toán chỗ tiền lời mình có thể lấy, bà lại nháy mắt cảm thấy cả người sống dậy.

—— đều là tiền cả đấy.

Bà định ngày mai tìm Đường Học Cẩn hỏi nhiều hơn, kết quả đợi tới đợi lui, đợi ba ngày rỗng, cũng không thấy người ta tới cửa, bà cho rằng Đường Học Cẩn tìm tiệm khác, thấy tiếc lắm, lúc này gặp người tới rồi, tự nhiên phải bày ra thái độ hoan nghênh.

Đường Học Cẩn nhìn bà chủ cực kỳ nhiệt tình trước mặt, ngẩng đầu, thẹn thùng cười, “Dì, chỗ cháu chỉ có một trăm sợi, ngày mai cháu sẽ đưa cho dì, nhưng, chúng ta có lẽ không thể hợp tác nữa rồi.”

“Sao vậy, cu à, lẽ nào cháu tìm tiệm khác bán giúp?” Bà chủ vừa nghe Đường Học Cẩn nói không để mình bán lác tay nữa, sốt ruột mở miệng, “Cu à, không bằng vậy, sau này dì bán hai sợi chỉ lấy tiền lời một sợi thế nào?”

Đường Học Cẩn tự nhiên rõ tâm tư bà chủ, nhưng cậu đã đáp ứng Tư Vân, không cần phải bán lác tay nữa.

“Dì, không phải vậy, mẹ cháu đã bán bản thiết kế cho một công ty lớn, mẹ bảo cháu đừng bán nữa.” Đường Học Cẩn nói có chút xấu hổ, “Xin lỗi dì.”

Bà chủ vừa nghe Đường Học Cẩn nói đã bán cho công ty lớn, nghĩ nếu không phải mấy tiệm khác trên trấn, vậy bà cũng không để ý, thế là xua tay, cười cười, “Đã vậy, cũng là hết cách rồi.”

Đường Học Cẩn khom lưng với bà chủ, thái độ rất chân thành, “Làm phiền dì như vậy cháu rất xin lỗi, mẹ bảo cháu nói với dì, một trăm sợi ngày mai sẽ để ở chỗ dì, dì bán được một sợi có thể lấy đi một phần năm tiền lời.”

Bà chủ nghe xong, trong lòng cười nở hoa, nhưng trên miệng vẫn lần lữa, “Vậy không tốt lắm đâu, dì không thể chiếm tiện nghi của cháu.”

Đường Học Cẩn lại lắc đầu, “Không phải, là bọn cháu làm phiền dì mới phải, dì cứ đồng ý đi.”

Bà chủ nghe xong, hớn hử đáp ứng, dù sao bà cũng không phải thật lòng muốn từ chối.

24. Chương 24: Tía Con Làm Hòa

Cầm một trăm đồng tiền bán được hai mươi cái lắc chủ tiệm đưa, Đường Học Cẩn tạm biệt đối phương, đồng thời hứa sáng mai sẽ mang một trăm sợi lắc kia tới, rồi kéo Vạn Bác quay người đi.

Lúc này đã là chạng vạng, mặt trời trên đầu bắt đầu ngã về Tây, sắp rơi xuống chỗ đỉnh núi không xa, vầng mặt trời ấy, xa xa nhìn lại, như là một cái lòng đỏ trứng muối treo trên núi, thoát nhìn cực kỳ ngon miệng.

Cầm tiền, Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác ỉu xiu bên cạnh, duỗi tay chọt vào bắp tay rắn chắc của đối phương một cái, chỉ hàng bán kem cây bên đường của một cụ ông cách đó không xa, “Đi, tôi mời cậu ăn kem.”

Vạn Bác suy cho cùng vẫn là con nít, bị Đường Học Cẩn rẽ chủ đề đã quên sạch chuyện lúc trước, hớn hử kéo Đường Học Cẩn vội vã chạy tới chỗ cụ ông.

Tay chân Đường Học Cẩn trường kỳ ít vận động, có thể nghĩ mà biết, bị kéo lê một đường như vậy, khi dừng lại cậu suýt nữa vì quán tính cộng thêm thân thể bất ổn đang ở trong tư thế đâm đầu về trước mà lao đảo... May mà Vạn Bác nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, nếu không ahihi, phỏng chừng đã cắm mặt vào đất rồi.

Đứng vững rồi, Đường Học Cẩn trừng Vạn Bác một cái, khuôn mặt vốn trắng nõn lại vì cuộc chạy cự ly ngắn vừa rồi mà trở nên đỏ bừng, trông rất đẹp mắt, khiến Vạn Bác bất tri bất giác ngẩn ngơ nhìn đối phương, luyến tiếc dời đi.

“Ha, Đường Học Cẩn, cậu đẹp hơn nữ sinh lớp chúng ta nhiều.” Ngu không thể tả, Vạn Bác ở ngay trước mặt Đường Học Cẩn nói một câu như vậy.

Lập tức, mặt Đường Học Cẩn tối sầm, tung chưởng xoát một cái nện vào đầu Vạn Bác, một tiếng ba vang dội kể đó vang lên.

Đường Học Cẩn yếu ớt nhìn Vạn Bác, lông mi nhướng cao, hỏi: “Giờ thì sao hả?”

Bị một bàn tay vỗ mông, Vạn Bác rất nhanh đã phản ứng lại, vội vã lắc đầu song song giờ tay lên, chỉ hận chân mình cũng không thể đóng đưa một cái để bày tỏ quan điểm giờ khắc này.

“Tôi sai rồi QAQ.”

“Nghe còn được.” Thu hồi ánh mắt, Đường Học Cẩn xoay người nhìn cụ ông vì thấy bọn họ chạy tới mà dừng lại, bày ra ý cười xán lạn, nói rằng: “Cụ ơi, bán cho cháu hai cây kem.”

Cụ ông vui vẻ lấy ra hai cây kem bỏ trong thùng xốp giữ lạnh đặt trên yên sau xe đạp cũ nát đưa cho Đường Học Cẩn, “Cầm chắc nhé, cu.”

Đường Học Cẩn cầm lấy, xoay người nhét vào tay Vạn Bác đứng sau lưng.

“Cụ ơi, bao nhiêu tiền ạ?”

Cụ ông nhếch miệng, “Rẻ rẻ, một cây hai hào rưỡi.”

Đường Học Cẩn nghe xong lấy ra một tờ năm hào đưa cho cụ ông, gật đầu chào cụ ông xong đã dẫn Vạn Bác đi về — xe đạp của bọn họ còn để ở bên kia.

Ngồi ở yên sau, Đường Học Cẩn vừa ăn kem vừa híp mắt nhớ về đời trước khi lần đầu tiên mình ăn được kem.

Lúc đó cậu đã học trung học phổ thông, ngày hè oi bức, cậu nhìn các bạn mỗi người tay cầm một cây kem đã thấy bất thình, thế là rút ra năm hào trong số tiền sinh hoạt của mình đi mua một cây rẻ nhất, lúc đó kem đã lên giá, từ ban đầu hai hào một cây thành năm hào.

Cậu cẩn thận ăn xong cây kem ấy, dùng lưỡi liếm đôi môi bị lạnh đỏ bừng, trong lòng xác thực rất thỏa mãn.

Đường Học Cẩn lắc chân, đột nhiên phát hiện, kỳ thực thỉnh thoảng ngẫm lại cuộc đời mình từng sống, sẽ phát hiện, sống lại rồi, tất cả đã hoàn toàn rẽ ngoặt phát triển theo một quỹ đạo khác.

Từ trần trên náo nhiệt về tới trường, mặt trời đã xuống núi, ngoài cổng, bọn họ gặp được Vạn Thế Tam tới thăm con.

Vạn Bác thấy tía, rất xấu hổ, từ lần trước nghe Đường Học Cẩn nói đồng thời nghiêm túc suy lại xong, cậu phát hiện kỳ thực cái gọi là quan hệ không tốt hoàn toàn là vì cậu quá lấy mình làm trung tâm.

Hiểu được rồi, cậu cứ thấy bức rức, nhưng bảo cậu mở miệng xin lỗi tía, lại kéo không nổi mặt, thế nên cậu chỉ có thể xệ mặt đứng đó, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Vạn Thế Tam trái lại không để ý, con ông vẫn luôn là thái độ này, nên ông chỉ bưng bụng treo một nụ cười từ ái đi tới chỗ Vạn Bác, ông không cao, giờ khắc này đứng trước mặt Vạn Bác sắp một mét tám càng là lùn gần một cái đầu.

“Vạn Bác, sao mấy tuần nay con không về nhà?”

“Con bận chút chuyện.” Vạn Bác trả lời.

Vạn Thế Tam nghe được Vạn Bác trả lời, nụ cười toét lớn hơn, miệng ông bắt đầu lải nhải.

“Con ở trường đã quen chưa, ở chung với các bạn có tốt không, ăn được không? Khi ngủ có đá chăn không, con đó, bình thường ngủ ở nhà cũng không nằm yên, đá chăn nhiều lắm, tía và u đều lo lắng con ở trường cũng như vậy, bị cảm thì sao...”

Bình thường Vạn Bác nghe ông mở miệng không nói được một hai câu đã không kiên nhẫn đánh gãy, nhưng lần này, Vạn Thế Tam nói xong cả rồi cũng không bị thằng con trai hấp tấp chẳng ra gì này đánh gãy, thế là ném ánh mắt nghi hoặc ông nhìn Vạn Bác.

Thấy Vạn Bác không nói, Đường Học Cẩn ho một tiếng, gọi cậu.

Lỗ tai co giật, Vạn Bác quay đầu, nhìn tía đứng trước mặt, đôi mắt lấp đầy mong đợi nhìn mình, nhất thời trong lòng dâng lên sự hổ thẹn vô bờ——

“Tía, con xin lỗi.”

“Con à, con bệnh rồi hả?” Vạn Thế Tam có chút không thể tưởng tượng nổi tròn mắt, kinh ngạc nhìn con trai mình, ông thậm chí vươn tay sờ trán Vạn Bác —— ông muốn xem thằng khỉ nhà ông có sốt hay không.

“Con không có bệnh.” Chộp lấy tay tía, Vạn Bác có chút ngại ngùng nói: “Tía, trước đây là con hư đốn, con sai rồi, con không nên làm trận làm thương với tía.”

Vạn Thế Tam trước là sững sờ, lập tức cười vỗ vai Vạn Bác, mím cười gật đầu, “Vạn Bác của tía lớn rồi.”

Vạn Bác nghe tía mình dùng ngữ điệu ôn nhu như vậy khen mình, mang tai ngại ngùng đỏ lên.

Đường Học Cẩn nhìn tới đây, bật cười, cậu vỗ vào cánh tay Vạn Bác, nói: “Cậu về với cha đi, không cần ở trường với tôi, tôi một mình cũng không sao.” Nói xong, lễ phép gật đầu chào Vạn Thế Tam, đi về ký túc xá.

Vạn Thế Tam nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn, suy nghĩ một lát, vỗ tay, nói: “Không phải là thằng bé ấy sao?” Sau đó quay đầu nhìn con mình, hỏi: “Con thân với thằng bé ấy à?”

Vạn Bác nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn biến mất rồi quay đầu trả lời tía, “Dạ, bọn con là bạn thân, tía, mình vừa đi vừa nói chuyện, con tía hiện tại cũng là người biết kiếm tiền đấy...”

...

Ngày kế, Đường Học Cẩn sớm đã rời giường, cậu dọn giường xong, cầm cái túi đựng một trăm sợi lác, trực tiếp ra khỏi cổng.

Bởi do không có xe đạp của Vạn Bác, Đường Học Cẩn phải đi bộ lên trấn, đủ chừng một giờ, mệt đến suýt nữa mất nước ngã xuống, cậu cuối cùng đã tới nơi.

Duỗi tay lau mặt, chỉ toàn mồ hôi, Đường Học Cẩn vung vẩy, nghỉ ngơi một hồi, chờ đến khi mình thấy thoáng mát hơn, mới xách túi vào tiệm.

Bà chủ tiệm đang chờ Đường Học Cẩn đến, vừa thấy bóng cậu xuất hiện, đã vội chạy lại.

Nhìn cậu bé mệt đến mặt đỏ hồng và cả người mồ hôi trước mắt, bà chủ có chút đau lòng, bà đưa cho Đường Học Cẩn một cái khăn tay, nói: “Cu à, lau mồ hôi đi, xem con mệt lắm rồi kìa.”

Đường Học Cẩn cười cảm ơn bà, cầm khăn cẩn thận lau sạch mồ hôi trên mặt và trên cánh tay xong, có chút xấu hổ nói với bà: “Dì ơi, chỗ dì có nước không ạ, cháu giặt sạch cái khăn trả cho dì.”

“Được rồi được rồi.” Bà chủ tiệm không quan tâm cầm lại cái khăn, tiện tay ném sang bên, sau đó cười híp mắt nhìn cái túi để trên ghế, “Cu à, trong đó toàn là lác tay à?”

“Dạ, dì, có một trăm sợi.”

“Rồi rồi rồi, dì xem được chứ?”

“Dì cứ xem đi ạ.” Đường Học Cẩn trực tiếp cầm túi tới trước mặt bà chủ đồ lác tay bên trong ra, vẫn giằng hệt như trước, lác tay đã bỏ vào túi quà, từng cái bày ra trên bàn.

Chủ tiệm nhìn chỗ lác này, bàn tính trong lòng lách cách lách cách đánh vang, bà vui vẻ phân chia chỗ lác ấy, rót một ly nước cho Đường Học Cẩn, “Uống nước đi. Cu à, dì có ý này, con có thể về nói với mẹ, để tiệm của dì tiếp tục bán giúp mẹ con loại lác này không?”

“Không được đâu ạ, nếu tiếp tục bán ở chỗ dì, mẹ con sẽ vi phạm hợp đồng, nghe nói làm vậy là sẽ bị ngồi tù.” Đường Học Cẩn mở to mắt, nhìn bà chủ, cậu biết đối phương đưa ra vấn đề này là vì có lợi nhuận kiếm.

Bị ánh mắt sạch sẽ như vậy nhìn, bà chủ cũng thấy mình hình như không thỏa đáng lắm, thế là bà ngại ngùng cười, “Vậy à, thôi xem như dì chưa nói nhé, dì là người không văn hóa, không hiểu mấy cái này.”

Đường Học Cẩn lắc đầu, “Không sao đâu dì, không trách dì.”

“Vậy được rồi, một trăm sợi này để ở chỗ dì, cuối tuần con tới lấy tiền.”

“Dạ cảm ơn dì.” Nói xong, Đường Học Cẩn khom lưng với người phụ nữ trước mặt, theo sau phất tay chạy đi, cậu hôm nay còn có nhiệm vụ khác.

25. Chương 25: Bà Cô Già

Tuy rằng thời tiết khá nóng, bắt quá so với thời tiết mười mấy năm sau mà nói, kỳ thực đã dễ chịu, dù sao thị trấn không phải thành phố, không có khoa học kỹ thuật và kinh tế phát triển cao tốc, hiện tượng “đảo nhiệt đô thị” cũng không lan tràn, nhiệt độ không khí tầm chừng ba mươi độ, thỉnh thoảng có gió thổi qua, vẫn mát mẻ dị thường.

Không có Vạn Bác thích chế tạo âm hưởng trên đường, Đường Học Cẩn một mình thông thả đi dạo khắp trấn, trước mặt có gió vỗ nhẹ, dòng người qua lại chất chứa nụ cười thuần phác, bọn họ hoặc cắp rổ hoặc xách túi, tốp năm tốp ba tụm lại.

Hai bên đường cũng không thiếu dân làng cầm rau làng trồng ăn không hết lên trấn bán.

Lúc này chưa có phân hóa học lộn xộn của đời sau, đều là thuần thiên nhiên, cũng không có chất phụ gia gì đó thêm vào, nên chỗ rau dưa này, bề ngoài thoát nhìn tuy không bắt mắt, nhưng nặng ở chỗ tươi ngon.

Đường Học Cẩn vừa đi vừa hứng thú nhìn, thỉnh thoảng sẽ tới chỗ dân làng hỏi bọn họ giá cả.

Giá hàng năm 94 không cao, một cân rau chọi trời bắt quá hai ba hào, một cân thịt nhiều nhất cũng hai ba đồng, Đường Học Cẩn cặm kê hỏi xong, trong lòng đã có tính toán.

Đi được một vòng, người bán xung quanh đều biết Đường Học Cẩn.

Bọn họ tuy không rõ cậu bé lớn lên trắng trẻo sạch sẽ rất đáng yêu này hỏi giá cả rau dưa để làm gì, bất quá bọn họ cũng không có thời gian tự hỏi mấy vấn đề này, bọn họ cần mau chóng bán xong hàng, sau đó chạy về nhà.

Lắc lư một vòng, Đường Học Cẩn che cái bụng không ngừng ọt ọt kêu to của mình, liếm môi, cậu đói rồi.

Mắt quẹo trái liếc phải, Đường Học Cẩn dự định tìm một tiệm ăn vặt lót bụng cái đã.

Trên trời có rất nhiều tiệm ăn vặt, mà còn lúc này cũng gần trưa, nên Đường Học Cẩn tìm không bao lâu đã tìm được một quầy bày ở góc đường, nó là quầy hoành thánh một bà cô già mở, mấy cái bàn để tùy tiện hầu như đã ngồi đầy người, xem ra việc làm ăn rất tốt.

Nghe mùi vị, Đường Học Cẩn chỉ biết quầy hoành thánh này tuyệt đối không tệ, cậu bèn tới chỗ đó.

Bà cô đại khái năm mươi mấy, có một khuôn mặt hiền lành, luôn cười híp mắt, không để người nhìn cảm thấy khó chịu.

“Cu à, mi muốn ăn chi?” Bà cô già nhanh nhẹn đem hoành thánh bỏ vào nồi còn bớt thời gian hỏi Đường Học Cẩn, giọng bà khá lớn, mang theo giọng quê rất đậm, tiếng phổ thông không quá chuẩn xác, bất quá cái giọng này Đường Học Cẩn đã nghe hồi lâu, nên rất nhanh đã nghe ra.

Gò má đỏ bừng khiến cậu thoát nhìn tăng thêm một phần nam nữ khó phân, cậu toét miệng lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, nói: “Bà cô ơi, cho cháu một chén canh hoành thánh.”

“Rồi ni, cu à mi tìm chỗ ngồi ni, tau lập tức nằm cho mi.” Bà cô già sang sảng cười, rồi nhanh tay đem hoành thánh bỏ vào nồi, bà tạm dừng một lát, bỏ thêm mấy cái, cười ha hả nói với Đường Học Cẩn: “Cu à mi nón nên đẹp rửa, mẹ mi nhất định cũng rất đẹp, là cái mỹ nhân rửa.”

Đường Học Cẩn nghe xong, thẹn thùng cười cười, xoay người tìm một cái bàn trống ngồi xuống, cậu duỗi tay sờ mặt mình, lớn lên đẹp à? A, có lẽ mẹ ruột của cậu xác thực là một mỹ nữ đấy.

Tốc độ của bà cô rất nhanh, bất quá một hai phút, bà đã bưng một chén hoành thánh lớn tới chỗ Đường Học Cẩn, để xuống trước mặt, “Cu à, mau ăn ni, hoành thánh chỗ tau có tiếng nà vỏ mỏng nhân nhiều ri.”

Nhìn từng viên hoành thánh no tròn trong chén, Đường Học Cẩn tự nhiên tin lời bà cô, cậu nâng mặt, nhẹ giọng nói cảm ơn với bà cô đứng bên cạnh, rồi cúi đầu ăn.

Mấy ông chú ngồi cách một bàn vừa nhìn đã biết là công nhân thấy số lượng trong chén Đường Học Cẩn, không hề có ác ý ồn ào giỡn: “Chủ quán à, bà như vậy là không công bằng nhé, số hoành thánh bà cho bọn

con ít xin à, cho thằng cu à sao nhiều vậy.”

Bà cô tròng mấy ông chú, “Vương Đại Tráng, Tôn Tiểu, ăn hoành thánh của bọn mi đi, bọn mi thằng nào cũng nà quê mùa, có thể so với thằng cu à xinh đẹp lầy rứa?” Nói xong, bà lại cúi đầu nói với Đường Học Cẩn: “Mấy chú ấy, không có ác ý ri, cu à mi đừng để ý, rứa!”

Đối với điểm này, Đường Học Cẩn chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ không để ý, cậu cũng biết, đối phương không hề có ác ý.

Cậu ăn hơi chậm, nhưng chỗ hoành thánh khá vun trong chén cũng rất nhanh thấy đầy, ăn xong rồi, Đường Học Cẩn sờ phần bụng đột ra của mình, thỏa mãn híp lại đôi mắt xinh đẹp.

Dọn gọn chén đĩa, Đường Học Cẩn bưng tới chỗ bà cô, nhẹ giọng hỏi: “Bà cô ơi, một chén này bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Rẻ rẻ, một đồng một chén.” Bà cô già nói: “Cu à mẹ mi không đi theo mi rứa? Mi có tiền không?”

Đường Học Cẩn lấy một đồng trong túi đưa cho đối phương, “Mẹ cháu không đi theo, cháu học ở trung học số một, hôm nay là tới đây đi dạo.”

Bà cô già vừa nghe Đường Học Cẩn nói mình là học sinh của trung học số một, lập tức cười híp mắt, tay bà lau lên tạp dề, xác định sạch sẽ rồi mới cầm tiền, lại vỗ vai Đường Học Cẩn, nói: “Học ở trung học số một rứa, vậy mi thật nọt hại.”

Đường Học Cẩn bị khen, thẹn thùng nhìn bà cô già cười.

Bà cô già lại hỏi: “Cu à nát nữa mi về bằng cách ni?”

Đường Học Cẩn trả lời: “Đi bộ ạ.”

Bà cô già tròng mắt, “Nội bộ về xa cỡ nào, tay chân lầy của mi, đi lỗi mớ.”

Nói xong đã quay đầu gọi một người đàn ông trung niên vạm vỡ nhất trong số mấy ông chú vừa rồi: “Vương Đại Tráng, bọn mi nát nữa có về công trường không?”

Ông chú được xưng là Vương Đại Tráng ngẩng đầu lên, lớn giọng trả lời: “Về chứ, bọn con buổi chiều còn phải làm tiếp mà.”

“Vậy bọn mi có thể đưa thằng cu lầy về trung học số một không, cách công trường bọn mi không xa, bọn mi không phải cũng đi ngang qua trung học số một ni.” Bà cô già tự chủ trương tìm cho Đường Học Cẩn

một chiếc xe miễn phí, bà thích con nít, đặc biệt là con nít học giỏi lại nhu thuận càng được lòng bà, bà cả đời không con cái, lúc này thấy con nít, đã bắt thèm.

Đường Học Cẩn nghe tới đây, vội xua tay: “Không cần đâu không cần đâu bà cô, con có thể tự về mà, sao có thể làm phiền các chú chứ.”

“Có ni phiền hay không, mi có tí xú như ri, cũng không chiếm chỗ mấy.”

Đường Học Cẩn: “...” Câu này có tính là chọt vào chỗ hiểm không?

Vương Đại Tráng nhìn Đường Học Cẩn mặt đỏ bừng ra vẻ xấu hổ nhưng lại cự tuyệt không được, chỉ cảm thấy thằng cu này thật thú vị, sau đó sáng khoái nói: “Được, nhưng xe bọn con vừa cũ vừa chật, cu à mà không sợ nóng chứ.”

Đường Học Cẩn thấy bà cô nhìn mình, lại nhìn mấy ông chú kia, suy nghĩ một lát, gật đầu.

“Vậy làm phiền các chú.” Lại quay đầu nói với bà cô già: “Cảm ơn bà cô.”

Bà cô già hình như rất vui khi có thể giúp, bà xua tay nhanh chóng về đêm hoành thánh, nói rằng: “Có gì đâu ni, không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

...

Ngồi ở băng sau chen chúc, Đường Học Cẩn ngửi cái mùi mồ hôi mấy ông chú bốc ra, nhú mày, mùi này đích xác không dễ chịu, cho dù cửa sổ đã mở, không gian xe nhỏ hẹp cũng rất oi bức.

Cậu tận lực thu nhỏ thể tích, chỉ chiếm tí xú chỗ, bởi do con đường chưa được sửa lại, xe đi trên đó hay bị tưng tưng, lắc lư khó chịu, Đường Học Cẩn bị lắc đến có chút choáng váng, cảm giác hoành thánh vừa rồi ăn bắt đầu khuấy đảo dạ dày.

Đường Học Cẩn quả thật không biết thì ra mình cũng say xe.

Nhịn xuống cảm giác buồn nôn trong dạ dày, Đường Học Cẩn tận lực thò mặt ra ngoài cửa sổ, có cơn gió thổi tới, cậu cảm thấy thoải mái hơn.

Bất quá may mắn, đoạn đường không dài, lộ trình một giờ đi bộ đổi lại ngồi xe bất quá là mười mấy phút.

Xe dừng lại ở cửa trung học số một, Đường Học Cẩn xuống xe, chào tạm biệt bọn Vương Đại Tráng, có chút chao đảo xoay người về ký túc xá, sắc mặt của cậu nói thật khá tệ.

Về tới ký túc xá, Đường Học Cẩn không kịp cởi quần áo đã nằm lên giường mơ mơ hồ hồ ngủ, trước khi ngủ, cậu nghĩ, mình nên tìm Vạn Bác học cách lái xe đạp.

26. Chương 26: Giai Đoạn Chuẩn Bị Trước

Hai ngày cuối tuần cứ thế mà qua, trưa thứ hai, Lưu Minh Lượng cầm giấy chứng nhận an toàn vệ sinh thực phẩm và hợp đồng thuê mặt bằng kinh doanh đã làm xong tới trường, giao chúng cho Đường Học Cẩn.

“Tiểu Cẩn à, chú và thím suy nghĩ một phen, vẫn cảm thấy để một mình cháu làm không ổn lắm, nên thím cháu định buổi trưa và buổi tối tới giúp cháu.”

“Nhưng thím không phải cũng có chuyện cần làm à?” Nói thật, sống lại rồi, cậu rốt cuộc cũng hiểu rõ vợ chồng Lưu Minh Lượng, biết hai người đều rất tốt, là thật tâm thật lòng muốn giúp cậu.

“Cháu cũng biết thím cháu là người thế nào, cô ấy làm việc hấp tấp nói gió là mưa.” Nhắc tới vợ mình, Lưu Minh Lượng có chút bất đắc dĩ, bất quá ông thích chính là tính cách hào sảng ấy, nếu không lấy thân phận của ông cũng sẽ không cưới một người phụ nữ nông thôn.

“Chú về nói cho thím nghe ý tưởng của cháu, cô ấy rất ủng hộ, hy vọng có thể tới giúp cháu, trước đó, chú cũng quên, cho dù cháu có thời gian, nhưng cháu không thể đi chợ, thím nếu tới, vừa vặn có thể giúp một tay.”

Hôm qua Đường Học Cẩn kỳ thực là vì chuyện này mà lắc lư hồi lâu ở chỗ chợ rau trên trấn, bất quá cậu cũng rất hy vọng có người có thể giúp mình, mở tiệm cơm ở gần trung học số một tuyệt đối không phải kế lâu dài, chỉ ít lên trung học phổ thông rồi, cậu không cách nào tiếp tục được nữa, nên lúc này vợ của Lưu Minh Lượng đưa ra ý muốn giúp, thật sự là quá tốt.

Vì thế, cậu nói: “Vậy chú Lưu, nếu thím có thời gian, xin nhờ thím tới giúp cháu, cháu sẽ trả tiền lương.”

Lưu Minh Lượng vừa nghe Đường Học Cẩn nói ra lời xa cách này, trừng cậu một cái, “Cháu còn khách khí cái gì với chú Lưu và thím hả, còn nói tiền lương nữa chứ.”

Đường Học Cẩn lộ ra một nụ cười, “Chú Lưu à, anh em ruột còn phải tính rõ ràng nữa là, cháu sao có thể ỷ vào mình nhỏ tuổi đã chiếm tiện nghi chú thím chứ, hưởng hồ thím đi lại cũng tốn thời gian và công sức, không trả tiền lương, chính bản thân cháu cũng ngại.”

Lưu Minh Lượng nghe Đường Học Cẩn nói vậy, thở dài một tiếng đồng ý, “Rồi, chú Lưu nói không lại cháu.”

Đường Học Cẩn nghe mà mỉm môi cười ngượng ngùng, “Không phải đâu ạ, nếu không có chú Lưu giúp

cháu e là mình cũng không thể tính đến vậy.”

“Ha ha,” Lưu Minh Lượng bật cười, “Là cháu tự cố gắng tranh thủ, chú chỉ là giúp chút việc nhỏ mà thôi.”

Đường Học Cẩn cố chấp lắc đầu, “Không phải, nếu không có chú Lưu, cháu hiện tại sợ đã chẳng thể học được trung học cơ sở nữa rồi.”

Nụ cười của Lưu Minh Lượng thoáng động lại, vỗ vai Đường Học Cẩn, ông thở dài lắc đầu: “Đừng nghĩ nữa, hai kẻ làm cha mẹ kia của cháu giờ nổi tiếng lắm, có người nói bọn họ định trồng nấm rừng trồng chè dựng trại nuôi gà gò ở sau núi, lúc này đã là điểm quan tâm của cả thôn.”

Đường Học Cẩn tự nhiên biết, đời trước, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ dựng trại nuôi gà ở sau núi, bên cạnh còn trồng chè, kết quả chưa được mấy năm, nghe người ta nói đầu chè không kiếm được bên ngoài giá trái cây lại tăng cao, bèn nhổ cả vườn chè trồng cây ăn quả...

Nhưng mà, năm thứ hai, giá trái cây giảm xuống đến bán đổ bán tháo cũng không ai mua, chỉ có thể mặc cho nó chín rục trong vườn.

—— lòng tham không đủ răn nuốt voi.

Nhưng cho dù vậy, trại nuôi gà cũng xác thực kiếm cho bọn họ không ít, bất quá ngày vui ngắn chẳng tày gang, năm đó một cơn bệnh dịch rất nghiêm trọng lây lan giữa gà vịt truyền ra...

Giá gà giảm xuống đến một con mấy đồng cũng không ai mua, hầu như là bán không ra gà, bọn họ lỗ thủng, tiền bù vào một lỗ lại một lỗ, dẫn đến ngày sau nghèo đến mức mỗi ngày tìm cậu đòi tiền thậm chí trả không nổi học phí của Đường Học Quân.

Cụ thể thời gian và diễn biến, Đường Học Cẩn còn nhớ, bất quá cậu cũng không dự định nhắc đời vợ chồng ấy, cậu không phải thánh mẫu Maria.

Tĩnh lại từ hồi ức, Đường Học Cẩn gơ cao khóe miệng, lắc đầu với Lưu Minh Lượng, “Dù sao bọn họ làm gì đã không can hệ với cháu.”

Lưu Minh Lượng nhìn vẻ mặt Đường Học Cẩn, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn, có là khẳng định cậu cuối cùng đã trưởng thành cũng là thương tiếc cậu bị vợ chồng Đường Quốc Hoa đối đãi như vậy, “Được rồi, chỉ cần cháu cố gắng học tập tương lai thi đậu đại học là được.”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Cháu biết ạ, chú Lưu.”

“Vậy được rồi, chú Lưu dẫn cháu tới tiệm xem, tiệm là có sẵn, vốn là tiệm cơm, bất quá ông chủ là hai người trẻ tuổi, hai thanh niên ấy dự định ra ngoài xông xáo, xuống biển đãi vàng, lưu lại một cụ già không

có năng lực nuôi mình, vì thế khi chú tới hỏi bọn họ đã đáp ứng nhường tiệm lại.”

Lưu Minh Lượng dẫn Đường Học Cẩn vừa đi vừa cẩn thận nói: “Chú đã tới xem tiệm rồi, rất tốt, lầu hai phía trên có hai phòng, diện tích cũng khá lớn, chú nghĩ chỗ này không sai, nên ký hợp đồng với bọn họ.”

“Cháu tin tưởng phán đoán của chú Lưu.”

“Ha ha, có câu này của cháu, chú Lưu vui vẻ, thẳng oắt nhà chú nếu có thể nhu thuận được như cháu chú cũng thỏa mãn.”

“Dạ?” Đường Học Cẩn nghi hoặc nhìn Lưu Minh Lượng, đời trước, cậu không nghe nói đối phương có con.

“Ha ha, thẳng oắt của chú lớn hơn cháu mấy tuổi, học trung học phổ thông ở chỗ ông nội, nhãi ranh mới chừng ấy tuổi mỗi ngày đã thì thầm phải làm cái này cái kia, mơ ước viễn vông, kỳ thực chẳng làm ra hồn gì cả, cũng chỉ có ông nội nó thương nó chiều nó, chiều đến mức mấy năm nay càng ngày càng không nghe lời.” Nói xong, ông lắc đầu, có chút không thể tránh được thở dài.

Bất quá tuy miệng nói đều là lời trách cứ, nhưng kiêu ngạo và yêu thích bên trong nửa điểm cũng không che giấu, Đường Học Cẩn nghe ra, Lưu Minh Lượng rất yêu rất yêu đứa con trai bị ông xưng là “thẳng oắt”, đồng thời còn lấy làm tự hào.

Cửa tiệm cách trung học số một không xa, ngay ở con phố Đường Học Cẩn từng tới xem, từ trung học số một đi tới, chỉ cần chừng năm sáu phút, rất gần.

Đi chưa bao lâu, bọn họ đã tới nơi, có lẽ vì Lưu Minh Lượng riêng lưu ý mấy tiệm xung quanh, tận lực không cách tiệm cơm hoặc tiệm thức ăn nhanh khác quá gần, nên năm sáu tiệm xung quanh đều không phải là tiệm làm về ngành ăn uống.

Đường Học Cẩn nhìn cửa tiệm không lớn không nhỏ trước mặt, độ sáng rất tốt, bàn ghế bên trong cũng có sẵn, có lẽ vì trước đây là một tiệm cơm, nên nhìn một hồi, Đường Học Cẩn cũng cảm thấy không cần sửa chữa quá nhiều.

Nhìn xong lầu một, Lưu Minh Lượng dẫn cậu lên lầu hai, vì hoàn cảnh xung quanh trống trải, không có nhà cao tầng che khuất bóng nắng cái gì, nên tầng thứ hai cực kỳ sáng sủa, diện tích phòng đủ lớn, Đường Học Cẩn đại khái nhìn một cái, trong phòng đặt một cái giường một cái bàn xong thậm chí còn có rất nhiều chỗ trống.

Nhìn xong lầu một và lầu hai, Đường Học Cẩn thỏa mãn với cửa tiệm này, đặc biệt là phòng của lầu hai.

Dạo xong rồi, Đường Học Cẩn và Lưu Minh Lượng xuống lầu một, cậu kéo ghế ngồi xuống, ngắt đầu hỏi: “Chú Lưu, ở đây một tháng cần bao nhiêu tiền thuê ạ, đắt lắm phải không?”

“Không hẳn, một tháng ba trăm, chú thanh toán một năm.” Lưu Minh Lượng cũng ngồi xuống, chậm rãi nói: “Hai thanh niên khi đi lo lắng cụ già thiếu thốn, nên yêu cầu, nhà tiền thuê chỉ ít phải giao trước một năm.”

Đường Học Cẩn vừa nghe, “Chú Lưu, vậy chú không phải đã trả giúp cháu rất nhiều?”

“Không nhiều bao nhiêu, bốn nghìn đồng chú vẫn trả nổi.” Lưu Minh Lượng nói.

Mặt Đường Học Cẩn đỏ lên, vội vã lấy giấy bút ra, cẩn thận viết xuống một tờ giấy nợ, ký tên mình vào, trình trọng đưa cho Lưu Minh Lượng, “Chú Lưu, cháu nhất định sẽ trả.”

Lưu Minh Lượng cũng không già mồm cái lão, thu tờ giấy nợ thiếu niên trước mặt nghiêm túc cẩn thận viết ra vào lòng, “Giấy nợ này chú giữ, chú tin Tiểu Cẩn sẽ không để nó ở chỗ chú quá lâu.”

“Dạ, nhất định rồi.”

Sau đó, Đường Học Cẩn lại cẩn thận thương lượng với Lưu Minh Lượng về một số chi tiết nhỏ cần thay đổi của tiệm, thí dụ như nhà bếp phải mở ra với khách hàng, tốt nhất là dùng thủy tinh làm vách ngăn... Cậu đem cách tiệm cơm đời sau thường dùng thoáng thay đổi rồi đặt vào tiệm cơm nhà mình.

Về phần nguyên nhân trong suốt hóa nhà bếp, kỳ thực chủ yếu nhất là, vậy có thể khiến người tiêu dùng yên tâm hơn thôi ——

Có lẽ vì hiện tại các loại thực phẩm bổ chất phụ gia còn chưa xuất hiện, nên mọi người không quá coi trọng với hành vi trong suốt hóa này, nhưng Đường Học Cẩn rõ ràng, không coi trọng không đại biểu không quan tâm, chỉ cần làm vậy, cậu nhất định có thể hấp dẫn khách hàng.

—— dù sao, ai không nguyện ý nhìn thấy cơm nước mình ăn sạch sẽ chứ?

Thương thảo xong, mấy đề nghị của Đường Học Cẩn tự nhiên khiến Lưu Minh Lượng kinh hãi thì kinh hãi, ngạc nhiên thì ngạc nhiên, lại vẫn phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.

Rất lâu sau.

Lưu Minh Lượng mới thở dài: “Tiểu Cẩn, sau này cháu nhất định không phải vật trong ao.”

Đường Học Cẩn bình tĩnh kéo khóe miệng, chỉ có cậu biết, bất quá là vì cậu nhiều hơn người khác một phần ký ức, mà mấy đề nghị này, cũng không phải cậu tự nghĩ ra, chỉ là rập khuôn cách người đời sau bàn tán say sưa mà thôi.

“Chú Lưu, mấy điều cháu vừa nói, có thể làm xong trong nửa tháng chứ ạ?” Chớp mắt, Đường Học Cẩn thẩm tính toán thời gian chính thức khai trương.

Lưu Minh Lượng nhú mày nghĩ một hồi, “Hẳn là có thể.”

Đường Học Cẩn bật cười, “Vậy lại phải làm phiền chú Lưu rồi.”

“Ha ha, không phiền không phiền, dù sao cũng không phải việc gì lớn.” Xua tay, Lưu Minh Lượng không hề do dự nói.

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn trong lòng dâng lên ấm áp, cậu nhanh chóng cúi đầu, rũ mắt xuống, Đường Học Cẩn nung tóc mái trên trán che đi đôi mắt ảm ướt của mình.

27. Chương 27: Khai Trương

Ngày tiệm cơm khai trương, trời rất đẹp, trời trong nắng ấm ánh nắng sáng sủa, Đường Học Cẩn riêng dậy sớm đi mua một bộ đồ mới mặc vào, ý nghĩa bắt đầu mới hy vọng mới, tuy rằng có chút phong, kiến, mê, tín, nhưng cậu cảm thấy, ý nghĩa này rất tốt.

Vạn Bác lại ra vẻ khinh thường, “Đường Học Cẩn cậu khoa trương quá rồi.”

Đường Học Cẩn đang vui vẻ lắm, căn bản không để ý tới mấy lời rõ ràng là mang theo đố kỵ của Vạn Bác, giờ khắc này, cậu còn phải bận chuyện khác nữa.

Ở Hoa Quốc có một câu ngạn ngữ: Người sống dựa vào ăn mặc. Đường Học Cẩn mặc bộ đồ mới này vào, dung mạo vốn đã không tệ càng thêm hấp dẫn người...

Khụ khụ, Vạn Bác tuy rằng vừa nhìn cũng là kinh diễm, bất quá khi gặp bọn con gái mình dẫn tới đây đều vây quanh Đường Học Cẩn một ánh mắt cũng không thèm hắt cho mình, cái gì kinh diễm, đã hoàn toàn biến thành đố kỵ trần trụi!

——() rõ ràng cậu cao hơn Tiểu Cẩn đẹp trai hơn Tiểu Cẩn... Lật bàn, vì sao các cậu không ai chịu nhìn tôi hả... Thật là rất rất rất nông cạn!

Đối với trái tim đã vỡ vụn của Vạn Bác, Đường Học Cẩn không có thời gian bận tâm, vốn thời gian khai trương bọn họ chọn là gần sát trưa đồng thời ở cuối tuần, theo lý mà nói, sẽ không có nhiều người, nhưng hiện tại mấy nhóm khách nhiều ra không ngừng xuất hiện này quả thật là ngoài dự liệu của cậu —— cậu sắp bận điên rồi.

Vạn Bác bị Đường Học Cẩn kéo đi làm bồi bàn, Lưu Minh Lượng càng là bị đẩy lên bàn thu ngân, mà Đường Học Cẩn và vợ của Lưu Minh Lượng là Trương Vân thì phụ trách bộ phận bếp núc, cả tiệm khí thế ngất trời, náo nhiệt không thôi.

Đường Học Cẩn nhìn những khuôn mặt với cậu mà nói không quá quen thuộc mang theo ý cười thân mật vào cửa, cậu kỳ thực rất cảm động, đồng thời cũng từ đáy lòng cảm ơn Vạn Bác. Cậu biết, những người này có thể tới đây, kỳ thực đều là dựa vào nhân mạch của Vạn Bác.

Đường Học Cẩn không biết mình có thể báo đáp gì, duy nhất có thể làm là tận tâm nấu ra từng món, mỗi tờ giấy gọi món, phân lượng vừa đủ nguyên liệu cũng cực kỳ tươi, để bọn họ có thể cảm thấy tới đây không hề lỗi.

Từng đĩa đồ ăn được bưng ra, vốn Trương Vân cho rằng Đường Học Cẩn dù biết nấu, mùi vị cũng không thể tốt cỡ nào, dù sao chỉ là một cậu bé mười ba tuổi, nhưng từ khi nếm thử xong, ý nghĩ này đã bị cô ném tới chân trời — quả thật là ngon cực kỳ!

Cô dứt khoát ném chảo, giao bộ phận nấu nướng cho Đường Học Cẩn, mà mình thì phụ trách công việc hậu cần như sơ tẩy vân vân.

Kỳ thực Trương Vân là một người phụ nữ tài giỏi, chỉ ít được sự giúp đỡ của cô, Đường Học Cẩn tuy rằng vẫn bận đến có chút chân tay lúng túng, nhưng cũng đâu vào đấy.

...

Chờ đến khi tiễn các bạn học đi hết cả rồi, tiệm không còn ai nữa, đã là buổi chiều hai giờ hơn. Đường Học Cẩn đứng trong bếp nấu nướng liên tục hai giờ đã mệt đến nhấc không nổi tay, cậu bóp bả vai, ra khỏi bếp, Trương Vân ở phía sau bưng khay, bên trên để bốn đĩa món mặn và một tô canh.

Tìm cái bàn sạch sẽ, Trương Vân gọi Lưu Minh Lượng và Vạn Bác đã mệt lả trên ghế tới, “Tới ăn cơm đi, mấy món này đều là Tiểu Cẩn tự làm đấy, cam đoan hai người ăn rồi còn muốn ăn nữa.”

Ở đây ngoại trừ Trương Vân vừa rồi đã nếm thử cơm nước Đường Học Cẩn nấu trong bếp, hai người khác đều chưa từng ăn, bọn họ ôm thái độ nửa tin nửa ngờ với lời này, sôi nổi ngồi vào bàn, cầm đũa gấp...

—— ngon quá!

Mắt Vạn Bác bật sáng, vốn đã mệt lả cậu đột nhiên như khôi phục tinh thần, tốc độ ra đũa nhanh như điện xẹt, thần tốc gấp hết đũa này đến đũa khác, miệng không ngừng há, rất sợ mình chậm một bước bốn đĩa món mặn sẽ bị ăn sạch.

Lưu Minh Lượng cũng rất kinh ngạc, nhìn vẻ mặt ông chồng, Trương Vân gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào chén ông, gắt giọng: “Mau ăn đi, tôi lúc nào nói dối mình chứ.”

“Ha ha, nói cũng phải.” Lưu Minh Lượng thân mật nhéo mũi Trương Vân, sau đó gấp miếng thịt vợ ông vừa rồi gấp cho ông chung với cơm bỏ vào miệng, còn không quên khen: “Rất ngon!”

Đường Học Cẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, cười thỏa mãn, tuy rằng xác thực khá mệt, nhưng cậu cực kỳ vui vẻ, ngày như vậy mới khiến cậu cảm thấy, tương lai ngày một rõ ràng, mà không phải ngày qua ngày ngồi trước bảng đen, nghe thầy cô giảng những kiến thức cứng ngắc trong sách giáo khoa.

Đời trước, cậu cho rằng học tập có thể thay đổi tất cả, nên vùi đầu khổ học.

Nhưng khi tốt nghiệp rồi cậu lại bị nhấn chìm trong sở thông báo tuyển dụng đông như trẩy hội, không có sở trường cũng không có năng lực giao tế cuối cùng chỉ là bị một xí nghiệp trong nước thuê, không có thành tích vĩ đại cuộc đời cậu chỉ có thể thường thường, cho nên đời này cậu rất rõ, chỉ đọc sách không là không được, phải có thực tiễn mới có đường ra ngày sau.

Sau khi bốn người dúi lá quét sạch bốn đĩa món mặn và một tô canh trên bàn, sờ cái bụng no căng, thu dọn chén đĩa, Lưu Minh Lượng mới lấy ra thu hoạch của trưa hôm nay, chừng một nghìn đồng tiền lẻ chất trên bàn, trừ đi phí tổn còn lời được tầm hơn bảy trăm.

“Trời ạ, nhiều vậy!” Vạn Bác trợn tròn mắt, cậu không ngờ rằng chỉ chừng hai tiếng đồng hồ buổi trưa đã kiếm được ngần ấy, “Đường Học Cẩn cậu nhéo tôi cái đi, để tôi xem mình có phải nằm mơ không?”

Đường Học Cẩn không thèm để ý tới Vạn Bác vờ ngớ ngẩn, trái lại Trương Vân rất thích cậu nhóc to con này, cô cười híp mắt duỗi tay nhéo bắp thịt rắn chắc của Vạn Bác một cái, “Xem, đau lắm phải không, không phải nằm mơ rồi.”

Kết quả, Vạn Bác da dày thịt béo, cái nhéo của Trương Vân chẳng đáng kể tí nào, vì thế cậu ngẩn ngơ duỗi tay gãi đầu mình, lẩm bẩm: “Không đau mà, quả nhiên là nằm mơ...”

Trương Vân chưa kịp rút tay về: “...”

Đường Học Cẩn bắt đắc dĩ liếc Vạn Bác một cái, nói với Trương Vân: “Thím đừng để ý tới cậu ấy, thỉnh thoảng cậu ấy hay cà tàng thế đấy, một hồi sẽ tự động khỏi.”

Nói xong cậu cầm hai trăm đồng đưa cho Trương Vân, then thùng cười: “Thím, đây là cảm ơn thím và chú Lưu hôm nay tới giúp cháu, kiếm không nhiều, nên chỉ có thể đưa chú thím chừng này.”

Trương Vân đẩy tiền lại, xua tay cự tuyệt, “Tiểu Cẩn, cháu đây là không xem thím là người nhà rồi.”

“Không phải, thím, hôm nay chú thím tới giúp cháu từ sáng sớm...” Đường Học Cẩn còn muốn nói gì, đã bị Trương Vân trừng cho nuốt xuống mấy lời tính nói ra, câu sắp tới miệng đổi thành một lời cảm ơn, tiền chung quy cũng không thể đưa đi.

Trương Văn nhìn Đường Học Cẩn không đưa mình tiền nữa, cười vỗ vai cậu, “Tiểu Cẩn, ở trong mắt thím, cháu như con thím vậy đó, sau này nếu cháu lại nhắc tới chuyện tiền nong, thím sẽ giở mặt đấy.” Nói xong, còn cố ý xệ mặt.

Đường Học Cẩn quay đầu nhìn Lưu Minh Lượng ngồi bên cạnh không nói chuyện không tỏ vẻ gì, chỉ thấy đối phương nhún vai, Đường Học Cẩn đành phải bất đắc dĩ trả lời: “Dạ rồi, thím.”

Trương Văn nghe vậy cười híp mắt sờ mặt Đường Học Cẩn, nói một tiếng ngoan.

“Sao quanh quẽ vậy, hôm nay không phải là ngày khai trương à?” Lúc này, cửa tiệm vốn đã an tĩnh lại có khách tới, Đường Học Cẩn quay đầu thấy Tư Văn và Lục Quân Thần sang sảng đứng ở cửa, cười ha hả nhìn mình.

Lưu Minh Lượng thấy ông bạn xuất hiện, đứng dậy, chào đón, “Sao giờ mới tới hả, đã mấy giờ rồi, còn tưởng là cậu không tới nữa chứ, tôi còn nghĩ uống công mình đi báo tin cho cậu.”

Tư Văn nhìn Lục Quân Thần đứng cạnh mình, bĩu môi, “Còn không phải tại cái thằng này.”

Lục Quân Thần nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nói một câu: “Là ai ở trên đường quẹo tới quẹo lui đi lầm đường hai lần hả?”

Tư Văn nhìn ánh mắt bình tĩnh của Đường Học Cẩn và Vạn Bác, nâng tay sờ mũi, ngượng ngập cười, “Ha ha, ai bảo đường đi rắc rối như vậy.”

Đường Học Cẩn: “...” Đường từ trấn trên tới đây hình như chỉ có một thì phải, tuy rằng có chỗ rẽ... Nhưng mà người bình thường hẳn sẽ không ai đi lầm đi.

Lắc đầu, Đường Học Cẩn đứng dậy đến cạnh bọn họ, hoan nghênh nói: “Sao các anh lại lặn lội tới đây.”

“Tiểu Cẩn khai trương tiệm, đương nhiên phải tới chúc mừng một tiếng chứ.” Lục Quân Thần bật cười, đưa cái túi trên tay cho Đường Học Cẩn, “Khai trương thuận lợi, quà tặng em.”

“Em cảm ơn.” Đường Học Cẩn nhận lấy, đặt lên cái ghế bên cạnh, nói thêm: “Các anh tới đây hẳn chưa ăn trưa phải không, muốn ăn gì, em đi nấu, nguyên liệu trong bếp vẫn còn.”

Nghe được lời này Tư Văn nhướn mày, “Tiểu Cẩn em biết nấu à?”

“Dạ.”

“Tùy tiện làm vài món đi, bọn anh không kiêng ăn.” Lục Quân Thần cướp trước Tư Văn mở miệng nói,

thuận tiện tròng anh họ của mình một cái, nhìn về mặt đối phương anh đã biết ông anh này khẳng định tính làm gì.

Tư Vân nhận được ánh mắt của Lục Quân Thần, cũng nói: “Ừ, tùy tiện là được.”

Đường Học Cẩn gặt đầu, quay người vào bếp, cậu khom lưng tự tay rửa rau cắt thịt, vòng eo tinh tế hoàn toàn rơi vào đáy mắt mấy người đứng bên ngoài.

Lưu Minh Lượng nhìn, thở dài, “Thằng bé này nuôi thế nào cũng chẳng mập nổi một cân thịt, thân thể còn ốm yếu hơn cả con gái.”

Trương Vân lắc đầu, nói rằng: “Cũng trách đôi cha mẹ nhần tâm kia, Tiểu Cẩn mới mười ba tuổi, đã phải gánh lấy ngần ấy gánh nặng, có cha có mẹ mà cũng như không.”

Hai người nói cũng không né tránh ai, bọn họ đều đánh một chút chủ ý nhỏ.

Lưu Minh Lượng là ai, nhiều năm qua đã tu thành nhân tinh ông tự nhiên nhìn ra được thưởng thức nơi đây mắt Lục Quân Thần dành cho Đường Học Cẩn, thế nên, ông hy vọng, có thưởng thức, lại nghe được thân thể như vậy, ngày sau Lục Quân Thần có thể giúp đỡ Đường Học Cẩn đôi chút.

Lục Quân Thần nhìn vợ chồng Lưu Minh Lượng, rõ ràng ý bọn họ, ánh mắt anh tối sầm, đối với “đôi cha mẹ” chỉ nghe nói lại chưa từng gặp của Đường Học Cẩn càng là chán ghét đến cực điểm.

28. Chương 28: Bị Đuà Giỡn

Đơn giản làm hai chén mì, Đường Học Cẩn bưng mâm ra, Vạn Bác đứng dậy rất hiểu chuyện thay cậu bê mâm đặt tới trước mặt Tư Vân và Lục Quân Thần, chớp mắt, liếc mạng nhìn chằm chằm hai chén mì trong mâm.

—— () bụng căng quá, bằng không đã có thể ăn rồi, đáng tiếc.

“Nghe thơm quá.” Lục Quân Thần nhìn chén mì bày trước mặt, mùi thơm phả vào mũi, cái bụng vốn không thấy đói mấy của anh đã đói hơn khá nhiều.

Cầm lấy đũa để bên cạnh, Lục Quân Thần gấp một đũa mì vào miệng, lại cầm thìa uống một muống canh, nuốt xuống... Chỉ thấy động tác của anh tuy rằng vẫn duy trì ưu nhã, nhưng tốc độ tăng nhanh không ít, anh dùng hành động thực tế bày tỏ độ thoả mãn của mình với chén mì này.

Về phần Tư Vân.

“Tiểu Cẩn, nói anh nghe nào, sao em lợi hại vậy?” Khi nói còn không quên mút sợi mì, “Nếu em là nữ, anh khẳng định sẽ theo đuổi em, cưới cho bằng được.”

Mặt Đường Học Cẩn lóe lên sự xấu hổ, nhưng vẫn bình tĩnh đáp lại: “Em là con trai.”

“Anh biết, cho nên chỉ là giỡn thôi.” Tư Vân ha hả, sau đó cúi đầu ăn mì... Ăn đến nhe răng trợn mắt.

——QAQ em họ anh sai rồi, lấy cái chân của em ra.

“Ha ha, Tiểu Cẩn này.” Trương Vân nhéo mặt Đường Học Cẩn, lại duỗi tay ôm nó trái nhìn một cái phải nhìn một cái, càng nhìn càng thoả mãn, mắt cong lên, dùng một câu không dọa chết người không thôi nói: “Quyết định rồi sau này cháu tới làm con dâu nhà chú thím đi, thằng oắt nhà thím nếu gặp cháu, nhất định thích ngay.”

Đường Học Cẩn: “...”

“Thím, đừng giỡn vậy.” Đường Học Cẩn bất đắc dĩ nhìn Trương Vân, “Nam và nam sao có thể cưới nhau chứ, mà còn năm nay cháu mới mười ba tuổi.”

Vạn Bác ngồi bên cạnh, gạt đầu, nghiêm túc nói: “Dì Trương, dì đùa giỡn Đường Học Cẩn à.”

Trương Vân chọt cánh tay Vạn Bác, “Hắc, Vạn Bác cháu còn biết đùa giỡn?”

Vạn Bác sờ cánh tay mình, hắc hắc cười, “Cháu biết, sao không biết chứ, giáo viên ngữ văn từng dạy mà.”

Mắt thấy chủ đề sắp hướng về phía quý dị nào đó tung vó như bay, Đường Học Cẩn vội vã nháy mắt với Lưu Minh Lượng, nhờ ông ngăn Trương Vân lại... Lưu Minh Lượng nhận được ánh mắt, có chút bất đắc dĩ kéo vợ mình, ôn giọng nói: “Được rồi, Tiểu Vân, Vạn Bác người ta mới 13 tuổi, mình thu liễm tí đi.”

Đường Học Cẩn cũng đẩy Vạn Bác, nhỏ giọng nói: “Đừng nói bậy bạ.”

Vạn Bác vẫn luôn nghiêm túc chấp hành lời của thần tượng đệ nhất Đường Học Cẩn, cho nên, nghe được câu này, cậu lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, chớp mắt tiếp tục ngồi trên ghế cos đầu gối.

Lục Quân Thần ăn xong chén mì, rút khăn giấy lau khóe miệng, rồi đưa mắt nhìn Đường Học Cẩn, “Cảm ơn em chiêu đãi, mì rất ngoan.”

Đường Học Cẩn lắc đầu, “Là em phải cảm ơn các anh đã tới đây.”

Hôm nay Đường Học Cẩn rất vui, cho dù mệt đến không muốn nhấc tay lên, nhưng cũng nén không được niềm vui cửa tiệm khai trương, cùng cảm giác chân thật như cuộc đời này rốt được đổi mới trong lòng cậu.

Cậu hôm nay vẫn luôn mỉm cười, là nụ cười thật lòng lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề đồng thời khi cười mép còn có hai cái lúm nhỏ. Lúc này, mặt cậu cong lên nhìn Lục Quân Thần cười, nghịch quang, khiến Lục Quân Thần có ý nghĩ cậu bé trước mặt thật đẹp mà còn có một tâm lý kỳ quái rằng “Nếu đối phương không phải con nít thì tốt rồi”.

Tư Vân thấy em họ nhà mình vẫn nhìn Đường Học Cẩn, nhìn đến nhóc người ta xấu hổ, đáy mắt hiện lên thẹn thùng, bèn dùng tay đẩy Lục Quân Thần, “Ê, Tiểu Cẩn tuy rằng đẹp, nhưng em nhìn chăm chăm người ta như vậy có ổn không đó?”

Thu hồi tầm mắt, Lục Quân Thần âm thầm nhú mày, trong lòng bỗng nhiên có chút buồn bực.

Vừa nãy đáy lòng lại anh dâng lên cảm giác đồ của mình bị nhìn trộm...

Đây là thế nào?

Không đáp lại Tư Vân, Lục Quân Thần trực tiếp đứng dậy, anh nhìn Đường Học Cẩn, ôn hòa nói: “Tiểu Cẩn, bọn anh còn có việc, đi trước nhé. A, sau này lại tới thăm em.”

Tư Vân không hiểu nguyên do, vừa định nói gì, đối diện với ánh mắt của Lục Quân Thần, bên trong rõ ràng viết hai chữ mờ mịt to đùng, thế là mấy lời giỡn vui tới bên miệng bị nuốt vào bụng, cũng đứng dậy theo.

“A, đúng vậy, bọn anh phải đi rồi, Tiểu Cẩn, mì ngon lắm, lần sau bọn anh tới, em lại làm món này nhé!”

Đường Học Cẩn gật đầu, tự nhiên rõ hai người là người bạn rạn, có thể tới đã không sai rồi, cậu cũng không cảm thấy đối phương sẽ ở lại đến tối, nên khi bọn họ tỏ ý phải đi, cũng không giữ lại, “Cảm ơn các anh hôm nay bớt thời giờ tới đây, các anh trên đường cẩn thận, đường ở đây không dễ đi.”

“Biết.” Phất tay với Đường Học Cẩn và Lưu Minh Lượng, Tư Vân tính đi, bất quá đi được hai ba bước bỗng nhiên lộn về, cười hì hì vỗ vai Đường Học Cẩn, “Đúng rồi, bản thiết kế lác tay trước đã nói, lúc nào em có thể vẽ xong?”

Nghiêng đầu nghĩ một lát, Đường Học Cẩn cho ra câu trả lời: “Có lẽ còn cần chút thời gian.”

Hiện tại tiệm cơm vừa khai trương, mỗi ngày phải bận tới mảy tới mảy, mà còn xưa nay cậu chưa từng học mỹ thuật, nói thật giờ cậu vẽ không ra bản thiết kế.

“Có thời gian cụ thể không?” Tư Vân nhìn Lục Quân Thần đứng ở cửa thần sắc nhàn nhạt nhưng rõ ràng

là phát gốc, trong lòng nghĩ, đậu xanh rau má ông chính là trời sinh mệnh lao lực.

Cẩn rằng, Đường Học Cẩn nói: “Ba tháng, được chứ ạ?”

Mỗi ngày rút ra chút thời gian đi tìm giáo viên mỹ thuật luyện tập cách vẽ, hẳn là có thể.

Tư Vân cũng rõ tình huống của cậu, anh tính thời gian, cảm thấy ba tháng kỳ thực vẫn có thể, “Vây được, ba tháng, ba tháng sau em trước đưa cho bọn anh mười tờ, mặt khác có thể chậm rãi.”

Đường Học Cẩn rất cảm kích sự hùng hồn của Tư Vân, ánh mắt cậu lấp lánh nhìn đối phương, “Cảm ơn anh.”

Lại nhân cơ hội nheo mắt Đường Học Cẩn, Tư Vân cười ha hả ôm cánh tay, “Không cần khách khí không cần khách khí.”

—— () nói thật hưởng thụ sự cảm kích không thuộc về mình này thật sự là quá tốt đẹp.

Tư Vân và Lục Quân Thần đi rồi, Lưu Minh Lượng cũng phải dẫn Trương Vân đi, hôm nay bọn họ tính đi thăm thằng con từ nhỏ bị đưa tới chỗ ông nội nuôi, con trẻ cái tuổi này lì lợm, cũng lại là lúc cần tình thương của cha mẹ nhất, qua thời kỳ này, thân tình thiếu mất sẽ không thể nào bù đắp được.

Tạm biệt vợ chồng Lưu Minh Lượng bận rộn cùng bọn họ một buổi sáng, chờ đến khi hai người đi rồi, Đường Học Cẩn mới treo tấm bảng tạm nghỉ lên cửa.

Hỏi vì sao là treo bảng không phải kéo cửa, vì, Đường Học Cẩn lấy lý do mỹ quan, làm một cánh cửa thủy tinh ngay sau cửa kéo, thủy tinh được lau sạch sẽ, mà còn từ ngoài nhìn vào, sẽ cảm thấy hoàn cảnh không sai, toàn bộ mặt tiền cửa hàng đều sáng trưng.

“Đường Học Cẩn, bắt đầu từ hôm nay chúng ta ở đây à?” Vạn Bác vẫn không dám tin, mình cứ thế từ ký túc xá chật hẹp 12 người chen lấn ở trường dọn tới cửa tiệm có được phòng riêng.

Nói Vạn Bác từ khi biết Đường Học Cẩn mở tiệm cơm gần trường học, lâu hai có hai căn phòng, đã mỗi ngày âm ỉ đòi dọn tới đây.

Đường Học Cẩn bị phiền, trực tiếp ném một câu nếu như có thể khiến Đường Vạn đồng ý vậy cậu không ý kiến sau đó không để ý tới Vạn Bác nữa, cậu nghĩ, Đường Vạn không sẽ đồng ý, mà còn cho dù Đường Vạn đồng ý trường học cũng sẽ không đồng ý.

Thế nhưng... Cậu trăm triệu không ngờ rằng.

Vì thế khi thấy Vạn Bác nhảy nhót giẫm nhịp bước tung tăng về mặt treo nọ cười như kẻ ngu si tới trước mặt cậu nói với cậu Đường Vạn đồng ý, Đường Học Cẩn cảm thấy mình không thể không kinh ngạc.

“...” Sau đó, cậu phát hiện, cậu không có đường cự tuyệt.

Vì thế mới có cảnh ở trên.

Nghe được lời Vạn Bác, Đường Học Cẩn liếc cậu một cái, vừa lên lầu hai vừa nhàn nhạt nói: “Ừ, cậu có thể tự nhéo mình một cái.”

“Vì sao bắt tôi tự nhéo?”

“Vì cậu không tin.” Ném mình lên giường, Đường Học Cẩn mệt đến chẳng muốn nhúc nhích, cậu nhìn Vạn Bác tính chạy vào, nhú mồm nói: “Về phòng của cậu đi, tôi phải nghỉ ngơi.”

Vạn Bác nhìn cái vẻ rã rời của Đường Học Cẩn, sờ đầu mình, ngoan ngoãn ừ một tiếng sau đó nhẹ chân nhẹ tay về căn phòng thuộc về mình.

...

Bốn giờ chiều, Đường Học Cẩn bò dậy, ấn tắt đồng hồ báo thức vang không ngừng ở đầu giường, vỗ má, lại lắc đầu, ép mình tỉnh dậy.

Do khai trương ở buổi trưa, nên cậu không chọn dùng cách các tiệm thức ăn nhanh thường dùng là bày ra từng đĩa để mọi người muốn ăn gì thì trực tiếp gọi, bất quá trải qua hai giờ không ngừng cầm muối chiên rang ở buổi trưa, Đường Học Cẩn quyết định buổi tối cứ thế mà làm.

Tuy rằng dùng hình thức cung ứng thức ăn nhanh, nhưng vẫn có các món làm liền, đồng thời còn có điểm tâm ngon miệng miễn phí mời khách hàng nhấp nhám, điểm tâm là một ít khoai chiên đơn giản hoặc bánh bí đỏ vân vân, tuy là cung ứng theo số lượng, mỗi người chỉ có một chút, nhưng cũng hấp dẫn không ít học sinh mười mấy tuổi.

Đồng thời điểm tâm có bán riêng, một phần khoai chiên năm hào một phần bánh bí đỏ cũng năm hào, đối với những ai ăn điểm tâm miễn phí xong rồi còn muốn ăn tiếp, xem như một kiểu hấp dẫn khác, vì không đắt, nên bọn họ cũng không keo kiệt.

29. Chương 29: Người Quen Tới

Buổi tối lượng khách không ít, nhưng không có bạn bè Vạn Bác buổi trưa điếm mặt, lượng người nói thể nào cũng có giảm bớt.

Như Đường Học Cẩn đoán trước vậy, lượng khách chủ yếu của tiệm không phải học sinh, mà là công nhân của công trường vừa khởi công cách đó không xa, tuy rằng học sinh cũng có, tốp năm tốp ba, không tính nhiều, bất quá hôm nay là cuối tuần, học sinh đều về nhà tới tiệm không nhiều cũng là bình thường.

Mãi đến tối bảy giờ, tiệm cơm chính thức đóng cửa ngừng bán, vệ sinh sạch sẽ xong rồi, Đường Học Cẩn và Vạn Bác hai cậu nhóc bắt quá mười mấy tuổi đã thở hổn hển, hoàn toàn không có tâm tình làm chuyện gì nữa.

Bất quá chờ đến khi đếm thu hoạch hôm nay, hai người vẫn rất thỏa mãn, tuy rằng mệt, nhưng phong phú, đại khái là cảm giác này.

Đường Học Cẩn cầm dây thun, chậm rãi phân loại mớ tiền lẻ, trong đó loại tiền tròn trăm không nhiều, chỉ có mấy tờ, bị cậu để riêng ra, chờ phân loại xong tiền lẻ, cậu mới bắt đầu tính tổng thu nhập hôm nay.

Buổi trưa một nghìn đồng cộng thêm buổi tối sáu bảy trăm, cả một ngày trừ đi phí tổn lời tầm một nghìn, con số này xác thực rất nhiều, bất quá Đường Học Cẩn biết, nó là vì ngày đầu tiên khai trương, mấy ngày sau sẽ chậm rãi ổn định lại, mỗi ngày có thể lời tầm mấy trăm đã là tốt lắm rồi... có lẽ còn không tới.

Nhưng cậu không tham, dù sao giờ chỉ là tiểu thí ngư dao, chỉ cần có thể chi trả được học phí hiện tại còn có một ít tiền sinh hoạt cơ bản, cậu đã thỏa mãn, hướng hồ, chờ đến khi giao bản thiết kế lắc tay cho Tư Vân, cậu sẽ có một phần thu nhập lớn khác.

Trước giá cả bọn họ đã nói xong, mỗi bản thiết kế một nghìn đồng, tuy rằng không nhiều, nhưng trên thực tế, Đường Học Cẩn biết rõ, hiện tại lúc này, bản thiết kế lắc tay của cậu đưa tới chỗ khác, chỉ có thể bị xem như giấy vụn ném đi, một hào cũng không thu được, vì thế cậu rất sáng khoái đồng ý với giá cả Tư Vân đưa ra.

Năm 94 năm, Hoa Quốc còn đang trong thời kì quật dậy kinh tế, tác dụng của tiền so với đời sau mà nói, là hữu dụng rất rất nhiều, chỉ ít các hiện tượng như lạm phát, giá hàng dâng cao, tiền bị giảm giá trị vẫn chưa xuất hiện.

Cho nên, một nghìn đồng một bản thiết kế, kỳ thực đối với Đường Học Cẩn mà nói, chỉ lời không thiệt.

Cậu lấy ra một trăm đồng trong chỗ tiền lời hôm nay đưa cho Vạn Bác, đón ánh mắt nghi hoặc của đối phương, bình tĩnh nói: “Đây là tiền lương hôm nay của cậu.”

Vạn Bác không lấy, “Tôi ăn của cậu ở cửa cậu, tôi không cần tiền lương, mà còn đâu có chỗ nào một ngày tiền lương trả một trăm chứ.”

“Bảo cậu cầm thì cứ cầm đi, hôm nay bắt quá là ngoại lệ mà thôi.” Nhét một trăm đồng vào lòng Vạn Bác, Đường Học Cẩn lắc đầu, bắn vào trán đối phương, nói: “Bắt đầu từ mai tiền lương của cậu sẽ tính theo cách tôi đã nói, đương nhiên, tôi trừ tiền ăn ở của cậu cả rồi, nên cậu không cần cảm thấy mình ăn ở chùa.”

“Há há.” Nhìn Đường Học Cẩn, Vạn Bác ngoan ngoãn cầm lấy một trăm đồng, cậu cũng biết, đây kỳ thực là lời cảm ơn của cậu nhóc không biết cách biểu đạt cảm tình trước mắt, ừ, vậy cậu không khách khí nhận đây.

Thấy đối phương nhận, Đường Học Cẩn cầm phần tiền thừa lại, thầm nghĩ, lần sau Trương Vân tới, phải nhờ thím ấy làm giúp mình một cuốn sổ tiết kiệm, nếu không tiền để trên người, thật không thể nào thỏa đáng.

Đứng dậy, Đường Học Cẩn gõ đầu Vạn Bác, chỉ cho cậu thấy cánh cửa kéo bên ngoài, “Nè, nhớ đóng cửa cẩn thận, tôi lên tắm trước, mệt chết rồi.”

Đi được phân nửa, Đường Học Cẩn lại nghĩ tới gì, quay đầu nhìn Vạn Bác, “Nè, sáng mai bảy giờ cậu phải rời giường đấy, nhớ nhé!”

Nói thật Vạn Bác không phải người thích lười giường, mỗi ngày cậu ấy vẫn duy trì thói quen tốt sáu giờ rưỡi sáng tỉnh táo bò dậy chạy bộ, Đường Học Cẩn sợ dĩ phải dặn, bắt quá là lo người này hôm nay mệt mỏi, ngày mai dậy không nổi.

Thấy Vạn Bác gật đầu rồi lộ ra nụ cười chiêu bài với mình, Đường Học Cẩn vừa ngáp vừa lên lầu, duỗi tay xoa mắt, thầm nghĩ, mệt quá đi mất, bắt quá cậu vỗ hơn một nghìn đồng nhét trong lòng, lại cảm thấy phần mệt này đáng giá.

...

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Đường Học Cẩn đã bò dậy, mặc đồ đánh răng rửa mặt, rồi đeo tạp dề đội mũ đầu bếp xuống lầu, khi đi, cậu theo tiềm thức nhẹ tay nhẹ chân, chỉ sợ mình làm ra tiếng động rất lớn, đánh thức Vạn Bác.

Kéo rèm cửa lên, lại đẩy cửa thủy tinh ra, Đường Học Cẩn hí mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài, vẻ mặt là thỏa mãn, tâm tình thả lỏng giãn xương cốt của mình ra, hít sâu một hơi rồi quay người vào bếp, cậu bắt đầu làm bữa sáng.

Bữa sáng Đường Học Cẩn chuẩn bị rất đơn giản, khẩu vị của người phương Nam thiên nhẹ, sáng sớm không thích ăn nhiều mỡ, nên cậu làm một ít cháo dễ tiêu, dùng chung với một cái mìn thẩu và một cái bánh bao, bán theo phần, một phần như vậy là một đồng rưỡi.

Nhưng sữa đậu nành bánh quẩy dù sao vẫn là chủ lưu, nên Đường Học Cẩn tự nhiên không bỏ qua.

Đêm qua cậu đã kế hoạch rồi, dự định bữa sáng mỗi ngày đổi một món, một tuần một vòng, cứ thế, mọi người ăn không ngán, sẽ không bị xói mòn khách quá nhanh.

Nấu xong nồi cháo, cũng chưng xong bánh bao, cậu bắt đầu xay sữa đậu nành và chiên bánh quẩy, chờ đến khi làm xong cả, cậu xoa mồ hôi trên trán, đứng thẳng eo, nhéo cánh tay, nhìn đồng hồ, phát hiện đã sắp tới giờ rồi.

Lấy ra miếng giấy các-tông sớm chuẩn bị, phía trên viết mấy chữ có bán bữa sáng to dùng treo ngoài cửa, lúc này đã sáu giờ rưỡi, bắt đầu có người đi lại.

Quanh đây kỳ thực rất ít có chỗ bán bữa sáng, vì không phải khu dân sự, người ở không nhiều, nên tiệm của Đường Học Cần xem như là chỗ bán duy nhất — một tiệm khác cách tiệm của cậu khá xa, mà còn bán là món khác, trên cơ bản không có cạnh tranh gì.

Quả nhiên, bốn chữ có bán bữa sáng vừa xuất hiện, hấp dẫn một số người dậy sớm, bọn họ đại bộ phận là công nhân làm việc cho công trường cách đó không xa, bọn họ đêm ở công trường, sáng sớm dậy tới đây đi dạo, ăn sáng gì đó.

Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu thói quen dậy sớm, công trường bảy giờ rưỡi mới cho khởi công, bình thường sáu giờ rưỡi bọn họ dậy không có gì làm, bèn hay ra ngoài đi dạo, tìm mấy chỗ ăn sáng, đáng tiếc tìm tới tìm lui, trấn trên lớn chừng ấy lại chỉ có một tiệm, ăn tới ăn lui cũng có một vị, nhớ tới đã thấy ngán.

Bình thường bọn họ nếu dậy sớm, sẽ lái xe đi dạo lắc lư khắp trấn, ăn sáng xong lại về chuẩn bị khởi công, bất quá hôm nay bọn họ vừa lái tới cạnh trung học số một, đã thấy một tiệm cơm treo bốn chữ to dùng trên cửa: Có bán bữa sáng.

Vương Đại Tráng nhìn, hỏi: “Hắc, lúc nào ở đây mở một tiệm bán đồ ăn sáng nữa vậy?”

Tôn Tiểu trả lời: “Không biết.”

Tôn Tiểu và Vương Đại Tráng nhìn nhau, dừng xe lại, bọn họ quyết định vào ăn thử.

Xuống xe, Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu vào tiệm, lập tức nhìn ra điểm khác nhau của tiệm này và những nơi khác, cực kỳ sạch sẽ.

Trong lòng cho điểm, hai người rất thoả mãn với hoàn cảnh này, tuy rằng bọn họ là dân quê, yêu cầu với vệ sinh không quá cao, nhưng có thể ngồi ở chỗ sạch sẽ, ai sẽ ghét bỏ chứ, lại không phải bệnh tâm thần.

Tùy tiện tìm cái bàn ngồi xuống, Vương Đại Tráng lớn giọng gọi, “Ông chủ, bữa sáng ở đây có gì?”

Đường Học Cần đội mũ đầu bếp lộ đầu ra khỏi bếp, “Xin chờ tí ạ.”

Nói xong cọ chạy tới trước mặt Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu, mang theo nụ cười cứng ngắc, “Bữa sáng chỗ cháu có sữa đậu nành và bánh quẩy ăn kèm với màn thầu, cũng có cháo ăn kèm với màn thầu và bánh bao thịt, cả hai loại đều là một đồng rưỡi một phần, nếu các chú muốn gọi riêng, mỗi thứ năm hào.”

Nói xong, như là nhớ ra hai người trước mặt là ai, cậu hơi kinh ngạc một lát, nói: “Chú Vương, chú Tôn, sao các chú tới đây?”

“Nhóc này, tiệm này là nhà cháu mở à,” Vương Đại Tráng thấy cách trang hoàng của tiệm khá mới lạ, lại nhìn cậu bé trước mặt, không phải là người trước đây từng quá giang xe ông về à, “Sao không thấy cha mẹ cháu đâu, ở đây chỉ có mình cháu thôi à?”

“Đây là tiệm của chú cháu, cháu ở đây phụ chú ấy.”

Mấy ngày qua, ảnh hưởng của căn bệnh sợ xã hội đời trước ra vẻ đã ngày càng nhỏ lại, gặp người lạ, cậu cũng đã có thể chậm rãi khắc phục sự sợ hãi.

“Cháu mới mười ba, không phải còn đang đi học à?” Vương Đại Tráng giật mình, “Mấy món này chẳng lẽ một mình cháu làm cả?”

“Cháu còn đi học.” Đường Học Cẩn nói: “Dạ, đều do cháu làm.”

“Oa, nhóc này lợi hại đấy, lên món đi, cho bọn chú mỗi người một phần ăn thử, nếu ngon sau này chú làm khách quen cho nhóc.” Vương Đại Tráng vỗ bàn, nhìn Đường Học Cẩn thật là bội phục.

“Vậy chú Vương và chú Tôn muốn gọi phần nào?”

Vương Đại Tráng nói: “Phần cháo đi, thêm một phần bánh quẩy.” Lại xoay mặt nhìn Tôn Tiểu, hỏi: “Mày thì sao.”

Tôn Tiểu suy nghĩ một chút, “Phần sữa đậu nành, cho chú thêm cái bánh bao, đúng rồi, nhóc này bánh bao của cháu là nhân thịt hay nhân gì?”

Đường Học Cẩn nhếch môi lộ ra nụ cười, “Có nhân thịt cũng có nhân rau, chú Tôn, chú muốn nhân gì?”

Tôn Tiểu lại hỏi: “Năm hào gọi riêng được mấy cái bánh bao?”

“Hai cái ạ.”

“Vậy cho chú một cái nhân thịt một cái nhân rau.”

Vương Đại Tráng xen miệng nói: “À phải, bánh bao của chú lấy nhân thịt nhé.”

Đường Học Cẩn gạt đầu, cười híp mắt xoay người vào bếp chuẩn bị bữa sáng, hai người ngồi bên ngoài lúc này phát hiện, cửa bếp làm bằng thủy tinh, bọn họ ở bên ngoài có thể thấy cậu nhóc bên trong.

30. Chương 30: Chờ Mong

Đường Học Cẩn rất nhanh đã chuẩn bị xong hai phần ăn sáng, cậu bưng khay ra, bên trong để một chén cháo lớn, đĩa bên cạnh có một cái màn thầu to tròn và một cái bánh bao, một đĩa bánh quẩy đã cắt còn có một phần củ cải khô tẩm kèm, phân lượng thoạt nhìn rất đủ, tuyệt đối bao no.

Vương Đại Tráng nhìn mâm, nhướn mày, thuận miệng hỏi: “Nhóc a, cháu làm vậy không sợ lỗ vốn à?”

“Dạ, tuy rằng kiếm không nhiều, nhưng cũng không thiệt.” Đường Học Cẩn cười cười, lại quay đầu nói với Tôn Tiểu: “Chú Tôn, cháu đi lấy phần của chú nhé.”

Nhìn bóng lưng cậu nhóc, Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu nhìn nhau, nói: “Hắc, thằng nhóc này còn rất thực tế.”

Tôn Tiểu vươn tay sờ bàn, “Ừ, buổi trưa cũng tới đây thử xem?”

“Có thể thử.” Vương Đại Tráng sờ cằm, gạt đầu, “Nếu ngon, sau này có thể cho thằng nhóc này phụ trách cơm hộp của tụi mình.”

Tôn Tiểu nhướn mày, “Vậy được không?”

Vương Đại Tráng bật cười, “Có gì không được, mày cũng không nhìn cái tiệm đưa cơm hộp cho tụi mình làm ăn thế nào.”

Tôn Tiểu nhớ tới chỗ cơm trưa mỗi ngày mình ăn, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy ngán, tiệm bọn họ đặt cơm, trước kia làm còn được, nhưng về sau càng ngày càng chẳng ra gì, rau không mới, thịt béo ngậy, có lúc còn bị thiu, thậm chí trong món mặn còn có côn trùng lớn bằng hạt đậu, gạo cũng vậy, phỏng chừng là gạo cũ không biết để bao nhiêu năm, ăn chỉ nghe mùi mốc...

Nhìn vẻ mặt của Tôn Tiểu, Vương Đại Tráng cũng hiểu cái cảm giác ấy.

“Mày cũng thấy đấy, hai thằng cục mịch như tụi mình còn nghĩ chỗ cơm ấy không phải cho người ăn.” Vương Đại Tráng xòe tay, “Nếu mùi vị ổn, chỗ Tiểu Nhị Tử tao đi nói, chính nó cũng biết mà.”

Lúc đó bọn họ cũng vì tiệm đó là nhà thân thích của tập vụ làm chung mở, nên xem như tặng nhân tình, đặt cơm ăn, ban đầu không tệ... Bất quá, về sau, hẳn là cảm thấy có thân thích nhà mình ở trong nên lộ ra nguyên hình.

Hai người nói chuyện, chỉ chốc lát sau Đường Học Cẩn lại bưng mâm ra, bên trong để một chén sữa đậu nành vừa xay và một đĩa bánh quẩy đã cắt, bên cạnh còn một cái đĩa để hai cái bánh bao lớn nóng hổi hấp bốc khói, hiển nhiên là vừa ra lò.

“Chú Tôn, đây là bữa sáng của chú.” Đường Học Cẩn để mâm xuống, lại về bếp.

Hai người nếm một miếng, chỉ cảm thấy thỏa mãn không thôi, mùi vị dầu lười nhận được, cũng là cực ngon.

Cháo nấu vừa vặn, sữa đậu nành vừa nhăn vừa đặc, màn thầu cắn vào không thấy quá khô khi nhai cũng rất có độ dai, vỏ bánh bao mỏng nhân lại nhiều, mùi vị quyện với nhau rất tuyệt, bánh quẩy cũng chiên xốp giòn.

“Nhóc, tay nghề của cháu không tồi.” Ăn uống no đủ, Vương Đại Tráng cười ha hả nói với Đường Học Cẩn.

“Cảm ơn ạ.” Đường Học Cẩn mang theo nụ cười ngừng cười cười.

Có người đầu tiên sẽ có người thứ hai, sau khi Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu vào tiệm, phía sau lại lục tục tới rất nhiều, có đóng gói mang đi, cũng có ngồi lại ăn, bọn họ gọi món xong, Đường Học Cẩn sẽ nói với, hy vọng ngày mai lại có thể thấy bọn họ, chào buổi sáng, rồi chúc bọn họ một ngày tốt lành, cuối cùng còn nhắc nhở bữa sáng ngày mai sẽ khác hôm nay.

Khách tới đều cảm thấy thái độ của Đường Học Cẩn rất tốt, tặng thêm không ít điểm cho cậu, lại vì gặp con nít xinh đẹp tính tình nhu thuận, mọi người sẽ theo tiềm thức thích lấy.

Nhờ vậy, bất tri bất giác, Đường Học Cẩn mời chào cho tiệm của mình rất nhiều hộ khách trung thực.

Bảy giờ, Vạn Bác đứng giờ rời giường xuống phụ, lúc đó Đường Học Cẩn đang bận tối mảy tối mặt, hận không thể có thêm một đôi tay, vừa bưng một phần ăn sáng ra xong đã vội chạy về bếp tiếp tục chuẩn bị phần kế, cứ vậy qua lại, một đến mờ mờ sáng rờn rờn.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trái lại có vẻ cực kỳ khỏe mạnh.

Vạn Bác xuống, cuối cùng cũng cho Đường Học Cẩn một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Hai người họ trực tiếp phân công, Vạn Bác chạy bên ngoài đưa món, Đường Học Cẩn ở bên trong chuẩn bị đồ ăn, hai người từ trước đã hợp tác, nên lúc này ăn ý mười phần, tuy rằng vẫn có chút lúng túng, nhưng đã nhìn ra trật tự.

Đã sắp tám giờ, bữa sáng chuẩn bị cũng bán gần sạch, người chỉ thừa lại hai ba cái, nên ở khi chiều dài

xong mấy người thừa lại ấy, Đường Học Cẩn tháo tấm bảng dựng bên ngoài xuống, treo lên biển tạm nghỉ.

Múc cho mình và Vạn Bác một chén cháo, cầm màn thầu mặt đối mặt ngồi gặm, bụng của hai cậu nhóc sớm đã đói reo vang, nhưng vì trước vẫn có khách, căn bản không rút được thời gian lót dạ cái gì, lúc này bọn họ đều có chút đói lả.

Lang thôn hổ yết, hai người ước chừng ăn sạch mấy phần ăn sáng chưa bán hết, sờ cái bụng tròn trịa của mình, Vạn Bác than thở: “Hắc hắc, Đường Học Cẩn, tôi cảm thấy tiếp tục đi theo cậu, chưa hết một tháng, tôi sẽ phát triển theo chiều ngang rồi.”

Đường Học Cẩn liếc cái tên đang bận ợ, thản nhiên nói: “Ừ, nếu cậu ăn ít tí, tôi nhắm chừng sẽ mất khoảng ba tháng.”

Vạn Bác: “...” Đột nhiên hồng dui nữa rồi.

Lợi nhuận của bữa sáng không nhiều, gạo và bột mì Đường Học Cẩn dùng là loại tốt, mà còn phân lượng rất đủ, một phần bán ra trừ đi phí tổn nhiều nhất chỉ kiếm ba bốn hào, bất quá Đường Học Cẩn vẫn vui, cậu không cảm thấy vì kiếm tiền có thể bỏ qua mọi thứ, bao gồm lương tâm.

Cậu tin tưởng, người đang làm trời đang nhìn, không phải không báo là chưa tới lúc.

Huống hồ, được sống lại, cậu càng tin tưởng, mọi thứ trên đời đều có mệnh số, có vài thứ tuy rằng bình thường nhìn không thấy sờ không tới, nhưng vẫn tồn tại.

Vạn Bác duỗi eo, ngáp mấy cái liền, “Mệt chết, mới có ngày hôm qua, tôi đã cảm thấy có thể so với một tháng bán lác tay lúc trước rồi.” Ngã ra ghế, cậu không muốn nhúc nhích gì nữa, toàn thân chỉ muốn lười.

“Ừ, xác thực rất mệt.” Đường Học Cẩn một tay chống cằm, ánh mắt hơi bay xa, “Tôi nghĩ, chờ mấy ngày nữa, nên thuê thêm người.”

“Vậy không phải lại nhiều một phần chi tiêu nữa à?” Vạn Bác tròng mắt, “Cậu có tiền không.”

Đường Học Cẩn nhớ tới mấy lời sáng nay nghe được từ chỗ Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu, híp mắt bật cười, khóe miệng cong lên, đuôi mày thoáng giơ cao, tâm tình thoát nhìn rất tốt.

“Hắn rất nhanh sẽ có một mối lớn tìm tới cửa.”

Vạn Bác hồ nghi nhìn Đường Học Cẩn cười vui vẻ, không hiểu gì cả, cậu nhú mày, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra gì, thế là, cậu vươn ngón tay chọt chọt cánh tay để trên bàn của người ngồi đối diện, “Mỗi gì vậy, sao tôi không biết?”

Liếc trắng, Đường Học Cẩn nói: “Vì sáng nay cậu còn ngủ ngáy o o.”

Vạn Bác bĩu môi, “Không phải cậu dặn tôi bảy giờ hãy xuống phụ à.”

Đường Học Cẩn: “...” Khụ khụ, hình như là vậy.

Nhìn cái đồng hồ treo trên tường, mới tám giờ hơn, Đường Học Cẩn đứng dậy, nhìn Vạn Bác, chỉ có lúc này, chiều cao của cậu mới có thể bằng thẳng nhóc đang ngồi nọ đó, “Làm bài tập đi, sáng mai có kiểm tra đó.”

“A, sao giờ cậu mới nhắc, tôi quên bég rồi.” Vạn Bác cọ một cái bật dậy, vội vàng chạy lên lầu, vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Xong đời xong đời, lần này nếu rớt, nhất định sẽ bị cụ Đường mắng chết...”

Nhìn cái bóng vội vàng của người nọ đó, Đường Học Cẩn cúi đầu nhìn chiều cao hai tháng mới tăng thêm hai cm của mình, thở dài, a, lúc nào mới có thể cao tới một mét tám đây ——

Thu hồi ý nghĩ kỳ lạ ấy Đường Học Cẩn nâng tay sờ mặt mình, đột nhiên cảm thấy, đời này, làn da của cậu hình như tốt hơn nhiều lắm? Ra vẻ ngoại trừ hai tay, vùng da ở những chỗ khác, đều trơn nhẵn đến mức không thể tưởng được, quả thật là sắp có thể sánh ngang với da của trẻ sơ sinh.

... bàn tay vàng cao cấp này, rốt cuộc có để làm chi.

...

Buổi trưa, quả nhiên như Đường Học Cẩn dự liệu, Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu lại tới, lần này còn dẫn theo một thanh niên tuổi tác không lớn, có một khuôn mặt hàm hậu, thoạt nhìn rất thành thật.

Thanh niên vừa thấy Đường Học Cẩn, ra vẻ rất kinh ngạc, anh từ trên xuống dưới nhìn nửa ngày, nghiêng đầu nói: “Chú nói là tiệm này à? Chỉ có cậu nhóc trước mặt?”

Vương Đại Tráng ôm cánh tay gật đầu, “Chính là tiệm này.” Sau đó lại nói với Đường Học Cẩn: “Nhóc à, chỗ cháu có món gì?”

“Đồ ăn của chỗ bọn cháu đều ở đây.” Dẫn người tới chỗ bàn dài chính tề bày mười mấy cái đĩa lớn, Đường Học Cẩn nói: “Các chú muốn ăn gì cứ cầm mâm tới đây gọi là được.”

Vương Đại Tráng và Tôn Tiểu còn có thanh niên nhìn đồ ăn trong đĩa, không tìm ra khuyết điểm gì, mỗi người bèn cầm mâm, định nếm thử mùi vị.

Bọn họ gọi món, cầm cơm canh, tìm cái bàn ngồi xuống, làm xong rồi, cả ba mới phát hiện, trên bàn có dán

một tờ giấy chữ viết tinh tế xinh đẹp, phía trên viết rõ nguồn gốc của rau thịt và dùng dầu gì để nấu ăn...

Vương Đại Tráng rất hiếu kỳ, bèn gọi Đường Học Cẩn tới, hỏi: “Nhóc à, cháu viết mấy cái này lên bàn làm chi? Đây là buổi trưa làm ra hả, sáng sớm khi chú và lão Tôn tới, còn chưa có nó.”

Như là sớm dự liệu được sẽ có người hỏi, Đường Học Cẩn cẩn thận trả lời, “Nó là để nói cho người tiêu dùng, khiến khách hàng yên tâm và an lòng khi ăn uống.”

Vương Đại Tráng rõ ràng gật đầu, “Thì ra là vậy, cách này tốt, bất quá phía trên viết đều là thật à?”

“Thật ạ,” Đường Học Cẩn nghiêm túc nói: “Nếu không tin, chú có thể tự đi hỏi.”

Trương Vân ngồi ở bàn thu ngân thu tiền, nghe được Đường Học Cẩn nói, bà nhìn cậu một cái, nụ cười trên mặt sâu hơn, bà cảm thấy, đứa bé này, thay đổi rất nhiều, ngày càng hấp dẫn mắt người.

Bà lại nhìn Vạn Bác sức sống tỏa ra bốn phía thoát nhìn cực kỳ dương quang, nhìn cái vẻ cười có chút ngu dần của đối phương, bà lại buồn cười lắc đầu, hai cậu bé này về sau sẽ thế nào, kỳ thực bà rất chờ mong.

31. Chương 31: Tiêu Đồng

Theo chất lượng cơm còn có tín dự như hình với bóng dần tăng cao, việc làm ăn của tiệm cũng lên như điều gặp gió, đặc biệt là khung giờ sáng và trưa, hầu như là bận đến mức ba người không có thời gian trống.

Vừa phải vội vàng đi học còn phải bận rộn việc làm ăn, vành mắt đen của Đường Học Cẩn không thể nào tiêu xuống, tuy rằng trạng thái tinh thần vẫn ổn, nhưng bề ngoài thoát nhìn rất tiêu tụy, Đường Vạn vì thế, cũng càng thêm lo lắng.

Một tuần trước, đơn hàng chỗ Vương Đại Tráng đã tới, yêu cầu mấy ngày nữa, bữa trưa của công trường sẽ do tiệm cơm bọn họ bao.

Đơn hàng của công trường là, mỗi ngày giao ba mươi hộp cơm, hai mặn một chay, Đường Học Cẩn định giá mỗi hộp là hai đồng năm hào.

Nhận đơn hàng này, Đường Học Cẩn bắt đầu kế hoạch thuê người, nếu không chỉ bằng cậu, Vạn Bác còn có Trương Vân, là hoàn toàn không kiêm xuể.

Ngày này, là cuối tuần, Trương Vân dẫn một cô bé tầm mười bảy mười tám tuổi tới, cười ha hả nói với Đường Học Cẩn: “Tiểu Cẩn, đây là Tiêu Đồng, con bé cần tìm một công việc.”

“Thím?” Đường Học Cẩn nghi hoặc nhìn Trương Vân.

Thấy Đường Học Cẩn không hiểu, Trương Vân mở miệng giải thích: “Ai, Tiểu Cẩn cháu cũng đừng trách thím nhiều chuyện, thím nhìn cháu ngày càng gầy mỗi ngày bận đến mức ngủ không ngon cũng thấy đau lòng, cháu nhìn cháu khó khăn lắm mới có được tí thịt, mới mấy ngày thôi, đã mất hết rồi, thím bèn nghĩ, tiếp tục như vậy cũng không ổn.”

Nói rồi, bà kéo lấy Tiêu Đồng đứng bên mình, giới thiệu cho Đường Học Cẩn: “Con bé này, nó...”

Cái tính hấp tấp của Trương Vân vẫn không thay đổi, bà thấy việc làm ăn của tiệm ngày một tốt, nhưng Đường Học Cẩn lại dần dần gầy, chút xíu thịt khó khăn lắm mới bỏ ra đã gầy sạch, bà nhìn mà đau lòng muốn chết.

Bà xem Đường Học Cẩn là con cháu mình, nhìn thẳng bé mệt như vậy, bà có thể nào chịu nổi.

Nghĩ vậy, bà bàn bạc với Lưu Minh Lượng, hai người đều cảm thấy là vì người không đủ Đường Học Cẩn mới vất vả như vậy, thế nên bà suy nghĩ, là lúc tìm người đáng tin tới giúp, cũng đúng dịp, bà vừa định tìm người, ra khỏi cửa đã gặp được người.

Tiêu Đồng là người thôn bên, ở nông thôn, con gái mười bảy mười tám đã đi lấy chồng, người nhà Tiêu Đồng cũng tính tìm tấm chồng cho cô, vừa vặn thôn cô có một gã muốn cưới vợ, nhà gã ở thôn xem như có tiền, bọn họ bèn trừ tính gả con gái mình qua.

Nhưng Tiêu Đồng không chịu, cái gã mà người nhà bảo gả, tuổi tác đã có thể làm cha cô rồi. Tiêu Đồng ăm ỉ không nghe, được, cô không gả, trực tiếp bị người nhà đuổi ra khỏi cửa.

Tiêu Đồng hết cách, đành phải rời thôn định lên trấn tìm công việc, cô không muốn thỏa hiệp với đôi cha mẹ nhẫn tâm ấy, nào có ai đẩy con gái mình vào hố lửa vậy chứ.

Bất quá vận khí của Tiêu Đồng không tốt, chưa kịp tới trấn, chỉ vừa ra khỏi thôn, đã bị người trộm đi mấy mươi đồng duy nhất trên người, ngồi ở ven đường đáng thương khóc, vừa vặn bị Trương Vân tính tới tiệm cơm giúp đỡ bắt gặp.

Trương Vân là người mềm lòng, thấy Tiêu Đồng khóc quá đáng thương, bèn qua hỏi nguyên nhân, rõ ràng rồi, bà đã chửi âm tên trộm kia lên.

Tiêu Đồng nghe Trương Vân chửi, bị dọa đến nín khóc, chỉ có thể lom lom nhìn bà.

Trương Vân nhìn cô bé này, lập tức nhìn ra đối phương là dân quê thuần phác, bà bèn lân la bắt chuyện, kết quả nói một hồi, biết cô bé này cần tìm việc, tâm tư vừa động, bà đã dẫn người tới đây.

Cho nên mới có cảnh ở trên.

Nghe Trương Vân kể ra thân thế Tiêu Đồng, Đường Học Cẩn và Vạn Bác đều xoát xoát đưa mắt nhìn cô, nhìn đến đối phương có chút ái ngại.

Tiêu Đồng nhìn hai cậu bé trước mặt, trong lòng kỳ thực rất bội phục, nhưng cá tính nhát gan khiến cô khá thận trọng, chỉ có thể nói lắp chào Đường Học Cẩn.

Đường Học Cẩn rất bất đắc dĩ, thần nghị, có muốn thuê người cũng không thể thuê một cô bé, mà còn cậu chỉ là định tìm bán thời gian... Phụ trách buổi trưa là được, nhưng Trương Vân có ý tốt cậu cũng không thể cự tuyệt, huống hồ nghe xong câu chuyện của Tiêu Đồng, cậu nếu cự tuyệt, chẳng phải càng không thể nào nói nổi sao.

Nhiều mày nghĩ một hồi, Đường Học Cẩn quyết định trước hỏi xem cô bé Trương Vân đưa tới có thể làm gì, nếu chuyện mình giao cho đều có thể làm được, vậy trực tiếp dùng, cũng bớt đi phiền phức tìm người khác.

Nghĩ vậy, Đường Học Cẩn ngẩng đầu nhìn Trương Vân, cười hì hì nói: “Thím, để cháu hỏi chị này một số vấn đề, nếu chị ấy có thể làm được, vậy cháu xin nhận.”

“Ừ ừ ừ, cháu hỏi đi hỏi đi, thím đi làm việc.” Trương Vân cười híp mắt gật đầu, vỗ vai Tiêu Đồng, sau đó xoay người vào bếp bắt đầu chuẩn bị sơ chế nguyên liệu nấu ăn cho bữa trưa, người bà đã mang tới, về phần nhận hay không bà không có cách nào quyết định.

Đường Học Cẩn nhìn cô bé vẻ mặt thận trọng và khẩn trương đứng trước mặt mình, nở nụ cười, tính làm cho đối phương thả lỏng, giọng nói cũng trở nên nhu hòa: “Chị tới đây ngồi đi, đừng khẩn trương.” Lại quay đầu nhờ Vạn Bác rót cho Tiêu Đồng ly nước.

Vạn Bác ừ một tiếng, vui vẻ chạy đi làm, đưa cho Tiêu Đồng ly nước xong, cậu ngồi xuống cạnh Đường Học Cẩn, hiếu kỳ chớp mắt nhìn cảnh trước mặt.

Tay Tiêu Đồng bị nhét vào ly nước ấm, cô hít hít mũi, nhìn hai thiếu niên ngồi ngay ngắn trước mặt mình, nhìn vẻ mặt thiện ý của đối phương, chậm rãi cũng không khẩn trương nữa.

Đường Học Cẩn thấy vậy, gật đầu, giọng dần khôi phục sự nghiêm túc: “Chị là thím giới thiệu tới, em tin thím, nên nhân phẩm của chị khẳng định không vấn đề, nhưng có một số chi tiết em vẫn phải hỏi, đương nhiên nếu chị làm không được, em sẽ không đồng ý giữ chị lại.”

Tiêu Đồng siết chặt cái ly, số phận ngày sau của cô phải do cô tự tranh thủ, vì thế cô trấn tĩnh lại, ngồi nghiêm chỉnh: “Ừ, em nói đi, chị nhất định có thể làm được.”

“Em và Vạn Bác đều là học sinh, thím cũng chỉ làm buổi trưa và buổi tối, nên công việc chủ yếu của chị làm là rửa chén và vệ sinh, bao gồm chén đĩa bán đồ ăn buổi sáng, buổi trưa và buổi tối. Đương nhiên, nếu

sau này cần đưa cơm hộp, buổi trưa chị phải phụ trách việc đưa cơm, mà còn, vào giờ cao điểm trong ngày, chị phải giúp tiệm gọi món và chạy bàn.”

Nói xong, Đường Học Cẩn nhìn Tiêu Đồng, nghiêm túc hỏi: “Chị có thể làm được không?”

Tiêu Đồng thuở nhỏ lớn lên ở nông thôn, nhà cô trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng, từ khi cô lên sáu đã phải làm đủ mọi việc nhà như rửa chén nấu cơm giặt đồ, cho nên mấy việc Đường Học Cẩn nói với cô mà nói không phải là việc khó gì, cô nghe xong, ánh mắt kiên định: “Có thể, mấy chuyện này chị đều làm được.”

Đường Học Cẩn nhìn ánh mắt Tiêu Đồng, cậu biết cô bé này không nói mạnh miệng, mà còn cậu nhìn đôi tay của đối phương, chỉ nhìn thôi đã biết, nó tuyệt đối không phải đôi tay của một người chưa từng làm việc gì.

“Vậy chị biết đạp xe đạp không?”

“Chị biết.” Nói xong, Tiêu Đồng mở to mắt, chờ mong nhìn thiếu niên ngồi trước mặt mình.

Đón ánh mắt Tiêu Đồng, Đường Học Cẩn cong khóe miệng, “Vậy được, chị cứ ở lại đây, trên lầu có hai phòng, chị sẽ ở đó, phòng nhường chị một cái, ba bữa chỗ em bao, chỉ là tiền lương mỗi tháng chị có thể nhận sẽ không nhiều lắm.”

Vạn Bác vừa nghe phải nhường ra một căn phòng, lập tức trợn to mắt, “Đường Học Cẩn, cậu chẳng lẽ tính cồng hiến phòng của tôi à?”

Liếc Vạn Bác chuyện bé xé ra to, Đường Học Cẩn chậm rì rì hỏi lại: “Vậy chẳng lẽ là phòng của tôi?”

Vạn Bác: “...” QAQ khi dễ người, căn phòng cậu chưa kịp ủ nóng đã phải tạm biệt rồi... Cậu luyến tiếc!

Hồi hồn từ bi thương, Vạn Bác bỗng nhiên phát hiện một việc rất nghiêm trọng, cái đầu rũ xuống hừ một cái lại nâng dậy, đôi mắt lom lom nhìn Đường Học Cẩn, “Vậy... chẳng lẽ tôi phải dọn về ký túc xá ở trường?”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Đường Học Cẩn cảm thấy cái đầu của Vạn Bác thật là chẳng biết tìm đường rẽ, “Tôi lúc nào bảo cậu dọn về ký túc xá hả?”

“Di, vậy tôi ngủ ở đâu?”

“Đương nhiên là dọn tới phòng tôi, diện tích phòng tôi đủ lớn, kê thêm một cái giường đơn nữa, vẫn dư dả.”

Nghe được lời Đường Học Cẩn, Vạn Bác chớp mắt, sau đó bỗng nhiên toét miệng cười như thằng ngốc, hận không thể khoa tay múa chân.

Cậu vươn tay kéo Đường Học Cẩn, cao hứng xoa mặt đối phương, cái vẻ hớn hở như một cậu nhóc ấy, nói thật chẳng xứng với bề ngoài to xác tí nào.

Đường Học Cẩn đời này không định ẩn giấu cá tính của mình, đối với hai chữ nhẫn nại cũng có ý làm quen lại, khi thấy không thể nhẫn được nữa thì không cần phải nhẫn, vì thế, cậu vươn tay vỗ vào trán Vạn Bác, giọng ồm ồm không rõ nói: “Ông ô ra...”

Vạn Bác nghe xong, ngoan ngoãn buông tay, mặt cười ngây ngô, “Hắc hắc, xin lỗi Đường Học Cẩn, không cần về ký túc xá chen lấn với 12 người khác tôi vui quá đi mất...”

Trùng Vạn Bác một cái, Đường Học Cẩn nâng tay vỗ má mình, theo sau quay đầu nhìn Tiêu Đồng vẫn ngồi bên cạnh không lên tiếng.

“Chị còn có thắc mắc gì không?”

“Tình cảm của hai em tốt thật đấy, là anh em à?” Tiêu Đồng đại khái thấy xấu hổ, nên khi nói gò má nhện không được đỏ lên, cô còn hỏi: “Cái kia... tiền lương một tháng của chị là?”

Sững sờ, Đường Học Cẩn phát hiện mình hình như chưa nói về chuyện tiền lương, bèn đáp: “Không phải. Tiền lương một tháng tạm thời ba trăm rưỡi, sau này sẽ tăng lên.”

Tiêu Đồng nghe con số ấy, đôi mắt sáng lên, “Nhiều vậy à?”

Đường Học Cẩn cười cười, “Kỳ thực việc chị phải làm rất nhiều, nên con số này đã tính thiếu, nhưng tiệm cơm dù sao không lớn, mà còn mỗi ngày em chỉ mở trong mấy giờ, nói thật cũng không có cách trả nhiều hơn.”

Xua tay, Tiêu Đồng để cái ly không xuống, “Không phải, chị nghe nói làm công cho nhà xưởng ở bên ngoài một tháng cũng chỉ có bốn trăm đồng, mà còn vất vả hơn ở đây nhiều, em đã trả rất sộp.”

Đường Học Cẩn không tỏ thái độ gì với lời của Tiêu Đồng, đổi chủ đề báo cho cô biết thời gian làm việc của tiệm còn có một ít việc vụn vặt, cậu nói rất ngắn gọn, nhưng lại rất rõ ràng dễ hiểu.

Ước chừng hơn mười phút, Đường Học Cẩn dừng lại uống một ngụm nước, hỏi: “Chị nhớ hết chưa?”

Tiêu Đồng gật đầu, “Ừ, nhớ rồi.”

“VẬY ĐƯỢC, em trước dẫn chị lên phòng sắp xếp đồ đạc, ừ, vì phòng trước đây là của Vạn Bác, nên có lẽ cậu ấy cần chút thời gian thu dọn, chị chờ tí nhé.” Nói xong, Đường Học Cẩn quay đầu nói với Vạn Bác: “Cậu lên dọn đồ đạc của mình đi, mang tới phòng tôi ấy.”

“Tuân lệnh!” Vạn Bác nhảy nhót trứ chạy lên lầu hai, thu dọn đồ đạc của mình.

...

32. Chương 32: Cuộc Thi Chuyển Cấp

Có Tiêu Đồng giúp đỡ, tiệm cơm dần đi lên quỹ đạo, lượng khách cũng khổng chế ở một mức độ, trên cơ bản tới đây đều là khách quen, đương nhiên cũng có vài người khách mới, chỉ là không nhiều, mỗi ngày định mức buôn bán lời xấp xỉ chừng ba bốn trăm, không tính nhiều không tính ít, nhưng Đường Học Cẩn đã thấy đủ.

Theo thời gian trôi qua, cuộc sống của cậu đã tốt hơn, tiền trong túi cậu cũng nhiều hơn.

Ba tháng sau, Đường Học Cẩn đúng hẹn giao bản thiết kế lắ tay cho Tư Vân, từ chỗ Tư Vân cầm được bộ phận tiền tương ứng, đồng thời đáp ứng sau này sẽ dần giao hết chỗ thiết kế còn lại.

Hai năm sau, Đường Học Cẩn lên lớp 9, vì đã sắp thi vào lớp 10, thời gian nhàn rỗi của cậu dần ít lại, trước đó chuyện Đường Vận đồng ý cho cậu trốn tiết thứ tư buổi sáng và tiết cuối cùng buổi chiều cũng bị thu hồi, cậu còn bị yêu cầu phải dọn về ký túc xá.

Giờ Đường Học Cẩn căn bản không rảnh lo lắ chuyện ở tiệm, mỗi ngày vui đầu làm bài, cho dù có thần khí sống lại plug-in, cậu cũng vẫn phải làm tới khuya.

May mà, nửa năm trước, Lưu Minh Lượng đã thành trưởng trấn, ông và Trương Vân dọn tới trấn trên.

Thời gian Trương Vân mỗi ngày có thể tới giúp tiệm đã nhiều hơn, đến sau, biến thành tiệm cơm hầu như là bà quản lý. Bất quá Tiêu Đồng lúc này đã có thể giúp được khá nhiều, hai năm qua, cô vẫn luôn học hỏi và trưởng thành, lúc này đã có thể quán xuyến mọi việc cả rồi.

Hiện tại tiệm cơm từ chỉ làm mấy giờ mở rộng thành từ sáu giờ rưỡi sáng đến bảy giờ tối, cũng thuê thêm ba người, cộng với Tiêu Đồng còn có Trương Vân, năm người vừa vặn, mỗi ngày làm việc cũng vừa sức.

Về phần Đường Học Cẩn, chỉ có thể giúp đôi chút những lúc nhàn rỗi, tuy rằng không nhiều, nhưng chừng quỹ phải tay như cậu cho dù không làm cũng không ai nói gì, dù sao chưa từng có ông chủ nào tốt với mấy người làm công như bọn họ đến thế, mỗi tháng không chỉ tiền lương, còn có chia hoa hồng, thậm chí bao ăn bao ở.

Vì Đường Học Cẩn và Vạn Bác phải dọn về ký túc xá, nên hai căn phòng ở lầu hai đã thành ký túc xá của nhân viên, bốn nhân viên vừa vận hai nam hai nữ.

Nhờ lược bớt rất thiếu chi tiêu, kiểm soát một năm, cậu ước chừng kiếm được ba bốn nghìn đồng, bốn năm năm đã có thể xây một ngôi nhà ở miền quê.

Đường Học Cẩn giờ nhàn nhã, mỗi tháng chỉ cần ngồi đếm tiền là được, mỗi tháng thu chi Trương Vân sẽ cẩn thận ghi vào sổ, sau đó giao cho cậu. Trương Vân còn gửi tiền vào sổ tiết kiệm trước đó đã giúp cậu làm, hầu như những gì có thể giúp, bà đều giúp cậu cả.

Những khi ấy, đáy lòng Đường Học Cẩn lấp đầy cảm kích không thể nói hết với Lưu Minh Lượng và Trương Vân, loại cảm kích này là phải dùng cảm tình chậm rãi hoàn trả, điểm này cậu rõ.

Hai năm qua, Đường Học Cẩn đã rộng rãi hơn nhiều, giao lưu với bạn học cũng từ từ tăng lên, nhờ vậy ngoại trừ Vạn Bác cậu thu hoạch thêm ba bốn người bạn có thể thổ lộ tình cảm. Bọn họ sẽ cùng thảo luận đề bài thảo luận bài tập, ngày như thế, khiến cậu sáng sủa hơn không ít, bức tường thành vốn dựng cao trong lòng, đã dần biến mất.

Ngày thoải mái, chiều cao của Đường Học Cẩn cuối cùng cũng tăng lên, khi lên lớp 9, nó đã đột phá 1m72 bắt đầu xuất phát về phía 1m75.

Cuối cùng, giữa hè tháng bảy, Đường Học Cẩn và Vạn Bác nghênh đón đường ranh giới kỳ thi vào lớp 10 đầu tiên trong đời.

Trước khi thi, Lưu Minh Lượng nhiều lần dẫn dò, ở trường thi không cần khẩn trương, có làm bài thì trước làm mấy đề mà mình biết, tuy rằng liên miên đông dài rất nhiều, nhưng Đường Học Cẩn vẫn nghiêm túc nghe.

Chờ đến khi Lưu Minh Lượng nói xong, Đường Học Cẩn mới ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt, người vô tư quan tâm cậu suốt ba năm rõ ràng không phải cha giờ này khắc này lại ở bên cậu sắm vai một người cha, cậu híp mắt, giấu đi khóe mắt ướt át.

—— có chút quan tâm, rõ ràng chỉ là mấy lời cực kỳ đơn giản và giản dị, lại có thể khiến người thấy ấm áp.

Khóe miệng gợn lên, Đường Học Cẩn lộ ra nụ cười tự tin, “Chú Lưu, chú yên tâm, cháu nhất định sẽ đậu hạng nhất cả nước.”

Lưu Minh Lượng nghe xong, bật cười, “Giỏi, có chí khí, chú Lưu tin cháu.”

Đường Học Cẩn cũng thẹn thùng cười, nhưng đáy mắt là tự tin tràn đầy.

Trương Vân đứng bên cạnh che miệng bật cười, bà thân mật sờ đầu Đường Học Cẩn, ôn nhu dặn, “Tiểu Cẩn, đừng quá khắt trương, thím biết thành tích của cháu rất tốt, nên ở trường thi, chỉ cần phát huy như bình thường là được, đừng tạo áp lực cho mình biết không?”

Đường Học Cẩn nhìn Trương Vân, gật đầu, “Cảm ơn thím, cháu biết.”

Trương Vân nghe được lời này mỉm cười nhìn cậu, vỗ vai, rồi đẩy cậu về phía Vạn Bác, “Đi đi, Vạn Bác thằng nhóc này đã không kiên nhẫn chờ nữa rồi.”

Đường Học Cẩn quay đầu nhìn cậu nhóc ba năm qua chiều cao đã vượt trước 1m8, hiện đang cúi đầu, bàn chân buồn chán đá tới đá lui.

Phất tay với Lưu Minh Lượng và Trương Vân, Đường Học Cẩn chạy về phía Vạn Bác, đã sắp tới giờ thi rồi, vừa chạy, cậu vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời, thoáng híp mắt lại — trời rất xanh, mây rất trắng, thời tiết tốt.

Chín giờ, cuộc thi chính thức bắt đầu.

...

Hai ngày sau, cuộc thi chuyển cấp vào lớp 10 kết thúc, khi Đường Học Cẩn ra khỏi cổng, đã thấy Lưu Minh Lượng Trương Vân thậm chí Lục Quân Thần đứng bên ngoài cười híp mắt nhìn mình.

Lập tức lóe lên nụ cười tự tin, Đường Học Cẩn nâng tay, vẫy với bọn họ, “Chú Lưu, thím.”

Chờ khi chạy tới, Lục Quân Thần ôn nhu nhìn Đường Học Cẩn, giọng dĩ nhiên có chút ai oán, “Tiểu Cẩn, em cũng không chào anh.”

Đường Học Cẩn bắt đầu nhìn Lục Quân Thần, tùy tiện đáp, “Em gọi chú Lưu và thím, anh xen vào làm gì.” Nghe giọng này, là đã rất quen.

Hơn hai năm ở chung, Lục Quân Thần rốt cuộc cũng hiểu rõ tính cách của Đường Học Cẩn, anh cười duỗi tay sờ mái tóc mềm mại trước mặt, “Giỡn thôi mà.” Nói xong, lại như ảo thuật từ phía sau lấy ra một cái túi nhỏ đưa cho cậu, chớp mắt, lóe lên ý cười ôn hòa, “Quà tốt nghiệp.”

Cầm lấy túi, Đường Học Cẩn gật đầu, “Cảm ơn, lát nữa em mời anh ăn cơm.”

“Em tự xuống bếp? Nếu không phải, anh không ăn.” Ôm cánh tay, Lục Quân Thần nhớ tới tay nghề của Đường Học Cẩn, chép miệng, “Cũng tại Tiểu Cẩn phải chuẩn bị thi vào lớp 10, anh đã hơn nửa năm không ăn được cơm em nấu rồi, nhớ mùi vị ấy quá.”

Đường Học Cẩn nhướn mày, “Được, tới tiệm, em làm cho anh.” Nói xong lại quay đầu nhẹ giọng chào Lưu Minh Lượng và Trương Vân, mọi người chậm rãi tới tiệm cơm.

Hơn hai năm qua, nếu nói trừ Lưu Minh Lượng và Trương Vân ra, người Đường Học Cẩn hiểu rõ nhiều nhất, chính là Lục Quân Thần, quen thuộc nhất cũng là đối phương. Ban đầu, mỗi khi Lục Quân Thần một mình tới tiệm của cậu, cậu còn có chút thận trọng, dù sao bọn họ không thể nói quen thuộc, gặp mặt cũng là một bàn tay có thể đếm được.

Sau, gặp nhiều, mỗi khi tán gẫu học thức kiến thức và ánh mắt lâu dài của Lục Quân Thần đều khiến Đường Học Cẩn ca ngạo, tầm mắt nhìn đối phương cũng dần trở nên thưởng thức.

Hơn hai năm qua, Lục Quân Thần rảnh rỗi sẽ chạy tới đây, mỗi lần tới đều cười vui vẻ, cho dù một ngày trước ở công ty còn như mây đen ập tới, nhưng chỉ cần đứng trước mặt Đường Học Cẩn, cả người anh sẽ hoàn toàn khác hẳn, khuôn mặt vốn nghiêm túc kéo căng cũng hòa hoãn lại, khí chất như đổi thành một người khác vậy.

Lâu dần, hai người chậm rãi quen thuộc, có thể nói là không biết tại sao lại trở thành bạn tốt, Lục Quân Thần rất ôn hòa, mỗi lần nhìn Đường Học Cẩn đều là dùng ánh mắt chân thành, ôn nhu và một nụ cười khẽ.

Thỉnh thoảng nó cũng khiến Đường Học Cẩn có ảo giác đôi mắt của Lục Quân Thần đã xuyên qua thân thể nhìn thấy linh hồn của cậu, bất quá hồi hồn, cậu phát hiện, là mình nghĩ nhiều quá, ánh mắt đối phương nhìn cậu chỉ là sự ôn hòa kéo dài mà thôi.

Đối với người bạn nhiều ra này, Đường Học Cẩn rất thoải mái.

Bất quá khi cậu biết thì ra bản thiết kế lắc tay không phải Tư Vân muốn mua mà là Lục Quân Thần, còn từng phát giận, vì cậu cảm thấy mình bị gạt, mấy lần đối phương tới cũng không thèm nhìn.

Vạn Bác lúc đó có nói, cậu không nhẽo như vậy để làm gì.

Đối với Đường Học Cẩn, không thể nhẫn được nhất là lừa gạt và lợi dụng, vì đời trước, cậu bị lợi dụng một đời, cuối cùng còn chết trong lừa gạt, nhưng những điều này cậu lại không thể nói cho người khác biết. Nguyên nhân cậu giận, bất quá là vì cậu coi Lục Quân Thần là bạn, nhưng đối phương lại giấu cậu.

Sau lại, khi Lục Quân Thần thực lòng xin lỗi đồng thời thề rằng sẽ không gạt cậu nữa, vui vẻ lòng bỗng trở lên còn khiến cậu kinh ngạc một phen, nhưng xúc cảm xa lạ ấy rất nhanh đã biến mất, nên cậu cũng không để trong lòng.

Bất quá Đường Học Cẩn không thể ngờ rằng, Lục Quân Thần là có ý đồ với cậu mới sẽ ân cần nhiều lần tới cái trấn không phồn hoa cũng chẳng có điểm sáng gì này, mới sẽ để ý cảm nhận của cậu, cam nguyện hao tổn thời gian thậm chí không cần da mặt xin lỗi cậu.

Cho dù là người được sống lại, EQ của Đường Học Cẩn vẫn chẳng cao thêm mấy, trên bản chất, cậu vẫn người của đời trước, bất quá là nhiều một phần kỷ ức mà thôi.

Tâm cơ duy nhất của cậu đều dùng ở việc tranh thủ cho mình ở cái năm sống lại, mà mặt khác, cũng là hồ đồ.

Cho nên cậu căn bản không biết, mình đang bị một tên phúc hắc theo dõi, đồng thời đối phương dự định dùng cách lửa riu nấu cháo nước hầm nấu ếch, chậm rãi chiếm lấy trái tim cậu, dựng lên cho cậu một cái lồng, gọi cậu cam tâm tình nguyện bước vào, không bao giờ muốn ra nữa.

Bọn họ vừa tới tiệm cơm, Đường Học Cẩn đã nghe tiếng gọi khoan khoái phía sau của Vạn Bác, quay đầu, cậu thấy cậu nhóc đang cười xán lạn ấy liều mạng vẫy tay với mình.

Vạn Thế Tam ở phía sau nhìn nhóc con mình chạy như bay, đỡ bụng cười ha chậm rì rì theo tới.

“Đường Học Cẩn, sao các cậu đi nhanh vậy, tôi vừa nói mấy câu với tía các cậu đã đi mất tiêu rồi.” Chạy tới trước mặt Đường Học Cẩn, Vạn Bác đáp tay lên vai cậu, đá mắt hỏi.

Lục Quân Thần âm thầm liếc bàn tay Vạn Bác đáp trên vai Đường Học Cẩn, vươn tay trực tiếp kéo Đường Học Cẩn về phía mình, sau đó nhìn bàn tay ấy tự động rụng khỏi đầu vai, lòng mới thấy thoải mái.

Đón ánh mắt nghi hoặc của Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần chớp mắt, lễ thắng khí hùng nói: “Vừa rồi chỗ chân em đứng có kiến sắp bò lên.”

“Ha?” Đường Học Cẩn nghe được lời này cúi đầu, quả thật nhìn thấy mấy con kiến bò tới bò lui, cậu bèn lui về sau vài bước, để chúng bò thẳng qua.

33. Chương 33: Chọn Trường

Vạn Bác trừng Lục Quân Thần một cái, bất mãn nhảy nhót tới cạnh Đường Học Cẩn, ghé lại cười tặc, “Đường Học Cẩn, vừa rồi hoa hậu lớp nói gì với cậu vậy?”

“Hoa hậu lớp?” Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác, hất bay móng vuốt trên vai mình, “Hoa hậu gì hả, cậu nói Lăng Hiểu Nhiễm à? Cậu ấy bảo cô Đường cần gặp tôi mà thôi.”

Vạn Bác nghe được lời này, trề môi, “Ài, sao lại nói mấy chuyện chẳng có gì để tám này chứ.”

Đường Học Cẩn liếc xéo cậu một cái, “Vậy cậu muốn nói gì?”

Vạn Bác lẩm bẩm, nhỏ giọng thì thào, “Tốt xấu cũng nên bày tỏ gì đó chẳng hạn, trong lớp ai không biết cậu ấy thích cậu.”

Lỗ tai Lục Quân Thần co giật, nhướn mày, thầm nghĩ là, dám giành với ông?

“Bây bạ.” Đường Học Cẩn vỗ Vạn Bác một cái, nghẹn lời nói: “Cậu lẩm bẩm nói gì vậy hả, có tính vào không, đứng cản ở đây là tính làm môn thần à?”

Vạn Bác sờ mái tóc bị cắt ngắn cùn của mình, hắc hắc bật cười, sau đó hỉ hả kéo Đường Học Cẩn vào tiệm, Lục Quân Thần theo sau sờ cằm nghĩ, ừm, xem ra Tiểu Cẩn nhà anh không có cảm giác gì với Lăng Hiểu Nhiễm đó.

Cửa tiệm cơm đã treo tấm bảng tạm nghỉ, mọi người tụ bên trong, nói nói cười cười.

Nhân viên làm việc ở tiệm vừa nghe ông chủ nhỏ muốn tự mình xuống bếp, mắt đều tỏa sáng, bọn họ đã từng ném qua, quả thật khen không dứt miệng, đáng tiếc ông chủ nhỏ phải chuẩn bị cho trận chiến thi vào lớp 10, bằng không một khi bắt được cơ hội bọn họ sẽ mặt dày năn nỉ ông chủ nhỏ xuống bếp thỏa mãn đầu lưỡi của mình —— ông chủ nhỏ để nói chuyện lảm.

Khó khăn lắm cuộc thi vào lớp 10 đã kết thúc, lúc này mỗi người đều hận không thể ới bữa sáng đã ăn vào ra, vậy là có thể chứa bụng để lát nữa chén sạch bữa trưa.

Việc vệ sinh của tiệm rất tốt, mỗi ngày buôn bán xong, tiệm sẽ được quét tước sạch sẽ, đội mũ đeo tạp dề xong, Đường Học Cẩn vào bếp, trong bếp nguyên liệu gì cũng có, đặc biệt đầy đủ, hoàn toàn có thể để cậu phát huy.

Lục Quân Thần hai tay đan nhau để ở bụng, đôi mắt chuyên chú nhìn Đường Học Cẩn sau cánh cửa thủy tinh, nháy cũng không nháy, nét mặt treo ý cười ôn hòa, ánh mắt có sự yêu chiều nhân nhật.

Lưu Minh Lượng và Vạn Thế Tam tấu gấu đầu cơ, Vạn Bác chẳng biết làm gì ngồi cạnh tía, cúi đầu chột chột ngón tay, mà Trương Vân thì nhàm chán cọ vào bếp, phụ giúp gì đó, bà vừa rửa rau vừa nói chuyện với cậu.

“Tiểu Cẩn à, cháu đã tính tới chuyện cấp ba học ở đâu chưa?”

Động tác xất thịt của Đường Học Cẩn tạm dừng, trả lời: “Dạ chưa ạ.”

Trương Vân vừa nghe, liền miên cần nhần bật máy hát, “Tiểu Cẩn này, thím không học mấy năm, bắt quá cũng biết học ở thành phố sẽ tốt hơn, cháu hiện tại có năng lực, cũng lớn rồi, nếu có thể, thím hy vọng cháu hãy lên thành phố, dù sao chuyện này quan hệ tới tương lai của cháu.”

Trương Vân nói vừa vặn là điều Đường Học Cẩn hiện đang nghĩ, đời trước, cậu bằng vào thành tích hạng nhất thi đậu trường cấp ba ở thị trấn, nhưng lúc đó, kỳ thực cậu có lựa chọn tốt hơn. Một trường ở thành phố G muốn nhận cậu, chỉ là trường này không miễn học phí, chỉ là đưa ra có học bổng, mà trường ở thị trấn không chỉ miễn học phí còn cho cậu học bổng, hai chọn một, khi ấy cậu chọn trường ở thị trấn.

Mà đời này, cậu có tiền, con số trong sổ tiết kiệm trong mấy năm nay đã là năm hàng đơn vị sắp thành sáu, cậu hoàn toàn có năng lực chọn một trường tốt hơn trường ở thị trấn, chỉ là... Cậu có chút không nỡ xa Lưu Minh Lượng và Trương Vân, còn có Vạn Bác.

Nhíu mày, Đường Học Cẩn nhẹ giọng nói: “Thím, cháu không nỡ xa chú thím.”

“Gì chứ, lẽ nào không nỡ xa thím và chú Lưu, sau này sẽ dính lì bên chú thím sao?” Trương Vân cười cười, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang đứng nghiêm túc xất thật.

Đáy mắt bà đọng đầy ý cười, mấy năm nay, thiếu niên vốn dĩ gầy yếu suy dinh dưỡng đã lớn lên rất nhiều, tuy vẫn gầy, nhưng chỉ ít đã không còn sự tiêu tụy tái nhợt của ngày xưa, gò má hồng nhuận, mà còn thân thể đã tăng thêm mấy lượng thịt, thoát nhìn khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Thở dài, Trương Vân tiếp tục nói: “Tiểu Cẩn à, người, luôn phải lớn lên, cho nên cháu rồi cũng sẽ rời đi, thím và chú Lưu đều hy vọng cháu có thể sống thật tốt.”

Đường Học Cẩn mím môi, “Cháu biết, thím, những điều này cháu đều biết.”

“Đã biết, vậy cháu nên nghĩ cho rõ.” Sau đó Trương Vân như là nhớ đến gì, mang theo chán ghét nói: “Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ cũng thật là biết cách ghê tởm mọi người.”

Nói đến đây, bà tạm dừng, vẻ mặt như bị buồn nôn, “Đường Quốc Hoa nuôi gái ở ngoài, lần này ai ai cũng biết. Trước còn vì tham tiền mà nghe lời người ta chặt hết chè đổi trồng trái cây, chuyện vỡ lẽ ra, trái cây không đáng một đồng, kết hợp với vụ gái gú của gã, hiện tại hai người họ mỗi ngày cãi nhau, cãi đến trên trấn, cãi đến chú cháu gần đây nghe mà nhức đầu.”

Một hơi nói xong lại cảm thấy chê bai cha mẹ trước mặt con cái nhà người ta ra vẻ không tốt lắm, Trương Vân xấu hổ nói: “Xin lỗi Tiểu Cẩn, thím không phải cố ý nói xấu cha mẹ cháu.” Bà chỉ là nhanh miệng, trong lúc nhất thời đã quên bég.

Đường Học Cẩn nghe được lời Trương Vân, nhớ tới sự việc đời trước không phải chính là lúc này sao, bất quá cậu khá kinh ngạc khi nghe tin Đường Quốc Hoa còn nuôi gái, cậu cười lạnh, chỉ cảm thấy Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ thật là đáng đời.

Hồi hồn, Đường Học Cẩn bình tĩnh đáp: “Không sao đâu ạ, thím không cần xin lỗi cháu, bọn họ căn bản không phải cha mẹ cháu.”

Trương Vân nghe lời này, rất ngạc nhiên, “Tiểu Cẩn, có chuyện gì vậy? Tuy rằng hai vợ chồng ấy rất ghê tởm, nhưng cũng là cha mẹ ruột của cháu, cháu từ đâu nghe mấy lời bậy bạ này!”

Đường Học Cẩn ngẩng đầu nhìn Trương Vân, có chút cay đắng nói: “Thím là thật, bọn họ chính miệng nói cho cháu biết, Triệu Lệ nói cha cháu là một tên tội phạm giết người, cháu là con của kẻ giết người, nói cháu là đồ vô ơn, không biết lý lẽ.”

Nhiều năm như vậy, nhắc lại mấy lời năm đó nghe được, lòng cậu đã không có cảm giác gì khác, có chỉ là chán ghét dành cho vợ chồng Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ.

Trương Vân nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu niên, vội vã đứng dậy, lau tay vào tạp dề, chờ khô rồi vội vã kéo Đường Học Cẩn vào lòng mình, vỗ nhẹ lưng đối phương an ủi: “Xin lỗi, thím không biết, Tiểu Cẩn đừng buồn.”

Nói đến đây, Trương Vân dừng lại, rồi nói tiếp: “Thím đã nói hai vợ chồng ấy sao có thể sinh ra một đứa bé nhu thuận hiểu chuyện như cháu chứ, thì ra căn bản không phải ruột thịt. Tin thím, mấy lời Triệu Lệ nói cháu không cần nghe, mẹ ấy thích bôi đen người khác, mấy lời này khẳng định là bôi đen cha mẹ ruột của cháu, làng chúng ta hai mươi mấy năm qua yên bình lắm, không nghe ở đâu có án mạng cả, mẹ ấy phỏng chừng là cố ý bịp cháu, làm cháu đau lòng mà thôi.”

Nằm trong lòng Trương Vân, nghe đối phương an ủi mình, Đường Học Cẩn chậm rãi bật cười, kỳ thực cha mẹ ruột của cậu là ai đã chẳng có ảnh hưởng gì với cậu, chỉ cần không phải Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, cậu sẽ không để ý.

Hướng hồ, Đường Học Cẩn vẫn cảm thấy, thế giới lớn như vậy, giữa biển người mênh mông, muốn tìm được hai người chưa từng gặp mặt, căn bản chính là chuyện không khả năng.

Bất quá lời Trương Vân nói khiến cậu thấy rất ấm áp, đây là thật.

Cọ vào lòng Trương Vân, Đường Học Cẩn như một đứa bé làm nũng một hồi, hai đời cộng lại chưa từng làm ra động tác trẻ con như vậy, Đường Học Cẩn khó được xấu hổ.

Ở bên ngoài nhìn nửa ngày đã sớm nhện không được Lục Quân Thần đứng dậy, sải đôi chân dài tới cửa bếp, thò đầu vào nhìn, “Dì Trương, Tiểu Cẩn, hai người làm gì vậy?” Kỳ thực anh không hỏi là, sao đang yên đang lành lại đột nhiên ôm nhau.

Lục Quân Thần vừa dứt lời, mấy người đang nói chuyện bên ngoài cũng ngẩng đầu nhìn thấy cảnh Trương Vân ôm Đường Học Cẩn, bọn họ sôi nổi chạy tới cửa bếp, ánh mắt lo lắng rơi xuống người Đường Học Cẩn.

Mặt Đường Học Cẩn đỏ lên, cậu rời khỏi lòng Trương Vân, xoay người cầm dao thùng thùng băm thịt, bất quá lỗ tai trắng mịn lộ bên ngoài, đã trực tiếp kể rõ xúc cảm lúc này của cậu —— cậu xấu hổ.

Trương Vân thấy bọn họ đều tụ tập trong căn bếp nhỏ hẹp, bèn chống nạnh, bắt măn quát: “Ra ngoài ra ngoài hết, chỗ đã nhỏ rồi, mọi người còn chen lấn ở đó là tính làm gì hả.”

Ánh mắt Lục Quân Thần rơi xuống người Đường Học Cẩn, nhìn lỗ tai đỏ rực ấy, chậm quá xoay người đi.

Lưu Minh Lượng nhìn vợ mình, thấy hàm nghĩa ở đáy mắt đối phương, hiểu rõ rồi cũng xoay người đi, mà Vạn Bác vừa định vào nhiều chuyện đã bị Vạn Thế Tam nhanh tay lẹ mắt xách đi.

Trương Vân bắt đắc dĩ lắc đầu, quay lại nhẹ giọng dặn dò Đường Học Cẩn: “Tiểu Cẩn, nếu cháu đã biết Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ không phải cha mẹ ruột của cháu, vậy sau này bọn họ nếu tìm cháu đòi tiền cháu nghìn vạn đừng có ngốc mà cho bọn họ đấy, hai người họ tham lắm, không phải chút tiền lẻ là có thể thỏa mãn đâu.”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Dạ thím, cháu biết, bọn họ đừng mơ có được một đồng từ chỗ cháu, số tiền này là tự cháu kiếm được, quyết sẽ không đưa cho bọn họ.”

Trương Vân nghe được câu này, yên lòng.

...

Ăn cơm xong, Đường Học Cẩn cho nhân viên nghỉ một ngày, bọn họ đều vui vẻ, mời nhau lên trần đạo phố.

Vừa vặn, mấy người lưu lại có thể an tĩnh tán gẫu.

Lục Quân Thần nhìn gò má ửng hồng của cậu, chỉ thấy ngứa ngáy. Bất quá Đường Học Cẩn còn nhỏ, hơn nữa chưa hiểu rõ về tình cảm, anh không dám tùy tiện nói ra lòng mình, nếu không dọa chạy đối phương, anh chỉ có thể tìm chỗ khóc.

Anh hy vọng Đường Học Cẩn đến thành phố G học, dù sao nền giáo dục của thành phố G tốt hơn thị trấn nhiều, đội ngũ giáo viên cũng hùng hậu, hướng hồ anh cũng ôn tâm tư nhỏ, công ty của anh ở ngay đó, nhà cũng vậy, sau này muốn gặp nhau, sẽ tiện hơn rất nhiều.

Châm chúc nửa ngày, Lục Quân Thần hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

“Tiểu Cẩn, cấp ba em đã tính học ở đâu chưa?”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, khá ngạc nhiên nhìn Lục Quân Thần, thầm nghĩ, anh quan tâm không khỏi nhiều quá đi.

Vạn Bác nghe được câu hỏi này, cũng trông mong nhìn Đường Học Cẩn, “Đúng rồi đúng rồi, cậu tính học ở

đâu? Lấy thành tích của cậu, tuyệt đối có thể tới trung học số một ở thị trấn, tôi cảm thấy chúng ta phải chia tay rồi.” Gãi đầu, Vạn Bác bĩu môi, giọng phiền muộn, cậu không muốn thế.

Đường Học Cẩn thấy Vạn Bác chớp mắt lom lom nhìn mình, bật cười, “Tôi còn chưa nghĩ nữa.”

“Di, lẽ nào cậu tính học ở chỗ khác à?” Vạn Bác trợn tròn mắt.

Vạn Thế Tam vỗ đầu con mình, “Nước chảy về nơi cao, thành tích Tiểu Cẩn tốt như vậy, các trường cấp ba trọng điểm đương nhiên sẽ giành giật.”

Bĩu môi, Vạn Bác bất mãn nhìn tía mình, lên án: “Tía, sao tía vỗ đầu con, con tía đã bị vỗ ngực rồi, sau này không ai dưỡng lão cho tía thì sao.”

Vạn Thế Tam: “...”

Mọi người: “...”

Lưu Minh Lượng nhíu mày, như là nhớ ra gì, nói: “Tiểu Cẩn, cháu tới thành phố G học đi, cha cháu không biết từ đâu nghe được cháu mở tiệm cơm ở đây, lúc này đang tính tìm tới, hai người họ ăn vạ lắm, nếu cháu học ở thị trấn, bọn họ phỏng chừng sẽ quấy tới, nên cháu tránh xa chút thì hơn.”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, sững sờ, lập tức nhíu mày, nếu hai người kia tìm tới, xác thực sẽ rất phiền phức.

“Chú Lưu, bọn họ...”

Như là biết Đường Học Cẩn muốn hỏi gì, Lưu Minh Lượng lắc đầu, nhớ tới đôi vợ chồng ấy ông đã nhức đầu, “Bọn họ... Ai, nói chung, cháu đó, cách xa bọn họ thì hơn.”

34. Chương 34: Tính Cách Ăn Vạ

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ gần đây rất khốn khổ, đại khái là ông Trời cảm thấy hai người họ nên bị báo ứng, xui xẻo cứ nối nhau mà tới, không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Đầu tiên là Đường Quốc Hoa mấy năm nay có chút tiền đã học theo tật xấu của người ta —— nuôi gái. Lúc này sự việc vỡ lẽ, Triệu Lệ cả ngày đứng trong làng khóc lóc âm ỉ, há miệng là mắng gã phụ lòng, không lương tâm, cái vẻ chanh chua ấy khiến người nhìn mà chế giễu.

Căn nguyên của sự việc, phải ngược dòng đến một năm trước.

Ả là người làng khác, vốn cũng chẳng có gì, vì bận chuyện nuôi trồng, Đường Quốc Hoa hầu như mỗi ngày ở sau núi, mà ả là công nhân gã thuê tới chăm lông nuôi, sau hai người không biết thế nào thông đồng với nhau.

Ả tên là Lâm Cẩm, xem như có tâm kế, từ ngày đầu tiên đi làm, đã âm thầm đánh chủ ý. Một năm này ả mỗi ngày ôn nhu như chim nhỏ nép vào người mọi chuyện nghe Đường Quốc Hoa, đối phương nói gì ả làm đó, quả thật là ngoan ngoãn phục tùng, tính tình so với Triệu Lệ, quả thật một cái trên trời một cái dưới đất.

Đường Quốc Hoa cũng hèn, ở trước mặt Triệu Lệ gã thuộc loại thấp cổ bé họng, Triệu Lệ không cho gã được sự thỏa mãn của chủ nghĩa đại nam tử, mà mấy thứ này, gã hoàn toàn chiếm được trên người Lâm Cẩm, nên thời gian dài, gã cảm thấy, càng là nhìn Triệu Lệ gã càng không thỏa mãn.

Khi ở trên núi, lòng ôm Lâm Cẩm, miệng thì nói xấu Triệu Lệ, nghe đối phương dùng cái giọng nhu hòa an ủi mình, cảm nhận bàn tay mềm mại của đối phương vỗ nhẹ trên lưng, Đường Quốc Hoa thoải mái, sau đó trực tiếp ôm người lẫn lên giường, quả thật là vừa thỏa mãn dục-vọng thân thể vừa thỏa mãn dục-vọng trong lòng.

Đàn ông sao, đều hy vọng cờ đỏ trong nhà không ngã cờ màu bên ngoài phát phối.

Nếu thật bảo Đường Quốc Hoa ly hôn với Triệu Lệ, gã làm không được, suy nghĩ của thế hệ trước là vậy, hôn đã kết là cả đời, cho dù mình không thích, cũng phải cố sống, huống hồ gã rất thích thằng con của mình, nếu ly hôn, chịu tội không phải tâm can bảo bối của gã sao.

Cứ thế, Đường Quốc Hoa lêu lổng trên núi với Lâm Cẩm, về nhà rồi, hiếm khi thân cận Triệu Lệ. Một tháng hai tháng, Triệu Lệ không nghĩ nhiều, cùng lắm là cảm thấy Đường Quốc Hoa mệt quá, mệt còn vì vậy tìm cách bồi bổ đối phương.

Nhưng thời gian dài, Triệu Lệ đã nghĩ không đúng, đâu có vợ chồng nào cuộc sống về đêm một năm có thể một bàn tay đếm lại? Huống hồ hai người họ tuổi tác không lớn, là lúc đang cần.

Một ngày có hoài nghi, nhìn đâu cũng thấy nghi ngờ, Triệu Lệ cẩn thận quan sát Đường Quốc Hoa hồi lâu, cuối cùng ở ngày nọ, trực tiếp ở trên núi bắt được hai người trần truồng ôm nhau. Vật đó của Đường Quốc Hoa còn ở trong thân thể của một ả khác...

Lập tức, Triệu Lệ âm ỉ, đòi chết đòi sống đòi liều mạng với Đường Quốc Hoa, đòi giết Lâm Cẩm... May mắn bị người giữ lại, bắt quả đây không phải kết thúc, mà chỉ là bắt đầu... Một ngày vỡ lẽ, Đường Quốc Hoa nhìn cái vẻ chanh chua của Triệu Lệ lại so với Lâm Cẩm an tĩnh khóc như hoa lê, cán cân trong lòng, lập tức nghiêng.

Nhưng nghiêng cũng vô dụng, cuối cùng bị Triệu Lệ quấy phiền, gã lại đuối lý, dứt khoát đồng ý cắt đứt

với Lâm Cẩm, ở trước mặt mọi người đuối ả đi... Bất quá sau lưng, xuy xuy xuy, ai biết được.

Sau đó không được mấy ngày, lại xảy ra một chuyện khác.

Chuyện thứ hai này, là bảo bối ngật đập bị chiêu hư Đường Học Quân của Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, trực tiếp đập vỡ đầu con trai của bí thư mới tới, lúc này không phải Đường Học Cẩm, mặc bọn họ có thể mở mồm muốn che giấu là che giấu.

Cậu bé này là con tuổi già của bí thư, là con trai cầu thần bái Phật khó khăn lắm mới được, chỉ chừng bảy tuổi, từ nhỏ đã được nhà cưng lắm, mỗi ngày đều có kẹo và trái cây ăn, ăn đến mức cả người hồng hào, chẳng khác gì bé gái, rất được mọi người thích.

Nhưng, Đường Học Quân thẳng nhai lì lợm này từ nhỏ ngang ngược, mà còn mỗi lần gặp rắc rối Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa cũng không dạy nó, trái lại còn khen nó làm đúng, được, lúc này con của bọn họ đánh bảo bối ngật đập nhà người ta, vợ và ông bà nội bí thư cả ngày tìm vợ chồng bọn họ giải quyết, cũng ầm ĩ không yên.

Ông Trời đại khái ngại bọn họ chưa đủ xui, báo ứng chưa đủ nhiều, chuyện thứ ba liên tiếp kéo tới, quả thật là tuyệt.

Chuyện cuối cùng này, là lòng tham của hai người họ gây ra.

Đại khái hơn một năm trước, bọn họ nghe dân làng làm công bên ngoài về kể, ở ngoài trái cây mấy đồng một cân, thế là hai vợ chồng tính toán, nhổ cây chè sữa trồng cây ăn quả.

Cây ăn quả này là bọn họ tìm người nhỏ trồng cây giống đã lớn, định chờ năm sau kết quả, mang ra ngoài bán sỉ, tính tới tính lui, hẳn có thể kiếm chừng mấy vạn, hai người khi đó còn ảo tưởng đầu.

Năm nay, cây kết quả, trái cây cũng tươi, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ đang nghĩ hẳn có thể đếm tiền đến nhũn tay, ai biết, chờ bọn họ lên thị trấn hỏi, vì năm ngoái giá trái cây lên cao, nên rất nhiều nông dân năm nay trồng trái cây, dẫn đến hiện tại trái cây tràn lan, một cân đừng nói mấy đồng, một đồng cũng không ai mua.

Hai người nghe mà điên rồi, sau núi của bọn họ trồng rất nhiều cây ăn quả, mà còn vì nhỏ trồng chúng, bọn họ hầu như tiêu sạch tiết kiệm trong nhà, phen này mất cả chì lẫn chài, bọn họ không muốn điên cũng phải điên.

Đường Quốc Hoa mỗi ngày ngồi ở nhà hút thuốc, mặt ủ mảy ê, Triệu Lệ thấy chồng mụ như vậy càng chạnh lòng, lại nhớ tới chuyện Lâm Cẩm, cơn tức xoát xoát xoát bay lên, lời khó tránh khỏi cay nghiệt. Mụ mỗi ngày cằn nhằn, khiến Đường Quốc Hoa vốn vì chuyện Lâm Cẩm mà chướng mắt Triệu Lệ lần này dứt khoát vùng tay đánh vợ.

Triệu Lệ không dám tin nhìn Đường Quốc Hoa, che nửa bên mặt bị đánh sưng húp, trợn tròn mắt, mụ kéo giọng quát: “Đường Quốc Hoa, ông dám đánh tôi, tôi chết cho rồi, con mẹ nó ông là đồ không lương tâm, đáng chém ngàn đao, ông giờ giỏi lắm, trước ở ngoài nuôi gái thì thôi, lần này lại đánh vợ... A, sao mạng tôi khổ vậy giờ, lấy phải thứ đàn ông nhẫn tâm như ông!”

Giọng Triệu Lệ lớn lắm, quát một cái đã trực tiếp quát hàng xóm tới, bọn họ chế giễu, chỉ trò nhìn gia đình này.

Da mặt Đường Quốc Hoa không dày như Triệu Lệ, gã là người sĩ diện, bị người bu lại xem như vậy, mặt già gã đỏ lên, nhưng nghe Triệu Lệ nhắc tới Lâm Cẩm, nhớ tới vẻ ôn nhu chim nhỏ nép vào người của đối phương, cơn tức của gã nhất thời không chỗ xì, cũng kéo giọng rống về: “Con mẹ nó bà câm miệng, bà là cái đồ chanh chua, tôi đánh bà thì sao. Nếu không phải bà tham lam giật dây tôi trồng mớ cây ăn quả đáng chết ấy, tôi sẽ đào sạch tiền gửi ngân hàng khiến cho giờ mất cả chì lẫn chài à!”

Triệu Lệ nghe Đường Quốc Hoa đẩy tất cả sai lầm lên người mình, nét mặt nháy mắt vặn vẹo, “Đường Quốc Hoa, ông là thằng rùa rút đầu, chuyện đến nước này, ông lại đổ cho tôi à. Lúc đầu rốt cuộc là ai nghe Lý Tứ nói đã hí hửng đi trồng cây ăn quả, con mẹ nó, cái đồ không lương tâm.”

Nói xong, Triệu Lệ đặt mông ngồi xuống đất bắt đầu thê thảm khóc, giọng cũng thê lương, “Sao mạng tôi khổ vậy giờ, gả cho cái thứ đàn ông này, chưa từng hưởng được nửa tí phúc thì thôi, tôi vất vả nhọc lòng nuôi con gã lớn lên, làm trâu làm ngựa cho gã, giờ lại rơi vào cái nước này, Đường Quốc Hoa, ông nói ông có lương tâm không, hả!”

Đường Quốc Hoa bị Triệu Lệ rống nghẹn lời, thấy đối phương khóc lóc thê thảm, lại nhìn thẳng con rúc bên cạnh nhìn mình, ấp a ấp úng không biết nói gì.

Nhưng vừa nghĩ tới chỗ tiền mất cả chì lẫn chài và vẻ mặt thê thảm khi đi của Lâm Cẩm, ánh mắt gã lại hung ác, “Triệu Lệ, con mẹ nó bà câm miệng cho tôi.”

Đại khái là bị ánh mắt của Đường Quốc Hoa dọa, Đường Học Quân mười tuổi sưng sờ, lập tức khóc lên, nó vốn đã mập, thân thể như quả banh, thịt trên mặt nhiều đến sắp không thấy mắt, lần này khóc tóe, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, nhìn mà tởm không thôi.

Đường Học Quân vừa khóc, hai vợ chồng cũng không cãi nữa, Triệu Lệ vội vã bò dậy ôm bảo bối ngật đáp của mình vào lòng dỗ dành, giọng ôn hòa muốn chết, hoàn toàn là vẻ mặt từ mẫu.

Hàng xóm bên ngoài thấy hết trò hề coi rồi, kéo nhau rời đi, bất quá trong lòng mỗi người đều có một cây cân, nhân phẩm của hai vợ chồng Đường Quốc Hoa thế nào bọn họ tự rõ ràng, trước là vì nhà đối phương có tiền, nên thi nhau nịnh bợ, giờ nghe được tin này, mỗi người đều có tính toán.

Khuôn mặt vốn hung ác của Đường Quốc Hoa lập tức ôn hòa lại, gã ép ra nụ cười, duỗi tay sờ đầu Đường Học Quân, “Tiểu Bảo à, khóc gì vậy, có phải cha dọa con không?”

Đường Học Quân khóc hỏn hển, vừa nấc vừa vươn tay lau mặt, cái bản mặt mập ú tởm lợm xì mũi, “Cha, mẹ, hai người sao lại cãi nhau, ô ô ô... Tiểu Bảo không muốn hai người cãi nhau.”

Triệu Lệ vừa nghe, cũng không quản gò má sưng đỏ, bẹp một hơi hôn lên mặt Đường Học Quân, “Tiểu Bảo nín nào, cha mẹ không có cãi nhau.”

Đường Học Quân ngu, “Thật à? Nhưng, vừa nãy Tiểu Bảo thấy cha đánh mẹ.”

Đường Quốc Hoa vừa nghe, mặt ngượng ngập cười, nhìn lại ánh mắt ai oán của Triệu Lệ, trong lòng tuy vẫn có giận, nhưng không cách nào xì ra trước mặt con trai bảo bối.

“Không có, Tiểu Bảo nhìn lầm rồi, nín nín, lát nữa cha mua kẹo cho con ăn.”

“Cách.” Đường Học Quân vừa nghe có kẹo ăn, lập tức nín, nghiêng đầu, nhớ tới mấy lời nó nghe người hầu của mình nói, chớp mắt, hỏi: “Cha, mẹ, sao không thấy Đường Học Cẩn về nhà, đã ba năm rồi con không gặp nó.”

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ khựng lại, cái tên này đã ba năm không nghe được, giờ đột nhiên nghe, khiến bọn họ bỗng nhiên xuất hiện tia hy vọng!

Bọn họ sao có thể quên chứ, còn có Đường Học Cẩn mà.

Tốt xấu bọn họ nuôi nó đến 13 tuổi, tuy không phải cha mẹ ruột, nhưng tiền nuôi nấng cũng có thể đòi lại!

13 năm, mỗi năm tính một nghìn đồng, cũng có thể đòi về mười mấy nghìn đồng!

35. Chương 35: Không Phải Là Người

Giữa hè tháng bảy, Đường Học Cẩn nghỉ lại tiệm cơm, thỉnh thoảng sẽ cầm muối nấu vài món, công trường của ba năm trước hiện đã làm xong, ở đó xây lên một tòa nhà mấy tầng không cao lắm, mảnh đất bỏ hoang nay đã thành khu phố cảnh sắc tuyệt đẹp.

Đường Học Cẩn biết, nhiều năm sau, cái trấn nhỏ này sẽ ngày càng phồn hoa, mà giá nhà ở đây, cũng sẽ được nước lên thuyền.

Tiệm cơm vẫn tiếp tục bán cơm hộp, việc làm ăn của nó giờ đã làm tới trung học số một và trung học số bốn... Một số giáo viên cũng hay gọi cơm ở đây.

Không thể nghi ngờ, tiệm cơm làm rất thành công.

...

Một ngày giữa tháng bảy, Đường Học Cẩn theo lệ tới tiệm, bất quá khi sắp tới cửa, tâm tình vốn đang vui vẻ của cậu nháy mắt bị mây đen che khuất... Ở cửa tiệm cơm, có hai người đứng chặn, không phải là Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ từ ngày nào đó ở ba năm trước đã không còn gặp lại sao?

Cậu từ chỗ Lưu Minh Lượng và Trương Vân biết tình huống hiện tại và những chuyện đã xảy ra trên người bọn họ, lúc này cũng đoán được bọn họ tới tìm mình để làm chi —— đơn giản là đòi tiền.

Đường Học Cẩn nghĩ mà buồn cười, hai người này là muốn tiền đến điên rồi đi, bọn họ lẽ nào không biết, mình vẫn chỉ là một học sinh, lấy đâu ra tiền cho bọn họ đòi?

Khóe miệng kéo lên sự trào phúng, ánh mắt Đường Học Cẩn rơi xuống tiệm cơm phía sau, cậu biết, hai người này khẳng định từ đâu nghe được cậu là ông chủ của tiệm cơm, nên mới dự định tới tìm cậu đòi tiền.

Lắc đầu, nụ cười lạnh trên khóe miệng ghìm sâu. Đáng tiếc Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ tính sai rồi, tuổi cậu còn nhỏ, căn bản không thể ký hợp đồng, hợp đồng của tiệm cơm này là Lưu Minh Lượng ký, bọn họ có lá gan tìm trưởng trấn đòi tiền sao?

Ha hả, cho một trăm cái cũng chẳng dám.

Nghĩ đến đây, cậu khôi phục vẻ lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người thấy mình đã kích động đến mức không thể ẩn giấu, “Hai người tới đây làm gì?”

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ bị thái độ lạnh nhạt của Đường Học Cẩn chặn nghẹn, lập tức nghĩ tới mục đích của mình, gượng ép nhịn xuống.

“A Cẩn à, cha mẹ tới thăm con, nghe nói con thi vào lớp 10 xong rồi, thành tích thế nào?” Đường Quốc Hoa ép ra một nụ cười giả tạo, vờ như quan tâm hỏi, “Gần đây có phải kiếm được tiền không, thân thể mập mạp hơn trước nhiều nha.”

“Há.” Đường Học Cẩn nhàn nhạt đáp lại: “Thành tích chưa ra, tôi không biết.”

Đôi mắt Triệu Lệ xoay tròn, nhìn thiếu niên đã cao hơn trước mặt mình, giọng mang từ ái: “A Cẩn, trước là lỗi của mẹ, khi đó mẹ bị con chọc tức, nên mới...”

“A, tôi cũng không cảm thấy đó là bị tôi tức.” Đường Học Cẩn đánh gãy lời Triệu Lệ, cậu lười nghe bọn họ nói nhảm, cũng chán nghe, “Nói thẳng đi, hai người tới tìm tôi làm gì, tôi nhớ năm đó khi tôi đi, bà có bảo tôi vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ông bà nữa.”

Cái giọng trào phúng nhàn nhạt như một bàn tay hung hăng tát vào mặt Triệu Lệ, khiến sắc mặt mụ xoát một cái xệ xuống, giả vờ không nổi nữa bà dứt khoát thu hồi nụ cười giả nhân giả nghĩa, cười khẽ một tiếng, nói: “Bọn tao tới tìm mày làm gì, mày nói thử xem?”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, nghiêng đầu, rất nghi hoặc nói: “Sao tôi biết ông bà tới tìm tôi làm gì chứ?” Nói xong, cậu sờ cằm mình, lời mang chế giễu, “Để tôi nghĩ xem, có phải là vì vụ cây ăn quả của ông bà lỗ vốn, tính tới đây xin tiền tôi, đúng không?”

Đường Quốc Hoa nhìn thẳng nhóc ba năm không gặp đã cay nghiệt hơn xưa, tròn tròn mắt, rống: “Có thằng con nào nói chuyện với cha mẹ mình như vậy không?”

Nghe được câu hỏi đương nhiên này của Đường Quốc Hoa, Đường Học Cẩn bật cười, “Ha ha, đây là điều buồn cười nhất tôi từng được nghe đấy.”

“Ông bà lúc nào coi tôi là con mình?” Đường Học Cẩn nói xong, lại cười, “A, không đúng, tôi vốn không phải con ông bà, con ông bà Đường Học Quân còn ở trong làng kia, tôi không có cái phúc ấy, thế nên chớ nói bừa.”

Mấy lời đơn giản của Đường Học Cẩn khiến Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ thẹn quá hoá giận, mụ lập tức dốc sức rống lên: “Cái thằng mất dạy này, cho mày ăn học là để mày học cách mất dạy với trưởng bối đó hả?”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, nhàn nhạt đáp, “Vậy phải xem là ai, nếu là chú Lưu và thím Trương, tôi tự nhiên có lễ phép, nhưng gặp hai ông bà, tôi cảm thấy không cần.”

Trận tranh chấp này của ba người đã hấp dẫn không ít ánh mắt, một số khách quen của Đường Học Cẩn lo lắng hỏi cậu một hai câu, Đường Học Cẩn cảm ơn từng người rồi từ chối sự giúp đỡ của đối phương.

Đường Quốc Hoa thấy mọi người chỉ trở bọn họ, ánh mắt ác lên: “Nhìn cái gì mà nhìn, ông đây là cha nó.”

Triệu Lệ nhìn mọi người xung quanh, trong lòng đã có kế, vành mắt ửng đỏ, xoát một cái ngă ra đất om sòm, “Chết cho rồi chết cho rồi, nuôi ra thằng con vô ơn, không nhận cha mẹ nó. Sao mạng tôi khổ vậy giờ, năm đó tao tay c*t tay đ*i nuôi mày lớn, bây giờ mày lại đối xử với mẹ mày như thế, mày rốt cuộc có còn là con người không...”

Đường Học Cẩn cười lạnh nhìn Triệu Lệ ngồi trên đất giả vờ đáng thương, mà mình thì vẫn đứng đó, mặc cho mọi người chỉ trích, lại không hề phản bác, thần sắc nhàn nhạt, như không bị ảnh hưởng gì.

Chờ đến khi Triệu Lệ khóc xong rồi, hùng hổ nói một đồng lời đủ để người nghe hiểu lầm, Đường Học Cẩn mới nâng mắt, chậm rãi mở miệng, “Ban đầu, là ai bắt tôi nghỉ học cấp hai? Là ai rõ ràng biết Đường Học Quân đập vỡ đầu tôi trái lại còn đổ trách nhiệm lên người tôi? Là ai ba mặt một lời nói cho tôi biết, tôi không phải con ông bà, bắt quá là một thằng nhóc đáng thương ông bà nhặt về nhà?”

Đường Học Cẩn lắc đầu, tiếp tục nói: “Ba năm qua ông bà chưa từng xuất hiện trước mặt tôi, tiền học phí tiền sinh hoạt của tôi là tôi tự kiếm, ông bà có mặt mũi gì giờ tới chỉ trích tôi?”

Tiếng chỉ trích chậm rãi giảm bớt, mọi người ồ lên, ánh mắt nhìn Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ trong khoảng khắc hóa thành chán ghét, có mấy bác trai bác gái yêu thích Đường Học Cẩn còn phun nước miếng vào mặt hai người họ, ghê tởm nói: “Hai kẻ ghê tởm này, lại dám đối xử thế với ông chủ nhỏ.”

Sau đó bọn họ như là đột nhiên nghĩ thông gì, trợn to mắt, hai tay chống nạnh, “Hai kẻ này chẳng lẽ là biết ông chủ nhỏ mở tiệm ở đây nên tới đòi tiền à?”

Lời này vừa nghe, mọi người sôi nổi thấy có lý, thế là ánh mắt nhìn bọn họ càng thêm hèn hạ, quả thật chẳng khác gì nhìn súc vật.

Đường Học Cẩn từ trên nhìn xuống, không có xúc cảm, thần sắc nhạt nhẽo, “Ông bà đừng có nằm mơ, ông bà vì lòng tham mà làm ăn lỗ vốn cũng đừng tìm tôi, tôi không có tiền.”

Đường Quốc Hoa nhìn thấy mục đích của mình bị lộ, dứt khoát không che giấu cũng không quan tâm mặt mũi nữa, “Đường Học Cẩn, tao và A Lệ tốt xấu nuôi mày mười ba năm, nếu mày đã biết mình không có bất cứ quan hệ huyết thống gì với bọn tao, vậy trả lại tiền mười ba năm bọn tao nuôi dưỡng mày, bọn tao sẽ không xuất hiện trước mặt mày nữa, mày đừng quên, trên bản hộ khẩu, mày vẫn là con tao.”

Nói tới nói lui vẫn là đòi tiền, đáng tiếc Đường Học Cẩn đời này đã hạ quyết tâm sẽ không cho hai kẻ này một đồng nào nữa. Lại nói cái tiền nuôi dưỡng buồn cười ấy, từ khi cậu hiểu chuyện, việc nhà toàn bộ do cậu quán xuyến, bọn họ động một tí là đánh chửi, gia đình như vậy, chẳng lẽ không phải là tai nạn với cậu sao?

Huống hồ, cái gọi là tiền nuôi dưỡng, cậu đã dùng mạng của mình trả lại rồi... Cậu đã chết một lần rồi, chẳng lẽ còn ngại không đủ?

Nghĩ đến đây, hận ý Đường Học Cẩn giấu trong lòng lại dâng lên, vừa định mở miệng, đã nghe được một âm thanh rét lạnh cướp trước, “Hai kẻ này chính là đôi vợ chồng ghê tởm tổn thương Tiểu Cẩn à?”

Kinh ngạc quay đầu, Đường Học Cẩn thấy Lục Quân Thần lướt qua mọi người đi thẳng tới bên cậu, nhìn cậu ôn nhu cười.

Chớp mắt, Đường Học Cẩn hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lục Quân Thần sờ mái tóc mềm mại của cậu, ôn hòa nói: “Hôm nay rảnh, nên tới thăm em.”

Rồi đá mắt nhìn Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, tầm mắt ôn nhu bị thu lại, biến thành sắc bén vô cùng: “Hai người còn tới đây làm gì?”

Đường Quốc Hoa bắt mắt nhìn người trước mặt không biết lý do vì sao xuất hiện còn chất vấn bọn họ, mày nhăn lại, ánh mắt hung ác, “Mày là thằng nào, chuyện này can gì tới mày!?”

Lục Quân Thần tính nói gì, bắt quá bị Đường Học Cẩn kéo áo lại, anh nghiêng đầu nhìn cậu bé đứng bên cạnh, chỉ thấy đối phương nhẹ nhàng lắc đầu, sững sờ một hồi, anh lui ra sau một bước, nuốt xuống lời tính nói.

Đường Học Cẩn bị cái vẻ đương nhiên của Đường Quốc Hoa chọc cho tức cười, nhìn vào mắt Triệu Lệ, giọng cậu bình thản hỏi “Ông bà cảm thấy, mười ba năm nuôi dưỡng này, tôi nên trả lại tiền cho ông bà phải không?”

“Đương nhiên, bọn tao vốn không có nghĩa vụ nuôi mày.” Triệu Lệ và Đường Quốc Hoa gật đầu, mục đích của bọn họ vốn là vậy, “Huống hồ, cha mày, cũng không phải người tốt gì.”

Triệu Lệ lại định dùng ngôn ngữ bao hàm ác ý lớn nhất ghê tởm Đường Học Cẩn, đáng tiếc mụ chưa kịp mở lời, đã bị đánh gãy, lần này đánh gãy mụ, là Trương Vân nghe tin chạy tới.

“Triệu Lệ, bà lại tính nói bậy bạ gì đó?” Trương Vân hai tay chống eo, đứng trước mặt Đường Học Cẩn như gà mái bảo vệ đàn con, tròn mắt, vẻ mặt tức giận, “Chưa từng thấy ai mặt dày như hai người, hai người thật không phải là người mà, phi, nói hai người là người cũng là cất nhắc.”

Đón vẻ mặt hèn mọn của Trương Vân, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ há hốc mồm, nhưng không dám cãi lại gì, hai người họ là loại người bất nạt kẻ yếu, suy cho cùng, bọn họ sợ thân phận trưởng trấn của Lưu Minh Lượng.

Nhìn vẻ mặt xám xịt của cả hai, Trương Vân vội vã quay đầu kéo Đường Học Cẩn từ trên xuống dưới quan sát, hận không thể lột quần áo của cậu ra kiểm tra xem có bị thương không.

Đường Học Cẩn thấy Trương Vân khẩn trương mình như vậy, nhẹ giọng nói: “Thím à, cháu không sao, bọn họ không đánh cháu.”

“Hô.” Trương Vân thở dài một hơi, quay đầu, hung hăng trừng Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, “Hai người làm ăn thua lỗ còn dám vác mặt chạy tới đây giật tiền Tiểu Cẩn?”

Nói xong, bà ném ánh mắt lên người Đường Quốc Hoa, trào phúng nói: “Sao hử, ông có tiền nuôi gái ở ngoài lại không có tiền bù lỗ à?”

“Thật là buồn cười, hai người muốn tiền đến điên rồi phải không? Một đứa bé vị thành niên như Tiểu Cẩn, lấy đâu ra cái gọi là tiền nuôi dưỡng chó má trả cho hai người! Cho dù là quây tới cục cảnh sát, đạo lý phỏng chừng cũng là đứng về phía Tiểu Cẩn.” Trương Vân không hề nề tình ở trước mặt mọi người trực tiếp vạch trần bộ mặt thật của hai kẻ này.

Tuy rằng mọi người trước đã biết hai kẻ này chẳng tốt lành gì, nhưng thật không ngờ lại có chuyện như vậy, lúc này, ánh mắt nhìn Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, xuy xuy xuy... Phỏng chừng đời này gặp bọn họ đều định đi đường vòng.

36. Chương 36: Quyết Định

Bất quá mọi người hoàn toàn đánh giá thấp sự trơ trẽn của Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, giờ khắc này bọn họ đã cần tiền đến mức điên cuồng, hai người căn bản không quan tâm chỉ trích của xung quanh.

Triệu Lệ thấy Trương Vân xuất hiện, không dám ngồi ăn vạ dưới đất nữa, biết làm vậy cũng vô dụng, mụ bèn bám cánh tay Đường Quốc Hoa đứng dậy, cúi đầu vỗ lớp bụi trên người, “Bọn tôi đã hỏi thăm rõ rồi, nó có thể tự mở một tiệm cơm, sao không thể có một vạn tám nghìn đồng chứ?”

Trơ trẽn tởm lợm đến mức phát ói, Trương Vân nhìn Triệu Lệ, hận không thể cho mụ một bạt tai, bà vì mình và mụ từng là người cùng thôn, mà thấy mất mặt.

Đường Học Cẩn đứng sau lưng Trương Vân, nghe được lời Triệu Lệ, ánh mắt lạnh lùng, giọng lãnh tĩnh trả lời: “Không, tiệm cơm này không phải của tôi.”

“Con mẹ nó mày còn định che giấu à, vừa rồi đã có người gọi mày là ông chủ nhỏ.” Dù sao đã bắt cần, Triệu Lệ hoàn toàn bại lộ bản tính, vẻ mặt đanh đá vô văn hóa, ngón tay mụ chỉ vào vài người, ánh mắt lấp đầy đắc ý.

Vài người bị điểm danh ấy, đều lui ra sau một bước, lòng oán hận mụ kéo mình xuống nước.

“Tôi mới mười sáu tuổi, vừa thi vào lớp 10 xong.” Đường Học Cẩn nhìn Triệu Lệ, lạnh nhạt nói: “Bà cảm thấy ba năm trước tôi có tiền mở tiệm à.”

Đầu óc Trương Vân xoay một vòng đã biết Đường Học Cẩn tính làm gì, bà vỗ ngực, trầm nghĩ, may mắn hợp đồng ký tên của chồng bà, nếu không lúc này nhất định hổ chết.

Vừa nghĩ vậy, Trương Vân cũng cười, lời mang chế giễu, “Hai người cũng không biết dùng cái đầu để suy nghĩ, học phí nhập học và tiền sinh hoạt của Tiểu Cẩn đều là thằng bé tự kiếm, năm đó tiền lương làm việc hai tháng cộng lại cũng chỉ có sáu bảy trăm, hưởng hồ lý tuổi của Tiểu Cẩn, sao ký hợp đồng được chứ.”

Nói tới đây, phía sau không cần nói tiếp nữa, dựa theo nguồn tin tức của Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, bọn họ không cách nào biết được Đường Học Cẩn ban đầu dựa vào bán lác tay kiếm không ít, rồi có Lưu Minh Lượng giúp đỡ, cuối cùng mới mở được tiệm cơm.

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ biến sắc, suy nghĩ vốn đã chắc chắn trong lòng cũng dần lung lay... Bọn họ

đường như cũng phát hiện, Đường Học Cẩn sao có thể ở năm mười ba tuổi đã có tiền mở một tiệm cơm?

Bốn cột nhìn sắc mặt hai người thay đổi, Trương Vân có ý xấu lại đổ thêm dầu vào, “Nói thật nhé, tôi và Minh Lượng rất thích Tiểu Cẩn, lại thêm thương tiếc nó, mới giao tiệm cho thằng bé này quản lý, sự thật chứng minh, Tiểu Cẩn xác thực không làm chúng tôi thất vọng.”

Oanh ——

Quả thật là sét đánh ngang tai!

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ vì mười mấy nghìn đồng sắp tới tay, khi tới cực kỳ nhảy nhót, bọn họ không thể nào ngờ được, tiệm cơm này thì ra không phải là của Đường Học Cẩn mà là của Lưu Minh Lượng.

Lưu Minh Lượng là ai?

Đó là đương nhiệm trưởng trấn.

Hai người xoát một cái hoàn toàn không còn khí thế vừa rồi, không có lợi thế, nếu giờ bọn họ còn tiếp tục buộc Đường Học Cẩn trả tiền nuôi dưỡng, vậy phòng chừng đừng mơ lết về thôn, những người ở đây mỗi người một ngụm nước bọt đã có thể trực tiếp đuổi chết bọn họ.

Thất vọng cực điểm Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ hung hăng trừng Đường Học Cẩn, nói: “Nếu giờ mày không có tiền, bọn tao cũng không ép mày trả ngay, bất quá mày phải viết giấy nợ, chờ đến khi có tiền cả lời lẫn vốn trả cho bọn tao một trăm nghìn đồng.”

Đường Học Cẩn ghê tởm nhìn vợ chồng này, chỉ cảm thấy từng cơn buồn nôn nhợn lên nhợn xuống, vì mười ba năm mình từng bị bọn họ nuôi nấng.

Trương Vân vừa nghe hai kẻ này chém giá, trợn tròn mắt trực tiếp rống, “Một trăm nghìn! Hai người sao không đi cướp, cho vay nặng lãi cũng không như vậy nữa là!”

Đường Quốc Hoa ưỡn ngực, ỷ vào ưu thế của đàn ông, hung ác trợn mắt trừng lại, “Đó là nó nợ bọn tôi, bọn tôi kiếm chút tiền lời thì sao hử, huống hồ A Cẩn cũng không thể có số tiền ấy ngay được, chờ nó có tiền, đã không biết kéo bao nhiêu năm rồi, đây là bọn tôi nên có.”

Đường Học Cẩn cười lạnh, tiền nuôi dưỡng, a, bọn họ muốn tiền nuôi dưỡng cậu cho là được, cậu đã bị hai kẻ này ghê tởm đủ rồi, không có hứng thú tranh luận tiếp nữa.

Cậu xoay người vào tiệm, không bao lâu sau lại đi ra, cầm trong tay một tờ giấy trực tiếp ném vào mặt Đường Quốc Hoa, “Cầm, đây là giấy nợ, hiện tại ông bà cút ngay khỏi đây, tôi không muốn gặp ông bà nữa!”

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ cầm giấy nợ, cúi đầu nhìn, phát hiện phía trên chỉ viết mười ba nghìn, không thoả mãn, thì thầm, “Đây là ý gì, tao nói, mày hiện tại không trả, kéo dài đến sau thì phải trả một trăm nghìn, giấy nợ này chỉ viết mười ba nghìn.”

Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn, đau lòng không thôi, lúc này lại nghe hai kẻ lòng tham này muốn tiếp tục ghê tởm người, anh chỉ cảm thấy nếu như mình còn không đứng ra, vậy * rất không phải đàn ông.

Lập tức, khí thế tung lên, cả người như trở thành một người khác, ánh mắt rét lạnh, khi nhìn người, đã có một thứ cảm giác áp bách sinh ra đã có.

“Tôi khuyên ông bà hiện tại cầm tờ giấy nợ này rồi rút đi, mà còn tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Cẩn nữa, nếu không, tôi sẽ khiến ông bà chẳng lấy được một xu nào đấy!”

Khóe miệng Lục Quân Thần kéo cao, bắt quá ánh mắt anh lại hoàn toàn tương phản với vẻ mặt, nó có thể so với thời tiết ở Nam Bắc cực. Anh đứng đó, cao cao tại thượng, khí chất rõ ràng khác với mọi người, làn điệu thông thả, ngôn ngữ cũng không hề dao động, nhưng chính là vậy lại khiến Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ run mình.

Bọn họ rõ ràng là bị dọa, kỳ thực không biết thế nào, Lục Quân Thần chỉ nói một câu đơn giản, bọn họ theo bản năng đã không dám phản bác.

Hai người nhìn nhau, lại nhìn Đường Học Cẩn lần này hiển nhiên là được bảo vệ, trong lòng tuy bất mãn, nhưng cũng không chỗ phát tiết, hết cách rồi, bọn họ cảm thấy thanh niên này, tuyệt đối nói được làm được.

Hùng hổ xoay người bỏ đi, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ trầm nghĩ, chờ thanh niên này đi rồi, bọn họ tới nữa là được.

Thấy hai kẻ ghê tởm ấy đi rồi, Lục Quân Thần nghiêng đầu nhìn Đường Học Cẩn đứng cạnh mình, cười khẽ nói: “Chúng ta vào thôi.”

Đường Học Cẩn gật đầu, theo Lục Quân Thần vào tiệm cơm, dòng người vây xem bên ngoài thấy vậy, sôi nổi rời đi, bọn họ không phải loại người chỉ biết xem kịch vui, ông chủ nhỏ gặp phải chuyện này hẳn rất khó chịu, bọn họ cũng không ở đây chứng mắt người ta nữa.

Giờ vẫn còn sớm, chưa tới giờ cơm trưa, Đường Học Cẩn hôm nay bị Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ quấy rối, không có tâm tình mở tiệm nữa, cậu nhớ tới lời đề nghị của Lưu Minh Lượng, không tự giác thốt lên.

“Thím, cháu nghe lời chú Lưu, trường cấp ba sẽ lên thành phố G học.”

Nói xong, Đường Học Cẩn lại nghiêng đầu, lông mày nhíu chặt không buông ra, “Nhưng hộ khẩu của cháu còn treo trong tay bọn họ, không có hộ khẩu, cháu không thể làm thủ tục.”

Trương Vân gõ Đường Học Cẩn, ôn hòa nói: “Cháu là coi thường thím và chú Lưu à? Mấy chuyện cởn con này, giao cho chú thím là được, cháu cứ yên tâm đi đi.”

Đường Học Cẩn nhìn Trương Vân, ủy khuất vừa rồi gặp được đột nhiên dâng trào, cậu trối tính trẻ con dựa vào lòng đối phương, nói giọng buồn bực: “Thím, cảm ơn thím.”

Vỗ tấm lưng đứa bé dựa vào lòng mình, ánh mắt Trương Vân ôn nhu, “Ngốc ạ, cháu không phải luôn gọi thím một tiếng này sao? Vậy chúng ta là người một nhà, đã là người một nhà, còn nói gì cảm ơn chứ.”

Dựa một hồi, Đường Học Cẩn rời khỏi lòng Trương Vân, cậu có chút xấu hổ, gò má ửng lên.

Lục Quân Thần ngồi bên cạnh nhìn, chỉ thấy ầm ập, nhưng lòng anh vẫn vì quyết định của Đường Học Cẩn mà vui vẻ, anh cảm thấy đây xem như là tác dụng duy nhất của đôi vợ chồng đáng ghét kia, bất quá nó quá nhỏ, thế nên anh vẫn sẽ không tha cho bọn họ.

Ánh mắt híp lại, Lục Quân Thần như lơ đãng hỏi: “Em đã quyết định rồi à?”

Không muốn gặp lại hai người kia nữa, Đường Học Cẩn gật đầu, “Dạ, em quyết định.”

Thầm làm thủ thế yes trong lòng, Lục Quân Thần tuy rằng mừng như điên, nhưng vẻ mặt vẫn không biểu lộ gì, ôn hòa cười, bày ra cái vẻ, anh đã biết rồi.

Trái lại vành mắt Trương Vân đỏ, bà kéo tay Đường Học Cẩn, có chút luyến tiếc, “Tiểu Cẩn à, đáng tiếc, thành phố G và ở đây cách xa quá, sau này thím không thể thường gặp cháu rồi.”

Đối với Trương Vân, Đường Học Cẩn ôm đầy cảm kích, cậu nhìn vành mắt đỏ của đối phương, xúc cảm cũng lây nhiễm, lại vẫn cố cười an ủi: “Thím, cháu sẽ về thăm thím và chú Lưu, cháu sẽ nhớ chú thím.”

Trương Vân vỗ bàn tay bị mình nắm chặt, gật đầu, “Ừ, lên thành phố rồi phải nhớ chăm sóc bản thân đấy.”

“Dạ cháu biết, thím, cháu đã mười sáu tuổi, là người lớn rồi.”

Trương Vân nhéo má Đường Học Cẩn, “Ở trong mắt thím, cháu vĩnh viễn là cậu bé nhu thuận hiểu chuyện ngày nào.” Nói xong, bà nhìn tiệm cơm một hồi, hỏi: “Tiểu Cẩn, cháu đi rồi, tiệm cơm này tính sao đây?”

Tiệm cơm là tâm huyết của Đường Học Cẩn, ba năm qua Trương Vân đã nhìn rõ, nhưng lên thành phố G rồi cậu khẳng định không thể quản lý nơi này nữa, nhìn từng góc tiệm quen thuộc, bà chỉ có thể đáng tiếc thở dài.

“Hợp đồng sắp tới kỳ rồi, chờ đến khi đó, cháu sẽ ngưng.” Đường Học Cẩn tạm dừng một hồi, nhàn nhạt

nói.

Trương Vân muốn nói gì, bất quá bà chưa kịp mở miệng, đã nghe có người cướp trước mình, quay đầu, bà thấy cô bé thận trọng ba năm trước giờ đã lột xác thành một người làm ăn hợp cách.

“Tiêu Đồng, chị nói gì vậy?”

Tiêu Đồng nhìn Đường Học Cẩn, chậm rãi đi tới, “Ông chủ nhỏ, chị biết em sắp lên thành phố học, tiệm cơm này không thể mở tiếp được nữa, nên, chị tính xin em, để chị mở nó được không?” Cô nhìn vào mắt Đường Học Cẩn, từng chữ từng câu nói rõ.

Đường Học Cẩn chớp mắt, nhìn Tiêu Đồng, nửa ngày, hỏi: “Tiêu Đồng, chị nghĩ rõ rồi chứ? Chị tính mở tiếp thật à?”

“Ừ, chị biết có lẽ mình có chút không biết tự lượng sức, nhưng chị không nỡ đóng tiệm cơm, mà còn, chị muốn thử.” Nói đến đây, Tiêu Đồng lộ ra vẻ khẩn trương, cô mím môi, “Chị nghĩ, có lẽ chị có thể thành công, chị muốn chứng minh cho cha mẹ thấy, con gái cũng không phải không có năng lực.”

“Vậy à.” Đường Học Cẩn gật đầu, “Vậy chị làm đi, tiền thuê em trả còn hai tháng sẽ tới kỳ, nếu chị muốn mở tiếp, em sẽ giúp chị liên hệ chủ nhà, chị ký hợp đồng tiếp với bọn họ là được.”

Tiêu Đồng nghe được Đường Học Cẩn đồng ý, mắt không thể không chế lóe lên.

Cúi mình với Đường Học Cẩn, Tiêu Đồng cảm kích nói: “Cảm ơn em.”

Xua tay, Đường Học Cẩn lắc đầu, “Chị không cần cảm ơn em, nếu chị muốn mở tiếp, sau này em không còn là ông chủ của chị nữa, tiệm này sẽ là của chị.” Nói đến đây, cậu nghiêng đầu nghĩ một lát, nói tiếp: “Bắt đầu từ ngày mai em sẽ không tới đây nữa, tiệm giao cho chị, em chúc chị thành công.”

Trương Vân vừa nghe, hỏi: “Không phải còn hai tháng nữa à?”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, lắc đầu, giải thích: “Thím, hai người kia tuy hôm nay đi rồi, nhưng khẳng định sẽ còn quay lại, cháu không muốn gặp bọn họ, Tiêu Đồng nhận cái tiệm này cũng tốt, vậy cháu không cần lo hai tháng này có khả năng bị bọn họ chặn đường.”

Lục Quân Thần thấy Đường Học Cẩn đã quyết định rồi, bèn hỏi: “Vậy hai tháng này Tiêu Cẩn định làm gì?”

“Em tính lên thành phố G dạo một vòng.” Đường Học Cẩn tính tới đó làm quen hoàn cảnh, rồi tới sở giao dịch bất động sản mua cho mình một căn nhà, lúc này giá nhà chưa cao, là lúc tốt nhất để mua, tiền của cậu nếu chỉ trả trước tiền đặt cọc vẫn có thể đủ.

“Vậy đi với anh đi?” Lục Quân Thần nghe được lời Đường Học Cẩn, nháy mắt cảm thấy cả người bay lên, tâm hoa nộ phóng, kéo theo hơi thở xung quanh cũng khác hẳn, “Nhà anh ở ngay thành phố G, em có thể ở đó.”

Đường Học Quân theo tiềm thức cự tuyệt, “Vậy không ổn lắm đâu, em ở khách sạn là được.”

Lục Quân Thần trầm nghĩ, đâu mà được, để bà xã của mình ở ngoài đường, chẳng ra gì cả.

“Tiểu Cẩn, em không xem anh là bạn à?” Lục Quân Thần có chút ai oán nhìn Đường Học Cẩn, vẻ mặt không hề tương xứng với bề ngoài ôn nhu như quý công tử.

“Không phải, thế nhưng...” Đường Học Cẩn há miệng, cảm thấy có chút quái dị, rồi lại không thể nói rõ ở đâu quái dị, nửa ngày cũng không đưa ra được lý do.

Trương Vân nhìn Lục Quân Thần, lại nhìn Đường Học Cẩn, cười nói: “Tiểu Cẩn, nếu Tiểu Lục đã mời, cháu cứ đi đi, có người quen chăm sóc, thím và chú Lưu cũng yên tâm hơn.”

“...” Hình như không có lý do gì cự tuyệt.

“Dạ vâng ạ.” Đường Học Cẩn thỏa hiệp.

37. Chương 37: Nhà Của Lục Quân Thần

Ngày thứ hai, Đường Học Cẩn trước đi tạm biệt Vạn Bác, tuy rằng không nỡ, nhưng cậu tin, duyên phận của bọn họ vẫn chưa dừng ở đây.

Vừa nghe tin nghỉ hè này Đường Học Cẩn sẽ trực tiếp lên thành phố G, Vạn Bác quả thật trợn mắt há hốc mồm không thể tin được. Hồi hồn rồi, cậu kéo chặt tay Đường Học Cẩn, vẻ mặt luyến tiếc, “Phải đi nhanh như vậy à? Vậy nghỉ hè này tôi chẳng phải không thể tìm cậu chơi.”

Đường Học Cẩn nhìn khuôn mặt nhăn nhú của Vạn Bác, vỗ đầu cậu như chiều có một đứa bé, “Ừ, tôi phải lên thành phố G làm quen, hưởng hồ, nếu tôi ở đây, mấy tên ghê tởm người ấy sẽ tiếp tục xuất hiện, tôi không muốn gặp bọn họ.”

Vạn Bác hôm qua không ở tiệm, nên không biết Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ đã tới quây, lúc này nghe Đường Học Cẩn nói vậy, cậu nghi hoặc, “Mấy tên ấy? Có chuyện gì vậy?”

“Cha mẹ nuôi của tôi hôm qua tới tìm tôi.” Đường Học Cẩn nhắc tới hai người họ đã ghê tởm, không muốn nói gì thêm, đơn giản kể lại nguyên nhân, “Bọn họ đòi tiền, tôi không cho, bọn họ sẽ không để yên đâu.”

Vạn Bác trợn tròn mắt, mắng: “M* kiếp, đây là người à, sao ghê tởm vậy.” Mắng xong, cậu lại chớp mắt nhìn Đường Học Cẩn, có chút ai oán, “Vậy cậu chuẩn bị lúc nào lên thành phố G?”

“Sau khi có thành tích thi vào lớp 10.” Đường Học Cẩn cười nói.

“Vậy chẳng phải chỉ còn mấy ngày?” Vạn Bác khoa trương gãi đầu, khiến cho đầu mình chẳng khác gì ổ gà, cậu nóng nảy đi tới đi lui, “Điều tại hai con đen rùa rút đầu ấy, nếu không sao cậu lại đi nhanh như vậy. A a a, nếu để tôi gặp bọn họ, tôi nhất định phải để bọn họ nếm thử mùi vị của quả đấm này, để bọn họ biết, khi để anh em của tôi là phải trả giá!”

Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác, trong lòng không khỏi cảm động, đời này cậu thấy mình rất may mắn, có Lưu Minh Lượng và Trương Vân như cha mẹ quan tâm, có Tư Vân ở thời gian đầu giúp đỡ, có Vạn Bác xem cậu là bạn bè thường bảo vệ cậu sau lưng, có Lục Quân Thần thưởng thức cậu.

“Cảm ơn cậu.” Đường Học Cẩn cong môi, cười rất xinh đẹp, cậu thông thả nói rằng: “Bọn họ sẽ bị báo ứng, tuy rằng không phải hiện tại.”

Vạn Bác nhìn chằm chằm Đường Học Cẩn, như là muốn nhớ kỹ cậu, “Đường Học Cẩn, tôi không nỡ xa cậu.” Tuy rằng con trai không nên mít ướt, nhưng cậu xác thực rất không nỡ, người ngồi trước mặt cậu, là người cậu mất ba năm thời gian thì phải đuổi theo và vượt qua, mà còn, cũng là bạn bè và anh em tốt nhất của cậu.

“Nếu không nỡ, vậy tới thành phố G học đi.” Đường Học Cẩn biết, thành tích của Vạn Bác không kém, muốn lên thành phố G học hoàn toàn có thể.

Vạn Bác vừa nghe, mắt sáng rực, “Di, sao tôi không nghĩ tới chứ, a a a, tôi lập tức đi nói cho tía, tôi cũng muốn lên thành phố G học.” Nói xong, hấp tấp tính chạy lên lầu tìm Vạn Thế Tam.

“Cậu gấp như vậy làm chi.” Kéo Vạn Bác lại, Đường Học Cẩn cười nói: “Bác ấy hiện tại phỏng chừng đang bận mà.”

“Khụ khụ, vui quá thôi.” Vạn Bác ngượng ngập cười, gãi đầu, hắc hắc hắc không ngừng, thoát nhìn rất hưng phấn và kích động.

Đường Học Cẩn lắc đầu, ba năm qua, cái tên đứng trước mặt cậu vẫn không hề thay đổi, hấp tấp thẳng thắn.

Bất quá cũng nhờ cái tính ấy, nhân duyên của Vạn Bác mới tốt đến không ngờ, Đường Học Cẩn kỳ thực rất bội phục Vạn Bác, cậu xưa nay chưa từng thấy ai có nhân duyên tốt như vậy, có lẽ ông Trời kỳ thực cũng rất thích tên nhóc sáng sủa đứng trước mặt cậu đi.

Sau, Đường Học Cẩn lại hàn huyên một hồi với Vạn Bác, đến tầm bữa trưa, cậu tạm biệt rồi rời đi, Lưu

Minh Lượng và Trương Vân còn ở nhà chờ cậu về ăn cơm.

Lúc sắp đi, Vạn Bác kéo cậu cần nhằn cần dặn rất nhiều, Đường Học Cẩn nghe mà muốn cười, nhưng trong lòng lại chảy qua một dòng nước ấm, cảm giác ấy ấm áp đến trái tim, bức tường ngăn cách ẩn sâu sớm đã ầm ầm sập, cậu bắt đầu chậm rãi tin tưởng, cuộc sống của mình sẽ tốt hơn.

...

Giữa tháng bảy, thành tích thi lớp 10 ra, Đường Học Cẩn đương nhiên lấy số điểm cao nhất nhận được hạng đầu của cả trấn thậm chí cả huyện, thành tích của cậu chỉ thiếu mười mấy điểm là điểm tuyệt đối, vừa thấy số điểm này, hiệu trưởng trung học số cười toe toét, cả khuôn mặt sắp thành hoa cúc nở rộ.

Điểm thi vào lớp 10 của Đường Học Cẩn sáng lập lịch sử mới, trung học của trấn thậm chí là huyện chưa từng có ai có thể đạt được điểm số này, trong mắt mọi người, nó quả thật là kỳ tích.

Đường Học Cẩn tự nhiên mà vậy nổi tiếng, hầu như ai ai cũng từ đáy lòng ca ngợi thiếu niên này, trung học số một ở trấn vì thế mà thưởng cho cậu học bổng một nghìn đồng, tuy rằng số tiền này đối với Đường Học Cẩn hiện tại không tính nhiều, nhưng cậu rất vui vẻ nhận lấy, vì đây là sự tán thành và chứng minh dành cho cậu.

Ngày nhận được thành tích, Đường Học Cẩn mang theo mấy món đồ ít ỏi của mình rời khỏi nhà Lưu Minh Lượng, ngồi lên xe Lục Quân Thần tới thành phố G.

Thành tích của cậu đã đạt được thậm chí vượt qua điểm đậu của trung học tốt nhất thành phố G, khi đưa phiếu điểm cho cậu, Đường Vạn có nói, đã có trường gọi điện tới đây hy vọng nhận cậu.

—— “Em nhớ cố gắng, em sẽ là học sinh cô tự hào nhất trong suốt cuộc đời giáo dục của mình.”

Nghiêng đầu, Đường Học Cẩn nhìn phong cảnh nhanh chóng vụt qua bên ngoài, nhớ tới lời Đường Vạn nói với mình, trong lòng ấm áp.

Lục Quân Thần vừa lái xe vừa thỉnh thoảng bớt thời giờ nhìn Đường Học Cẩn, lúc này thấy cậu bé đột nhiên bật cười, bèn hiếu kỳ hỏi: “Nghĩ tới chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

“Dạ?” Đột nhiên nghe Lục Quân Thần hỏi, Đường Học Cẩn sững sờ một lát, chưa kịp phản ứng, rồi chớp mắt, “Không có gì ạ.”

Lục Quân Thần cười, “Đúng rồi, anh vẫn chưa chúc mừng em đạt được thành tích tốt như vậy.” Nghiêng đầu, anh lại bổ sung một câu: “Chờ về nhà rồi anh bổ sung quà cho em nhé.”

“...” Đường Học Cẩn ghen lời, Lục Quân Thần làm vậy cứ như là cậu muốn quà lắm ấy.

“Sao không nói gì, sợ à? A, kỳ thực không cần sợ, thành phố G cũng vậy thôi, dù sao anh sẽ ở cạnh em.” Câu cuối cùng, Lục Quân Thần nói rất đúng đắn, ánh mắt anh trộm liếc phản ứng của Đường Học Cẩn, lại phát hiện đối phương khiến mình có chút thất vọng.

Đường Học Cẩn thần sắc nhàn nhạt, không có phản ứng gì với lời anh vừa nói, làm ơn đi, câu phía sau, có thể xem như nửa câu tỏ tình được không.

Một tay chống cằm, Đường Học Cẩn nhìn cảnh sắc phía trước, suy nghĩ một hồi, nói: “Em không sợ, chỉ là cảm thấy bên cạnh đột nhiên không có chú Lưu thím và Vạn Bác, có chút không thói quen mà thôi.”

“Không phải có anh sao?” Lục Quân Thần nói vậy.

Đường Học Cẩn lắc đầu, “Khác ạ.”

Lục Quân Thần nghe được lời này, mím môi, không nói gì thêm. Trong lòng anh kỳ thực có chút phiền muộn, hai năm qua, anh chậm rãi, từng bước, khó khăn lắm cuối cùng mới bước vào lòng Đường Học Cẩn, nhưng, anh phát hiện, nó cách vị trí anh muốn, vẫn rất xa.

Nhìn Đường Học Cẩn nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, Lục Quân Thần thở dài, anh cảm thấy mình còn cần rất nhiều thời gian, bàn tay nắm tay lái siết chặt, ánh mắt anh khôi phục bình tĩnh.

—— có lâu hơn nữa, anh cũng đợi được.

Sau, là hành trình im lặng, từ trấn đến thành phố G lái xe đại khái cần chừng ba tiếng rưỡi, Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn nhắm mắt lại gật gù, nhẹ nhàng bật cười.

Đỗ xe ở ven đường, Lục Quân Thần nghiêng người bật ghế ngồi xuống, chỉnh nó thành tư thế nằm, Đường Học Cẩn hình như cũng thấy thoải mái, khóe miệng cong lên. Cậu lật người, đưa lưng về phía Lục Quân Thần rụt mình lại như con tôm, một tay siết chặt đặt bên mép, ngủ rất ngọt ngào.

—— thường nói người có tư thế ngủ này, là người không có cảm giác an toàn.

Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn, ánh mắt ôn nhu thương tiếc có thể chết chìm người, anh duỗi tay, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, ôn hòa nói: “Ngủ ngon nhé, khi dậy, thành phố G đã tới rồi.”

...

Đường Học Cẩn vừa mở mắt, đã thấy Lục Quân Thần đang dùng ánh mắt ôn nhu nhìn mình, cậu ngẩn ra, đầu vẫn có chút mơ hồ, duỗi tay xoa mắt, mờ mịt nhìn căn phòng ngủ bố trí đơn giản in vào tầm mắt, “Đây là đâu?”

“Nhà anh.” Lục Quân Thần nói: “Anh thấy em ngủ say quá, nên không gọi em dậy.”

Tạm dừng, Lục Quân Thần lại nói: “Sao người em nhẹ vậy, ôm lên cũng không được mấy cân, sau này anh nhất định phải vỗ béo em, nếu không đi chung với em, người khác sẽ cho rằng anh ngược đãi em mất.”

Xốc chăn lên, Đường Học Cẩn ngồi dậy, nhìn Lục Quân Thần, “Đâu khoa trương như anh nói chứ.”

“Em thấy thế à.” Ôm cánh tay, Lục Quân Thần kéo tay Đường Học Cẩn, giơ lên trước mặt mình lắc lắc, “Em nhìn này, chỉ thừa lại xương, còn không đủ gầy sao.”

“Đâu có.” Nói xong,捏捏 chỗ có thịt nhất trên tay mình, chỉ cho Lục Quân Thần xem, “Nè, anh nhìn, có thịt mà.”

Lục Quân Thần làm như không thấy, “Em cũng chỉ có chỗ đó là thịt nhiều chút, ừ... còn có m-ô-n-g.”

Đường Học Cẩn bắt đắc dĩ nhìn Lục Quân Thần, thầm nói, đó là vì anh chưa gặp em ở đời trước, mà còn, câu cuối cùng ấy không phải đùa giỡn à? Bất quá ý tốt của đối phương, cậu cũng rõ, “Rồi rồi, sau này em nhất định ăn thêm nữa chén cơm được không?”

Lục Quân Thần nghe vậy thoả mãn gật đầu, “Vậy mới được.”

Nghiêng đầu nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, Đường Học Cẩn phát hiện đã là buổi chiều hai giờ hơn, cậu đã ngủ suốt bốn giờ. Vội vã bò dậy, Đường Học Cẩn có chút xấu hổ gỡ tóc mình, “Dẫn em đi gặp người nhà của anh đi, ngại quá, em vừa tới lại không chào hỏi bọn họ.”

Lục Quân Thần cười, duỗi tay sờ đầu cậu bé lùn hơn mình cả tấc, “Bọn họ không ở chung với anh.”

Lục Khải Nguyên vẫn luôn tọa trấn tổng công ty ở Cảng Thành, rất hiếm về thành phố G, công ty con của thành phố G ông sớm đã giao cho con trai, lại đón cha mình về Cảng Thành, nên có thể nói, ở thành phố G, chỉ có một mình Lục Quân Thần.

“Bất quá, anh trái lại muốn dẫn em đi tham quan nhà anh...” Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn, cười nói: “Căn nhà này là mấy năm trước xây, đã có tuổi rồi, bất quá hoàn cảnh ở đây rất tốt, anh tin em sẽ thích.”

“Dạ, ở đây rất tốt.” Đường Học Cẩn rất thích căn nhà này, khi ngắm, ánh mắt cậu lấp lánh.

“Em thích là tốt rồi.” Lục Quân Thần thấy Đường Học Cẩn thích, trong lòng thoả mãn, kéo theo giọng nói nhẹ nhàng hơn không ít, cái vẻ này, đâu như là vị cấp trên nghiêm cẩn mặt than trong công ty chứ.

“Ách...” Đường Học Cẩn cảm thấy, lời này nghe sao quỉ dị vậy... Rất áy muội đi, ừ, áy muội? Giữa hai người nam sao có thể có thứ ấy chứ, lắc đầu, Đường Học Cẩn đã bay suy nghĩ lộn xộn trong đầu.

Lục Quân Thần quan sát vẻ mặt Đường Học Cẩn, nhìn rõ xong, bất đắc dĩ kéo khóe miệng, xem ra, xác thực là không ổn rồi, cậu nhóc này căn bản không nghĩ tới điểm ấy.

38. Chương 38: Cổ Phiếu

Đường Học Cẩn nghỉ ngơi ở nhà Lục Quân Thần mấy ngày, đối phương cũng rút thời gian dẫn cậu dạo quanh thành phố G, đưa cậu tới khắp các trường cấp ba. Điều này làm Đường Học Cẩn khá xấu hổ, cậu biết Lục Quân Thần cũng bận, phải quản lý một công ty, nhất định không phải việc đơn giản.

Ngày này, giờ ăn sáng, khi Lục Quân Thần đưa ra ý định dẫn Đường Học Cẩn tới công viên chơi, đã bị cậu cự tuyệt.

Lục Quân Thần ngẩng đầu, buông đũa xuống, có chút phiền muộn, “Sao vậy, em không thích công viên à?” Bí thư không phải nói cho các cậu bé đều thích sao.

“Không phải.” Đường Học Cẩn xua tay, nhìn Lục Quân Thần nói: “Kỳ thực anh không cần chăm em thế, em có thể đi một mình, yên tâm, em đã mười sáu tuổi rồi.”

Lục Quân Thần không tán thành nói: “Anh đã hứa với Lưu Minh Lượng và dì Trương, phải chiều cổ em.”

“... Em có thể đi một mình thật mà, lẽ nào sau này em đi học, anh cũng tính theo em sao?” Đường Học Cẩn rất bất đắc dĩ, bên trong cậu cũng không phải một cậu nhóc mười sáu tuổi, bị xem là con nít quan tâm như vậy, tuy thấy rất vui, nhưng, cũng có chút áy ngại.

Bị câu hỏi của Đường Học Cẩn ép nghẹn, tạm dừng nửa ngày, Lục Quân Thần mới miễn cưỡng thỏa hiệp, “Vậy em phải về trước buổi trưa và buổi tối đấy.”

“Dạ.” Gật đầu, Đường Học Cẩn song song thở ra.

...

Đường Học Cẩn một mình đi trên đường, xung quanh là người và cảnh vật xa lạ, thành phố G làm tỉnh lì trình độ phồn hoa chênh lệch với trấn trên không chỉ một điểm.

Không thể nghi ngờ, làm bến cảng thông thương từ lâu đã mở, sự thời thượng của thành phố G cũng vượt mức quy định, kiến thiết cũng đã hoàn thiện, tuy rằng chưa có nhiều nhà cao tầng như đời sau, nhưng cũng

ẩn hiện quy mô.

Dòng người tới lui trên đường không chỉ có người Hoa Quốc da vàng, còn có một số người ngoại quốc da trắng mắt xanh và người ngoại quốc Á Châu cũng là da vàng tóc đen.

Bọn họ mặc quần áo hip-hop, dùng cái giọng Hoa Quốc ngượng nghịu, vừa đi vừa trò chuyện, vẻ mặt treo đầy ý cười, trong mắt như là chứa đựng sự hiếu kỳ với thành phố này.

Đường Học Cẩn lướt qua, nghe bọn họ đánh giá thành phố, không thể phủ nhận mà cười, ai nói về sau thành phố G vẫn sẽ vậy chứ? Bọn họ không biết, sự phồn hoa về sau của nó tuyệt đối không phải hiện tại có thể sánh bằng.

Nét mặt điểm lên vài phần ý cười, Đường Học Cẩn chậm rì rì lui tới, cậu vừa đi vừa quan sát mỗi góc của thành phố, ký ức đời trước bỗng nhiên hiện ra trong đầu, cậu biết, khu nào lúc nào sẽ xây siêu thị cỡ lớn, khu nào lúc nào sẽ biến thành khu biệt thự sa hoa.

Khi ngang qua một trung tâm giao dịch chứng khoán, Đường Học Cẩn dừng bước.

Cậu nhớ, chừng nửa tháng nữa, sẽ có một cổ phiếu đột nhiên như ngựa hoang thoát cương từ vùng xanh của thị trường chứng khoán tăng đỏ, từ điểm chót bay tới điểm đỉnh.

Mà quá trình này, vền vẹn tốn hao không đến nửa tháng, sau đó lại một lần nữa khiến người té rớt mất kính là, cổ phiếu trong vòng chưa tới một tuần lễ rớt về, thậm chí rớt còn thấp hơn trước đó...

Đời trước khi Đường Học Cẩn đọc sách tài chính có thấy được tên cổ phiếu này, riêng lưu tâm nghiên cứu hồi lâu, cậu thích nhìn những biểu đồ đường gập trên máy tính, nhìn chúng phập phồng như sóng, quả thật rất thích mắt.

Cậu biết, có bao nhiêu cổ dân sẽ nhờ cổ phiếu này kiếm đầy chậu, đảo mất thành nhà giàu mới nổi, cũng có bao nhiêu cổ dân lại vì cổ phiếu này, mà thành kẻ nghèo hàn, cuộc sống té xuống đáy cốc.

Bàn tay để bên đùi siết chặt, Đường Học Cẩn quay người, rời khỏi sở giao dịch, cậu hiện tại chưa thành niên, căn bản không mở tài khoản được.

Mím môi, Đường Học Cẩn nghĩ, có lẽ cậu nên tìm Lục Quân Thần giúp, dù sao, cơ hội như vậy rất ít có, nếu bỏ lỡ, nhất định rất đáng tiếc.

—— hướng hồ, cậu hiện tại cần tiền.

Nghĩ vậy, Đường Học Cẩn nhanh hơn bước chân, không có tâm tình dạo tiếp, cậu xoay người chạy tới chợ, mua một ít rau và thịt, rồi về nhà Lục Quân Thần, âm thầm sắp xếp câu từ.

Khi Lục Quân Thần về nhà, Đường Học Cẩn đã nấu xong cơm nước, nhìn bữa cơm nóng hằm hập trên bàn, anh bỗng nhiên có một ảo giác căn nhà này rất ấm áp. Khóe miệng gợn lên, Lục Quân Thần để cặp tài liệu xuống hít mũi khoa trương khen: “Oa, thơm quá, Tiểu Cẩn em thật hiền lành.”

“Đừng nói vậy.” Đường Học Cẩn nghe được lời này, có chút xấu hổ đỏ má, “Mau đi rửa tay rồi tới ăn cơm.”

Không biết có phải là nghĩ nhiều không, Đường Học Cẩn cảm thấy gần đây ánh mắt Lục Quân Thần nhìn mình ôn nhu kỳ cục, không giống ánh mắt nhìn bạn bè, ngược lại như... đối đãi với người yêu thân mật nhất vậy.

Người yêu?

Ha ha, Đường Học Cẩn bị suy nghĩ của mình chọc cười, hai người họ là nam, cái gì yêu hay không chứ, rốt cuộc cậu đang bày bạ cái gì vậy, ừm... gần đây cậu nhất định là nào bỏ nhiều quá.

Hất đầu, Đường Học Cẩn ném mấy suy nghĩ lộn xộn tự nào bỏ ấy đi, ngẩng đầu nhìn Lục Quân Thần, chầm chước một hồi, nghĩ nửa ngày tìm tòi, mới ấp úng mở miệng, “Cái kia, có thể giúp em một việc không?”

Lục Quân Thần bất mãn nhìn Đường Học Cẩn, “Tiểu Cẩn nhất định không xem anh là bạn rồi, em cần anh giúp gì, cứ nói thẳng là được, khách khí vậy làm chi.”

“Không phải.” Đường Học Cẩn nhìn ánh mắt ôn nhu của Lục Quân Thần, bất tri bất giác không còn thận trọng và quần quýt nữa, “Em tính nói, anh có thể giúp em mở tài khoản ở sở giao dịch chứng khoán không?”

Lục Quân Thần nghe được lời này, sững sờ, anh trái lại không ngờ Đường Học Cẩn sẽ nhờ anh việc này, trong mắt anh, đối phương không nên tiếp xúc tới những thứ như tài chính giao dịch chứng khoán.

Suy nghĩ một hồi, Lục Quân Thần phỏng đoán, có lẽ hôm nay Đường Học Cẩn ra ngoài nghe được gì đó, rồi đột nhiên tới hứng thú muốn thử một lần, em ấy không biết phiếu lưu của thị trường chứng khoán, chỉ là hứng thú, nên muốn thử.

Thoáng nhú mày, Lục Quân Thần buột miệng, hỏi: “Tiểu Cẩn muốn mua cổ phiếu à?”

Đường Học Cẩn không che giấu, gật đầu, “Dạ, em muốn thử.”

“Cổ phiếu tuy rằng có thể giúp em một đêm phát nhanh, nhưng cũng có rất nhiều người vì nó từ người giàu biến thành kẻ nghèo, nó không phải đồ chơi, huống hồ tiền của em không phải để dành để mở tiệm sao?” Lục Quân Thần nói: “Anh nhớ em từng nói muốn mở một tiệm ở thành phố G.”

Trước khi mở lời đã biết Lục Quân Thần nhất định không sẽ đồng ý mình cầm tiền đi mua cổ phiếu, nên Đường Học Cẩn không kỳ quái khi gặp phản ứng này, nếu đối phương nghe xong mà đơn giản đáp ứng, vậy

mới khiến cậu thấy kỳ quái.

“Em biết anh lo lắng gì, bất quá em sẽ không biến thành vậy.” Đường Học Cẩn tự tin bật cười, “Em chỉ là muốn xem em có năng lực chơi cái này không thôi, lúc trước em có xem qua một ít sách về nó, có tí hứng thú ấy mà.”

Lông mày Lục Quân Thần vẫn không giãn ra, “Tuy em nói vậy không sai, nhưng Tiểu Cẩn, cổ phiếu không phải chơi bằng tiền lẻ, em mua cổ phiếu không tốn mười nghìn cũng phải mấy nghìn, nếu lỗ, vậy thì sao đây?”

Đường Học Cẩn lắc đầu, “Sẽ không lỗ, em tin vào bản thân.”

Cậu không thể trực tiếp nói mình có ký ức tương lai, biết cổ phiếu lúc nào tăng lúc nào đạt tới điểm đỉnh, lại lúc nào rút về đáy cốc, vì một ngày nói, phỏng chừng cậu sẽ bị cho là có bệnh tâm thần giam vào bệnh viện.

Đón ánh mắt kiên định của Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần thở dài, duỗi tay xoa đầu đối phương, “Vậy được rồi, anh mở cho em, bất quá nếu lỗ, tiền tính về anh, lời, vậy là của em.”

“Anh không cần làm vậy.” Ý tốt của Lục Quân Thần bị Đường Học Cẩn cự tuyệt, vô công bắt thụ lộc, lui mười nghìn bước, nếu cậu thật bị lỗ, chẳng lẽ còn bắt đối phương tính bill sao?

Lục Quân Thần khó được xệ mặt với Đường Học Cẩn, “Không được, nếu em không đồng ý yêu cầu này, anh sẽ không mở tài khoản cho em, đây là điều kiện duy nhất.”

Nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng, Đường Học Cẩn thỏa hiệp, ý tốt của Lục Quân Thần, làm cậu rất thỏa mãn.

“Anh đừng tốt với em như vậy, nếu không sau này em nổi lòng tham, vậy phải làm sao đây?” Cúi đầu, Đường Học Cẩn giấu đi vẻ mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lỗ tai Lục Quân Thần co giật, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều trở nên vui sướng —— anh nghe được lời Đường Học Cẩn nói.

—— anh muốn tốt với em, là để ngày sau em không rời xa anh được nữa.

Ăn xong bữa trưa, Lục Quân Thần cướp đi rửa chén, Đường Học Cẩn đành phải bắt đắc dĩ bị đuổi ra bếp, ngồi ở sô pha phòng khách, cầm mớ sách tham khảo mình mua về, bắt đầu xem.

Khi Lục Quân Thần rửa chén xong, đi ra, thấy Đường Học Cẩn cả người vùi vào sô pha, cầm một quyển sách, nhìn đến hứng thú. Anh nhẹ nhàng bật cười, nhẹ chân nhẹ tay lại gần, dưới tình huống không quấy

rầy Đường Học Cẩn, lấy ra tài liệu mang về từ công ty, cũng bắt đầu xem.

Ánh nắng buổi chiều rơi trên đất, rất sáng, mà hai người ngồi trong nhà, rõ ràng là từng người làm việc riêng, lại bao bọc lẫn nhau trong cái ấm ấy.

Khi Lưu Minh Lượng và Tư Vân đến, Đường Học Cẩn và Lục Quân Thần mỗi người chiếm một góc sofa, nghiêm túc nhìn sách hoặc tài liệu trong tay, dẫn đến nghe tiếng chuông cửa vang, cả hai đều giật thót tim.

Đường Học Cẩn để sách xuống, đứng dậy đi mở cửa, khi thấy Lưu Minh Lượng đứng ngoài cửa cười với mình, mắt cậu sáng lên, như là một đứa bé rời nhà đã lâu lại thấy thân nhân vậy.

“Chú Lưu, sao chú tới đây?” Giọng Đường Học Cẩn tràn đầy vui vẻ.

“Tới thăm cháu, thuận tiện đưa cho cháu một ít đồ đạc.” Nói xong, Lưu Minh Lượng đưa sổ hộ khẩu trong tay cho Đường Học Cẩn, nhìn ánh mắt nghi hoặc của đối phương, cười giải thích: “Chú đã giúp cháu tách riêng hộ khẩu với Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ ra rồi, hiện tại cháu chẳng còn dính dáng gì với bọn họ nữa.”

“Cảm ơn chú Lưu.” Đường Học Cẩn nhìn sổ hộ khẩu trong tay, ánh mắt lấp đầy kích động, lần này, cậu cuối cùng đã hoàn toàn thoát khỏi hai vợ chồng ấy.

Tư Vân ở bên cạnh nhìn, cười híp mắt, chen vào nói: “Hắc, Tiểu Cẩn này, em còn chưa chào anh đấy, lẽ nào em không thấy anh sao?” Nói xong, còn vờ thương tâm lau hai giọt nước mắt căn bản không tồn tại.

Đường Học Cẩn nghe được lời này, nghiêng đầu nhìn Tư Vân, ôn hòa chào: “Anh cũng tới rồi, anh Tư.”

“...” Tư Vân nhìn Đường Học Cẩn, cảm thấy tiếng anh Tư này sao mà nhạt nhẽo thế.

Tốt xấu bọn họ hai năm qua xem như quen biết, vì sao xưng hô của anh chưa từng thay đổi, từ ban đầu anh Tư đến hiện tại vẫn là anh Tư...

A, rõ ràng bọn họ là bạn bè mà!

39. Chương 39: Đoạn Tuyệt Quan Hệ

Lục Quân Thần tới sau, vừa vặn thấy anh họ mình đang bày ra vẻ vô lại, thế là ném một ánh mắt qua, không mặn không nhạt nói một câu: “Anh em nói đã lâu rồi không gặp anh, định mấy ngày nữa tới tìm anh đấy.”

“!!!” Tư Vân nghe được lời này lập tức thu hồi nét mặt, bật người đứng đần vô cùng, nhìn Lục Quân Thần, ôm kỳ vọng hỏi: “Em nhất định là đang nói giỡn phải không?”

“Anh nghĩ thế à?” Lục Quân Thần cho anh một ánh mắt “Anh cảm thấy em sẽ quởn vậy sao”, rồi đưa mắt nhìn Lưu Minh Lượng, gật đầu xem như chào hỏi, “Mời vào.” Nói xong, chủ động nghiêng người nhường đường.

“À được.” Lưu Minh Lượng cười híp mắt, kéo Đường Học Cẩn lướt qua Lục Quân Thần vào phòng khách ngồi xuống tán gẫu, “Ồ đây thấy thế nào? Đã quen chưa, thành phố G phồn hoa hơn nhiều phải không, rảnh rồi có ra ngoài chơi không?”

Đường Học Cẩn cười cười, “Cháu ở đây rất tốt, anh Lục rất chiều cố cháu, gần đây anh ấy có dẫn cháu ra ngoài chơi.”

Vỗ vai Đường Học Cẩn, Lưu Minh Lượng cười, “Ừ, vậy thì tốt, từ khi cháu đi rồi thím vẫn hay nhắc tới cháu, lần này về chú cuối cùng có thể báo cáo rồi.”

“Nhọc thím lo lắng, cháu rất tốt.”

Đường Học Cẩn cảm thấy cảm giác có người thời khắc quan tâm này rất tốt, thế nên cảm tình cậu dành cho Lưu Minh Lượng và Trương Vân cũng rất đặc biệt, nó là sự tôn kính và ỷ lại với thân nhân.

Cúi đầu nhìn sổ hộ khẩu trong tay, Đường Học Cẩn bỗng nhiên sức nhớ, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ sao có thể dễ dàng đồng ý cho cậu tách hộ khẩu ra được?

“Chú Lưu, hai người họ, không thể nào đồng ý cho cháu tách hộ khẩu một cách dễ dàng như vậy được?” Đường Học Cẩn nhìn Lưu Minh Lượng, mím môi, ngón tay bỗng nhiên siết chặt, “Chú Lưu, chú cho bọn họ tiền phải không?”

Ngoại trừ tiền, cậu nghĩ không ra có cách gì có thể khiến vợ chồng Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ thỏa hiệp, tuy rằng Lưu Minh Lượng là trưởng trấn, nhưng tư quyền như vậy cũng không dễ dàng, dù sao, hộ khẩu không nằm trong phạm vi quản hạt của ông.

Lưu Minh Lượng thấy giấu không được, cũng gật đầu: “Chú cho bọn họ mười ba nghìn bọn họ vẫn đòi, giấy nợ của cháu chú đã cầm về.”

“Chú Lưu!” Đường Học Cẩn nhú mày, “Vì sao cho bọn họ?”

Lưu Minh Lượng vỗ vai Đường Học Cẩn, tỏ ý cậu đừng kích động, rồi mới chậm rãi nói: “Tiểu Cẩn, đừng trách chú Lưu tự chủ trương, nếu hộ khẩu của cháu vẫn treo ở chỗ bọn họ, sau này chỉ cần bọn họ cầm nó đi tìm cháu, cháu hoàn toàn không có cách từ chối việc nuôi dưỡng bọn họ, dù sao trên danh nghĩa, cháu là con của bọn họ, cho dù chỉ là con nuôi.”

“Nếu cháu cự tuyệt, người khác sẽ không để ý bọn họ đối xử với cháu thế nào, cũng không quản cháu có phải là con ruột của bọn họ không, mọi người chỉ cảm thấy cháu bất hiếu, mắng cháu đạo đức bại hoại, mỹ đức truyền thống của Trung Hoa là bách thiện hiếu vi tiên, một ngày cháu đeo lấy hai chữ bất hiếu, cháu nghĩ những người không biết tiền căn hậu quả ấy, sẽ nhìn cháu thế nào.”

Nói đến đây, Lưu Minh Lượng thở dài, sờ đầu Đường Học Cẩn, nhìn cậu bé nhíu mày ngồi trước mặt mình, tiếp tục nói: “Sống trên đời, nếu không thể tránh được thì phải học cách thỏa hiệp, cháu hôm nay không muốn cho bọn họ chút lợi cón con ấy, ngày mai bọn họ có thể cầm nó bày vẽ, khi đó, bị tổn thương sẽ là cháu, huống hồ, mười mấy nghìn đồng mà thôi, bọn họ muốn cho là được, xem như là mua lỗi tai thanh tỉnh ngày sau.”

Nói xong, Lưu Minh Lượng lại lấy ra một phần hiệp nghị đưa cho Đường Học Cẩn, “Kỳ thực chú lần này tới không chỉ vì tách hộ khẩu của cháu ra, khi chú đưa tiền cho Đường Quốc Hoa, còn bắt gã tự tay viết hiệp nghị đoạn tuyệt quan hệ cha con với cháu, phần hiệp nghị này được viết dưới sự giám sát của chú và bí thư, cũng đã đóng dấu, có nó, sau này, bọn họ không thể tới phiền cháu nữa.”

Nói xong, Lưu Minh Lượng lại cười: “Nếu bọn họ dám làm thế, phần hiệp nghị này, hoàn toàn có thể phát huy tác dụng của nó.”

Đường Học Cẩn cầm sổ hộ khẩu và hiệp nghị, ghen ngào không nói nên lời.

“Chú Lưu, cháu không biết nên nói gì, chú luôn giúp cháu... Cháu sẽ trả tiền lại cho chú.” Đường Học Cẩn cầm tờ hiệp nghị, vành mắt chậm rãi đỏ, “Nó với cháu, rất quan trọng.”

Lưu Minh Lượng xệ mặt, “Sao cháu thích nói cảm ơn chú thím thế, chúng ta xem cháu là con mình, có cha mẹ nào không quan tâm con cái chứ? Bảo vệ con cái, là thiên kinh địa nghĩa!”

“Không phải, cháu vẫn xem chú Lưu và thím là người nhà.”

“Vậy là được, nhớ đừng khách khí với chú thím, chú thím đều hy vọng cháu thính thoảng có thể làm nũng với mình, dù sao đó mới là việc lũ nhóc tuổi này nên làm.” Lưu Minh Lượng từ ái nhìn Đường Học Cẩn, chớp mắt, còn nói thêm: “Ha ha, chú Lưu có phải tự kỷ lắm không?”

Đường Học Cẩn vội vã trả lời: “Không đâu ạ.” Nói xong, lại có chút ái ngại, “Kỳ thực cháu vẫn xem chú thím là cha và mẹ...”

“Ha ha, nếu chú nói câu này cho thím cháu nghe, thím nhất định sẽ nhảy cẫng lên.” Lưu Minh Lượng nhàn nhạt cười: “Thím không chỉ một lần oán giận với chú sao không thể sinh một đứa con nhu thuận hiếu chuyện lại biết cách kiếm tiền như cháu vậy.”

Đường Học Cẩn bị Lưu Minh Lượng khen mà xấu hổ.

Lục Quân Thần trước ngồi nghe một hồi, sau lại đứng dậy đi rót nước cho mọi người, rồi ngồi xuống sô pha bên cạnh, dùng âm lượng không quá rầy Đường Học Cẩn và Lưu Minh Lượng ôn chuyện bàn bạc một ít việc với Tư Vân.

“Mấy bản thiết kế Tiểu Cẩn đưa cuối cùng đã phát huy tác dụng rồi.” Lục Quân Thần vén chân ngồi, tay cầm bảng kế hoạch hỏi: “Anh giờ vẫn còn thực tập ở công ty của bác à?”

Nghe Lục Quân Thần nhắc tới bản thiết kế lắc tay của Đường Học Cẩn sắp ra thành phẩm, mắt Tư Vân sáng rực lên, rất kinh hỉ, “Đã bắt đầu làm rồi à? Nhưng anh không nghe nói gần đây em tung ra sản phẩm mới gì.”

Rồi khi nghe hỏi tới mình, xúc cảm vốn tăng vọt nhất thời méo xệ, ồ ồ nói: “Ừ, làm cho cha anh, ông ấy bảo anh nên bắt đầu học từ cơ sở, anh hiện tại chỉ là một viên chức nhỏ, cả ngày bưng trà rót nước.”

Lục Quân Thần cảm thấy thân phận của hai người nên đổi, anh nghĩ cái tên ngồi trước mặt mình ngoại trừ tuổi sinh lý lớn hơn anh, mặt khác đều rất ấu trĩ, rõ ràng đã ba mươi hơn, tính tình vẫn như một thanh niên hai mươi mấy vậy.

Không thể hiểu ông anh cả mặt than nhà mình nhìn trùng đối phương chỗ nào, lắc đầu, Lục Quân Thần nói: “Thành phẩm là có, chỉ là chưa nghĩ được cách tung ra.”

Rồi, nhìn Tư Vân, có chút bất đắc dĩ, “Ai bảo anh giận dỗi chạy xuống trấn mở tiệm quần áo lãng phí hai năm trời chứ?”

“Còn không phải vì anh muốn chứng minh cho cha mình thấy à.” Tư Vân ngẩng đầu, ưỡn ngực, “Huống hồ, cũng không lỗ, rõ ràng anh có lời mà.”

“Lời?” Lục Quân Thần liếc Tư Vân.

“Ách... Tốt xấu là không lỗ.” Tiện tay chộp lấy một cái gối ôm vào lòng, Tư Vân rầu rĩ, lúc đầu khi Đường Học Cẩn còn làm xác thực kiểm rất nhiều, thậm chí có cả một tốp khách quen.

Nhưng từ khi Đường Học Cẩn đi rồi, ban đầu còn đỡ, tuy rằng kiểm không nhiều như trước, lại chỉ ít có kiểm, mà càng về sau, theo số lượng tiệm quần áo ở trấn ngày một nhiều, tiệm của anh rất ít người tới thăm, tốp khách quen ấy, cũng sớm không thấy bóng dáng.

Quay đầu nhìn lại, Tư Vân mới phát hiện, nhân viên anh thuê sau đó, thái độ tắc trách không cần phải nói, ánh mắt thờ ơ thượng cơ bản nhất cũng không có, khách quen là ôm suy nghĩ “tiệm quen nên mới tới”, kết quả gặp được nhân viên như vậy, đương nhiên không trở lại nữa.

Nghĩ đến đây, Tư Vân thấy có chút lãng phí, dứt khoát đóng tiệm, cộng cộng trừ trừ tính một phen, lỗ lãi xem như cân bằng.

Sau khi tiệm quần áo dưới trần bị đóng, anh về công ty cha, hiếm khi xuống trần nữa, càng miễn bàn tới thăm Đường Học Cẩn, nhưng thỉnh thoảng cũng từ chỗ ông bạn Lưu Minh Lượng nghe được rất nhiều tin tức về cậu, tự nhiên biết em họ nhà mình nhiều lần tới tiệm cơm của người ta.

Khi biết tính toán của Lục Quân Thần, anh còn từng trêu chọc đối phương, kết quả bị một câu đố miệng, không dám lấy chuyện này ra đùa giỡn nữa.

—— rồi rồi, ai bảo cậu em họ này bắt thóp anh chứ.

“A,” Lục Quân Thần cầm cây bút gõ vào xấp tài liệu trên tay, “Nếu đây cũng tính là lời.”

“...” Tư Vân bị cái miệng độc của Lục Quân Thần độc cho khóc mù.

Đường Học Cẩn phốc xuy một tiếng bật cười, nhìn Tư Vân và Lục Quân Thần, “Cảm tình của hai anh tốt thật.”

Tư Vân: “...” Tốt ở đâu hử, tốt cái gì!! Rõ ràng không tốt tí nào! QAQ

Lục Quân Thần nghe xong, thu hồi tài liệu, không nhìn nữa, nghiêng đầu cười với Đường Học Cẩn, giọng ôn hòa hỏi: “Hai người nói xong rồi à?”

Đường Học Cẩn gãi đầu, “Dạ, chú Lưu chỉ nói mấy chuyện thôi.”

Tầm mắt nhìn vào hai thứ Đường Học Cẩn cầm trong tay, Lục Quân Thần đại thể đoán được gì, anh nhàn nhạt cười, nói một tiếng chúc mừng với cậu bé ngồi đối diện.

Đường Học Cẩn sững sờ một hồi, hiểu được xong cũng kéo khóe miệng bật cười, nét mặt cong cong, bên mép xuất hiện một cái lúm đáng yêu, khiến mắt người bật sáng, chỉ cảm thấy người ngồi đối diện đột nhiên rực rỡ hẳn lên.

...

Lưu Minh Lượng và Tư Vân ngồi ở nhà Lục Quân Thần đến khi chạng vạng, mới đứng dậy tỏ ý phải đi.

Lục Quân Thần tượng trưng giữ lại, thấy đối phương không chịu, cũng thuận theo tạm biệt, dù sao những lúc tốt đẹp chỉ có hai người như bữa tối, đột nhiên chen vào hai cái bóng đèn lớn vậy nói thật chẳng hay ho gì.

Nghe hai người phải đi, Đường Học Cẩn chạy ra khỏi bếp, trên người cậu còn đeo tạp dề, mắt chớp chớp nhìn Lưu Minh Lượng, “Chú không ở lại ăn cơm à?”

Xua tay, Lưu Minh Lượng nói: “Chú hứa với ông cụ tối nay về nhà ăn.” Nhắc tới cái nhà ấy, Lưu Minh Lượng lộ ra nụ cười khổ, ông kỳ thực rất hiếm khi về đó, nếu không phải vì thăm con, ông thà rằng cả đời không về.

Tư Vân vỗ vai ông bạn, an ủi: “Thôi, cậu cứ nghĩ là đi thăm cậu con trai bảo bối của mình là được.”

“Ừ, cũng phải.” Cười cười, Lưu Minh Lượng thu hồi nụ cười khổ, đổi về sự sang sảng ban xưa.

Lưu Minh Lượng lớn hơn Tư Vân mấy khoá.

Khi Lưu Minh Lượng học thạc sĩ năm thứ hai, Tư Vân mới vừa vào đại học, hồ đồ lại lơ mơ, là Lưu Minh Lượng giúp đỡ anh rất nhiều, chậm rãi quen thân Tư Vân mới phát hiện, vị học trưởng nhiệt tình này kỳ thực có một thời thơ ấu rất bi thảm.

“Không nói mấy chuyện này nữa, Tiểu Cẩn, chú đi trước, sau này rảnh lại tới thăm cháu.” Rồi quay đầu nói với Lục Quân Thần: “Anh giao Tiểu Cẩn cho cậu, nếu cậu không chiều cổ tốt thẳng bé, cho dù cậu là em họ của Tư Vân, anh cũng sẽ cho cậu một trận.”

Lục Quân Thần cười, “Em sẽ chiều cổ tốt em ấy, anh cứ yên tâm.”

Nghe được lời này, Lưu Minh Lượng theo Tư Vân rời đi, Đường Học Cẩn còn đeo tạp dề đứng đó, chờ đến khi bóng lưng đối phương biến mất rồi, cậu mới xoay người về bếp, tiếp tục làm bữa tối.

Lục Quân Thần nhìn cậu bé bận rộn trong bếp, thẳng thắn ném hết mọi việc, ôm cánh tay dựa vào cửa bếp, ánh mắt ôn nhu nhìn đối phương.

Cảm giác được tầm mắt phía sau, Đường Học Cẩn có chút ngại ngùng bĩu môi, động tác trên tay trái lại không chậm, nhanh nhẹn xắt thịt cho vào nồi, mùi thơm rất nhanh bay ra.

Ngửi được mùi, Lục Quân Thần than thở: “Tiểu Cẩn, anh nghĩ mình đã hiểu cảm giác có nhà, em như là bà xã, mỗi ngày ở nhà giặt đồ nấu cơm chờ chồng về vậy.”

“...” Tay Đường Học Cẩn run lên, muối lờ bỏ nhiều, cậu bình tĩnh cầm thìa khuấy, cũng không để ý, lạnh nhạt nói: “Anh Lục, em là nam, anh giỡn vậy không vui đâu.”

Bị đổ trở về, Lục Quân Thần đành phải bất đắc dĩ cười, “Được rồi, anh cũng cảm thấy giỡn vậy không vui.” Nói xong, đã phiền muộn quay người về phòng khách, mở TV lạnh lùng nhìn chương-trình-tin-tức đang phát.

Mà Đường Học Cẩn trong bếp lại hết sức bình tĩnh nấu cơm, không có bao nhiêu cảm xúc phiền nhiễu, tuy rằng cảm thấy đối phương giỡn vậy rất không hay, bất quá cậu không nghĩ sâu hơn, mặc nó lạc trôi.

40. Chương 40: “anh Thích Em”

Cuối tuần, Lục Quân Thần dẫn Đường Học Cẩn tới sở giao dịch chứng khoán, mở tài khoản, Đường Học Cẩn đứng giữa sảnh giao dịch, ngẩng đầu nhìn hướng đi đỏ đỏ lục lục của đủ loại cổ phiếu trên màn hình, trong lòng dâng lên hứng thú và tự tin đặc sệt.

Mở tài khoản xong, Lục Quân Thần quay đầu thấy Đường Học Cẩn ngẩng đầu cười xán lạn, thế là hiếu kỳ tới bên cậu, mở miệng hỏi: “Em đang nhìn gì vậy, vui vẻ thế.”

“Dạ?” Đường Học Cẩn nghiêng đầu, bình thản trả lời: “Đại khái là vì nhìn thấy mấy con số này, nghĩ chúng rất quen thuộc đi.”

Lục Quân Thần nghe được lời này, chỉ là cười cười, “Tiểu Cẩn định mua cái nào.” Anh dứt khoát đứng bên cậu, ngẩng đầu nhìn cổ phiếu hiện trên màn hình lớn đối diện, rất có hứng thú hỏi.

Hiện tại thị trường chứng khoán khá tiêu điều, cổ phiếu hiện trên màn hình đại đa số lấy màu lục làm chủ, trong đó chỉ có mấy cái có hướng đi lên.

“Chưa nghĩ ra được à?” Không nghe Đường Học Cẩn trả lời, Lục Quân Thần cười, “Nếu không, em mua cái này?”

Cổ phiếu Lục Quân Thần nói, xem như một trong những cổ tăng nhanh nhất, dưới tình huống nằm giữ một bấy lục, màu đỏ của nó cực kỳ bắt mắt, quả thật là đóa hoa duy nhất giữa muôn cành rừng, hạc giữa bầy gà.

Đường Học Cẩn nhìn, lại lắc đầu, đá mắt về phía cổ phiếu bên cạnh, giọng nhàn nhạt: “Em muốn mua cái này.”

Nhìn theo ngón tay cậu chỉ, Lục Quân Thần rất ngạc nhiên, “Tiểu Cẩn, cổ phiếu này đang rớt xuống đấy.”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Dạ, em biết.”

Lục Quân Thần không hiểu nguyên nhân nhìn Đường Học Cẩn, anh phát hiện mình có chút không hiểu tư duy của cậu bé này, rốt còn mua, đây không phải cố ý thua lỗ tìm khổ mà ăn sao.

Đường Học Cẩn nhìn vẻ mặt không thể hiểu được của Lục Quân Thần, chỉ là cong môi lên nhẹ nhàng cười, một lần nữa khẳng định, “Em muốn mua nó, em cảm thấy nó tốt.” Cậu không thể giải thích nguyên nhân, tạm thời cứ để đối phương quẩn quít đi, vậy cho dù cuối cùng cổ phiếu cậu mua có trúng, cậu cũng có thể nói bất quá là may mắn.

“...” Lục Quân Thần bất đắc dĩ, nhưng thấy Đường Học Cẩn cười vui vẻ như vậy, anh không nói gì thêm, dù sao bất quá là một vạn tám nghìn đồng mà thôi, dù có lỗ, cũng chẳng lỗ hơn bao nhiêu.

Trái lại một gã thoát nhìn ba mươi mấy chừng trung niên từ ban nãy vẫn đứng cạnh Đường Học Cẩn nghe được lời này, dùng thái độ cực kỳ khinh thường hừ một tiếng, cười nhạo nói: “Thằng oắt vô tri, đúng là phá sản.”

Đường Học Cẩn không tỏ vẻ gì, Lục Quân Thần lại không nhận được, cậu bé của anh chính anh còn luyện tiếu mở miệng nói mấy câu, sao có thể bị người ngoài móc mỉa như vậy.

Vì vậy khí thế bùng nổ, Lục Quân Thần vốn là loại người chỉ cần đứng đó sẽ không bị ai xem nhẹ, không riêng vì tướng mạo, cũng là vì, trên người anh luôn toả ra một thứ khí thế độc đáo, đại khái là vì được không khí gia đình bồi dưỡng ra.

Khóe miệng nở nụ cười, Lục Quân Thần hất cằm nhìn gã trung niên, trào phúng: “Ông chú này... xem ra, ông chú rất biết chơi cổ ấy nhỉ, kiếm được nhiều không?”

Gã trung niên bị chột trúng tim đen mặt đỏ bừng. Gã là dân chơi cổ, ngày trước xem như có chút của cải, nhưng vì chơi cổ, tiền của gã hầu như rót vào thị trường chứng khoán, lỗ rất nhiều, dẫn đến gã giờ đây nghèo trắng tay, vợ con cũng vì thế mà bỏ gã, câu này của Lục Quân Thần, không phải là tát cho gã một bạt tai sao?

“Mày!” Gã chỉ Lục Quân Thần, há miệng tính nói gì, nhưng vừa thấy ánh mắt của đối phương, một cơn ớn lạnh không hiểu từ gót chân lui lên... Miệng gã mở rồi đóng mấy lần, không thể thốt lên từ nào.

Lục Quân Thần thấy gã tức đến thở hổn hển, cười như không cười nhướn mày, “Ông chú, tự lo cho mình thì hơn, chuyện của người khác, xin khuyên một câu, đừng có xía vào.” Nói xong, Lục Quân Thần kéo Đường Học Cẩn vẫn còn hồ đồ trực tiếp tới quầy giao dịch.

Đường Học Cẩn dùng mười nghìn đồng mua cổ phiếu mình chọn, dưới tầm mắt bị mọi người nhìn như kẻ ngu si, cậu bình tĩnh làm xong mọi chuyện, sau đó trực tiếp rời khỏi sở giao dịch chứng khoán.

Cậu biết, cổ phiếu này đã rót rất lâu, hiện tại cậu quảng nhiều tiền như vậy vào chẳng khác gì coi tiền như rác... Phỏng chừng những người vừa rời nhìn cậu trong lòng đều nghĩ vậy.

Bất quá, cậu không nói gì thêm, dù sao nhân giả kiến nhân, cậu biết, những kẻ chân chính nghiên cứu cổ phiếu của thị trường chứng khoán, không phải là người chỉ bằng biểu tượng mà dự đoán tương lai.

Ra sở giao dịch, hai người trực tiếp tới chợ, Lục Quân Thần từ khi ăn cơm của Đường Học Cẩn, đã hết hứng thú với hàng quán bên ngoài, chỉ cần không phải tình huống đặc biệt, anh rất thích ý về nhà, ăn các món cậu bé nấu.

Anh không phải cho rằng tay nghề của đầu bếp nhà hàng kém hơn Đường Học Cẩn, mà là, cơm của Đường Học Cẩn, ăn vào sẽ khiến anh có cảm giác ấm áp và chan hòa như nhà.

Về tới nhà, Đường Học Cẩn trước đi cất mấy quyển sách về tài chính chứng khoán mình mua ở nhà sách, rồi vào bếp đeo tạp dề bắt đầu chuẩn bị bữa tối, mặt trời bên ngoài đang dần lặn, vẫn còn nửa cung tròn lấp lửng, ánh nắng màu vàng rơi xuống bề cửa sổ, gọi người cảm giác được ấm áp.

Lục Quân Thần vốn là ngồi trên sofa đọc tài liệu, nhưng từ khi lỗ tai vang vọng tiếng vòi nước trong bếp bị vặn mở, anh đột nhiên ngồi không được nữa, thanh âm ấy như có ma lực, luôn kéo ánh mắt anh nhìn vào trong.

Trong lòng nhớ tới vẻ chuyên tâm khi nấu cơm của cậu bé, anh dứt khoát để mở tài liệu chẳng nhìn được gì này sang bên.

Có lẽ vì khoảng cách từ thành phố lớn đến thị trấn nhỏ của ngày trước đột nhiên rút ngắn lại thành ở chung dưới một mái hiên chỉ chừng không đến 10m giữa hai căn phòng, Lục Quân Thần bất chợt phát hiện mình không thể chịu nổi hình thức thông thả nước ấm nấu ếch này nữa...

Mà còn theo phán đoán của anh, nếu anh vẫn không mở miệng, có lẽ giờ này khắc này cậu bé đang vội vàng chuẩn bị bữa tối trong bếp sẽ vĩnh viễn không hướng tới vấn đề đó.

Nghĩ đến đây, Lục Quân Thần càng ngồi không được nữa.

Có chút phiền táo hắt rớt tài liệu, Lục Quân Thần đứng dậy, tới cửa bếp nhìn chằm chằm Đường Học Cẩn đang bận rộn bên trong.

Đứng ở cửa, anh gom cả người cậu bé vào đáy mắt, anh thấy cậu ấy hơi khom người, cúi đầu xất thức ăn.

Cũng do tư thế, cái mông duy nhất có nhiều thịt nhất trên người Đường Học Cẩn đang nâng về phía anh, vòng eo bị tạp dề bó lại, khiến độ cong vốn dĩ tinh tế càng nhỏ nhắn vô cùng.

... Làm sao đây, muốn sờ mông nhóc quá, thử xem nó có mềm mại như nhìn thấy không.

... Cũng muốn ôm lấy nhóc quá, giam cầm nhóc trong lòng rồi ngấu nghiến đôi môi ấy một phen.

Lục Quân Thần cứ thế mà nhìn, ánh mắt ngày một tối, chuyên chú đến mức Đường Học Cẩn chỉ cảm thấy lưng mình như đang cháy, cả người bức bối.

Đây đã không phải lần đầu tiên.

Đường Học Cẩn có ngu có trĩ độn với tình cảm đi chẳng nữa, không ngừng bị ánh mắt như vậy nhìn nhiều ngày, cũng sẽ chậm rãi phát hiện.

—— đồng tính luyến.

Trong nháy mắt ba chữ này xuất hiện trong đầu cậu, cậu giật mình, rồi, mọi thứ như đã có lời giải thích.

Ví dụ như vì sao ba năm qua, Lục Quân Thần rõ ràng ở cách cậu rất xa lại vẫn thường xuyên xuất hiện, lại ví dụ như bọn họ rõ ràng không hiểu về nhau cho mấy, đối phương lại rất tốt với cậu... Còn có là, gần đây Lục Quân Thần hữu ý vô ý giỡn mấy trò ái muội vô cùng cũng hoàn toàn có thể giải thích.

Nhưng cho dù vậy, Đường Học Cẩn để tay lên ngực tự hỏi, cậu ghét sao? Buồn nôn sao?

Đáp án là không.

Hoàn toàn không biết làm cách nào đáp lại, Đường Học Cẩn chỉ có thể âm thầm sấm vai đà điệu, cậu nghĩ, chỉ cần đối phương không mở miệng, cậu sẽ vẫn cho rằng không biết.

Đáng tiếc không như mong muốn, Đường Học Cẩn nghĩ rất tốt đẹp, có người lại ngồi không yên.

Lục Quân Thần nghĩ, anh cảm thấy mình nên trực tiếp ngả bài thì hơn, nếu Đường Học Cẩn không nhận, anh có thể dùng ôn nhu tiếp tục tiến công, chậm rãi kéo cậu bé vào lòng mình, nhưng nếu anh không nói ra, có lẽ sẽ chỉ có thể kéo dài mãi tình trạng này —— anh không muốn như vậy!

“Tiểu Cẩn, anh có lời cần nói với em.” Lục Quân Thần đứng ở cửa bếp, vẻ mặt nghiêm túc, kỳ thực nội tâm lại rất thấp thỏm.

Đường Học Cẩn nghe được lời này quay đầu, giả vờ trấn định nói: “A, có chuyện gì vậy, em chỉ cần làm thêm một món nữa, nếu không lát nữa hãy nói...”

Lời còn chưa dứt, đã bị một câu của Lục Quân Thần đâm ngang.

“Anh thích em!”

Đường Học Cẩn vẫn duy trì cái vẻ há miệng ngu ngơ nhìn Lục Quân Thần, hiển nhiên chưa kịp phản ứng, thậm chí là, choáng, có chuyện gì vậy, sao chưa gì đã nói ra vậy?

Lục Quân Thần bước vào bếp, đứng trước mặt Đường Học Cẩn, cúi đầu nhìn cậu bé lùn hơn mình một cái đầu, ánh mắt ôn nhu rơi xuống người cậu, lặp lại.

“Tiểu Cẩn, anh thích em, hãy ở bên anh nhé.”

“ ... ”

Đường Học Cẩn cuối cùng không cho Lục Quân Thần bất cứ đáp lại gì, nếu cần phải dùng một từ để hình dung tình huống lúc đó, là chạy trốn chết.

Lục Quân Thần nói xong, Đường Học Cẩn hồi hồn, cậu hoảng hốt vút lại chỗ đồ ăn làm được phân nửa, trực tiếp vọt qua người đang đứng trước mặt cả sự tồn tại một đường cắm đầu chạy vào phòng bang một tiếng đóng cửa lại ——

Bỏ mặc Lục Quân Thần đứng tại chỗ, bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn chạy như bay.

Bất quá... Đường Học Cẩn ra vẻ là xấu hổ, cả khuôn mặt đều đỏ lên, mà còn cậu không biểu hiện sự chán ghét, cho nên, xem như là an ủi phải không.

Sờ cảm mình, Lục Quân Thần híp mắt, trong lòng đã có tính toán.

...

Mấy ngày kể, hai người vẫn như thường ngày, không ai nhắc lại vụ tổ tình ngày đó ở bếp nữa, dường như đều cam chịu để mặc nó trôi đi.

Bất quá Đường Học Cẩn phát hiện, Lục Quân Thần từ sau vụ tổ tình đột nhiên ở nhà bếp ấy, không biết phát triển cái gì, bắt đầu thích động tay động chân với cậu, mà còn số lần cả sự tồn tại trước mặt cậu ngày một nhiều, xã giao buổi tối thỉnh thoảng có cũng bị dẹp, mỗi ngày đúng sáu giờ tối về nhà, bưng gò má cậu hôn một cái.

Lần đầu bị hôn, Đường Học Cẩn kinh ngạc, nửa ngày không hồi hồn, mà đối phương như không cảm thấy có gì không đúng, thuận tay xoa tóc cậu, cười híp mắt lướt qua mặt cậu vào bếp.

Số lần nhiều, Đường Học Cẩn đã cam chịu và thói quen, dù sao cậu cũng không bài xích.

Về phần cả sự tồn tại...

Ví dụ như khi cậu nấu cơm trong bếp, người xưa nay chưa từng giúp đỡ này bỗng nhiên cực kỳ ân cần, mỗi lần đều vào theo, còn đưa ra ý muốn giúp.

“Tiểu Cẩn, anh giúp em lật rau nhé.”

“... Anh Lục, anh lật cả lá luôn rồi.”

“Khụ khụ, vậy anh giúp em lật tởi.”

“... Anh Lục, đủ rồi, anh lật nhiều quá, không cần dùng nhiều vậy đâu.”

“Tiểu Cẩn, anh còn có thể giúp gì cho em?”

“... Anh Lục, không cần đâu, anh ra ngoài đợi là được.”

— mấy câu trên, mỗi ngày đều phải lặp lại ít nhất một lần.

41. Chương 41: Giang Tư

Tháng tám, Đường Học Cẩn bắt đầu quan tâm hướng đi của cổ phiếu, cậu phát hiện, vào đầu tháng tám, nó đã chậm rãi ảm lại theo thời tiết. Nhìn tới đây, Đường Học Cẩn thở ra một hơi, xem ra mấy chuyện này không hề thay đổi.

Không cần thời khắc nghỉ về cổ phiếu nữa, Đường Học Cẩn đẩy mắt về phía thị trường, cậu khảo sát chỗ này hơn nửa tháng, đã xác định được mình sẽ mở nhà hàng ở đâu, cũng đã xác định mục tiêu định vị lần này.

Tương lai, cậu tính định cư ở thành phố này, về phần thành phố đời trước từng sống cậu không tính chuyển về đó nữa, dù sao, cậu đã chết ở đó...

Cậu tính trước tiên mở một nhà hàng ở trung tâm thành phố G, chuyên về ẩm thực phương Nam và các món cá. Nấu nướng có thể thuê người tới làm, cậu cần làm là ông chủ phía sau màn, thu tiền tính sổ, đợi đến khi thời cơ chín mùi, lại mở chi nhánh, tương lai nếu có cơ hội, có thể phát triển chuỗi nhà hàng của mình thành xí nghiệp.

Tài chính hiện tại có thể dùng trong tay cậu tầm chừng tám, chín mươi nghìn đồng, muốn tìm một nhà hàng mặt tiền ở trung tâm thành phố, vẫn dư dả, chỉ là sau khi trừ đi chi phí lắp đặt trang thiết bị và các phí khác, phỏng chừng đã tiêu sạch cả rồi, bất quá tính đi tính lại, khi ấy, cổ phiếu của cậu hẳn đã kiếm bộn.

Nghĩ vậy, Đường Học Cẩn cảm thấy, tiền đồ tươi sáng đang chờ cậu không xa phía trước.

Chỉ là... Cậu thở dài, nếu vậy, ý định muốn mua nhà của cậu ra vẻ phải treo lại, tiền đã bị quy hoạch xong, cũng tức là, chỉ ít trong vòng nửa năm tương lai, cậu phải ở chung với Lục Quân Thần dưới một mái hiên

Nhớ tới thái độ gần đây của Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn chỉ có thể thở dài, cậu hoàn toàn không biết mình nên nói thế nào.

Cậu muốn dọn đi, nhưng nếu Lưu Minh Lượng và Trương Vân hỏi nguyên nhân, cậu nên nói thế nào? Cũng không thể nói vì “Lục Quân Thần là đồng tính luyến còn có hứng thú với cháu nên cháu muốn né tránh”, nói thế cam đoan sẽ dọa hãi hai người họ.

Càng nghĩ càng đau đầu, Đường Học Cẩn cuối cùng phải thỏa hiệp với hiện thực —— nếu cậu muốn mở tiệm, vậy chỉ có thể tiếp tục ở nhờ nhà Lục Quân Thần, đây là một trong các nguyên nhân, cũng là chủ yếu nhất.

Di, ra vẻ không đúng lắm, cổ phiếu của cậu kiếm tiền mà——

Nghĩ đến đây, ánh mắt bật sáng, tâm tình Đường Học Cẩn nhảy cẫng lên.

Khoanh hai chân ngồi trên giường, cậu một tay chống cằm, nhìn bầu trời bên ngoài, tâm tư không biết lại bay đi đâu... Gần đây, số lần cậuờ dẫn ngày càng nhiều.

Lục Quân Thần tuy không nhắc tới chuyện thích cậu nữa, nhưng động tác tứ chi của đối phương ngày một tăng, thỉnh thoảng, còn hôn môi cậu, tuy chỉ là lướt qua, nhưng cũng là hôn... Phải biết nó là nụ hôn đầu của cậu đấy, nụ hôn đầu!

Đường Học Cẩn nhớ tới đời trước, nụ hôn đầu phải chờ đến năm 26, 27 tuổi mới tiến đi, mà đời này, chưa tròn mười sáu đã... Sự chênh lệch, sao lớn quá vậy, mà còn đối phương là một người đàn ông chính tông.

Vô lực nhún vai, kỳ thực mấy điểm này không quan trọng, quan trọng là, đối với hành vi của Lục Quân Thần, cậu căn bản không bài xích, thậm chí mặc kệ mình thói quen nó.

Vò đầu bứt tai, Đường Học Cẩn quả thật phiền chết đi được.

Cái đồng hồ để ở đầu giường làm hết phận sự vang lên, báo cho cậu biết sắp tới trưa rồi, cậu nên xuống chuẩn bị bữa ăn.

Dùng sức xoa gò má, Đường Học Cẩn tận lực duy trì vẻ lạnh nhạt ra khỏi phòng, vào bếp, khom mình bắt đầu rửa rau xắt thịt nấu cơm, động tác thuần thục, không hề tạm dừng.

Đại khái chừng 12 giờ, cửa đúng hẹn truyền tới giọng của Lục Quân Thần, cái giọng ấy kỳ thực rất bắt tai, cho dù đứng giữa dòng người, chỉ cần anh mở miệng, Đường Học Cẩn cảm thấy, mình nhất định vẫn sẽ nghe được.

Bưng hai chén cơm ra, Đường Học Cẩn nhìn thanh niên tới bên cạnh ôm mặt mình hôn một cái, bình tĩnh liếc anh, nói: “Có thể ăn cơm rồi.”

“Ha ha, Tiểu Cẩn thật hiền lành.” Quảng cặp tài liệu sang bên, Lục Quân Thần như hoàn toàn biến thành một người bình thường, xưng phong nhận việc chạy vào bếp lấy đĩa muống, lại ân cần múc một chén canh cho Đường Học Cẩn, ngồi xuống, anh chậm rãi nhấm nháp bữa cơm bề ngoài cực kỳ bình thường nhưng mùi vị quả thật tuyệt vời này.

“Em cũng ăn đi.” Ngẩng đầu lên, Lục Quân Thần ôn nhu nhìn Đường Học Cẩn, duỗi tay gấp cho cậu một miếng thịt kho, “Mau ăn đi, khó khăn lắm mới được chút thịt, nếu gầy xuống, anh sẽ đau lòng.”

“Anh đừng dẫn tí cho em nhờ.” Đường Học Cẩn trừng Lục Quân Thần, cúi đầu gặm thịt, bất quá lỗ tai lộ ra bên ngoài, đã đỏ lên. Lục Quân Thần thấy thế, khoe miệng kéo cao, tâm tình rất tốt.

Ăn xong bữa trưa dọn dẹp chén đĩa, Đường Học Cẩn rót hai ly trà một ly để lên bàn trà trước mặt Lục Quân Thần, một ly cầm trong tay.

Ngồi xuống sofa, cậu nhìn anh, nói: “Anh giúp em một việc nhé.” Cậu cảm thấy tuổi của mình thật là vấn đề phiền phức.

“Hửm?” Lục Quân Thần ngẩng đầu, cười híp mắt, “Việc gì?”

“Em trước có nói muốn mở nhà hàng, vị trí đã quyết định được rồi, nhưng tuổi em chưa thành niên nên không thể tới nói chuyện với người ta, chú Lưu lại không ở đây, vì vậy, chỉ có thể nhờ anh giúp.”

“Được, em tính mở ở đâu?”

“Trung tâm thành phố.” Đường Học Cẩn nói: “Em muốn mở một nhà hàng chuyên về ẩm thực phương Nam và các món cá, chờ đến mùa đông, còn có thể làm lẩu.”

Lục Quân Thần cẩn thận nghe, nghe xong, nhướng mày, “Suy nghĩ không tồi.” Rồi lại than thở: “Tiểu Cẩn em rất có đầu óc làm ăn đấy.”

Có thể được khen, Đường Học Cẩn kỳ thực rất vui vẻ, nét mặt cậu nở rộ một nụ cười xinh đẹp, để ly trà trong tay xuống, cậu bắt đầu kể cho Lục Quân Thần nghe kế hoạch chi tiết của mình.

Từ tuyển nhân viên đến đào tạo nhân tài và trang hoàng thiết kế, ý tưởng của Đường Học Cẩn, khiến Lục Quân Thần không ngừng kinh ngạc, không ngừng trợn to mắt — đó là sự khâm phục dành cho suy nghĩ vượt trước và đường lối mới lạ của Đường Học Cẩn.

Đường Học Cẩn nói xong rồi, có chút do dự, “Anh thấy thế nào, mấy ý tưởng này có lẽ còn chút thô sơ.”

“Tiểu Cẩn.” Lục Quân Thần bỗng nhiên trở nên đứng đắn.

“Dạ?”

“Anh phát hiện có thể gặp được em, quả thật là phúc phận lớn nhất, Ông Trời đã ban tặng cho anh.”

Đường Học Cẩn: “...”

Cậu còn cho rằng đối phương dùng vẻ mặt nghiêm túc cẩn trọng như vậy, là muốn nói ra chuyện quan trọng gì, nhưng, kết quả lại là câu này. Gò má đỏ lên, Đường Học Cẩn liếc Lục Quân Thần, “Có thể đừng lạc đề không?”

“Không lạc đề mà.” Lục Quân Thần đứng dậy, đặt mông ngồi cạnh Đường Học Cẩn, kéo lấy bàn tay cậu để trên đùi, nắm trong tay thưởng thức, “Tiểu Cẩn, em không biết ý tưởng của em mang tới cho anh bao nhiêu dẫn dắt, lại giúp anh nhiều cỡ nào.”

Giật giật, Đường Học Cẩn thấy không rút được tay về, cũng không cố gắng nữa, cậu chớp mắt, nhìn Lục Quân Thần gần trong gang tấc, “Anh nói khoa trương quá, chúng rõ ràng chỉ là những ý tưởng thô sơ không có căn cứ mà thôi.” Kỳ thực đó đều là đời trước, cậu làm việc ở xí nghiệp, mưa dầm thấm đất học được.

“Ha ha, đó là vì Tiểu Cẩn không biết những điều em nói, quan trọng cỡ nào với một xí nghiệp.” Ngắc đầu thân mật nheo má Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần đổi chủ đề, nhắc tới chuyện cổ phiếu.

“Đúng rồi, vận khí của em tốt thật đấy, cổ phiếu em mua đã chậm rãi tăng lên.” Lục Quân Thần cười híp mắt: “Thật thần kỳ, cổ phiếu ấy đã rút xuống chừng một tuần lễ, nhưng từ khi em mua, không đến một tuần, nó lại sống dậy, Tiểu Cẩn, kỳ thực em là phúc tinh phải không?”

“...” Cảm giác được tay mình bị buông ra, Đường Học Cẩn nghiêng đầu, nháy mắt đương nhiên nhìn Lục Quân Thần, qua loa nói: “May mắn mà thôi, lúc đó em chỉ cảm thấy tên của nó nghe có vẻ rất kiếm tiền.”

Lục Quân Thần: “...” Tên, nếu để mấy ông trùm của thị trường chứng khoán biết cậu bé nhà anh là vì tên nên mới chọn cổ phiếu ấy, không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào.

...

Ngày thứ hai, Đường Học Cẩn dẫn Lục Quân Thần đến trung tâm thành phố, tới chỗ cửa tiệm mình nhìn trúng, tiệm này rất lớn, có hai tầng trệt, đối diện, là một office building, ra vào đều là thành phần tri thức.

Lục Quân Thần nhìn office building chỉ cách một con đường, phải thở dài duyên phận thật là thứ thần kỳ.

“Sao vậy?” Đường Học Cẩn nhìn ánh mắt dị dạng của Lục Quân Thần, mở miệng hỏi.

“Em có biết office building đối diện tiệm này là chỗ nào không?” Lục Quân Thần nhìn về mặt ngõ ngang của Đường Học Cẩn, tiếp tục nói: “Công ty của anh ở đó, tầng 25, 26.”

“A!” Đường Học Cẩn cũng kinh ngạc, vốn cậu chọn chỗ này vì đây là trung tâm thành phố lại gần khu thương nghiệp, là khu vực mật dịch phồn hoa, căn bản không suy xét đến đối diện có công ty gì hoặc người gì.

“Ha ha, Tiểu Cẩn, điều này nói rõ chúng ta rất có duyên phận.” Ánh mắt Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn đầy tràn tình ý.

Đường Học Cẩn ngại ngùng quay đầu, đổi chủ đề, “Đi thôi, vào trong, chủ cửa tiệm đã tới rồi.” Nói xong, cậu nhấc chân vào trước.

Lục Quân Thần nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn, sững nịch cười, không nói gì thêm.

Chủ cửa tiệm là một người phụ nữ chừng ba mươi mấy, khi Lục Quân Thần nhận ra đối phương là ai, anh kinh ngạc, rồi lại phải than một câu, thế giới thật nhỏ.

“Di Giang, tiệm này là của di à?” Lục Quân Thần chào người phụ nữ.

Người phụ nữ thấy Lục Quân Thần, khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt lộ ra nụ cười ôn hòa, bà nhìn Đường Học Cẩn lại nhìn Lục Quân Thần, mở miệng hỏi: “Hai đứa... Là cháu muốn mở tiệm à?”

“Không phải cháu.” Thấy là người quen, Lục Quân Thần nở nụ cười, tới cạnh Đường Học Cẩn, đặt tay lên vai cậu, “Là Tiểu Cẩn ạ.”

Kế, bổ sung thêm một câu: “Tiểu Cẩn ở nhà cháu.”

Về mặt Giang Tư nháy mắt hiểu rõ, bà âm thầm quan sát cậu bé đứng cạnh Lục Quân Thần, lặng lẽ cho điểm, “Quyết định rồi à? Đã dẫn về gặp cha mẹ cháu chưa?”

Lục Quân Thần cười khổ lắc đầu, “Chưa ạ, bát tự còn chưa có tính đâu.”

Nghe Lục Quân Thần nói vẫn chưa bắt được người, Giang Tư lại đưa mắt nhìn Đường Học Cẩn, về mặt kinh ngạc, như là rất không thể tin được.

Chớp mắt, Đường Học Cẩn cảm thấy thế giới này thật nhỏ, đi tới đâu, cũng có người quen của Lục Quân Thần. Cậu đánh gãy bọn họ ôn chuyện, dùng tay chọt vào eo anh, hỏi: “Hai người quen nhau à?”

Lục Quân Thần xoa đầu cậu, giới thiệu: “Đây là dì Giang, dì là bạn của cha anh.” Kế lại giới thiệu Đường Học Cẩn cho Giang Tư, “Đây là Tiểu Cẩn, năm nay 16 tuổi, giỏi lắm dì, thi vào lớp 10 chỉ thiếu mười mấy điểm là điểm tuyệt đối đấy ạ.”

Giang Tư giật mình nhìn Đường Học Cẩn, thở dài: “Ừ, giỏi lắm.”

Đường Học Cẩn then thùng cười, thoạt nhìn thanh tú xinh đẹp, trực tiếp dẫn đến Giang Tư mẩu tính đại phát, càng yêu thích hơn.

Ôn chuyện xong là bàn chính sự, Lục Quân Thần nhìn Giang Tư, nói: “Dì Giang, nếu là tiệm của dì, vậy cháu xin nói thẳng, Tiểu Cẩn muốn mở nhà hàng, nên dì xem, giá cả có thể bớt tí không?”

Giang Tư ôn hòa cười, ưu nhả hào phóng, “Tiểu Lục, cháu cảm thấy dì là người sẽ tùy ý định giá sao?”

“Cháu không có ý này.” Lục Quân Thần nói: “Cháu chỉ hy vọng dì cho em ấy nhiều chút ưu đãi, mấy năm nay không phải luôn cổ vũ người trẻ tuổi gây dựng sự nghiệp sao?”

Giang Tư gật đầu, “Cũng phải.” Rồi, bà nghiêng đầu, nghi hoặc nói: “Tiểu Cẩn không đi học à? Thành tích tốt như vậy, thật đáng tiếc.”

Đường Học Cẩn rất có thiện cảm với người phụ nữ trước mặt, cậu lắc đầu, trả lời: “Không phải ạ, cháu vẫn còn đi học, cháu sẽ học ở thành phố G, nên tính sau giờ học, kiếm cho mình chút tiền.”

“Thế à, người trẻ tuổi có theo đuổi và mục tiêu là tốt, hơn nữa cháu và Tiểu Lục là quen biết, dì cũng rất thích cháu, vậy dì, cái tiệm này, dựa theo giá cả 1m² 900 bán cho cháu, được chứ?” Giang Tư nhìn Đường Học Cẩn, cười nói.

“Không cần bớt nhiều vậy đâu ạ, làm vậy dì lỗ lắm.” Đường Học Cẩn có chút xấu hổ, cậu cảm thấy mình đang chiếm tiện nghi của người ta, tuy rằng cậu nhìn ra được, chỉ bằng cách ăn diện khí chất và lời ra tiếng vào, đối phương tuyệt đối không thiếu tí tiền ấy, nhưng cậu vẫn thấy không tốt lắm.

“Ha ha, cứ xem như là dì kết một người bạn.” Nói xong, Giang Tư vờ đáng thương: “Lẽ nào, Tiểu Cẩn ghét bỏ dì? Cảm thấy tuổi dì lớn quá, không thể làm bạn với cháu?”

“...”

Bàn thêm một hồi, Đường Học Cẩn đồng ý, diện tích cửa tiệm chừng một trăm tám, một trăm chín m², trong lúc nhất cậu lấy không ra nhiều tiền như vậy, nên thương lượng trả trước tiền đặt cọc, còn lại sẽ trả theo giai đoạn.

Giang Tư đồng ý, dù sao bà không thiếu tiền, xem như cho Lục Quân Thần làm nhân tình. Đường Học

Cẩn lấy ra bốn mươi nghìn đồng đưa cho Giang Tư làm tiền đặt cọc, hai người lại ký hợp đồng, xem như giao nhận hoàn tất.

Làm xong những việc này, Giang Tư nhìn Lục Quân Thần, nói: “Tiểu Hàng đòi tới đây học cấp ba, dĩ có dặn nó có việc gì cứ tới tìm cháu, nếu có thể, cháu giúp dì chăm nom nó nhé, thằng bé ấy nghịch lắm.”

“Sao ạ, Tiểu Hàng muốn tới thành phố G? Học trường nào vậy ạ?” Lục Quân Thần vừa nghiêng đầu nhìn cậu bé vui vẻ ra mặt nhà mình, vừa tán gẫu với Giang Tư.

“Trung học HF, khuyến thể nào cũng không chịu học ở Cảng Thành, nói là chán phải mỗi ngày nhìn mặt mấy ông thầy chỉ biết nói tiếng Anh rồi.” Nhắc tới con mình, ánh mắt Giang Tư đầy sự từ ái.

42. Chương 42: Phiên Ngoại: Thích Một Người

Đối với Lục Quân Thần, gặp được Đường Học Cẩn, là một ngoài ý muốn, khi đó, anh đang thuyết phục anh họ của anh Tư Vân đầu tư cho kế hoạch của mình.

Ngày đó, là một ngày rất bình thường, hôm trước anh theo thường lệ đi tìm Tư Vân, nấn ná đến tối rồi trực tiếp ngủ lại nhà Tư Vân một đêm, ngày thứ hai vốn là tính tiếp tục, nhưng, ông anh họ ăn không ngủ rồi của anh dĩ nhiên nói phải tới tiệm xem.

Lục Quân Thần thầm nói, lẽ nào ông anh họ này đột nhiên đổi tính, dự định làm ăn?

Mang theo lòng hiếu kỳ, anh tỏ ý đi theo. Bất quá khi xe lái ra khỏi thành phố S chạy về phương xa, anh mới biết, vì sao bác cả của anh ngày hôm qua không thêm nói một câu với con trai mình —— Tư Vân mở một tiệm quần áo ở một cái trấn nhỏ vẫn chưa khai phá.

“...” Rất bất đắc dĩ, đây là suy nghĩ lúc đó của Lục Quân Thần.

Ở tiệm anh nhìn thấy một cậu bé thoát nhìn gầy yếu đang mỉm cười nói chuyện với một vị khách nữ khá ư xoi mói, anh trố lên hứng thú nhìn cậu bé ấy dần thuyết phục vị khách, cuối cùng thậm chí không riêng là quần áo vị khách nữ còn mua thêm một đôi giày để phối hợp.

Khách nữ đi rồi, anh thấy cậu bé bỗng nhiên thở ra một hơi, bĩu môi lại rồi phồng má, thoáng nghiêng đầu, ra vẻ như phiền não gì.

Mãi đến khi Tư Vân gọi, cậu bé mới nhanh chóng thu hồi vẻ mặt vừa rồi, để ly nước trong tay xuống xoay lại gạt đầu chào Tư Vân, sau đó, Lục Quân Thần thấy cậu bé đưa mắt về phía mình, đôi mắt trong suốt mang theo một ít kinh diễm.

Lục Quân Thần nghĩ, cậu bé này thật thú vị.

Đây là lần gặp đầu tiên của bọn họ.

Trên đường về thành phố S, anh nghe anh họ mình kể về cậu bé, anh biết, tên cậu bé là Đường Học Cẩn, mới mười ba tuổi, không được cha mẹ thích, hiện tại đang tự kiếm tiền học phí cấp hai và tiền sinh hoạt.

Sau đó, Lục Quân Thần nghĩ, cậu bé này, rất lợi hại cũng rất kiên cường.

Vốn cho rằng cậu bé chỉ là khách qua đường, gặp một lần rồi thôi, nhưng không ngờ, bọn họ rất nhanh đã có lần gặp thứ hai, xê xích bất quá là mấy tháng.

Khi gặp lại, cậu bé hình như có thêm tí thịt, gò má hồng nhuận, mà còn bên cạnh nhiều một người bạn học to con, cậu bé đứng ở cửa tiệm quần áo, đưa lưng về phía ánh sáng, treo nụ cười nhìn Tư Vân đứng cạnh anh.

Lục Quân Thần không thể không thở dài một tiếng duyên phận, hôm nay anh vốn không định tới đây, nhưng lại vì một ý nghĩ đột nhiên nào đó, ai ngờ được, bọn họ sẽ gặp nhau.

Sau, Lục Quân Thần nghe cậu bé nói với Tư Vân, nói mình muốn hợp tác, điểm này khiến cho anh hứng thú, vì vậy ôm lòng hiếu kỳ, anh và Tư Vân nhìn nhau, dự định nghe xem cậu bé nói gì.

Tới chỗ tiệm cơm, anh ngồi nghe cậu bé nói, muốn hợp tác bán lắc tay với Tư Vân.

Nghe tới đây, Lục Quân Thần kỳ thực rất nghi hoặc, lắc tay, cho dù là bán ở thành phố G, một sợi cũng bất quá năm sáu đồng, anh hoàn toàn không hiểu, nó có gì có thể hợp tác, bất quá anh đang có hứng, nên không đánh gãy mà nhìn cậu bé đĩnh đạc nói ra ý tưởng của mình.

Bất quá, bản kế hoạch này, tuy rằng ý tưởng thô sơ, nhưng không thể không thừa nhận, đầu óc cậu bé rất tốt, nếu được gia công, xác thực có thể là một bản kế hoạch tuyệt vời.

Lục Quân Thần nhìn vẻ mặt tự tin của cậu bé, nghĩ, không hề giống một cậu bé mười ba tuổi tí nào.

Khi cậu bé đi, anh chờ đợi nhìn bóng lưng cậu bé, rồi nghe Tư Vân trêu chọc hỏi mình có phải nhìn trùng cậu bé không, anh lập tức cảm thấy lời này quá lỏng lẻo, trước không nói cậu bé mới có mười ba tuổi, chỉ nói bọn họ gặp nhau chừng hai lần, cũng đã là không thể nào.

Cho nên, anh lúc đó lạnh lùng bỏ lại hai câu rồi trực tiếp đi.

Đây là lần gặp thứ hai của bọn họ.

Ai mà ngờ, một câu trêu đùa thuận miệng của Tư Vân, anh lại nghe vào, về nhà rồi, nằm trên giường, anh phát hiện, mỗi khi nhắm mắt, anh sẽ nhớ tới nụ cười và vẻ mặt đầy tự tin kể ra ý tưởng của cậu bé.

Lần gặp thứ ba, Lục Quân Thần nhìn bàn tay không ngừng run rẩy của cậu bé, nghe Vạn Bác nói đó là vì ngày đêm bận lắc tay dẫn đến, trong lòng anh không khỏi dâng lên sự bức bối.

Vì vậy, lần đầu tiên anh xé rách nụ cười của mình, xệ mặt với cậu bé.

Khi nghe cậu bé nói không sao, nhìn cậu bé lộ ra nụ cười xán lạn với mình, trái tim anh tê rần, đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy mình như vậy rất quái dị, bất quá khi đó, anh cho rằng mình xem cậu bé là em trai, vậy nên mới có cảm xúc này, anh cũng không để trong lòng.

Rồi, khi thấy cậu bé nghe được Tư Vân có ý muốn mua bản thiết kế lắc tay của mình, nụ cười vui vẻ ấy, Lục Quân Thần thấy rất may mắn —— may mắn trên đường tới đây, anh đã dặn Tư Vân.

Lúc này, Lục Quân Thần trầm nghĩ, nụ cười thật lòng lộ ra cái lúm của cậu bé, quả thật rất xinh đẹp.

Đây là lần gặp thứ ba của bọn họ.

Vốn cho rằng sau lần này, cơ hội gặp nhau sẽ ít ỏi đến hầu như không có, lại không ngờ rằng, cậu bé tự mở một tiệm cơm.

Ngày tiệm cơm khai trương, là lần gặp thứ tư của bọn họ.

Lục Quân Thần không hề biết, tay nghề của cậu bé tốt đến vậy, quả thật làm anh muốn trực tiếp cắm rễ ở tiệm.

Bất quá, nhìn cậu bé bị Trương Vân đùa giỡn, nhìn Tư Vân thảnh thơi trên chóc, Lục Quân Thần bỗng nhiên thấy khó chịu, lòng anh trỗi lên một cảm giác đồ của mình bị nhìn trộm, thế là nhú mày, một lần nữa, anh ôm sự bức bối rồi đi.

Ở nhà, Lục Quân Thần nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra vì sao dưới tình huống khi ấy anh lại sinh ra cảm xúc kỳ quái vậy, không có kết quả.

Nếu đã không có kết quả, anh cũng không quán quýt và phiền muộn nữa, nghĩ cứ thuận theo tự nhiên là được.

Sau lần đó, thường xuyên tới tiệm cơm đã thành chuyện đương nhiên, một là muốn biết tình hình gần đây của cậu bé, hai là đi thỏa mãn khẩu vị của mình.

Một tháng hai ba lần, đoạn thời gian đầu Tư Vân sẽ đi theo, mỗi lần ăn xong trên đường về, anh phải chịu đựng dăm đôi câu trêu chọc của Tư Vân.

Số lần nhiều, cộng thêm cảm xúc kỳ quái của mình — tâm tình mong đợi được gặp cậu bé chậm rãi từ một tháng hai ba lần biến thành một tuần hai ba lần. Lục Quân Thần cuối cùng đã rõ, mình thích cậu bé.

Khi phát hiện tâm tư này, cậu bé đã học lớp 8, lúc đó bọn họ đã khá thân nhau, anh đã là bạn của cậu bé.

Làm rõ tâm ý mình, Lục Quân Thần cũng không ngần ngại, anh bắt đầu nghĩ cách giăng một cái lưới lớn giam lấy cậu bé lại, khiến đối phương cũng dần thích mình.

Biết Đường Học Cẩn là thẳng, nên anh chỉ có thể dùng ôn nhu tiến công, từng chút gặm nhấm trái tim cậu bé, quá trình này, anh mất một năm.

Mãi đến khi, Đường Học Cẩn tốt nghiệp cấp hai, vì né tránh đôi vợ chồng cận bã kia tới thành phố G, ở chung với anh.

Mãi đến khi, ngày ấy, anh không khống chế được bày tỏ.

Mãi đến khi, theo sự tiến công mỗi ngày, cậu bé cuối cùng đồng ý ở bên anh.

Quá trình này, anh mất hai năm.

Bất quá, Lục Quân Thần cảm thấy rất đáng.

Anh rất may mắn, ban đầu, anh vì hiếu kỳ, đi theo Tư Vân tới cái trấn nhỏ ấy——

Nhờ có thể, anh mới gặp được cậu bé của mình.

43. Chương 43: Đà Điểu Đường Học Cẩn

“Trung học HF.” Lục Quân Thần lặp lại, kể bật cười, “Trùng hợp thế, tháng chín Tiểu Cẩn khai giảng, cũng là ở trường ấy đấy.” Nói xong, ánh mắt anh nhìn Đường Học Cẩn an tĩnh đứng bên cạnh, ôn nhu quyến luyến.

“Đã vậy, dĩ có phải cũng nên nhờ Tiểu Cẩn giúp mình chăm nom Tiểu Hàng tí không.” Giang Tư nghe được lời này cũng cười, rồi nghiêng đầu nghịch ngợm nháy mắt với Đường Học Cẩn, “Nhờ cháu đấy, có lẽ hai đứa còn có thể ở chung một lớp nữa.”

“Gì ạ?” Đường Học Cẩn ngu người, cậu khi này còn đang sung sướng vì bản hợp đồng trong tay, lúc này thấy Giang Tư nhìn mình, cậu căn bản không nghe rõ hai người vừa rồi nói gì.

Thế là, dùng ánh mắt có chút mơ hồ ngẩng đầu nhìn Giang Tư, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng. Cái vẻ ngỡ ngàng ấy làm ánh mắt Giang Tư co giật, sắc mặt vốn hồng nhuận của bà đột nhiên tái nhợt, sự ôn hòa trong mắt cũng dần thay đổi, bao trùm lên nó là sự bi thương.

“Không, không có gì.” Giang Tư vội vã xoay đầu, khóe mắt ướt đầm, giống, giống quá.

Không hiểu vì sao Giang Tư đột nhiên như vậy, đại khái là nhận ra dị dạng trên người đối phương, Đường Học Cẩn sưng sờ một lát, rồi quan tâm hỏi: “Dì sao thế ạ? Thân thể dì khó chịu lắm à?”

Nghe Đường Học Cẩn hỏi vậy, ánh mắt Lục Quân Thần cũng nhìn về phía Giang Tư.

Lục Quân Thần từ nhỏ đã biết Giang Tư, cha mẹ anh và đối phương là bạn tốt, mẹ anh và Giang Tư càng như là khuê mật, hầu như chẳng giấu nhau việc gì, nên anh thỉnh thoảng cũng nghe mẹ nhắc tới đối phương, tự nhiên biết một ít việc trong nhà Giang Tư.

Khi thấy Giang Tư xưa nay trong ấn tượng của mình vẫn luôn duy trì vẻ ưu nhã cao quý chưa từng thất thổ vành mắt ửng đỏ, anh đã hiểu, đối phương là đang nhớ tới đứa con trai thất lạc ở mười sáu năm trước.

Như có suy nghĩ nhìn Giang Tư, anh bước tới, rút ra tờ khăn giấy trong túi, đưa cho đối phương, an ủi nói: “Dì Giang, dì lại nhớ tới cậu con trai cả của mình à? Đừng buồn, em ấy hiện tại nhất định đang sống ở một nơi nào đó rất tốt.”

Cầm khăn giấy, Giang Tư lau khóe mắt, nghe lời an ủi của Lục Quân Thần, mãi một hồi, mới khôi phục vẻ ưu nhã, bà dùng ánh mắt áy náy nhìn Đường Học Cẩn, nói: “Xin lỗi, vừa rồi dì thất lễ.”

“Không sao ạ.” Đường Học Cẩn vội vã xua tay, cậu nhìn vành mắt đỏ ửng của Giang Tư, không hiểu tại sao, bỗng nhiên thấy có chút khó chịu... Hơi nghi hoặc sờ trái tim mình, cậu bị sao vậy?

Giang Tư trước là thất lễ với Đường Học Cẩn, sau là nhớ tới sự việc xảy ra ở 16 năm trước, bà chỉ cảm thấy mình không thể ngồi ở đây được nữa, cơn đau vẫn không thể dần xuống, cho nên bà vội vàng tạm biệt bọn họ, xoay người chạy khỏi tiệm, ngồi lên chiếc xe vẫn chờ bên ngoài rồi đi.

Lục Quân Thần thấy Giang Tư đi rồi, quay đầu nhìn cậu bé đứng cạnh mình, bất quá vừa quay đầu anh đã thấy Đường Học Cẩn che trái tim nhú mào ra vẻ rất khó chịu, duỗi tay, đè vào vai cậu, anh lo lắng hỏi: “Tiểu Cẩn, em bị sao vậy?”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn trả lời: “Không sao ạ, chỉ là đột nhiên có chút khó chịu.” Nói xong, còn xua tay tỏ vẻ đừng để ý, cầm lấy bản hợp đồng, ánh mắt cậu bật sáng, nhìn Lục Quân Thần cười rạng rỡ, “Về sau, em sẽ là chủ của cửa tiệm này?”

Nghe giọng điệu, có lẽ là vẫn chưa thể tin được.

Lục Quân Thần cười, nâng tay nhéo mũi Đường Học Cẩn, “Phải, sau này em chính là chủ của cửa tiệm này, mà còn em lập tức sẽ trở thành ông chủ nhỏ... Ừm, cũng không đúng, em trước đã là ông chủ nhỏ rồi.”

Sờ cảm mình, Lục Quân Thần cười ha hả: “Lần này là trở thành ông chủ lớn, bản kế hoạch của Tiểu Cẩn không phải còn có mở chi nhánh sao.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn đỏ mặt, nè nè nói: “Nó bắt quá là ảo tưởng của em thôi, có thể thực hiện được hay không vẫn còn chưa biết.”

Nói thật, từ khi sự hăng say kích động ban đầu làm nhạt, cậu đã phát hiện, mình hình như nghĩ đến quá tốt đẹp. Dù sao nhà hàng nhiều như vậy, nếu không có suy nghĩ độc đáo đặc sắc hấp dẫn khách hàng, ngày lâu ngày dần, sẽ chậm rãi bị người quên lãng.

Lục Quân Thần nhẹ nhàng vỗ đầu Đường Học Cẩn, cổ vũ nói: “Không đâu, suy nghĩ của em rất tốt, rất có tiền cảnh, vực dậy sự tự tin khi em tới bàn chuyện bán lắc tay với anh đi nào.”

“Dạ, em sẽ.” Siết chặt nắm tay, Đường Học Cẩn dùng sức gật đầu, từ đáy lòng cảm ơn: “Cảm ơn anh, anh Lục.”

...

Nếu hợp đồng đã ký xong rồi, vậy kế tiếp là tìm một đội ngũ lắp đặt trang thiết bị, Đường Học Cẩn vốn định khai trương vào giữa tháng tám, nhưng một khi sửa chữa quá lớn nửa tháng nhất định sẽ không kịp, vì vậy, cậu khó xử.

Gần đây thói quen có việc tìm Lục Quân Thần, lần này Đường Học Cẩn tự nhiên không ngoại lệ, thói quen xác thực rất đáng sợ, ví dụ như hiện tại.

Khi Đường Học Cẩn bị Lục Quân Thần từ phía sau ôm lấy để ngồi lên đùi, mặt cậu đỏ bừng giãy dụa muốn đứng lên, nhưng cọ xát nửa ngày cũng không thoát ra được trái lại còn phát hiện thanh niên ôm mình bị cậu cọ một hồi, một vị trí bị đánh gạch men nào đó đã đứng lên...

Thân thể cứng đờ, Đường Học Cẩn không dám động, lần này không chỉ là mặt, lỗ tai bao gồm tất cả phần da lộ bên ngoài đều đỏ, cả người cậu cứng ngắc, vẻ mặt kinh ngạc.

Cứng cứng cứng ——

Cứng cứng cứng cứng, cứ thế đã cứng ——

Về mặt Đường Học Cẩn biến thành vậy: $\Sigma(\circ \circ |||)$

Thân là một người đàn ông (tuy rằng tuổi sinh lý hiện tại chỉ có 16), cậu cũng biết đồ chơi ấy rất mắc cảm, chỉ là cậu lại quen, mới khiến mình rơi vào hoàn cảnh xấu hổ đến không biết làm sao lúc này.

... Bất đắc dĩ duy trì động tác cứng ngắc, Đường Học Cẩn đỡ ra đó, lắp ba lắp bắp như người mắc tật cà lăm, “Cái kia, anh, anh thả em ra, sau đó, sau đó tự giải quyết đi, giải quyết xong là tốt.”

Lục Quân Thần cũng có một nháy mắt xấu hổ, nhưng thấy phản ứng của cậu bé trong lòng, anh trái lại ha ha bật cười, cũng không quan tâm đồ chơi ấy, mặc cho nó tự chịu, mà mình thì ôm Đường Học Cẩn, gác cảm lên vai đối phương, cười nói rằng: “Sao vậy, phản ứng này bình thường mà, anh thích em, đương nhiên là có phản ứng với em... Huống hồ, tại em vừa nãy cọ vào nó đấy chứ.”

“...” Mặt Đường Học Cẩn, hoàn toàn không biết nên nói gì, vì sao cậu cảm thấy thanh niên đang ôm cậu này đột nhiên như biến thành một người khác, hoàn toàn không có sự ảm áp nho nhã như翩翩 quý công tử ngày trước mà trái lại đã lột xác thành lưu manh...

Mấy ngày qua thường bị Lục Quân Thần làm chút động tác ái muội Đường Học Cẩn kỳ thực đã thói quen thảnh thơi ôm ôm hôn hôn, chỉ là tiêu chuẩn lần này quả thật quá lớn, cậu chưa có cách nhận.

Vì thế ở khi lãnh tĩnh lại, nghe được lời thanh niên ôm mình nói, cậu dùng cái giọng nhàn nhạt gọi họ tên đối phương ra, “Lục Quân Thần.”

Lục Quân Thần nghe giọng của cậu bé, lòng thầm kêu một tiếng hồng bét, vội vã buông bàn tay giam lỏng đối phương, khôi phục về bình thường, nghiêm trang kéo chủ đề trở lại vấn đề Đường Học Cẩn ban đầu tới tìm anh thương lượng.

“Được rồi, không giỡn nữa.” Lục Quân Thần thay đổi tư thế, che khuất chỗ cần-lên kia, nở nụ cười nhàn nhạt, phảng phất đồ chơi đang dựng đứng ấy không hề ảnh hưởng tới anh, “Tiểu Cẩn vừa rồi muốn hỏi anh cái gì?”

Đường Học Cẩn vốn định xoay người bỏ đi, chỉ là khi thấy đôi mắt ôn nhu cười của Lục Quân Thần, bước chân cậu đột nhiên cứng lại, ánh mắt lóe lóe, cậu mím môi, dịch bước ngồi xuống cái sofa bên cạnh.

“Em muốn khai trương sớm, tốt nhất là hoàn thành việc trang hoàng vào giữa tháng tám hoặc trước cuối tháng tám, nhưng em phát hiện cho dù là đi tìm công ty trang hoàng chuyên nghiệp nhất, thời gian cũng quá gấp, hoàn toàn không bắt kịp kế hoạch.”

“Em thử miêu tả cách trang hoàng em muốn xem, anh giúp em tính lại thời gian.” Do dự một hồi, anh nói.

Đường Học Cẩn nghĩ một lát, chậm rãi miêu tả cho Lục Quân Thần nghe phong cách trang hoàng mình muốn.

Cửa tiệm cậu mua trước là bị bỏ trống, người chủ có lẽ là tính mở tiệm quần áo, nên phong cách trang hoàng thiên hướng thời thượng phương Tây, mà Đường Học Cẩn muốn làm thành phong cách Hoa Quốc, vì thế những chỗ cần thay đổi, khẳng định là rất nhiều.

Nghe Đường Học Cẩn nói xong, Lục Quân Thần bật cười.

“Vậy thì đơn giản, anh cho em một số điện thoại.” Nói xong, Lục Quân Thần cúi đầu rút một tấm danh thiếp trong sổ ra đưa cho Đường Học Cẩn, cười nói: “Công ty trang hoàng này chuyên làm về phong cách đó, mà còn tốc độ rất nhanh, những điểm em vừa nói, bọn họ hẳn có nắm chắc làm xong vào giữa tháng tám, phỏng chừng cuối tháng tám nhà hàng có thể khai trương.”

Đường Học Cẩn cảm lấy, nói cảm ơn, rồi đá mắt liếc về phía cái chỗ Lục Quân Thần tuy rằng cực lực muốn che giấu nhưng trên thực tế vẫn có thể nhìn ra được kia... Tạm dừng một hồi, bỏ lại một câu “Anh nên đi giải quyết thì hơn” sau đó hoảng hốt chạy ra khỏi thư phòng.

“ ... ”

Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn vội vàng bỏ chạy, lại cúi đầu nhìn người anh em của mình, bất đắc dĩ nói: “A, đều tại mày, xem đi, dọa Tiểu Cẩn rồi.” Nhưng vẫn đứng dậy vào phòng tắm, tự mình động thủ, dù sao, nếu để đồ chơi này duy trì trạng thái như vậy, xác thật không dễ chịu.

Lại nói Đường Học Cẩn vội vàng chạy về phòng mình, từ khi nói xong câu đó, độ ẩm trên gò má cậu vẫn không hề giảm xuống.

Ném mình lên giường, nâng tay che mắt, Đường Học Cẩn nghĩ: Mình vì sao phải nói ra lời này, mặc cho anh ấy tự giải quyết là được!

Ôm chần lăn trên giường một vòng, lại một vòng, lăn mấy lần, Đường Học Cẩn cuối cùng đã làm độ ẩm giảm xuống.

Xoay người ngồi dậy, Đường Học Cẩn cầm tấm danh thiếp Lục Quân Thần cho, nhìn số điện thoại phía trên, đột nhiên nhớ tới một việc rất nghiêm trọng —— cậu không có điện thoại.

Điện thoại ở thời đại này là đốt tiền, một chiếc điện thoại mấy nghìn thậm chí mười mấy nghìn... Nhìn tấm danh thiếp trong tay, Đường Học Cẩn thâm rơi lệ, đây là tiết tấu phải lộn về tìm Lục Quân Thần mà.

Lục Quân Thần giải quyết xong dục-vọng mình tích góp đã lâu, lại thuận tay tắm một cái thay bộ đồ mặc ở nhà ra khỏi phòng tắm thì thấy Đường Học Cẩn vẻ mặt thận trọng đứng ở cửa chờ mình.

Lập tức giơ lên ý cười ôn nhu, Lục Quân Thần nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Cẩn, còn có việc gì à?”

“...” Đường Học Cẩn quẩn quýt một hồi, lại phát hiện mình kỳ thực không có gì cần quẩn quýt, bọn họ không phải chưa làm gì sao, tuy nói quan hệ thuần khiết, ra về cũng không đúng... Chỉ ít cậu chưa từng gặp hai người đàn ông bình thường nào sẽ ôm nhau hôn nhau.

Thở dài, Đường Học Cẩn kỳ thực là không có cách nhận sự thật mình bỗng nhiên từ “thẳng” biến thành “cong”, nên cậu mới như rùa, rút mình vào vỏ, chỉ cần Lục Quân Thần không ép buộc yêu cầu đáp lại, cậu có thể tự thôi miên mình kỳ thực chẳng có gì xảy ra ——

Được rồi, hành vi này, cũng có thể xưng là đà điệu.

44. Chương 44: Giai Viên

Liên hệ xong đội ngũ trang hoàng, việc sửa chữa cửa tiệm bắt đầu khí thế ngất trời hành động, Đường Học Cẩn thỉnh thoảng sẽ tới xem, nhưng đại bộ phận thời gian cậu vẫn chôn mình trong nhà nghiêm túc ôn tập cho việc học sắp nghênh đón ở học kỳ mới, còn có huấn luyện các nhân viên vừa thuê, ngày cứ thế lần lượt trôi qua, đảo mắt, đã tới giữa tháng tám.

Giữa tháng tám, cổ phiếu Đường Học Cẩn mua ăn may từ điểm chót biến thành điểm đỉnh, thế tăng cực nhanh quả thật dọa rớt mắt kính của các cổ dân và chuyên gia tài chính, bọn họ nhìn cảnh này, đều có một suy nghĩ —— đây là kỳ tích phải không, nếu không thì chỉ có thể là bị người khổng chế.

Nhưng không quản là tình huống nào, cổ phiếu ấy đã thành hắc mã trở hết tài năng ở thị trường chứng khoán là sự thật không thể tranh.

Bất quá chúng không phải trọng điểm cần Đường Học Cẩn quan tâm, cậu chỉ biết, cổ phiếu mười nghìn đồng cậu mua vào hiện tại đã tăng tới ba bốn trăm nghìn, xem như kiếm đầy chậu.

Ở khi xác định được thời gian, Đường Học Cẩn quả đoán nhờ Lục Quân Thần bán tháo cổ phiếu, cách làm này khiến Lục Quân Thần ngạc nhiên nhìn một hồi, bất quá Đường Học Cẩn không hề hoang mang giải thích: “Thị trường chứng khoán có phiêu lưu, thấy tốt rồi thu là được, gần bốn trăm nghìn này, với em mà nói đã là đủ.”

Lục Quân Thần rất thích sự hào hiệp ấy của Đường Học Cẩn, anh trực tiếp ôm khuôn mặt của cậu hôn một cái chóc, rồi cười ha hả đi giúp cậu bán cổ phiếu.

Ba trăm mấy gần bốn trăm nghìn đồng chuyển vào tài khoản, Đường Học Cẩn cầm sổ tiết kiệm cười hớn hở, thế nên không cự tuyệt Lục Quân Thần hôn mình, mắt cậu cười híp lại, cực kỳ trẻ con, đáng yêu không thôi.

Đường Học Cẩn như vậy khiến Lục Quân Thần nhìn bắt thềm tâm cũng bắt thềm, lòng ngứa ngáy như bị trăm nghìn con mèo dùng móng vuốt gãi a gãi, làm ánh mắt nhìn Đường Học Cẩn của anh ngày một nóng

cháy, dục-vọng nhỏ vụn bên trong đôi mắt đen kịt đã không ngừng cuộn trào.

Đại khái là bị nhìn lom lom, Đường Học Cẩn cuối cùng hồi hồn từ sự vui sướng, ánh mắt trong suốt nhìn lại Lục Quân Thần, để rồi bị nóng cháy và thâm tình ở đáy mắt đối phương dọa hãi, trái tim đập mạnh không theo quy luật, vội vã cúi đầu, né tránh ánh mắt đó.

“Em, em về phòng trước.” Còn ở đây nữa, Đường Học Cẩn cũng phải hoài nghi trái tim mình sẽ hỏng mất, thế nên cậu vội vã đứng dậy, lướt qua Lục Quân Thần tính chạy về phòng.

Chỉ là, khi đi ngang qua người nào đó, cánh tay của cậu bị bắt lấy, có chút hoảng hốt muốn hất ra, bàn tay nắm lấy cậu thon dài hữu lực, căn bản tránh không thoát... Đường Học Cẩn không hiểu, Lục Quân Thần thoát nhìn rõ ràng là quý công tử ôn nhuận vóc người cũng không cường tráng bao nhiêu, vì sao sức lực lại lớn đến vậy.

Thở dài, cậu vô lực xoay người nhìn Lục Quân Thần, cậu cảm thấy là lúc phải nói rõ, quan hệ mập mờ áp úng như vậy, thật là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, Đường Học Cẩn ép mình lãnh tĩnh, ngừng đầu đối mặt với Lục Quân Thần.

“Anh Lục, em không phải đồng tính luyến.” Trực tiếp nhảy vào chủ đề, cậu cứ thế, bình tĩnh mở miệng, đầu hơi cúi xuống, ánh mắt có chút không dám nhìn đối phương, cậu sợ sẽ thấy đối phương lộ ra vẻ thương tâm.

“Tiểu Cẩn, em có ghét anh không?” Lục Quân Thần nghe được lời Đường Học Cẩn, không lộ ra vẻ thất vọng hoặc ánh mắt thương tâm như trong dự đoán, trái lại từng bước ép sát, ép Đường Học Cẩn thẳng đến bên tường, “Em có cảm thấy buồn nôn khi anh hôn em vuốt ve em ôm em không?”

Nhìn đôi mắt tròn tròn như thủy của Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần không dừng lại, trái lại tiếp tục nói: “Tiểu Cẩn, em nói cho anh biết, thế này em có ghét không?” Nói xong, anh chống một tay vào bức tường sau lưng Đường Học Cẩn, cúi đầu, chuẩn xác hôn lên đôi môi gần trong gang tấc, môi của Đường Học Cẩn.

Lần này, Lục Quân Thần không đơn giản là chạm vào, mà là mang theo sự nóng bỏng, mang theo cảm tình vỡ òa, hôn ngấu nghiến đôi môi ấy.

Gặm, cắn, mút, liếm, Đường Học Cẩn đã hoàn toàn ngây người, mắt cậu tròn to, hoàn toàn quên phản kháng, cứ thế ngẩn ngơ đứng, bị Lục Quân Thần nửa ôm vào lòng, tùy ý đối phương hôn mình, thậm chí lưỡi cũng đã len vào miệng ——

“ ... ”

Hồi lâu sau, Lục Quân Thần buông Đường Học Cẩn ra, nhìn đôi môi bị mình hôn đến sưng đỏ của cậu bé trong lòng, nâng tay sờ gò má cậu, “Sao hả? Có thấy ghê tởm, buồn nôn không?”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn xác thực không thấy buồn nôn, theo lý mà nói, nếu thật không thể nhận, vậy đối với hôn môi, đặc biệt là loại hôn lưỡi trao đổi nước bọt này cậu hẳn phải thấy không thể chịu được mới đúng, nhưng tình huống hiện tại là, không có, không có cảm giác gì, tất cả đều bình thường.

Nhìn Đường Học Cẩn tròn tròn mắt ngẩn ra, Lục Quân Thần dùng mũi mình cọ vào má đối phương, tận lực đè thấp giọng khiến nó lấp đầy mê hoặc gợi cảm, “Ừm? Tiểu Cẩn, kỳ thực, em không ghét phải không?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng nói đã khẳng định.

Đường Học Cẩn ngây ngẩn hồi lâu, cuối cùng mới triệt để thanh tỉnh phát hiện mình bị đối phương hôn, sau đó cả người cậu bắt đầu khó chịu.

Cậu nghiêng đầu, giọng bé xiu, như là lẩm bẩm nói: “Nhưng, em rõ ràng không phải...” Nửa câu sau cậu không nói ra, vì cậu nhìn thấy ánh mắt ôn nhu quyến luyến và khóe miệng kéo ra độ cong của Lục Quân Thần.

“Tiểu Cẩn, anh biết, em có thích anh.” Lục Quân Thần cọ vào mũi Đường Học Cẩn, rất khẳng định nói, “Hoặc là, em có thể ngấm lại, đổi anh thành một người nam khác hôn em như vừa nãy, em sẽ có cảm giác gì.”

Đường Học Cẩn nghe lời, ngoan ngoãn bỏ Vạn Bác vào chỗ Lục Quân Thần, trong nháy mắt da gà toàn thân, lông tơ trên gáy của cậu dựng cả lên, cậu lộ ra vẻ buồn nôn ghê tởm, thành công khiến tâm tình của Lục Quân Thần từ đầu đến đuôi vẫn luôn quan sát cậu vui sướng không thôi.

“Đúng không, em xem, em có thích anh, em chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.” Ôm cậu bé trong lòng, cảm Lục Quân Thần cọ vào đỉnh đầu đối phương, thỏa mãn thở dài: “Ồ bên anh đi, Tiểu Cẩn, anh sẽ nâng niu em trong lòng bàn tay cả đời, để em vô ưu vô lự, chỉ cần là anh có, anh có thể cho em cả.”

Đường Học Cẩn nghe bên tai truyền tới cái giọng mềm mại ôn hòa, mấy lời tâm tình liên miên ấy, tuy nhìn như rất buồn nôn, nhưng cậu phát hiện, kỳ thực trong lòng cậu, đã dấy lên một sự ngọt ngào, mà không phải bất cứ cảm nhận nào khác —— ra vậy, rất không tồi.

Chớp mắt, Đường Học Cẩn nghe một hồi, chậm rãi mềm người ra dựa vào lòng Lục Quân Thần, cái ôm của đối phương rất rộng rãi, cũng rất ấm áp, cậu như là một chiếc thuyền nhỏ nhiều năm không tìm thấy cảng cuối cùng đã tìm được một nơi có thể che mưa chắn gió, hai tay siết chặt áo sơ-mi của Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn biết, mình đã rơi vào.

Đồng tính luyến sao?

—— vậy thì thế nào, ôn nhu Lục Quân Thần dành cho cậu, cậu cảm nhận được.

Phát tính trẻ con cọ vào lòng anh, Đường Học Cẩn tuy không nói, nhưng phản ứng của cậu, đã hoàn toàn tỏ rõ.

—— đây là đáp ứng.

Lục Quân Thần hiểu được ý Đường Học Cẩn, nếu nói không vui vẻ không kích động hoàn toàn là giả. Anh biết cậu bé của anh xấu hổ, duỗi tay ôm chặt lấy người trong lòng, như là ôm cả thế giới, thần thái anh thỏa mãn.

Nói thế nào đây, thích Đường Học Cẩn kỳ thật Lục Quân Thần cũng thấy có chút không thể tin được, nhưng sự thật là vậy đấy, chậm rãi, mỗi khi nhìn đối phương tỏa sáng, nhìn đối phương cười rạng rỡ, nhìn đối phương cố gắng kiên cường không bị khó khăn đẩy ngã, tâm tính ấy, cố gắng và chí tiến thủ vượt qua đồng trang lứa ấy, khiến anh cảm thấy, dường như không phải không thể tin được.

Vì, một cậu bé như vậy, ai mà không thích chứ, về phần tuổi tác cái gì, để nó đi gặp quỷ đi!

...

Hai người đã nói rõ tâm ý trải qua những ngày quả thật ngọt như đường mật, ổ chăn vốn dĩ riêng cho mỗi người trong phòng Đường Học Cẩn giờ bị một người khác chen vào, mỗi đêm, cậu bị đối phương ôm lấy từ phía sau, mang đến ấm áp và cảm giác an toàn vô tận.

Hai người không ai tỏ ý muốn tiến thêm một bước, Đường Học Cẩn là vì xấu hổ và không thích ứng, mà Lục Quân Thần là vì hiểu rõ cậu bé, lại nói Đường Học Cẩn hiện tại mới mười sáu, bản thân cậu chưa thành niên, chuyện này gấp không được, cứ từ từ, mà còn, anh đã thành công chộp người vào tay, còn sợ không mần được gì sao?

Ôm suy nghĩ ấy, Lục Quân Thần mỗi ngày rời giường chỉ là cho Đường Học Cẩn một nụ hôn buổi sáng, trưa về nhà hôn thêm một cái, tối trước khi ngủ lại làm một nụ hôn ngủ ngon, một ngày ba bữa, luôn gọi Đường Học Cẩn nhưng trong lòng lại đặc biệt ngọt ngào.

Thỉnh thoảng Lục Quân Thần không nhịn được, sẽ ở khi Đường Học Cẩn ngủ say, trộm chạy vào phòng tắm phát-tiết một chút, sau đó lại về giường ôm cậu bé ngủ tiếp.

Đối với Lục Quân Thần, ngày như vậy thống khổ mà ngọt ngào.

Trong nháy mắt, một tuần đã trôi qua, đội ngũ trang hoàng gửi tin tới, báo là cửa tiệm đã được làm xong.

Đường Học Cẩn vừa nghe tin này, kích động kéo Lục Quân Thần chạy tới tiệm, Lục Quân Thần thấy cậu bé hưng phấn như vậy, cũng tùy ý đối phương.

Cửa tiệm được trang hoàng lại, có sự khác biệt rõ ràng so với các tiệm khác trên cùng con đường, biển tiệm cực kỳ bắt mắt, cửa chính màu nâu mộc mạc, lầu một có quầy thu ngân còn có nhà bếp sạch sẽ ngăn nắp, cửa bếp vẫn là kính thủy tinh lớn, khách hàng từ bên ngoài, có thể thấy hiện trường nấu nướng bên trong.

Lầu một được sắp xếp rất lạ, giữa cửa chính, Đường Học Cẩn riêng nhờ công nhân đào ra một cái hồ vừa phải, bên trên để một hòn non bộ chế tác riêng như là lâm viên, nước từ đó chảy xuống không ngừng nhỏ vào hồ, tạo thành hệ thống tuần hoàn, cái hồ như chết cũng vì vậy mà sống dậy.

Bàn ghế trái lại sắp xếp theo phong cách hiện đại, thoát nhìn đơn giản mà đại khí, đồng thời trên mỗi cái bàn đều để một cái bình trong suốt, dùng để cắm hoa tươi.

Về phần lầu hai, là làm phòng, mỗi phòng tách riêng, hành lang càng là tri kỷ bày rất nhiều thực vật màu xanh, thoát nhìn sinh cơ dạt dào.

Theo Đường Học Cẩn đi xem một vòng, phản ứng đầu tiên của Lục Quân Thần là, thiết kế không tồi, thuận tay xoa đầu cậu bé đứng bên cạnh, cảm nhận mái tóc mềm mại ấy dán vào lòng bàn tay, một bàn tay khác giơ lên ngón cái, ca ngợi nói: “Tiểu Cẩn, em giỏi thật đấy.”

Đường Học Cẩn hắc hắc bật cười, cậu cũng không ngờ, mấy lời ban đầu cậu chỉ đơn giản nói với đội ngũ trang hoàng, bọn họ lại có thể làm ra hiệu quả vượt ngoài dự liệu, thật là... quá giỏi!

Nhìn quanh một hồi, Lục Quân Thần nói: “Để nó thông gió mấy ngày bay bớt mùi là có thể khai trương, sao hả, em đã nghĩ ra tên chưa?”

Đường Học Cẩn vẫn chưa nghĩ ra, lập tức quay đầu nhìn Lục Quân Thần, cười hì hì với đối phương, mắt sáng ánh sao, “Anh thấy thế nào?”

Sờ cằm mình, Lục Quân Thần cười, “Đây là nhà hàng của Tiểu Cẩn mà, sao lại bảo anh nghĩ chứ.”

“Hừ...” Đường Học Cẩn nghe được lời này, phồng má, nhú mày, “Không bằng, gọi ”Giai Viên” đi, đơn giản lại dễ nhớ, ngụ ý là gia đình.”

Trái tim Lục Quân Thần tê rần, anh biết cậu bé của anh kỳ thực rất khát vọng thân tình, “Vậy thì gọi ”Giai Viên“, cái tên này rất hay.”

Đường Học Cẩn ngẩng đầu nhếch miệng bật cười với Lục Quân Thần.

45. Chương 45: Tô Lễ Hàng

Ngày khai trương nhà hàng, buổi sáng, Lưu Minh Lượng và Trương Vân đã tới, bọn họ nhìn nhà hàng đã được trang hoàng lại, trợn mắt há hốc mồm.

Hai người nhìn chằm chằm nhà hàng rất bắt mắt kia, chỉ cảm thấy không thể tin được —— chẳng lẽ Tiểu

Cẩn rót hết tiền vào nhà hàng này à?

Hồi hồn, nhìn Đường Học Cẩn đứng cạnh Lục Quân Thần cười híp mắt, Trương Vân lập tức nhào qua, ôm cậu cọ không ngừng, hai tay nâng mặt cậu nhìn tới nhìn lui.

“Ừ, hình như mập ra tí.” Sau khi nhìn xong, Trương Vân cho ra kết luận, rồi đưa mắt về phía Lục Quân Thần vẫn đứng bên cạnh, “Xem ra chú em chăm sóc Tiểu Cẩn rất tốt.”

Lục Quân Thần thầm nghĩ, đó là bà xã của em, em có thể không chăm sóc tốt sao, bắt quá trên mặt vẫn khéo léo cười, lễ phép trả lời: “Đâu có đâu có, đó là Tiểu Cẩn vui lây ra đó mà thôi.”

“Ừ, tiếp tục duy trì thế nhé.” Sờ má Đường Học Cẩn, Trương Vân gật đầu.

Trước nhà hàng bày hai hàng lẵng hoa, thoát nhìn rất nhộn nhịp, dựa theo lời Lục Quân Thần, khai trương nhà hàng cần phải cắt băng, Đường Học Cẩn lúc đó đỏ mặt cười, nhớ lại cảnh mình tinh cắt băng trong ấn tượng đời trước.

Thay hình ảnh của mình tinh bên trong thành mình, Đường Học Cẩn ghen nửa ngày, phốc một tiếng bật cười.

Cậu vừa cười vừa ôm bụng, quả thật là cười không ngừng, Lục Quân Thần không hiểu nguyên nhân nhìn cậu, không rõ cậu bé nhà anh rốt cuộc cười cái gì.

Cười đủ rồi Đường Học Cẩn dừng lại, nhìn đồng hồ trên tay, đã sắp tới giờ rồi.

Giờ khai trương là mười một giờ rưỡi, khi gần tới đó, Đường Học Cẩn đứng ở giữa, vợ chồng Lưu thị đứng hai bên, giờ đã tới, cậu và vợ chồng Lưu thị song song cắt dải băng màu, lễ cắt băng rất cuộc hoàn thành.

Đường Học Cẩn đứng giữa cửa nhà hàng, cười híp mắt nói với mọi người vây xem rằng: “Hôm nay nhà hàng ”Giai Viên” khai trương, bất cứ khách hàng nào tới đây tiêu phí, đều giảm giá 20%, hoan nghênh mọi người vào cổ động.”

Đại khái vì mới khai trương, cũng đại khái vì cách trang hoàng của nhà hàng xác thực khác với xung quanh, thế nên, mọi người vốn ở ngoài xem náo nhiệt sôi nổi bước vào, trong lúc nhất thời, nhà hàng náo nhiệt cực kỳ.

Nhân viên trước đã thuê sớm được huấn luyện xong nghiệp vụ, lúc này trên mặt bọn họ treo ý cười xán lạn lễ phép chiêu đãi khách khứa, bọn họ mặc đồng phục, nữ thì búi cao tóc, nam thì khoác áo ghi-lê, tóc cắt gọn lộ ra đôi mắt, mọi người có vẻ tinh thần no đủ, thoát nhìn rất có sức sống.

Khách tới thấy vậy, tâm tình dù không tốt cho mấy cũng tốt hẳn lên, đây đại khái gọi là khả năng lây

truyền.

Đường Học Cẩn thuê tầm mười nhân viên, trong đó có ba đầu bếp, hai hậu cần, năm cái khác, đều là nhân viên phục vụ sảnh cộng thêm một quản lý.

Ba đầu bếp là học sinh tốt nghiệp chuyên ngành, Đường Học Cẩn từng dùng thử đồ ăn của bọn họ, cực kỳ ngon, mà còn người cũng thành thật hàm hậu, đây là nguyên nhân Đường Học Cẩn chọn ba người.

Nhà bếp vì là trong suốt, nên khách hàng có thể thấy rõ quá trình nấu nướng của đầu bếp bên trong, bọn họ có thể thấy, căn bếp sạch sẽ ngăn nắp, đầu bếp mặc quần áo bếp màu trắng và đội mũ bếp, đang vui đầu nấu ăn.

Cảnh đó, hoàn toàn bắt được lòng của một bộ phận khách tới, Đường Học Cẩn đứng ở lầu hai, nhìn cảnh náo nhiệt bên dưới, khóe miệng giờ lên, vẻ mặt thỏa mãn.

“Đường Học Cẩn, ha ha ha, tôi tới tìm cậu chơi nè!!” Đột ngột một cái giọng vang lên, kẻ khuôn mặt cười lấp đầy sức sống tiêu chí của Vạn Bác xuất hiện trước mắt.

Đường Học Cẩn thấy Vạn Bác, mắt sáng lên, cậu xoay người xuống lầu, tới chỗ Vạn Bác, sau đó cậu phát hiện, mới có hai tháng không gặp, thiếu niên vốn đã rất to con lúc này đã cao lớn hơn, làn da cũng đen, cánh tay lộ ra trời lên bắp thịt, cậu chỉ là nhìn một cái đã thâm lắm lắm, rốt cuộc là ăn cái gì mà được vậy thể ——

Vạn Bác thấy Đường Học Cẩn, cười lộ ra hàm răng trắng, hớn hở ôm cậu trong lòng, dùng sức vỗ vào lưng cậu, cười nói: “Ha ha, Đường Tiểu Cẩn, tôi cuối cùng có thể tới tìm cậu chơi rồi, hắc hắc, chúng ta lại có thể làm bạn học.”

Âm thầm né ra khỏi lòng Vạn Bác, Đường Học Cẩn đổ kị nhìn chiều cao đã hơn mình rất nhiều, nghi hoặc nói: “Sao vậy, cậu không tính về nhà à?”

“Hắc hắc hắc hắc hắc hắc——” Nghe Đường Học Cẩn hỏi, Vạn Bác nhướn mày, cười không ngừng.

“ ... ”

“Đừng cười.” Nhịn không được vỗ vào đầu Vạn Bác, Đường Học Cẩn nói: “Nói xem là chuyện gì vậy.”

Sờ đầu mình, Vạn Bác dừng lại tiếng cười không ngừng, “Nhà tôi dọn tới thành phố G, trước tôi nói với tia muốn tới thành phố G học, tia suy nghĩ nửa ngày đã nói dọn tới thành phố G phát triển cũng không sai, sau đó cả nhà tôi dọn đi.”

Vạn Bác vừa nói xong, Vạn Thế Tam đã xuất hiện, Vạn Thế Tam quả thật là mập hơn một vòng, cái bụng

bia lớn như mang thai mười tháng, ông nhìn Đường Học Cẩn, bật cười với cậu, nói: “Tiểu Cẩn a, chúc mừng cháu khai trương nhà hàng.”

Đường Học Cẩn cũng lễ phép trả lại một nụ cười.

Nếu muốn ôn chuyện đứng giữa nhà hàng đích xác không tốt lắm, đã ba bốn lần nhận được ánh mắt rửa tội của mọi người, Đường Học Cẩn đưa Vạn Thế Tam và Vạn Bác tới phòng ở lầu hai, vợ chồng Lưu thị còn có Lục Quân Thần cũng ở đó.

Mọi người từng tụ hội với nhau, nên không cần làm ra vẻ khách sáo gì, Vạn Thế Tam và Vạn Bác trực tiếp vào ghế lô, Đường Học Cẩn thuận tay đóng cửa lại, rồi về vị trí ngồi.

Lưu Minh Lượng và Vạn Thế Tam chào nhau, lại quay đầu nhìn Lục Quân Thần, nhắc tới Tư Vân, “Sao không thấy Tư Vân tới?”

Lục Quân Thần nghe được lời này, nghĩ một hồi, đáp: “Anh ấy lúc này phỏng chừng đang bận trốn người.” Anh cả mặt than nhà anh đã tới thành phố S bắt người, lúc này, anh họ của anh, hẳn đang khắp nơi tìm chỗ trốn.

Lưu Minh Lượng nghe xong, gật đầu, không hỏi gì thêm.

Buổi trưa người đến người đi này cực kỳ náo nhiệt, Đường Học Cẩn lần này không cần động thủ giúp đỡ, cậu cứ an tâm ngồi làm ông chủ nhỏ, ở bên cạnh nhìn nhân viên mình mất hơn nửa tháng huấn luyện đón tiếp khách khứa là được.

Cậu và vợ chồng Lưu thị, Lục Quân Thần còn có cha con Vạn Thế Tam ngồi trong ghế lô, thiên nam địa bắc tán gẫu, Vạn Bác thỉnh thoảng bốn bảo chọc cho mọi người ha ha cười to, bọn họ ngồi trong phòng lầu hai, uống trà tán gẫu việc nhà.

...

Nhà hàng “Giai Viên” khai trương xong, Đường Học Cẩn cũng nghênh đón tháng chín nhập học.

Buổi khai giảng này, Lục Quân Thần thay thế Lưu Minh Lượng, đưa Đường Học Cẩn tới trường, anh không vào theo, mà là đứng ở cổng nhìn cậu bé của anh và Vạn Bác nói cười vui vẻ cất bước vào trường.

“Trung học HF” không hổ là trung học tốt nhất thành phố G, diện tích còn có cảnh đẹp trong sân, đủ để khiến người ca ngợi, Vạn Bác cảm thấy mắt mình không đủ để dùng, một giây trước còn đang nhìn cảnh bên này, một giây sau lại đổi tới cảnh khác, quả thật là bận rộn vô cùng.

Đường Học Cẩn buồn cười nhìn Vạn Bác nhìn đông nhìn tây như Hai Lúa, duỗi tay chọc cậu một cái, nhẹ

giọng nói: “Vạn Bác, đừng than thở nữa, cậu như vậy, sẽ khiến bọn con gái chế giễu đấy.”

Đường Học Cẩn nói là thật, bọn con gái kết thành đội đi tới phía đối diện, đều che miệng nhìn Vạn Bác cười hí hửng... Bọn họ không phải đang cười nhạo vẻ mặt mới lên thành phố của Vạn Bác sao.

“Di, có gì buồn cười chứ.” Chớp mắt, Vạn Bác duỗi tay sờ cái đầu đinh cứt ngựa của mình, nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng, quả thật hàm hậu cực điểm.

Thấy vậy, bọn con gái cười dữ hơn.

Đường Học Cẩn: “...” Hoàn toàn không thể nào hình dung tâm tình lúc này.

“Thằng ngốc.”

Chỉ nghe một tiếng khinh thường, Đường Học Cẩn quay đầu lại, đã thấy một cậu nhóc cao gầy ôm cánh tay mắt lạnh nhìn Vạn Bác, khoe miệng giơ lên, lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

Đường Học Cẩn nhú mày, nói: “Cậu nên xin lỗi bạn của tôi.”

Thiếu niên vừa nghe, nhướng mày, tới gần Đường Học Cẩn, nghiêng đầu hừ nhẹ một tiếng, “Không, cậu ta vốn là một thằng ngốc, bị con gái cười nhạo như vậy, còn có thể cười đáp lại.”

Vạn Bác lúc này phản ứng kịp, thiếu niên cao gầy trước mặt đang nói mình đâu, nghĩ sao có thể bị nói thế trước mặt Đường Tiểu Cẩn, thế là sắc mặt cậu xệ xuống, tròng hai mắt, trái lại có mấy phần hung tợn, “Ê ê ê, cậu nói ai là thằng ngốc hả! Cậu mới là thằng ngốc đấy.”

“Nói cậu đó.” Thiếu niên nhìn Vạn Bác, vươn ngón tay thon dài tinh tế chọt vào bắp tay Vạn Bác, “Uổng cho cậu có được vóc người tốt như vậy, ngu không ai bằng.”

Nói xong nói, không chờ Vạn Bác phản ứng, thiếu niên đã hất đầu bỏ đi, để lại Vạn Bác đứng tại chỗ giờ chân.

Đường Học Cẩn xoa trán, đột nhiên thấy rất vô lực.

Võ vai Vạn Bác, Đường Học Cẩn nói: “Đi thôi, nếu không lát nữa sẽ muộn đấy.” Nói xong, cậu nhấc chân đi mấy bước, thấy Vạn Bác không đuổi theo, thoáng nghiêng mình lại, gọi Vạn Bác một tiếng.

Vạn Bác lúc này vui vẻ chạy tới chỗ Đường Học Cẩn, đi song song với cậu, vừa đi vừa nói: “Hừ, cái thằng vừa rồi rất đáng ghét, lần sau để tôi gặp được, tôi nhất định cho nó đẹp mặt.”

“Trường học cấm đánh nhau.” Đường Học Cẩn bình tĩnh nói, cậu tự nhiên biết Vạn Bác chỉ nói miệng mà thôi, Vạn Bác kỳ thực không phải người thích tính toán, tính cách cậu ấy rất tốt, nhân duyên cũng vậy, mấy lời này, cậu nghe cũng không để trong lòng.

Quả nhiên, Vạn Bác bĩu môi, “Đâu có, tôi cũng không phải muốn đánh nó.”

Đường Học Cẩn lắc đầu, đối với Vạn Bác ở chung ba năm, kỳ thực cậu rất vô lực, đối phương có lúc lạnh lợi đến khủng bố, có lúc lại ngu ngốc gọi người không biết nói gì cho phải —— ví dụ như tình huống hiện tại.

May mà, hai người họ, lại được xếp vào cùng lớp.

Nói thật, đầu năm nay, duyên phận phải nói rất thần kỳ, hai người vừa vào lớp, đã thấy ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong lớp, một thiếu niên vắt hai cái chân thon dài lên bàn một mình ngồi nghe mp3 tùy thân mang theo.

Bọn họ thấy thiếu niên, thiếu niên song song cũng ngẩng đầu nhìn bọn họ, nhướn mày, thiếu niên gật đầu với Đường Học Cẩn, không để ý tới Vạn Bác trợn mắt nhìn mình, bỏ chân xuống, cậu ta đứng dậy tới gần bọn họ.

Thiếu niên cao hơn Đường Học Cẩn một tí. Chiều cao của Đường Học Cẩn là 1m73, thiếu niên đại khái tầm 1m76, cậu ta nhìn Đường Học Cẩn, cười ha hả tự giới thiệu: “Tên tôi là Tô Lễ Hàng, tên cậu là gì?”

Nhìn thiếu niên đột nhiên không hiểu nguyên nhân mà cười mở, Đường Học Cẩn: “...”

Thấy Đường Học Cẩn không đáp, Tô Lễ Hàng nghiêng đầu, có chút dí dỏm chớp mắt, “Hihi, cậu không nói tôi cũng biết, cậu là Đường Học Cẩn, tôi biết cậu.”

Đường Học Cẩn kinh ngạc nhìn thiếu niên tên Tô Lễ Hàng trước mắt, rất ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu biết tên tôi?”

Tô Lễ Hàng hí hóp đôi mắt xinh đẹp, “Anh Lục trước có cho tôi xem hình của cậu, ừm... Đại khái ba ngày trước.”

Phải rồi, ba ngày trước Lục Quân Thần hình như có nói, anh ấy phải đi đón con của dì Giang, cho nên, thiếu niên trước mắt, là con của Giang Tư?

Cũng quá trùng hợp đi.

Bị bỏ qua một bên Vạn Bác không thoả mãn, Đường Học Cẩn rõ ràng là anh em tốt của cậu, sao cái tên đột nhiên chui ra này lại ra vẻ rất quen thuộc vậy, loáng thoáng cảm thấy vị trí của mình sắp bị dao động, vì thế, Vạn Bác bất mãn bĩu môi lại, nói: “Cậu và Đường Tiểu Cẩn quen nhau à? Làm chi cười như thân

lắm vậy?”

Được rồi, Vạn Bác trẻ con sắc về.

“ ... ”

Đường Học Cẩn nhìn tình huống này, sao bỗng nhiên cảm giác ba năm cấp ba của mình sẽ không mấy thái bình —— cậu rất hy vọng nó bắt quá là ảo giác mà thôi.

46. Chương 46: Mua Nhà

Sự thật chứng minh, dự cảm của Đường Học Cẩn không sai, mỗi ngày ở trường, bên cạnh cậu luôn có hai người —— Vạn Bác và Tô Lễ Hàng. Cậu thậm chí không biết vì sao Tô Lễ Hàng thích bám theo mình như vậy, chẳng khác gì Vạn Bác lúc trước, cởi mở một cách không thể hiểu được.

Nếu chỉ vậy cũng thì thôi, cởi mở không có gì, cậu hiện tại đã học được mở rộng cửa lòng với bạn học, vì cậu phát hiện tình bạn ở thời học sinh, rất chân thành, nếu ở trường có bạn bè ở cạnh, kỳ thực cũng rất tốt.

Chỉ là ——

Một khi hai người bên cạnh cậu gặp nhau, sẽ không ngừng cãi nhau là thế nào, mỗi khi hết tiết Đường Học Cẩn cảm thấy mình sắp điên rồi, hai bên lỗ tai hoàn toàn không có một khắc là yên tĩnh.

Nửa chóng má, Đường Học Cẩn dùng tay xoay bút, vẽ mặt bất đắc dĩ nghe hai người ngồi cạnh bắt đầu “Thế Chiến”, rõ ràng đã mười lăm, mười lăm sáu tuổi rồi, lại chẳng khác gì con nít —— vì một chuyện nhỏ mà cãi nhau ầm ĩ.

Lần thứ n nghe hai người vây quanh một chủ đề lạ lắm kịch liệt thảo luận sau đó không biết thế nào rẽ sang lối khác, Đường Học Cẩn nâng cái tay còn lại cho mỗi người một cái bóp, hai người nước bọt tung toé chỉ kém xấn áo đứng dậy làm một trận song song ngậm miệng, ôm đầu xoay lại chớp chớp mắt nhìn Đường Học Cẩn.

“Đường Tiểu Cẩn / anh Đường, cậu / anh làm chi đánh tôi / em, muốn đánh thì đánh tên này nè.” Cả hai song song mở miệng, thanh âm nhị trọng tấu, sau đó cùng duỗi tay chỉ vào đối phương.

Đường Học Cẩn: “...” Nghẹn lời, trình độ ăn ý này ——

Tô Lễ Hàng thở phì phì trừng mắt, “Cậu, bắt chước tôi làm chi!”

Vạn Bác nâng cằm, “Là cậu bắt chước tôi.” Nói xong quay đầu nhìn Đường Học Cẩn, híp mắt, hỏi: “Đúng không đúng không, Đường Tiểu Cẩn, rõ ràng là cậu ấy bắt chước tôi.”

“Đừng ồn ào nữa, an tĩnh cả đi!” Mắt thấy hai người tính cãi nhau tiếp, Đường Học Cẩn trực tiếp vỗ bàn, giọng nói thanh lãnh, tuy rằng bình thường, lại rất có lực uy hiếp.

Bữa môi, Vạn Bác và Tô Lễ Hàng nhìn nhau, ngoan ngoãn câm miệng, cuối cùng an tĩnh lại.

Đường Học Cẩn lúc này ngẩng đầu lên xoa trán, quăng vào lòng mỗi người một quyển sách, nói: “Mau ôn tập đi, chiều nay có kiểm tra, đừng lãng phí thời gian vào mấy chuyện nhàm chán này, không thấy cả lớp chỉ có mỗi giọng của hai cậu sao?”

Tô Lễ Hàng nghe xong, nhu thuận gật đầu như thỏ, hoàn toàn không có cái vẻ vừa rồi cãi nhau với Vạn Bác, bề ngoài của cậu vốn đã xinh đẹp, lúc này ngoan ngoãn cúi đầu ôn bài, độ cong mặt nghiêng càng thêm mấy phần.

Vạn Bác nhìn chằm chằm Tô Lễ Hàng một hồi, quay đầu, cầm quyển sách bắt đầu đọc, cậu thầm nghĩ, kỳ thực tên này cũng đẹp đấy, ày, rất giống Đường Tiểu Cẩn.

Buổi chiều, Đường Học Cẩn vừa về tới nhà, đã bị Lục Quân Thần ôm vào lòng làm một nụ hôn sâu. Nụ hôn vừa kết thúc, anh cười híp mắt ôm mặt cậu bẹp một cái hôn lên trán, ôn nhu nói: “Mừng em về nhà, Tiểu Cẩn của anh.”

“Buồn nôn như vậy làm chi.” Mặt ửng đỏ, Đường Học Cẩn liếc Lục Quân Thần một cái, thay dép để cặp xuống rồi vào bếp, buộc tạp dề bắt đầu làm bữa tối.

Lục Quân Thần một tắc không rời theo Đường Học Cẩn vào bếp, giúp cậu lật rau rửa đồ ăn, mấy việc này anh làm hơn nửa tháng, cuối cùng đã quen tay — Lục Quân Thần xưa nay ngón tay không dính nước mùa xuân, từ khi ở bên Đường Học Cẩn, lần đầu tiên bước vào bếp, thử cống hiến tí sức cho bữa ăn của mình.

Lục Quân Thần làm xong mấy việc đủ khả năng làm rồi thì không nhúng tay nữa, anh rất tự hiểu lấy mình, biết mình nếu như cố gắng hơn, rất có thể chỉ tăng thêm việc.

Anh nghiêng người dựa vào cửa bếp nhìn cậu bé bên trong, nghiêm túc chiên thịt, thêm muối thêm bột ngọt vào canh, mỗi một bước, anh đều có thể từ đó nhìn thấy tấm lòng của cậu bé.

Có lẽ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, dù sao lúc này Lục Quân Thần cảm thấy, trên thế giới này khẳng định không ai khi nấu ăn có thể xinh đẹp bằng cậu bé, khiến lòng người ngứa.

Đường Học Cẩn bị nhìn đến đỏ lỗ tai, cậu không biết Lục Quân Thần gần đây gặp phải chuyện gì, mỗi lần cậu nấu cơm, đều thích đứng ở cửa bếp nhìn cậu, cậu đã mấy lần bảo đối phương cứ đi làm việc của mình,

nhưng Lục Quân Thần không nghe, ngày mai lại tiếp tục đứng nhìn.

Gọi cậu cũng phải hiếu kỳ, lẽ nào mình ở khi nấu cơm có gì khác sao?

Bất quá cậu đương nhiên không ngốc mà hỏi, vì cậu khẳng định mình sẽ nhận được một câu trả lời cực kỳ gì đó, nói chung, từ khi ở bên Lục Quân Thần, cậu phát hiện, đối phương đã phá vỡ hình tượng từng có trong cảm nhận của cậu, hoàn toàn như đối tính vậy.

Bất quá, cậu càng thích là, bất kể đối thế nào, đối phương luôn là Lục Quân Thần, thế là đủ.

Sự ám áp giữa bọn họ từ khi ở bên nhau, vẫn chưa hề biến mất, lúc này, tuy rằng không ai lên tiếng, nhưng cảm giác ấy, sự ám áp ấy, bếp đã sắp tỏa ra bong bóng màu hồng phấn.

Khi ăn cơm, Đường Học Cẩn nhắc với Lục Quân Thần chuyện mình đã nghĩ khá lâu —— cậu muốn mua nhà.

Cậu biết ngày sau nhà ở thủ đô sẽ tăng tới cái giá ngất ngưỡng 1m² ba bốn năm sáu vạn, người bình thường tiền lương năm sáu nghìn cho dù không ăn không uống năm sáu mươi năm cũng chỉ trả được tiền thế chấp, mà một đời người phỏng chừng chỉ có chừng ấy thời gian, giá cả ở các thành phố trọng điểm khác cũng không thấp, tầm khoảng hai ba vạn 1m².

Thành phố G xem như một trong những thành phố trọng điểm có giá khá cao, giá ngày sau tuy rằng không khoa trương như thủ đô, nhưng hai ba vạn tuyệt đối là bình thường, mà còn là nhà trống cơ bản nhất——

Cộng thêm chi phí trang hoàng lĩnh kinh phía sau, một căn nhà khoảng 100m² tổng giá trị có thể vượt trước ba bốn trăm vạn, cậu hiện tại có tuyệt đối ưu thế, năm 96 giá nhà phổ biến không cao, cho dù ở thủ đô, 1m² năm sáu nghìn đã là ngất ngưỡng, lúc này mua nhà, tuyệt đối là kiếm.

Lục Quân Thần ngẩng đầu nhìn cậu bé nhà mình, hỏi: “Sao đột nhiên muốn mua nhà vậy?”

Đường Học Cẩn trả lời: “Em cảm thấy có một căn nhà thuộc về mình sẽ an tâm hơn.” Nói xong, cậu tạm dừng, rồi nói tiếp: “Huống hồ, điền sản sau này không chừng sẽ thay đổi, giá nhà phỏng đoán sẽ còn tăng, có lẽ tốc độ tăng không nhỏ, giờ mà mua, sau này không cần lo lắng vấn đề tiền kiếm được không đủ mua nhà.”

Câu cuối cùng Đường Học Cẩn có ý trêu chọc, không phải sao, đời trước, cậu mệt chết mệt sống tăng ca, mỗi tháng cho dù tiền lương vượt trước bảy tám nghìn, không ăn không uống suốt mấy mươi năm, cũng không phải không mua nổi một căn nhà trăm m² sao, càng miễn bàn trang hoàng.

Lục Quân Thần nghe được lời Đường Học Cẩn, nhúu mày nghĩ một lát, đại thể cũng đồng ý với lời ấy.

Ngành điền sản luôn thay đổi, một năm này còn cho tăng giá 1m² lên trời, sang năm (chính) (phủ) phát hiện cao quá hoang đường lại bắt đầu dùng thủ đoạn điều tiết, nhưng bất kể thế nào, giá đã tăng lên cho dù có giảm, cũng không thể giảm về tới lúc khởi điểm.

Do dự một hồi, Lục Quân Thần gật đầu, “Ừ, cuối tuần, anh đi xem với em.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn bật cười, “Dạ.”

...

Cuối tuần, Đường Học Cẩn kéo Lục Quân Thần tới trung tâm bán bất động sản vừa khai phá không lâu cách đại học Z không xa, cậu định mua nhà ở đây, không riêng vì gần đại học, còn vì giao thông và phong cảnh rất tốt.

Lục Quân Thần nhìn chỗ bất động sản còn đang khai phá, hiếu kỳ hỏi, “Sao lại tính mua ở đây, trung tâm thành phố không tốt à?”

Đường Học Cẩn lắc đầu, “Không phải, mua ở đây tiện, sau này em lên đại học Z, trực tiếp dọn tới đây, đường tới trường bất quá mười phút.”

Lục Quân Thần nghe Đường Học Cẩn nói muốn ghi danh vào đại học Z, không khỏi giật mình, dù sao lấy thành tích của cậu bé, đại học Kyoto và Viện Gen Bắc Kinh, phòng chừng đều tới cướp.

“Tiểu Cẩn, lẽ nào sau này em định học đại học Z à? Thành tích của em tốt vậy, có rất nhiều trường tốt hơn cho em chọn.” Không khỏi hỏi, Lục Quân Thần kỳ thực rất vui vẻ, vì nếu đại học cậu bé nhà anh học phải đi quá xa, hai người họ muốn gặp nhau sẽ rất khó khăn, một mình anh ở nhà chần đờ gối chiếc, cũng bực lắm.

Nhẹ nhàng cười, Đường Học Cẩn nói: “Dạ, đi xa vậy làm chi, sự nghiệp của em người nhà của em... Còn có anh, đều ở đây cả.” Câu cuối cùng, Đường Học Cẩn nói rất nhỏ, gò má lặng lẽ ửng lên hai rặng hồng, mặt cũng xoay đi, né khỏi tầm mắt của Lục Quân Thần.

Lục Quân Thần cảm thấy tâm tình mình đã vui sướng cực điểm, nghe lời cậu bé nhà anh nói, anh quả thật muốn ôm cậu bé vào lòng hôn một cái, mấy lời tâm tình này, nghe thật là khiến người thỏa mãn, so với cái gì em yêu anh, làm anh cảm động hơn nhiều.

Vì đang ở bên ngoài, Lục Quân Thần cho dù kích động muốn làm gì, lý trí của anh vẫn còn ở đây, thế nên, anh chỉ kéo cậu bé vào lòng vội vã ôm một cái, rồi buông ra, ôn nhu nói: “Tiểu Cẩn, anh rất vui——”

“Ày, chúng ta vào thôi.” Đường Học Cẩn quay người, nhấc chân vào trung tâm, bất quá vẻ mặt xoay lại với Lục Quân Thần, thấy thế nào cũng là ngọt ngào, rất làm người thích.

Vị thành niên chưa tròn mười tám tuy rằng có thể mua nhà, nhưng phải có người giám hộ hoặc người đi cùng ký tên, Lục Quân Thần sử dụng quyền lợi người giám hộ, tên anh ký bên cạnh Đường Học Cẩn, hai cái tên song song, dựa vào với nhau, thoạt nhìn rất đẹp.

Ra khỏi trung tâm, Đường Học Cẩn treo ý cười thỏa mãn, cậu hiện tại cũng là thành viên trong hội có nhà, tâm tình vui sướng cậu định tiện đường tới “Giai Viên” xem.

“Giai Viên” khai trương gần một tháng, ngoại trừ mấy ngày đầu dòng người khá đông đúc, mấy ngày sau, cũng chậm rãi ổn định lại.

Lượng người hiện tại của “Giai Viên” tuy rằng không nhiều như lúc bắt đầu, nhưng cũng không ít, chỉ ít ở khu vực phần hoa ấy, so với các nhà hàng khác trên cùng con đường, đã cực kỳ náo nhiệt.

47. Chương 47: Thất Vọng

Khi Đường Học Cẩn và Lục Quân Thần tới “Giai Viên”, vừa vặn là buổi trưa lúc lượng khách nhiều nhất, hai người vừa tới, quản lý La Toa bị Đường Học Cẩn thuê mắt sắc nhìn thấy, treo nụ cười đi thẳng tới chỗ bọn họ.

“Cậu đã tới rồi.” La Toa tới trước mặt Đường Học Cẩn và Lục Quân Thần, chào một tiếng, rồi nói: “”Giai Viên” gần đây làm ăn rất tốt, phản ứng của khách hàng đại đa số là thỏa mãn và thích, lát nữa tôi sẽ đem sổ sách tháng này tới cho cậu xem.”

La Toa rất cảm kích Đường Học Cẩn, không chỉ là tri ngộ, cũng là vì khi ấy, thiếu niên nhìn như lạnh nhạt này đã ra tay cứu cô một mạng.

“Ừ.” Đường Học Cẩn gật đầu với La Toa, còn nói thêm: “Gọi giúp bọn tôi vài món, tôi và Quân Thần vẫn chưa ăn cơm.” Trải qua Lục Quân Thần nhiều lần nhấn mạnh và đủ mọi “thủ đoạn”, Đường Học Cẩn cuối cùng đã đổi xưng hô từ “anh Lục” thành Quân Thần.

La Toa gật đầu, mời bọn họ lên lầu, lại tự mình xuống bếp gọi món, rồi mới về đại sảnh, tiếp tục công việc chào khách của mình, đồng thời hưởng thụ trong đó.

Ngồi trong phòng ở lầu hai, Lục Quân Thần cười ha hả nhìn cậu bé nhà anh, rót một ly trà để trước mặt Đường Học Cẩn, nói: “Tiểu Cẩn thật là càng ngày càng có nhiều người thích rồi đấy.”

“Nói bậy gì đó.” Trừng Lục Quân Thần một cái, Đường Học Cẩn uống một ngụm trà, nhớ tới cú điện thoại hôm qua nghe được, bèn hỏi: “Hôm qua em nghe anh nhắc tới hai chữ lắc tay, là mấy bản thiết kế em vẽ có thể phát huy tác dụng rồi à?”

“Phải, ba năm qua bọn anh cuối cùng đã tạo ra một thương hiệu bản thổ, cũng tìm được rất nhiều hộ khách trung thành, hiện tại là lúc có thể đẩy ra sản phẩm mới.” Lục Quân Thần cười cười, nói: “Anh phỏng chừng, không được mấy năm, thương hiệu nước ngoài sẽ bắt lấy thị trường khổng lồ của chúng ta, đại thể tiến quân. Chúng ta phải thừa dịp bọn họ chưa chú ý tới, khai hỏa thương hiệu của mình, vậy khi đó cạnh tranh sẽ không rơi vào hoàn cảnh xấu.”

Đường Học Cẩn nghe xong, không thể không bội phục ánh mắt lâu dài và đầu óc buôn bán của Lục Quân Thần, cậu gật đầu, “Xác thực là vậy, mấy năm gần đây, nước chúng ta đã ngày càng có nhiều xí nghiệp nước ngoài xâm nhập, mà còn bọn họ vấy cờ sản phẩm ngoại, dùng sức lao động nội, giá cả đồ làm ra lại tăng gấp mấy lần, rõ ràng là ”made in China“, nhưng chỉ vì thương hiệu của đối phương nổi tiếng ở nước ngoài, nên bị mọi người tranh nhau mua, phẳng phất như trên người treo đồ nước ngoài nhất định sẽ cao quý hơn vậy.”

Nói đến đây, cậu nhớ tới khi ở trường, bọn con gái khoe khoang quần áo của mình là nhãn hiệu nước nào, cái vẽ huỳnh hoang hơn người ấy, Đường Học Cẩn lắc đầu, thở dài: “Thật không hiểu những người tiêu tiền mua đồ ”made in China” ấy nghĩ thế nào nữa.”

Lục Quân Thần nghe mấy lời có chút phần thanh của Đường Học Cẩn, không khỏi ha ha bật cười, anh duỗi tay sờ đầu cậu bé, cười nói: “Tiểu Cẩn của anh thật là bảo bối, lời như vậy cũng chỉ có em mới nói ra.”

Theo sau lại nói: “Chính vì đại đa số người đều có suy nghĩ đồ nước ngoài nhất định xài tốt hơn đồ trong nước, cộng thêm thương hiệu đối phương đánh ra, so sánh với sản phẩm của xí nghiệp trong nước, đương nhiên sẽ hấp dẫn nhiều khách hàng hơn.”

Đường Học Cẩn suy nghĩ một hồi, xác thực là vậy, nếu không có đám người luôn mù quáng cảm thấy sản phẩm nước ngoài tốt hơn trong nước, vậy đời sau mấy thương hiệu lớn kia sao có thể mở ra nhiều chi nhánh như vậy, chia cắt thị trường khổng lồ của Hoa Quốc?

Thấy chủ đề bị kéo xa, Lục Quân Thần cười cười, nghiêng đầu hôn vào má cậu bé ngồi bên cạnh mình một cái, “Tiểu Cẩn, lắc tay bọn anh đã làm ra, bất quá là dùng một chất liệu khác, bằng da.”

Đường Học Cẩn kinh ngạc nhìn Lục Quân Thần, “Di?”

Lục Quân Thần nói: “Lắc tay, không chỉ cần sự độc đáo mới mẻ và thiết kế tinh xảo, cũng cần một điểm nhấn riêng của nó, nếu dùng dây bình thường để làm, vậy chẳng khác gì sản phẩm bày bán ở lòng lề đường, hấp dẫn không được bao nhiêu người tiêu dùng.”

“Trải qua thảo luận, bọn anh quyết định lắc tay lần này sẽ tiêu thụ ở thị trường cao cấp, dùng chất liệu tốt nhất, chủ đề hấp dẫn nhất, bắt chặt tâm lý người tiêu dùng.” Thấy Đường Học Cẩn cái hiểu cái không, Lục Quân Thần nhéo mặt cậu, hỏi: “Hiểu chưa?”

Nghe tới đây, Đường Học Cẩn đã rõ, vì thế cậu chớp mắt gật đầu.

“Dù sao bất kể thế nào, bản thiết kế của em cũng đã phát huy tác dụng.” Nói xong, Đường Học Cẩn híp mắt, rất thỏa mãn, “Hắc hắc, kỳ thực em trước còn lo lắng, cho rằng anh mua nó, chỉ là vì đổi cách giúp đỡ em.”

Vì đã xác định quan hệ, Đường Học Cẩn nói chuyện cũng không lo lắng nữa, nếu giữa hai người yêu nhau còn phải lo lắng cái này sốt sắng cái kia, vậy sao có thể làm bạn đời được?

Lục Quân Thần kéo cậu bé vào lòng, cúi đầu hôn đỉnh đầu cậu, “Đương nhiên không phải, Tiểu Cẩn của anh giỏi lắm, nhiều kiểu thiết kế khác biệt như vậy cho dù là nhà thiết kế cao cấp nhất công ty bọn anh, đều phải khen ngợi em đấy.”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Lục Quân Thần, “Thật à?”

Nhìn cậu bé trong lòng lộ ra tính trẻ con, anh cười ha hả nói: “Đương nhiên là thật rồi, em cảm thấy anh sẽ gạt em sao?” Nói xong, còn thuận tay捏 chóp mũi Đường Học Cẩn, tiếp tục nói: “Cho nên, những bản thiết kế về sau, vẫn phải giao cho nhà thiết kế trẻ Đường Tiểu Cẩn của chúng ta đấy.”

“Được.” Đường Học Cẩn sáng khoái đáp ứng, “Bất quá, anh phải mua.”

“Ha ha, đương nhiên rồi, đây là ý tưởng của Tiểu Cẩn nhà anh mà.”

Hai người bên này nùng tình mật ý, bong bóng hồng phấn lấp đầy phòng. Lúc này, La Toa bưng thức ăn lên, cô gõ cửa, chờ được cho phép rồi mở cửa vào, bày thức ăn ra, thuận tiện đưa sổ sách cho Đường Học Cẩn, lễ phép cười với Lục Quân Thần xong ra ghế lô thuận tay đóng cửa lại.

Đứng ngoài cửa, La Toa nhú mày, vừa rồi cô hẳn không nhìn lầm, ánh mắt anh Lục nhìn ông chủ nhỏ căn bản không giống ánh mắt nhìn bạn bè, rõ ràng là ánh mắt nhìn người yêu!

Cô không biết mình có nên nhắc nhở ông chủ nhỏ cách xa anh Lục ra không, nhưng ngẫm lại, đã thấy có chút không thích hợp, La Toa thở dài, cô biết chuyện này kỳ thực không liên quan gì tới mình, cho nên lắc đầu, cô khôi phục lại nụ cười, xuống lầu.

Mà hai người trong phòng không hề biết chuyện La Toa vừa rồi quần quýt, bọn họ dậy từ sáng, bụng sớm đói kêu vang, lúc này ngửi được mùi cơm, bụng càng là ồn ào không thành kể nhắc nhở chủ nhân, nên ăn cơm.

Để sổ sách sang bên, Đường Học Cẩn cầm dưa, gắp phần rau ở trước mặt, dùng chung với cơm, bất quá nhai một hồi, lông mày cậu nhú lại.

Lục Quân Thần nghi hoặc nhìn Đường Học Cẩn buông dưa xuống, lông mày nhú chặt, bèn quan tâm hỏi: “Tiểu Cẩn, sao vậy?”

“Rau...” Đường Học Cẩn gấp một cọng rau, lắc đầu, nói: “Chưa rửa sạch.” Sau đó, cậu lại gấp vài dưa tomatoes hấp, vẻ mặt hiện lên sự thất vọng.

Sắc mặt của Đường Học Cẩn kéo xệ, lúc trước khi huấn luyện, cậu nghìn dăn vạn dò nói với đầu bếp và nhân viên hậu cần, rau phải rửa sạch, thịt phải chú ý độ tươi, hải sản phải còn sống... Đây đều là cơ bản nhất.

Nhưng, bất quá hơn nửa tháng không tới, cơ bản như vậy đã xuất hiện vấn đề, điều này khiến cậu rất giận, vệ sinh an toàn thực phẩm là điều cậu quan tâm nhất, đặc biệt là khi mở nhà hàng, cậu cảm thấy nếu muốn bán, vậy phải bán có lương tâm, để khách hàng khi tới ăn, sẽ như ở nhà, an toàn, đồng thời yên tâm.

Lúc này xảy ra chuyện như vậy, Đường Học Cẩn không có tâm tình ăn tiếp, cậu đen mặt cầm lấy sổ sách để bên cạnh, mở ra xem, càng xem lông mày nhíu càng chặt, cuối cùng sắc mặt cậu đã không thể dùng từ đen để hình dung.

Mang theo cơn giận rõ mồn một, Đường Học Cẩn cầm sổ sách trực tiếp đứng lên, Lục Quân Thần thấy cậu bé như vậy, không rõ nguyên nhân, cũng đứng theo, “Tiểu Cẩn, sổ sách này có vấn đề gì à?”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Vấn đề lớn, La Toa, em nhìn lầm cô ấy.”

Nghe được lời này, Lục Quân Thần cầm mấy quyển sổ trong tay Đường Học Cẩn, cũng mở ra xem, bằng vào năng lực của anh, sao không nhìn ra các khoản bên trong có báo hư cùng chi tiêu giả?

Để sổ sách xuống, Lục Quân Thần vỗ vai cậu bé, an ủi nói: “Vậy cũng tốt, những vấn đề này sớm bại lộ ra với chúng ta mà nói không phải tốt hơn sao?”

“Tuy là nói vậy, nhưng, vẫn thấy rất thất vọng.” Phòng má, Đường Học Cẩn nhớ tới Tiêu Đồng và những người làm công ở tiệm cơm ngày trước, âm thầm tính toán, có nên mời bọn họ tới đây làm không.

“Được rồi, Tiểu Cẩn đừng buồn nữa, bọn họ làm ra những chuyện này, cần phạt thì cứ phạt, đi nào, anh theo em xuống dưới.” Ôm gò má Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần bẹp một cái hôn lên trán đối phương, lại hôn vào môi cậu, rồi kéo tay cậu bé, ra khỏi ghế lô.

Xuống lầu, Đường Học Cẩn trực tiếp quẹo vào bếp, lạnh lùng kiểm tra đồ dùng trong bếp, từ dầu ăn đến gia vị, không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Hành động này của Đường Học Cẩn, khiến đầu bếp đang xào rau khá bức bối, nhưng lại ngại đối phương là ông chủ, không thể nói gì, chỉ đành tùy ý Đường Học Cẩn vừa đi vừa nhìn, có vài đầu bếp đang làm việc cũng bị ép ngừng lại.

Đường Học Cẩn dạo qua một vòng, lại trực tiếp tới phòng đông lạnh, Lục Quân Thần vẫn theo sau lưng, nhìn cậu bé nhà anh nghiêm túc cẩn thận, trong mắt đầy tràn cưng chiều và tán dương, thậm chí còn kèm

theo tự hào.

—— quả nhiên không hổ là cậu bé anh thích.

Mãi đến khi kiểm tra xong hết, khách khứa dùng cơm trong nhà hàng cũng chỉ còn lại rai.

Hai giờ chiều, Đường Học Cẩn nhờ người treo bảng tạm nghỉ lên cửa, trực tiếp gọi mọi người tới, nhìn các nhân viên mặc đồng phục chỉnh tề đứng trước mặt mình, Đường Học Cẩn ngồi trên ghế, không nói gì, ngón tay gõ mặt bàn, nét mặt không có bất cứ cảm xúc nào.

La Toa nhìn Đường Học Cẩn, trong lòng lộp bộp, nhưng rất nhanh lại an ủi mình ông chủ nhỏ mới học lớp 10, sao có thể nhìn ra vấn đề trong các khoản.

Mà còn cô đã dặn riêng với bếp, mấy món này là nấu cho ông chủ nhỏ, bọn họ hẳn biết phải làm sao mới đúng.

Nghĩ đến đây, La Toa yên tâm, vì thế cô cười, mở miệng đánh vỡ phần an tĩnh này, hỏi: “Ông chủ nhỏ, cậu gọi mọi người tới đây, là có chuyện gì, à?”

48. Chương 48: Lập Uy

Đường Học Cẩn nghe được lời này, ánh mắt sắc bén nhìn La Toa, nụ cười trên mặt La Toa có chút cứng đờ, trái tim cô đập bang bang, dự cảm xấu ngày càng mạnh, khóe miệng đã không khống chế run rẩy.

“Ông chủ nhỏ, cậu cứ nói đi, cậu làm gì vậy, gọi chúng tôi tới đây, lại không nói gì, để mặc chúng tôi tự đoán, chẳng phải phiền phức lắm sao.” La Toa nói, cho dù điều hòa trên đầu đã mở, trán cô vẫn chảy xuống mấy giọt mồ hôi lạnh.

Đường Học Cẩn nghe tới đây, thở ra một hơi, cuối cùng không trầm mặc nữa.

“Tôi gọi mấy người tới, là muốn hỏi, lúc trước những lời tôi nói khi huấn luyện, mấy người ai còn nhớ?!”

Đường Học Cẩn nói không nhanh, thậm chí thông thả, nhưng khi cậu nói, âm điệu dè thấp, cộng thêm đôi mắt đen kịt ngoác ngoác nhìn chằm chằm bọn họ, khiến đại bộ phận chột dạ trong đó, đều sợ hãi.

Mười nhân viên trái nhìn phải phải nhìn trái, vẻ mặt mờ mịt, đến cùng có bao nhiêu người còn nhớ, chỉ thể thôi đã có thể nhìn ra được.

Nói không thất vọng, hoàn toàn là giả.

Đường Học Cẩn phát hiện, nửa tháng ấy, chỉ toàn lãng phí thời gian của cậu, nhân viên cậu huấn luyện, căn bản không nghe lọt những lời cậu nói, phỏng chừng đều vào tai trái ra tai phải ——

“Mấy người ai còn nhớ!” Đường Học Cẩn hỏi lại, giọng nhấn mạnh hơn.

Có vài người đổ mồ hôi, bọn họ đột nhiên phát hiện, mình hình như có một suy đoán sai lầm, thiếu niên trước mặt, tuy tuổi nhỏ hơn bọn họ, năng lực tuyệt đối vượt qua sức tưởng tượng, những kẻ xem nhẹ, khinh thường, cảm thấy Đường Học Cẩn là dựa vào gia đình mà đồ kị ấy, đều cúi đầu.

Đường Học Cẩn đã nén không được cơn giận đáy lòng, cậu trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, nhìn mười nhân viên xếp hàng đứng trước mặt mình, giọng cất cao, “Mấy người đã quảng lời tôi nói đi đâu rồi hả——”

Một nhân viên trong đó nhỏ giọng lầm bầm: “Nhiều quy định như vậy, ai nhớ nổi chứ, cũng không phải xí nghiệp lớn gì, bày vẽ ra vậy làm gì?”

Có người nói, sẽ có người phụ họa, lại một giọng khác nói: “Đúng đó, bọn tôi trước đây làm ở nhà hàng khác, đâu có nhiều quy định lung tung như vậy.”

Đường Học Cẩn nghe, không giận còn cười, “Cho nên, mấy người cảm thấy huấn luyện lúc trước của tôi đều là nói chơi chơi, chẳng được tích sự gì đúng không?”

Nhân viên lên tiếng đầu tiên ngẩng lên, “Phải, rau rửa nhiều lần như vậy, nát như tương rồi còn ăn cái gì?”

Đường Học Cẩn nhìn người nọ, đột nhiên hỏi: “Vậy anh có ăn đồ chưa rửa sạch không?”

Lần này nhân viên phản ứng rất nhanh, “Đương nhiên là không ăn, chưa rửa sạch ai mà ăn chứ...” Lời này càng nói càng nhỏ, mặt người nọ trắng bệch, phảng phất ý thức được điều gì, vội vã cúi đầu.

Ngực Đường Học Cẩn phập phồng, ánh mắt lạnh lùng nhìn mười nhân viên, cậu tiện tay ném sổ sách tới trước mặt La Toa, duỗi tay chỉ vào nó, lãnh đạm nói: “La Toa, cô nói thử xem, sổ sách này là thế nào?”

La Toa chợt dạ láo liên đôi mắt, cười ngượng ngập, cố gắng che giấu cho mình.

“Ông chủ nhỏ, sổ sách có chuyện gì chứ? Không phải vẫn ổn sao.” Nói xong, cô khom lưng nhặt sổ sách lên, vỗ vài cái, rồi mở ra, “Không phải đã ghi rõ rồi à? Hóa đơn cũng có kẹp bên trong này.”

Khóe môi Đường Học Cẩn vẽ ra ý cười trào phúng, nhìn La Toa cố gắng cãi bướng, bình tĩnh nói: “La Toa, lúc đầu tôi thuê cô, là vì năng lực của cô nổi trội, chỉ là hiện tại, tôi cảm thấy mình quá xem trọng cô rồi.”

La Toa sững sốt, thu lại nụ cười, “Cậu có ý gì?”

“Ý tôi là cô đừng coi tôi thành một kẻ vong tiền như rác, cầm quyền lợi tôi cho cô vợ vét của cải cho mình còn lấy đó làm đương nhiên!”

Dự cảm trong lòng La Toa đã thành sự thật, vẻ mặt cô thay đổi, nụ cười nhanh nhẹn cũng mất, ánh mắt có chút phức tạp, “Ông chủ nhỏ, lời này cậu không thể nói bừa, hoá đơn tôi làm rất rõ, mỗi một khoản chi mỗi một khoản thu tôi đều viết chi tiết.”

Nói đến đây, cô tạm dừng, tận lực nhấn mạnh rằng, “Có lẽ là cậu nhìn lầm rồi, tuổi cậu nhỏ không hiểu mấy thứ này cũng là điều hiển nhiên, cho nên...”

“Đủ rồi.”

Đường Học Cẩn nhàn nhạt liếc La Toa, nói: “Tôi không phải kẻ ngu, thứ đơn giản như vậy tôi xem hiểu được.”

“Lúc đầu khi tôi thuê mấy người, từng nói, buôn bán là bán tín dự và lương tâm, hôm nay nếu tôi không tới, lần sau, có lẽ ”Giai Viên” sẽ xuất hiện thịt lợn chết hoặc cơm để qua đêm.”

Đường Học Cẩn không nhìn La Toa nữa, mà là lạnh lùng nhìn các nhân viên cúi đầu còn lại, “Bữa cơm vừa rồi tôi ăn, rau không rửa sạch, thịt cũng không tươi... Mấy người cho tôi biết, ai cho mấy người cái quyền ấy hả?”

Đầu hai hậu cần cúi thấp, hai người họ kỳ thực lén đút túi riêng một số tài chính khi mua nguyên liệu, đương nhiên, bọn họ không quên cho La Toa một ít, dùng để bịt miệng, kỳ thực bọn họ sợ dĩ dám làm vậy, La Toa tự nhiên không thể không kể công.

Bọn họ nghĩ, dù sao kéo xuống tí đẳng cấp người khác cũng nhìn không ra, về phần rau, bọn họ nghĩ rửa nhiều lần như vậy phiền chết được, chỗ bọn họ làm ngày trước luôn tùy tiện, ở đây Đường Học Cẩn lại quy định rườm rà đủ thứ nội quy, vốn đã bất mãn, sau đó dứt khoát làm theo cách ở chỗ cũ——

Dù sao, bọn họ cảm thấy Đường Học Cẩn là một thằng nhóc, cho dù phát hiện cũng không thể nói cái gì, hơn nữa tuổi nhỏ vậy đã có thể mở nhà hàng quy mô chừng ấy, nói không phải con cái nhà giàu không ai tin, ôm suy nghĩ thù phú, thái độ bọn họ đối với Đường Học Cẩn, càng là coi rẻ.

Ánh mắt Đường Học Cẩn nhìn về phía hai kẻ cúi đầu, phát ra một tiếng cười khê, “Phỏng chừng, mấy người là cảm thấy tôi chỉ là một thằng nhóc, nên cho dù có phát hiện, cũng không thể làm gì mấy người phải không?”

Lắc đầu, Đường Học Cẩn bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại rất có khí phách, “Mấy người ra về đã quên, tôi là ông chủ của mấy người, có quyền quyết định việc sa thải mấy người.”

Lời vừa dứt, mặt La Toa trắng bệch.

Ở trước khi tới đây cô vừa thất nghiệp, không có công việc này, trong thời gian ngắn, cô hoàn toàn không có khả năng tìm công việc thứ hai, vậy hai đứa con của cô phải làm sao đây? Nghĩ tới đây, cô bắt đầu hoảng hốt, cô đột nhiên phát hiện, lòng tham của mình, dường như đã hại cô và con rồi, tuy rằng nhà hàng này mới khai trương, nhưng tiền lương không thấp.

Nghĩ vậy, La Toa ngẩng đầu nhìn Đường Học Cẩn, kéo một nụ cười, ép tư thái mình xuống thấp nhất, “Ông chủ nhỏ, cậu nói đùa phải không... Nếu cậu sa thải chúng tôi, nhà hàng của cậu, sao mở được?”

Ánh mắt Đường Học Cẩn lạnh nhạt, “Cho dù là phải tạm đóng cửa, tôi cũng không thể tiếp tục dùng mấy người, hiện tại là chưa xảy ra vấn đề, nếu tiếp tục mặc kệ, lần sau, tôi không biết hậu quả sẽ thế nào.”

Mấy nhân viên khác bị vạ lây khác, nghe được Đường Học Cẩn nói lời này, ngẩng đầu lên, có chút ậm ừ muốn mở miệng, một cô bé mười tám, mười chín trong đó kéo góc áo mình, vành mắt đã đỏ, phảng phất một giây sau sẽ rơi xuống.

Lục Quân Thần lạnh lùng nhìn các nhân viên, thăm than lần uy hiếp này cậu bé nhà anh làm không tồi, tin chắc có trải qua này, bọn họ sẽ phải thay đổi suy nghĩ, mấy việc này, không còn dám tái phạm nữa.

Điểm Like cho cậu bé, Lục Quân Thần đứng lên, tới cạnh Đường Học Cẩn, vỗ vai đối phương, nói: “Tiểu Cẩn, La Toa nói không sai, nếu em đuổi hết bọn họ, vậy ”Giai Viên” tính sao đây?”

Đường Học Cẩn nghe được lời này quay đầu nhìn Lục Quân Thần, chậm rãi chớp mắt, “Cứ tạm đóng cửa, em về hỏi bọn Tiêu Đồng, xem bọn họ có đồng ý tới đây không.” Xoa trán, Đường Học Cẩn có chút mệt mỏi.

Lục Quân Thần cười cười, sờ đầu cậu, “Tiệm cơm của Tiêu Đồng hiện tại ra vẻ làm ăn khá lắm, em tới tìm cô ấy như vậy... Anh cảm thấy, không phải là chủ ý hay.”

“...” Đường Học Cẩn cảm thấy Lục Quân Thần rõ ràng là phá đám.

Bất quá cậu biết, anh kỳ thực nói đúng, mím môi nghĩ một hồi, nửa ngày sau, chậm rãi nói: “Lần này, là lần đầu vi phạm, nên, tôi trước ghi sổ, nếu lần sau tái phạm, tôi sẽ không giữ lại mấy người nữa.”

Nghe được lời này, mấy nhân viên vốn đã cảm thấy sẽ mất phần việc này đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Đường Học Cẩn lấp đầy cảm kích, bọn họ không phải bị đuổi sẽ không tìm được việc khác, nhưng khẳng định không thể tìm được trong thời gian ngắn, huống hồ, cho dù tìm được, cũng không nhất định có mức lương như ở đây...

“Ông chủ nhỏ, xin lỗi, lần này là bọn tôi sai, nhất định sẽ không xảy ra việc này nữa!” Hai nhân viên hậu cần vội vã cúi đầu, tỏ vẻ áy náy, đồng thời cam đoan ngày mai sẽ trả lại tiền.

Đường Học Cẩn nhàn nhạt ừ một tiếng, cuối cùng nói: “Chuyện lần này, tôi trước trừ một tháng lương của mấy người, về phần La Toa, cô sau này làm việc của phục vụ đi, chút quản lý, tôi sẽ giao cho người khác.”

La Toa miễn cưỡng cười, cô kỳ thực may mắn mình tốt xấu vẫn giữ được công việc này.

Làm xong mọi chuyện, Đường Học Cẩn vẫy tay, tỏ ý bọn họ tự giải tán, mà cậu thì ngồi về chỗ, phát ngốc.

Lục Quân Thần thấy cậu bé nhà anh như vậy, cưng chiều bật cười, tới ngồi cạnh Đường Học Cẩn, biết cậu còn đang buồn bực, bèn mở miệng hỏi: “Tiểu Cẩn, em còn quần quýt chuyện này à?”

Thấy cậu bé gật đầu, nhưng không chịu xoay mặt lại nhìn mình, Lục Quân Thần cười ha hả chọt vào cánh tay Đường Học Cẩn, “Giận rồi à?”

Tạm dừng một hồi, Đường Học Cẩn gật đầu, cậu xác thực khá bực, tuy rằng việc quản lý, cậu chỉ là người mới học, đời trước là nhân viên cơ sở, không chạm vào được bất cứ công tác quản lý gì, mà đời này, cậu còn đang học cấp ba, không dính gì với nó, so sánh đôi bên, Lục Quân Thần là sếp sòng của một công ty, kinh nghiệm tự nhiên nhiều hơn,

Chỉ là, chuyện lần này làm cậu rất giận, thuê một đám người, kết quả bọn họ không để cậu vào mắt, thậm chí coi rẻ khinh thường cậu, khiến cậu có cảm giác thất bại, khiến cậu cảm thấy cả người khó chịu.

Ấy vậy mà Lục Quân Thần còn không cho cậu sa thải bọn họ, làm cậu phải nghen một hơi, nửa vời, khó chịu, tuy là vì tốt cho cậu, vì ước mơ và ý tưởng của cậu, chỉ là, cậu vẫn thấy bực, có chút không rõ.

Lục Quân Thần thấy Đường Học Cẩn dỗi như con nít, khoe miệng giơ cao, nhướn mày, ghé vào lỗ tai cậu bé, nhẹ nhàng nói: “Nè, chúng ta về nhà rồi nói được không?”

Đại khái là vì khi nói hơi thở ấm áp của Lục Quân Thần phả vào lỗ tai, lỗ tai Đường Học Cẩn giật giật.

Lại qua một hồi, Đường Học Cẩn đứng dậy, tròng Lục Quân Thần đứng bên cạnh chỉ cách mình mấy mươi cm, đang vô tội chớp mắt với cậu, khẽ ừ một tiếng.

Đường Học Cẩn như vậy khiến Lục Quân Thần thấy thú vị như phát hiện đại lục mới, anh đút hai tay vào túi, tư thế đứng tùy tính, ánh mắt cưng chiều nhìn cậu bé đã sắp cao tới cằm mình, “Tiểu Cẩn ngoan, về nhà anh giải thích cho em nghe chuyện hôm nay.”

49. Chương 49: “ăn”

Hai chữ về nhà khiến trái tim Đường Học Cẩn như bị xúc động, mềm nhũn xuống, cảm giác ấy, làm cậu thấy rất tốt đẹp.

Từ “Nhà”, đối với Đường Học Cẩn, đời trước là tham vọng, đời này là hy vọng, nhưng, giờ khắc này, khi Lục Quân Thần dùng làn điệu ôn nhu cương chiều nói với cậu hai chữ “về nhà”, một nháy mắt ấy, bực bội lộn xộn gì cũng bị cậu ném tới chân trời.

Gật đầu, Đường Học Cẩn theo Lục Quân Thần rời khỏi “Giai Viên”, chuẩn bị về nhà.

Mà lúc này, các nhân viên trong “Giai Viên”, còn đang may mắn mình không cần thất nghiệp, nên nhiệt tình đều vắn tới độ cao xưa nay chưa từng có, bọn họ bỗng nhiên phát hiện, mình lúc trước ngu xuẩn cỡ nào, vì thế thâm thê, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm ——

...

Về tới nhà, Lục Quân Thần trước làm rõ chuyện sáng nay, rồi ôm lấy cậu bé của mình, cầm để trên đỉnh đầu cậu, dùng lời ôn hòa, từng chút phân tích cho bảo bối an tĩnh ngồi trong lòng anh nghe, những điểm cần chú ý cơ bản nhất trong việc quản lý.

Đường Học Cẩn từ ban đầu đã biết Lục Quân Thần là vì tốt cho cậu, nhưng không ngờ được, Lục Quân Thần không để cậu sa thải nhân viên còn có ý này, vì thế cậu hiếu kỳ xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thanh niên đang cười híp mắt nhìn mình.

Sờ vào má Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần tiếp tục nói: “Ấn uy đều dùng, đó, mới là điều mà một người quản lý giỏi nên làm.”

“Lúc đầu em đã làm đủ uy nghiêm, kế tiếp, phải thi ân cho bọn họ, vậy mới có thể khiến bọn họ không dám có suy nghĩ khinh thường em nào nữa, thậm chí phục em, một khi nhân viên phục em, mọi người mới có thể đồng lòng hợp lực quản lý tốt ”Giai Viên” đúng không?”

“Ừ.” Nghe Lục Quân Thần nói, Đường Học Cẩn đã rõ, cậu dùng sức gật đầu, đôi mắt nhìn Lục Quân Thần như nhìn một miếng thịt ngon miệng, duỗi tay kéo lấy tay Lục Quân Thần, siết chặt từng ngón, nghiêng đầu, nói: “Nghe anh nói vậy, em biết mình còn cần học nhiều về mặt quản lý hơn... Ừ, anh dạy em được không?”

Thấy Đường Học Cẩn dùng ánh mắt lấp lánh nhìn mình, Lục Quân Thần híp mắt lại, cậu bé trước mặt anh, giờ khắc này thoát nhìn thật rất mời gọi.

Trực tiếp kéo cậu bé lại, hôn, Lục Quân Thần dùng ngón cái nhẹ nhàng ma sát đôi môi bị anh hôn đỏ, kéo khóe miệng, bật cười, “Muốn anh dạy em cũng được, bắt quá, Tiểu Cẩn phải trả học phí đây.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn nhìn Lục Quân Thần, đôi phương đã nhướng mày, đôi mắt màu đen nhìn cậu không biết từ khi nào nhiễm lên đục-vọng nóng bỏng.

Lục Quân Thần cứ thế lom lom nhìn Đường Học Cẩn, khiến vẻ mặt cậu hoảng hốt, ánh mắt không khống chế được bắt đầu xoay tròn, sau đó ha ha cười gượng hai tiếng, cố ý sờ bụng mình, đổi chủ đề, “Di, vừa rồi chưa ăn no, hiện tại bụng em hơi đói rồi, anh có muốn...”

Lời chưa dứt, Lục Quân Thần thông qua mười ngón đan xen vừa rồi trực tiếp kéo Đường Học Cẩn vào lòng, giọng nói lấp đầy tình-dục ấy gợi cảm muốn chết, “Không, anh không đói, hiện tại, anh tương đối muốn làm một việc khác...” Nói đến đây, Lục Quân Thần cố ý cười, vươn lưỡi liếm lỗ tai cậu bé, “Anh, tương đối muốn ăn em.”

Đường Học Cẩn nháy mắt cứng ngắc, như một cọc gỗ kẹt trong lòng Lục Quân Thần.

“...” Sao đột nhiên lại biến thành vậy... Cảm giác ái muội chết người này sao đột nhiên lại xuất hiện?

Bọn họ ngồi trên sofa, Lục Quân Thần thuận thế trực tiếp ôm cậu bé lên đùi mình, cảm nhận được sự cứng ngắc của cậu bé, Lục Quân Thần nhẹ nhàng thổi một cái vào tai cậu, nâng tay xoa lỗ tai mềm nhũn ấy, cười khế, an ủi nói: “Tiểu Cẩn yên tâm đi, anh sẽ không làm tới bước cuối cùng.”

Đường Học Cẩn có chút xấu hổ ngồi trong lòng Lục Quân Thần, từ lần trước khi nấu cơm suýt nữa bóp cò, hai người dù là ngồi bên nhau, cũng có đôi chút cẩn thận, tuy rằng buổi tối khi ngủ Đường Học Cẩn vẫn nằm trong lòng Lục Quân Thần, nhưng trời xanh làm chứng, cậu không hề biết cái tên mỗi ngày buổi tối ôm cậu này, nửa đêm thường phải dậy giải quyết * của mình.

Hôn môi cậu bé một cái, đánh tiếng vang rất lớn.

Lục Quân Thần nâng tay nhéo cằm Đường Học Cẩn, khiến ánh mắt cậu bé nhìn mình, “Tiểu Cẩn, chuyện này, là rất bình thường.”

Đường Học Cẩn xấu hổ, tròn tròn mắt, mông lần này là tuyệt đối không dám nhúc nhích, cậu cũng không muốn tái diễn lại cảnh lần trước.

Lục Quân Thần thấy cậu bé ngẩn ngơ dùng đôi mắt trong suốt ấy nhìn mình, thoáng thở dài, đầu ngả về trước, môi chuẩn xác bắt lấy môi Đường Học Cẩn, tinh tế hôn.

Anh không thể lui lại nữa, nếu không thể làm Đường Học Cẩn quen với sự thân mật này, vậy cho dù hai năm sau, cậu bé của anh đã thành niên, anh vẫn chẳng thể gặm được gì.

Cũng không phải nhất định phải làm chuyện này, nhưng yêu kiểu Plato đại khái chỉ tồn tại trong cổ tích, khi hai người thật lòng yêu nhau ở bên nhau, ai cũng sẽ khát vọng kết hợp thân thể và linh hồn với đối phương.

Một tay cố định đầu cậu bé, một tay nhàn rỗi khác thì vén áo T-shirt lên, cẩn thận vuốt ve phần lưng.

Động tác không quá nhanh, Lục Quân Thần cảm nhận được Đường Học Cẩn chậm rãi thả lỏng vào lòng mình, anh buông đôi môi cậu bé ra, khẽ cười, lại chạm nhẹ vào đôi môi hồng nhuận ấy như khen thưởng, thở dài: “Tiểu Cẩn, làn da của em tốt thật đấy.”

“...” Đường Học Cẩn nghe xong, trềng cái tên được một tắc lại muốn tiến một thước này, dù sao đối phương không có động tác quá phận nào hơn, cậu bèn mặc kệ mình dựa vào lòng Lục Quân Thần, tùy ý tay đối phương sờ tới sờ lui trên lưng.

Lục Quân Thần cũng không muốn lần đầu tiên đã dọa hỏng bé con trong lòng, cho nên anh kỳ thực không làm gì cả, chỉ là duỗi tay vào quần áo cậu bé, sờ một cái mà thôi — đương nhiên, giới hạn nửa thân trên.

Được một hồi, Đường Học Cẩn duỗi tay đẩy Lục Quân Thần ra, cậu bị sờ ngứa ngáy, vật trẻ tuổi của cậu, cũng đã muốn đứng dậy.

Lục Quân Thần tự nhiên phát hiện điều này, anh vốn đã nhịn không được nữa, anh không tin Tiểu Cẩn của anh không hề có phản ứng.

Thế nên khi phát hiện cậu bé trong lòng không ngừng nhúc nhích, khóe miệng anh vẽ ra nụ cười như thực hiện được, nhanh tay lẹ mắt bắt lấy bàn tay Đường Học Cẩn tính đẩy mình ra, đặt bên mép hôn một cái.

“Ngồi đó đi, anh giúp em.” Lục Quân Thần nói xong, tay đã hướng xuống, dưới tình huống Đường Học Cẩn không kịp đề phòng duỗi vào quần chuẩn xác bắt lấy Tiểu Tiểu Cẩn.

Đường Học Cẩn hít ngược một hơi: “!!” Tha thứ cậu kinh ngạc đến không thể thốt nên lời căn bản không phản ứng kịp đi.

Lục Quân Thần thầm tính toán, thừa dịp cậu bé chưa kịp hồi hồn vô tới hôn, tay chậm rãi hoạt động, anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng và ánh mắt mông mông sau khi phản ứng lại, nhưng không làm ra động tác đẩy anh, thay vào đó là mềm nhũn nửa dựa vào lòng mình của cậu bé, trong lòng dâng lên một sự cứng chiều.

— cậu bé của anh, sao đáng yêu đến vậy chứ.

Đường Học Cẩn hiếm khi chú ý tới chỗ đó, ngoại trừ thỉnh thoảng có cảm giác cậu sẽ dùng cách chú ý vào một điều gì khác ém nó xuống, lúc này bị bàn tay rộng lớn của Lục Quân Thần nắm lấy, đồng thời chậm rãi hoạt động, Tiểu Tiểu Cẩn chưa bao giờ bị đối xử như vậy dưới sự săn sóc an ủi của anh, cuối cùng chịu không nổi, bắn-ra.

Phát-tiết xong Đường Học Cẩn thất thần ngồi trong lòng Lục Quân Thần, rất lâu, chờ đến khi hồi hồn, cả người cậu như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, trực tiếp lao ra lòng anh, xoát một cái xoay người chạy vào phòng ngủ, cũng không quản quần mình còn chưa kéo lên, lảo đảo thoát cái đã tông ra phòng khách.

Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn chạy trốn chết, nâng tay sờ mũi, không kịp phản ứng bên trên còn dính * của cậu bé, thế là: “...”

Có chút bất đắc dĩ nhìn chỗ cũng đứng dậy của mình, anh kỳ thực vừa rồi còn định nhờ Đường Học Cẩn giúp, đáng tiếc, da mặt cậu bé quá mỏng, lúc này phỏng chừng đã dùng chăn che đầu lẩn mấy vòng trên giường rồi.

Thở dài, Lục Quân Thần nhận mệnh đứng dậy, vào WC tự động thủ giải quyết.

Xem ra chuyện này, phải không ngừng cố gắng, làm thêm mấy lần là được, để tránh cho cậu bé nhà anh da mặt mỏng quá, tới khi thực chiến, lâm trận bỏ chạy thì phải làm sao đây?

Lại nói Đường Học Cẩn, mặt cậu sớm đã đỏ đến có thể nhỏ ra nước, cậu chạy vào phòng, dứt khoát rứt người vào ổ chăn, cầm chăn che trên đầu mình, quả thật là xấu hổ muốn chết.

Cậu cứ thế mà cứng sau đó còn bắn!!!

Lăn qua lăn lại một hồi, Đường Học Cẩn cảm thấy mình quả thật muốn chết, chuyện này... chuyện này...

Ấy da, cũng không đúng, chuyện này, hình như là bình thường mới phải.

Bên tai bỗng nhiên vang lên lời Lục Quân Thần nói trong nháy mắt tới đỉnh, dùng chính cái giọng âm u gợi cảm ấy——

“Anh yêu em.”

Mặt đỏ bừng, Đường Học Cẩn đột nhiên xốc chăn lên, bật người ngồi dậy, cậu gãi đầu mình, phiền muộn chống cằm nhìn bầu trời màu lam bên ngoài.

Bọn họ, hình như là bạn đời.

Cho nên, chuyện này cũng là đương nhiên... phải không?

Vừa nghĩ vậy, Đường Học Cẩn cảm thấy mình có chút quẩn quýt, cậu vừa rồi bỏ chạy, ra vẻ không đúng lắm?

Cậu vừa rồi hình như cảm giác được, chỗ đó của Lục Quân Thần, cũng đứng dậy...

A a a a ——

Đường Học Cẩn cảm thấy, vấn đề này, quả thật còn đáng ghét hơn mấy đường gãy khúc khuỷu trên sách tài chính sách nữa, ừ, bất quá vẫn hơi ngọt.

Được rồi, tha thứ Đường Học Cẩn hai đời cộng lại mới chỉ yêu một lần đi, lần đó còn thuần khiết vô cùng, chỉ có nắm tay hôn môi, mặt khác chưa hề làm, cậu tính để buổi tối tốt đẹp nhất ấy vào đêm động phòng hoa chúc khi kết hôn, đáng tiếc, chưa chờ được tới khi đó, hôn cậu đã về tây thiên rồi sống lại ở năm 13 tuổi.

Lúc này, Đường Học Cẩn rồi rắm không thôi.

50. Chương 50: Trần Tử Hàn

Vì vụ việc của La Toa, Đường Học Cẩn không thể không tìm một quản lý mới để phụ trách hoá đơn và quản lý nhân viên, bài vở cấp ba rắc rối hơn dự liệu của cậu, hầu như mỗi ngày đều là vô số bài tập và vô vàn bài kiểm tra, cho dù là Đường Học Cẩn có ký ức đời trước, cũng có chút ăn không tiêu với biển đề khổng lồ như vậy.

Hơn nửa tháng liên tiếp mỗi ngày phải tới “Giai Viên” tự mình kiểm tra mọi việc, khiến phần thật khó lắm mới có của cậu trong thời gian ngắn chậm rãi biến mất.

Đường Học Cẩn mệt mỏi như vậy làm Lục Quân Thần đau lòng muốn chết, trực tiếp dẫn đến bản mặt của anh ở công ty cũng mây đen che phủ, anh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ tới một người bạn ở đại học hẳn có thể đảm nhiệm được chức này.

Cúi đầu nhìn Đường Học Cẩn nằm trên sofa gối đầu lên đùi mình, Lục Quân Thần duỗi tay sờ mái tóc mềm mại của cậu, lại giúp cậu ấn vào huyệt thái dương thả lỏng.

“Tiểu Cẩn, đã tìm được ai thích hợp tới thay thế chỗ của La Toa chưa?”

Đường Học Cẩn phòng má, mệt mỏi nói: “Chưa, em bạn muốn chết, sao có thể tìm được nhanh vậy chứ.”

“Có cần anh giúp không?” Lục Quân Thần nói: “Anh có một người bạn ở đại học, hiện đang thất nghiệp, cậu ấy là nhân tài loại hình quản lý, chỉ là miệng hơi độc, lúc trước vì đắc tội cấp trên, người ta làm khó dễ nên cậu ấy mới bị sa thải.”

Đường Học Cẩn nghe xong xoay một cái xoay người, hai tay chống sofa ngồi dậy, đôi mắt tròn to nhìn chằm chằm Lục Quân Thần, “Cẩn lắm, cẩn lắm.” Rồi ngẫm lại, khá phiền muộn nói: “Nhưng bạn của anh đồng ý làm ở cái nhà hàng bé xíu này sao?”

Đường Học Cẩn suýt nữa quên, trường Lục Quân Thần tốt nghiệp là đại học Kyoto lấy thành tích và năng

lực vang danh, những người đi ra từ đó hoặc nhiều hoặc ít thích nâng đầu nhìn người, cái nhà hàng bé xíu của cậu, đối phương sẽ nguyện ý tới làm sao?

Võ vai Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần lắc đầu, “Tiểu Cẩn đừng tự coi nhẹ mình, ”Giai Viên” tốt lắm.”

“Huống hồ, tên đó nếu dám chê, anh sẽ giúp em đánh cho cậu ta hoa mắt.” Híp mắt lại, Lục Quân Thần duỗi tay ôm lấy cậu bé, dán vào má cọ cọ, nói.

Phốc một tiếng, Đường Học Cẩn bị Lục Quân Thần chọc cười.

“Rồi rồi, anh nói đấy nhé, nếu anh ấy dám nói gì, anh phải giúp em đánh anh ấy đấy.” Xác định quan hệ rồi, Đường Học Cẩn cũng dần bại lộ bản tính, tính cách đời trước luôn bị nén xuống ở đời này dưới tình huống có người nguyện ý nuông chiều, hoàn toàn không hề bảo lưu được phóng ra.

Cái vẻ thỉnh thoảng giận dữ như trẻ con sẽ giơ chân sẽ xù lông sẽ xấu hổ ấy, còn có tính cách ỷ lại người mình thích, thói quen tìm chỗ ấm áp, coi trọng cảm tình, quả thật gọi Lục Quân Thần yêu đến cực điểm.

Nhéo chớp mũi Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần cưng chiều nói, “Nói được làm được.”

Đáp lại Lục Quân Thần, là một nụ hôn chủ động của Đường Học Cẩn.

Đường Học Cẩn làm xong, hừ một tiếng chạy xa, để lại Lục Quân Thần ngáy ngẩn sờ má mình, nửa ngày sau, cười nở hoa.

—— ừm, cậu bé nhà anh lại chủ động.

Híp mắt, Lục Quân Thần đứng lên, tắt TV, sải bước, vào phòng, cơ hội tốt như vậy, không lợi dụng, đó là thăng ngũc.

Thế là, buổi tối này chủ động Đường Học Cẩn bị Lục Quân Thần đã sắp nhện thành Ninja rùa, lật tới lật lui hôn khắp cả người.

Tuy rằng Đường Học Cẩn xấu hổ muốn chết, nhưng nửa tháng qua, từ lần trước bắt trong tay Lục Quân Thần, mỗi tối trước khi ngủ nằm trên giường cậu luôn sẽ bị hôn hôn sờ sờ, chậm rãi đã không câu nệ như vậy nữa, mà còn đối phương là Lục Quân Thần, là Lục Quân Thần chiều cậu yêu cậu, vậy nên không sao cả.

Vì vậy dưới tình huống Đường Học Cẩn ốm ờ, buổi tối này, con sói đuôi to nào đó liếm môi, chỉ kém ngao ô tru lên một tiếng kể ra sự thỏa mãn của mình.

Đương nhiên, kết quả dung túng, là ngày thứ hai, Đường Học Cẩn ngủ đến giữa trưa mới dậy, bất quá may mà hôm nay là cuối tuần, không cần đi học.

Khi dậy, Đường Học Cẩn trừng Lục Quân Thần cười híp mắt nhìn cậu, bữu môi bất mãn xoa eo, ày, tuy rằng không làm gì, nhưng eo vẫn đau lắm!

... Tiếp tục như vậy, thậm sẽ hư, nhất định sẽ, Đường Học Cẩn bất đắc dĩ nghĩ.

...

Buổi chiều, Lục Quân Thần dẫn Đường Học Cẩn tới chỗ quán trà cách “Giai Viên” không xa ở trung tâm thành phố, chờ người bạn đã hẹn của mình.

Lúc này tư tưởng giai cấp tiểu tư sản đã dần quật khởi, các thành phần tri thức sống ở thành phố lớn đều thích ở khi nhàn hạ, tới quán cà phê ngồi tán gẫu và uống gì đó, vốn Đường Học Cẩn nghĩ hẹn ở quán cà phê hẳn ổn, nhưng Lục Quân Thần lắc đầu nói cho cậu biết, đối phương là một tên cực kỳ ghét cà phê lại rất thích uống trà.

Ngồi trong quán trà, Lục Quân Thần vừa pha trà vừa đề cử cho Đường Học Cẩn vài món bánh ăn kèm.

Lục Quân Thần từ khi phát hiện cậu bé nhà mình rất thích ăn đồ ngọt, đã vui vẻ mỗi ngày nghĩ cách tìm đồ ngọt đút cho Đường Học Cẩn, từ điểm tâm đến bánh kẹo, chỉ cần có thể nghĩ tới, anh đều sẽ mua.

Mỗi lần thấy Đường Học Cẩn híp mắt hưởng thụ, Lục Quân Thần cảm thấy rất vui, đút cho cậu bé ăn, một cảm giác không thể tuyệt vời hơn.

Khi Trần Tử Hàn đẩy cửa vào, nhìn thấy là ông bạn Lục Quân Thần thời đại học đối đãi với mọi người luôn là lạnh lùng cao cao tại thượng đang cười nhộn nhạo đút cho một cậu bé tướng mạo thanh tú thoạt nhìn rất đẹp ăn, mà còn sự ôn nhu sẵn sốc ấy, khiến anh có xung động nổi da gà——

Ê ê, hàng này kỳ thực không phải Lục Quân Thần đi?

Lục Quân Thần nghe được tiếng đẩy cửa, ngẩng đầu cho Trần Tử Hàn một ánh mắt, rồi lập tức cúi đầu, tiếp tục đề cử vài loại bánh cho Đường Học Cẩn.

Quán trà này Lục Quân Thần thường tới, khi anh bàn chuyện làm ăn, rất thích tới đây, không chỉ vì hoàn cảnh nơi đây thanh nhã, còn có một nguyên nhân quan trọng là, trà bánh của quán này cực kỳ ngon.

Trần Tử Hàn bị lạnh nhạt, nhún vai, cũng không để ý, anh không trông chờ mình sẽ được nhiệt tình nghênh đón, nó sẽ dọa hỏng anh mất.

Trực tiếp ngồi vào ghế trống, Trần Tử Hàn ôm cánh tay nhìn chăm chăm Đường Học Cẩn, anh nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, đối phương chỉ là một thiếu niên bình thường, nhiều nhất là lớn lên đáng yêu, khiến người muốn nựng một cái...

Tuy rằng tính hướng của Lục Quân Thần không cần nói cũng biết, là bạn bè đều hiểu, nhưng lúc này bắt Trần Tử Hàn nhìn thấy ông bạn của mình đột nhiên trở nên ôn nhu như thế, anh vẫn có chút xa lạ.

“Ê Lục Quân Thần, mắt cậu có phải bôi keo dính sắt rồi không, sao dính trên người người ta hoài vậy!” Lạnh lùng học ra một câu, khiến Đường Học Cẩn há hốc mồm ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào người Trần Tử Hàn, chớp chớp.

“...” Thiếu niên, em không phát hiện cái máy lạnh ngồi cạnh em đã bắt đầu phà ra hơi lạnh rồi à?

“Sao hả, bị đuổi còn chưa đủ tính kiếm một trận đòn ở chỗ tôi à?” Lục Quân Thần nhướn mày, rót một ly trà ra hiện cho Trần Tử Hàn tự cảm uống.

Trần Tử Hàn nhìn cái mặt không hề nghiêm túc của Lục Quân Thần, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn thu hồi ý định trêu tiếp của mình —— ai bảo đại học bốn năm anh chưa từng đánh thắng Lục Quân Thần.

Rõ ràng là Lục Quân Thần nhỏ hơn anh ba tuổi, khi mới nhập học, Lục Quân Thần tuổi nhỏ nhất nhưng năng lực cao hơn mọi người không ít, thành công thu phục rất nhiều người vốn tâm cao khí ngạo, nhớ tới những điều này, Trần Tử Hàn có chút phiền muộn.

“Được rồi, ông đây im.” Cầm trà uống một ngụm, Trần Tử Hàn lại bốc một miếng bánh bỏ vào miệng, vừa nhai vừa hỏi: “Lần này cậu tìm tôi có chuyện gì, một tổng giám đốc bận mù trời như cậu, sao có rảnh tới tìm tiểu nhân vật vô công rồi nghề như tôi?”

Kiểu tự giễu diễn hình, bất quá Lục Quân Thần sớm quen cách tên này nói chuyện, mà còn biết đối phương kỳ thực không có ý gì khác, bất quá là thói quen mà thôi.

Lục Quân Thần bình tĩnh nhìn Trần Tử Hàn, âm thầm đẩy đĩa điểm tâm tới chỗ Đường Học Cẩn, rồi mở miệng nói: “Không có chuyện tôi tìm cậu làm gì, lần này tôi tới là để đưa cho cậu một công việc đây.”

Liếc cái đĩa điểm tâm đã xa tầm tay mình, khóe miệng Trần Tử Hàn co giật, thầm mắng, ăn có mấy miếng làm gì ghê thế!

Thời đại học, Lục Quân Thần khi chung đụng với mấy người bạn cũng thường trêu đùa lẫn nhau, cách nói này, khiến Trần Tử Hàn lơ đãng lại nhớ về cái thời ấy, cái thời tùy ý ngông nghênh.

Đường Học Cẩn kinh ngạc nhìn Lục Quân Thần, thầm nghĩ, thì ra Lục Quân Thần cũng biết nói móc.

Lục Quân Thần thấy cậu bé nhìn mình, cười cười, duỗi tay sờ lên mặt đối phương, nhìn Trần Tử Hàn giới thiệu: “Đây là cậu bé nhà tôi, tên là gì cậu không cần quản, em ấy là người yêu của tôi, cậu nhớ điểm này là được.”

Trần Tử Hàn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Được rồi cậu nói tới đưa tôi một công việc, là gì? Nói nghe xem, cậu hẳn biết tôi gần đây thất nghiệp, lão già hỏi đầu ấy keo kiệt muốn chết, tôi bị lão hại đến sắp ra đường ngủ rồi này.”

Trần Tử Hàn khoa trương nói, lại bắt mắt lên án cấp trên của mình, mày nhăn lại, ra vẻ rất bức.

“Sớm đã bảo cậu bớt bớt cái miệng lại, xem, lúc này lớn chuyện rồi.” Lục Quân Thần lạnh lùng nói, tỏ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Trần Tử Hàn rót cho mình ly nước, uống một ngụm, “Rồi rồi rồi, đừng nhắc tới mấy chuyện quá khứ nữa, cậu cứ nói cho tôi biết cậu tìm cho tôi công việc gì là được.”

Đường Học Cẩn nhìn Trần Tử Hàn, kỳ thực cậu thấy rất thích, đối phương là loại người viết mọi thứ lên mặt, ở chung với người như vậy, nhẹ nhõm nhất. Cậu thích loại người này, cho nên Vạn Bác và Tô Lễ Hàng bị cậu coi là bạn bè đều thuộc loại người này.

Lục Quân Thần nghiêng đầu thấy cậu bé chớp mắt nhìn mình, cũng không cọ sát nữa, lời ít mà ý nhiều nói rằng: “Tiểu Cẩn nhà tôi mở nhà hàng, lúc này đang cần một quản lý, em ấy còn đang đi học, bài vở rất nhiều, nên tôi tới tìm cậu.”

Trần Tử Hàn nghe được lời này, ánh mắt nhìn Đường Học Cẩn thay đổi, anh không xác định hỏi: “Cậu bé này hình như chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, gia đình chống lưng à?”

Chưa chờ nghe Lục Quân Thần trả lời, Đường Học Cẩn đã mở miệng nói.

“Em không có cha mẹ.” Đường Học Cẩn không giấu Trần Tử Hàn, kỳ thực cũng không cần phải giấu, cậu kéo môi, vẻ mặt bình tĩnh, ngụ ý là nhà hàng do cậu tự dựng lên.

Luôn độc miệng Trần Tử Hàn nhìn Đường Học Cẩn, lần đầu tiên xin lỗi, “A, xin lỗi, anh chỉ là...”

Xua tay, Đường Học Cẩn không để ý nói: “Không sao, người bình thường đều có suy nghĩ này.”

Xác thực, một cậu bé mười sáu tuổi còn học cấp ba, nếu không có gia đình chi tiền chống lưng, sao có thể mở được một nhà hàng chứ?

Trần Tử Hàn: “...” Anh phát hiện mình rất thích cậu bé này!

Lục Quân Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đường Học Cẩn, lui ra sau cam tâm làm nền.

Trần Tử Hàn hỏi: “Nhà hàng được mở ở đâu? Việc làm ăn thế nào, nhân viên ra sao?”

Đường Học Cẩn trả lời: “Cách chỗ này không xa, việc làm ăn rất ổn, lượng khách xem như cố định, nhân viên, chừng mười người.”

Trần Tử Hàn gật đầu, lại hỏi: “Đã khai trương bao lâu?”

Đường Học Cẩn trả lời: “Hơn một tháng.”

“...” “...”

Kế tiếp, hai người một hỏi một đáp, nửa giờ sau, Trần Tử Hàn đứng dậy, tự tin cười, “Công việc này hợp khẩu vị của tôi, tôi nhận.”

Đường Học Cẩn thở hắt ra, cũng đứng dậy, kéo nụ cười, vươn tay với Trần Tử Hàn, “Hoan nghênh gia nhập ”Giai Viên“.”

Trần Tử Hàn nắm lấy tay Đường Học Cẩn, nhếch miệng cười nói: “Em phải chuẩn bị tốt đấy, miệng của anh, sẽ không tha ai đâu, bắt kể em là ai.”

Lục Quân Thần liếc xéo Trần Tử Hàn, thản nhiên nói: “Cậu cho tôi là trang trí hả.”

Trần Tử Hàn: “...”

Đường Học Cẩn bật cười, cái lúm ben má như ẩn như hiện, thoát nhìn rất xinh đẹp, khiến Trần Tử Hàn nhìn, không thể không than thở, ông bạn của anh, ánh mắt tốt lắm.

51. Chương 51: Lòng Tốt Dư Thừa

Đường Học Cẩn dẫn Trần Tử Hàn tới “Giai Viên”, lúc này đã là ba bốn giờ chiều, là lúc vắng khách, trải qua vụ “ân uy đều dùng” lần trước, thái độ của nhân viên đối với Đường Học Cẩn đã thay đổi, không còn có ý nghĩ coi thường và khinh thị ngày trước nữa.

Huống hồ, khoảng thời gian này bọn họ cũng thấy sự vất vả của ông chủ nhỏ, cả người gầy một vòng, suy nghĩ ông chủ nhỏ chỉ là “chơi chơi thôi” đã sớm bị phủ định, mà còn từ miệng người bạn to con của ông chủ nhỏ, bọn họ biết ông chủ nhỏ rất khổ, mọi người đều vì thế mà thấy hổ thẹn.

Có tâm lý như vậy, bọn họ làm việc cũng càng cố gắng.

Trần Tử Hàn vừa vào “Giai Viên”, nhìn khung cảnh bên trong, không khỏi nhướn mày, một cậu bé nhỏ tuổi như Đường Học Cẩn lại có năng lực như vậy, anh khá ngoài ý muốn.

Anh vốn cho rằng dù là mở nhà hàng, nhiều nhất cũng là tùy tiện, nhưng không thể ngờ rằng, khi nhìn thấy nhà hàng này, mọi thứ hoàn toàn ngoài dự đoán của anh.

“Thoạt nhìn không tồi.”

Lục Quân Thần liếc Trần Tử Hàn một cái, cười, “Đương nhiên, cậu cũng không xem là ai nhìn trúng.”

Đường Học Cẩn: “...”

Trần Tử Hàn: “...”

Võ vai Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần nói: “Đừng khiêm tốn, em khiêm tốn với tên này, cậu ta sẽ được đẳng chân, lân đẳng đầu, cứ dìu cậu ta xuống, nếu em không khiêm tốn, cậu ta sẽ không nói gì cả.”

Trần Tử Hàn cho Lục Quân Thần một quyền, “Cái thằng này, có bà xã đã quên anh em.”

“Anh em là dùng để quên.” Nói xong, Lục Quân Thần quẹo lưỡi, bảo: “Nếu cậu đã nhận công việc này, vậy nhớ để tâm cho tôi, nếu xảy ra chuyện gì, không quản cậu có phải anh em không, tôi sẽ cho cậu một trận đấy.”

Trần Tử Hàn cười: “Biết biết, công việc này, tôi rất thỏa mãn, tôi cũng biết nghĩ mà.”

Ba người đứng ở cửa, hấp dẫn không ít ánh mắt của nhân viên trong nhà hàng, hiện tại không có khách, hầu như mọi người đều ngồi chơi, Đường Học Cẩn thấy vậy, trực tiếp gọi bọn họ lại, tuyên bố Trần Tử Hàn về sau sẽ phụ trách chuyện ở “Giai Viên”, lại dặn dò những yêu mình giữ vững xong, lui ra sau tùy ý Trần Tử Hàn phát biểu.

Nhìn qua một vòng, lại nhìn hai hàng người đứng trước mặt mình, Trần Tử Hàn đã rõ.

Anh nắm tay lại để bên mép tượng trưng khụ hai tiếng, đại khái là điều chỉnh cảm xúc, rồi thả tay xuống, vẻ mặt thay đổi, không còn cái vẻ bông lơn lúc trước trêu chọc Lục Quân Thần nữa, mà là trở nên nghiêm

túc.

“Chào các anh chị, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Trần Tử Hàn, Trần trong...” Trần Tử Hàn lưu loát nói một chuỗi dài, thỉnh thoảng vài câu hài hước nhẹ nhõm chọc cười mấy cô gái, thỉnh thoảng lại nghiêm túc khiến bọn họ không dám thở mạnh, nói tới bốn chữ “ân uy đều dùng”, người này quả thật là lành nghề.

Đường Học Cẩn nhìn một vài nhân viên bị nói đến sững sốt, chỉ có thể than thở, quản lý học, không hổ là một môn học vấn.

Lục Quân Thần sờ cằm nhìn ông bạn biểu diễn khiến cậu bé nhà mình sững sốt, anh nghĩ, mình có nên lộ ra một phen không, nếu không anh ra vẻ có hiềm nghi bị lép vế ấy...

Có chút phiền muộn nhéo mắt Đường Học Cẩn kéo về phía mình, Lục Quân Thần nhướn mày, ghé vào tai cậu bé nhẹ giọng hỏi: “Cậu ta đẹp hơn anh à?”

Đường Học Cẩn sững sốt, quay đầu nhìn Lục Quân Thần ngồi bên cạnh, từ xoang mũi phát ra một tiếng nghi hoặc.

Thấy cậu bé ngỡ ngàng như vậy, Lục Quân Thần quả thật muốn ôm người vào lòng hung hăng hôn một cái, bất quá anh nhịn lại, anh không thể làm vậy.

Ngẩng đầu xoa tóc Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần lắc đầu, nói: “Em nhìn chăm chăm một người đàn ông khác như vậy, anh sẽ ghen đấy.”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, đá xéo Lục Quân Thần một cái, có chút ngại ngần quay đầu không để ý tới cái tên không đứng đắn bên cạnh, cậu ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nghiêm túc nhìn buổi họp nhỏ Trần Tử Hàn mở cho nhân viên nhà hàng. Trái tim ngọt ngào, khoe miệng hơi giơ lên, cậu phát hiện, kỳ thực Lục Quân Thần ở mỗi khi cậu cần nhất, đều đúng lúc vươn tay ra giúp cậu.

Cảm giác này, ừm, nói thế nào đây... Đại khái là, có người có thể dựa vào, thật tốt.

Chờ khi Trần Tử Hàn nói xong, Đường Học Cẩn lại nói với anh về tiền lương và thời gian làm việc cụ thể, sau khi xác định không còn thiếu gì nữa, cậu và Lục Quân Thần tính rời đi, trước khi đi, do dự hồi lâu La Toa gọi Đường Học Cẩn lại.

Đường Học Cẩn quay người, nhìn người phụ nữ có chút cẩn thận nhéo góc áo vẽ mặt đeo sự xấu hổ nhìn mình, bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ông chủ nhỏ, xin lỗi.” La Toa nói vậy.

Cô xoắn xuýt hơn nửa tháng, vẫn cảm thấy rất xin lỗi Đường Học Cẩn, lúc trước cô vong ân phụ nghĩa, cô

phụ bàn tay ông chủ nhỏ vươn ra với mình, lúc này cô nghĩ mình cần xin lỗi, mà còn cô không có mặt mũi tiếp tục ở lại đây nữa.

Chỉ là, cô nhìn Lục Quân Thần lấy tư thế người bảo vệ đứng cạnh cậu, nhỏ giọng nói: “Ông chủ nhỏ, tôi có thể nói chuyện riêng với cậu không?”

Lục Quân Thần nghe được lời này, nhướn mày nhìn cậu bé đứng bên cạnh mình.

Đường Học Cẩn nhìn ánh mắt của La Toa, gạt đầu, nghiêng người nói với Lục Quân Thần: “Anh cứ ở đây chờ em, sẽ xong nhanh thôi.”

Ánh mắt Lục Quân Thần cứng chiều đáp lại, néo chớp mũi đối phương, nhìn cậu bé theo thói quen khịt khịt, cười ha hả, “Đi đi.”

Đường Học Cẩn dẫn La Toa tới một góc, cách mọi người một khoảng nhất định, lúc này cậu nhìn La Toa, hỏi: “Nói đi, có chuyện gì vậy?”

La Toa sững sốt, nhìn thái độ lạnh nhạt của ông chủ nhỏ, có chút tự giấu cười, trong lòng biết, những chuyện phiền lòng lúc trước cô làm, xác thực đã khiến đối phương thất vọng.

Nhưng, cô nhìn cậu bé bất quá mười sáu tuổi trước mắt, vẫn muốn nhắc nhở đối phương, anh Lục thoát nhìn không phải người bình thường, cô tuy rằng không biết ông chủ nhỏ có suy nghĩ gì với anh Lục, nhưng anh Lục tuyệt đối ôm suy nghĩ đặc biệt với ông chủ nhỏ.

Dù sao cô cũng tính đi, thế nên, La Toa cảm thấy, mình cần phải nhắc nhở, để ông chủ nhỏ cách xa anh Lục ra.

Vòng tròn đồng tính luyện, cô không phải không nghe qua, những người cô từng tiếp xúc trong công việc ngày trước có một quần thể như vậy, cô từ miệng mọi người nghe được rất nhiều danh từ tệ hại.

Lạm-giao, hít-thuốc, bệnh-hoạn hầu như chỉ cần là từ hình dung khó nghe đều có thể đặt lên người bọn họ, mà còn bọn họ trầm mê với quan hệ xác-thịt, căn bản không có tình cảm thật lòng, cô từ đáy lòng phản cảm bọn họ, tuy rằng anh Lục thoát nhìn là một người có văn hoá áo mũ nề nếp, nhưng ai biết bộ mặt thật của anh ta là gì?

Cô không dám tin, nếu ông chủ nhỏ cũng trở thành người trong quần thể như vậy, cậu ấy sẽ thế nào? Nói năng éo lá dựa vào lòng một người đàn ông nào đó nhếch mắt lên?

Không không không ——

Một cậu bé tốt như ông chủ nhỏ, sao có thể biến thành vậy?

Nghe đến đây, La Toa đặt mình vào vai thánh mẫu Maria cố giúp ông chủ nhỏ thoát khỏi nước sôi lửa bỏng.

Đường Học Cẩn đợi nửa ngày cũng không nghe La Toa nói gì, trái lại thấy đối phương từ từ dờ dẫm, vì thế cậu khá mất kiên nhẫn nhíu mày, âm điệu cất cao lặp lại câu hỏi, “La Toa, cô tìm tôi có chuyện gì cần nói à?”

“Ông chủ nhỏ...” Ánh mắt La Toa kiên định, lập tức nói: “Cậu cách xa anh Lục tí đi, anh ấy... Anh ấy hình như là đồng tính luyến.” Nói đến đây, cô tạm dừng, phảng phất cảm thấy Đường Học Cẩn không hiểu nghĩa của ba từ này, lại giải thích: “Đồng tính luyến không phải là người tốt, bọn họ là biến-thái thích người cùng giới.”

Đường Học Cẩn nghe được lời La Toa, lông mày nhíu chặt, sắc mặt xoát cái xệ xuống, tâm tình quả thật hồng lét.

Cậu lạnh lùng nhìn La Toa, “Cô muốn nói là điều này à?”

La Toa gạt đầu, lời nói thâm thía: “Ông chủ nhỏ, tôi là vì tốt cho cậu...”

“Đủ rồi.” Đường Học Cẩn nhìn La Toa, ánh mắt nghiêm nghị, giọng rét lạnh, “Đừng để tôi nghe được cô lại nói đồng tính luyến thế nào, bọn họ bất quá là tính hướng khác với mọi người mà thôi, đồng thời, bọn họ có khả năng so với bất kỳ người có tính hướng bình thường nào trong miệng cô, tốt đẹp hơn gấp trăm lần.”

La Toa bị lời của Đường Học Cẩn làm cho sững sốt, cô không hiểu vì sao ông chủ nhỏ đột nhiên nổi giận, cô há miệng, muốn nói gì, bất quá vừa phát ra một âm thanh, đã nghe Đường Học Cẩn nói tiếp: “Cô còn có chuyện gì không? Nếu không tôi phải về.”

La Toa bị thái độ của Đường Học Cẩn khiến cho không biết làm sao, thầm nghĩ lòng tốt của mình dường như đã bị cho là lòng lang dạ thú, nếu người ta không quan tâm, cô bận tâm làm cái quỷ gì.

Thu hồi đầu óc, La Toa nói: “Xin lỗi, ông chủ nhỏ, nếu cậu không muốn nghe, vậy tôi không nói nữa.”

Đường Học Cẩn gạt đầu, như đã xác định đối phương không còn chuyện gì nữa, xoay người tính đi, bất quá ở khi xoay lại, cậu nghe La Toa nói: “Ông chủ nhỏ, tôi còn muốn xin thôi việc.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn nghi hoặc nhìn La Toa, mở miệng quan tâm nói: “Sao vậy?” Cậu còn nhớ lúc đầu La Toa nói với cậu, cô ấy rất cần một công việc.

La Toa cười cười, “Tôi định về quê.”

Kể, cô nói thêm: “Kỳ thực là tôi không có mặt mũi ở lại đây nữa, tuy rằng ông chủ nhỏ có lòng không tính toán những chuyện tôi đã làm, chỉ là tượng trưng phạt mà thôi, nhưng tôi không tự vượt qua được. Lúc

đầu, nếu như không phải cậu vươn tay ra kéo tôi lúc tôi khó khăn nhất, cho tôi một công việc, tôi nghĩ tôi lúc đó nhất định không biết phải làm sao, nhưng sự chọn lựa sai lầm nhất thời của tôi lại làm hỏng mọi việc, tôi cảm thấy chính tôi cũng phải khinh thường mình.”

Cười khở một cái, La Toa cúi mình chín mươi độ với Đường Học Cẩn, rất trịnh trọng xin lỗi, “Ông chủ nhỏ, cậu là một người tốt, cảm ơn cậu đã giúp đỡ những ngày qua, tôi cô phụ tín nhiệm của cậu rồi.”

Ánh mắt Đường Học Cẩn rất phức tạp nhìn La Toa, một hồi lâu, cậu mở miệng, “Thôi, chuyện đã qua rồi.”
Tạm dừng một lát lại nói: “Nếu cô đã muốn nghỉ, tôi cũng không giữ cô lại, tôi sẽ kết toán thêm một tháng lương cho cô, mong cô sau này đừng tái phạm nữa.”

La Toa có chút ghen ngào, cô che mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Đường Học Cẩn thấy vậy, móc khăn giấy ra đưa cho cô, nói: “Lau đi, nếu không lát nữa người ta thấy, sẽ cho rằng cô có chuyện gì.”

La Toa cầm lấy, lau nước mắt bên khóe.

“Tôi sẽ bảo Tử Hàn kết toán tiền lương cho cô.” Đường Học Cẩn nói xong, xoay người rời đi, để lại La Toa ở sau lưng, nhìn bóng lưng của cậu, ra vẻ muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thở dài.

Cô nghĩ tới lời Đường Học Cẩn, chỉ là tính hướng không giống mà thôi... Lắc đầu, cô đã nhắc nhở đối phương, cô có thể làm, cũng chỉ có thể.

Đường Học Cẩn về bên cạnh Lục Quân Thần, tâm tình không tốt lắm, vừa rồi lời La Toa nói kỳ thực khiến cậu rất giận, chỉ là cậu không thích xì với người ngoài, nên cố gắng nhịn, nhưng một khi thấy Lục Quân Thần dùng ánh mắt ôn nhu quyến luyến nhìn mình, cậu cảm thấy cơn giận bị đè xuống ấy đã bắt đầu cọ bóc lên.

—— đồng tính luyến thì sao chứ! Không phải cũng một cái mũi hai con mắt một cái miệng à mà còn bọn họ là thật lòng với nhau.

Đường Học Cẩn phiền muộn tới cạnh Lục Quân Thần trực tiếp nắm lấy tay đối phương, sải bước chạy ra cửa, thậm chí không chào Trần Tử Hàn một tiếng.

Trần Tử Hàn “...” Anh lúng ta lúng túng để bàn tay giơ lên giữa không trung xuống, nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn, rất có hứng thú sờ cằm, não bổ đủ thứ.

...

52. Chương 52: Về Cảng Thành

Bị Đường Học Cẩn kéo về nhà Lục Quân Thần buồn cười nhìn cậu bé nhà anh thở hổn hển, vừa tới nhà anh đã kéo người vào lòng bẹp một cái hôn lên mặt, rồi thân mật nói: “Tiểu Cẩn em sao vậy?”

Hất tay Lục Quân Thần xuống, Đường Học Cẩn nghiêm mặt, nâng đầu nhìn chằm chằm đối phương, không nói, một lúc lâu, mới nghiêng đầu sang bên qua loa bảo rằng: “Không sao cả.”

Nhéo vòng eo của cậu bé, Lục Quân Thần hỏi: “Thật à?”

Đường Học Cẩn gật đầu, cậu không quá muốn nói mấy chuyện mất hứng, đã Đường Học Cẩn không muốn nói, Lục Quân Thần sẽ không hỏi nữa, anh đổi chủ đề ôn hòa hỏi về La Toa: “La Toa vừa rồi tìm em nói gì vậy?”

“Cô ấy nói muốn từ chức.” Đẩy bàn tay Lục Quân Thần để bên hông mình ra, Đường Học Cẩn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo giữa phòng khách, đã sắp năm giờ chiều, bên ngoài trời còn khá sáng, tính đến việc giờ đi nấu cơm có lẽ là hơi sớm, cậu bèn bỏ ý nghĩ vào bếp ấy đi, mùa hạ trời tối rất muộn, bình thường phải bảy giờ hơn mới tối, tuy rằng giờ là mùa thu, nhưng cũng phải tầm khoảng sáu giờ rưỡi hơn.

Đường Học Cẩn vào bếp rót hai ly nước, một ly đặt trước mặt Lục Quân Thần, tiếp tục nói: “Cô ấy xin lỗi em, nói mình không có mặt mũi ở lại ”Giai Viên“, nói cho dù em tha thứ cô ấy, cô ấy cũng không tự vượt qua được.”

Lục Quân Thần như đã sớm dự liệu được sẽ có ngày này, anh nghe, chỉ là gật đầu, cầm ly nước Đường Học Cẩn đưa, uống một ngụm, rồi nói: “Sớm đã đoán được.”

“Lòng tự trọng của cô ấy rất cao, chuyện lần này hầu như là cô ấy tận lực dung túng mới xảy ra, còn bị em trực tiếp giáng chức, cô ấy nhịn nửa tháng mới nói những lời này, đã ngoài dự liệu của anh.” Lục Quân Thần mỉm cười: “Đừng quên, lúc đầu, em đã cứu cô ấy một mạng.”

Đường Học Cẩn mím môi, lắc đầu, than thở: “Em thật không ngờ cô ấy sẽ làm ra chuyện này, lúc đó, em cho rằng cô ấy cũng như Tiêu Đồng, đáng tiếc...”

Lục Quân Thần để cái ly trong tay xuống, dịch tới cạnh Đường Học Cẩn, ôm eo cậu bé, kéo vào lòng, nói: “Em đó. La Toa dù sao là người ở thành phố, cô ấy đã ba mươi mấy, Tiêu Đồng bao nhiêu, từng trải của hai người họ vốn khác nhau, suy nghĩ tự nhiên cũng sẽ khác, nhìn người, không riêng là nhìn ngoài mặt, càng quan trọng hơn là phải nhìn lòng.”

Đường Học Cẩn tự nhiên cũng rõ, cậu chỉ buồn bực, mình sống hai đời, kết quả vẫn ngu như vậy.

Trước ngày hôm nay, tí xíu đáng thương Đường Học Cẩn còn dành cho La Toa đã bị lời cô nói hôm nay xóa sạch...

Về mặt hôm nay nói chuyện của La Toa, rất đặt mình ở độ cao thánh khiết nào đó, Đường Học Cẩn phỏng chừng trong thời gian ngắn mình sẽ không quên được, khi La Toa nhắc tới đồng tính luyến nhắc tới Lục Quân Thần, đáy mắt cô ấy là hèn mọn và khinh miệt.

Đường Học Cẩn bao che khuyết điểm, người được cậu bỏ vào lòng, cậu không cho phép đối phương bị bất kỳ ai tổn thương, cho dù là miệng cũng không được.

...

Sau bữa tối, Đường Học Cẩn nằm trên sofa, đầu gối lên đùi Lục Quân Thần, hai người cùng xem tin tức TV, người chủ trì đang đưa tin những chuyện quan trọng đã xảy ra ở mỗi tỉnh thị.

Lục Quân Thần cúi đầu, vuốt tóc cậu bé, nghĩ về cú điện thoại vừa rồi nhận được, lông mày nhíu lại, anh thật không nỡ rời xa cậu bé, mà còn lần này đi, phỏng chừng phải mất nửa tháng đến một tháng.

Đường Học Cẩn đang hưởng thụ cảm giác được vuốt ve, sau đó cậu phát hiện bàn tay để trên đầu mình dừng lại, vì thế cậu nâng mắt lên nhìn Lục Quân Thần, thấy đối phương lông mày nhăn chặt, ra vẻ đang xuất thần.

“Quân Thần, anh sao vậy?”

“Hả?” Cúi đầu nhìn Đường Học Cẩn nằm trên đùi mình, Lục Quân Thần do dự một hồi, nói: “Tiểu Cẩn, có lẽ anh phải về Cảng Thành một thời gian.”

Đường Học Cẩn a một tiếng, mới phản ứng lại Lục Quân Thần là nói phải rời xa mình một thời gian, cậu nghĩ, thấy có chút buồn bực, cậu đã quen với mỗi tối bị đối phương ôm vào lòng, giờ Lục Quân Thần nói muốn đi, không phải là nói tối cậu phải ngủ một mình sao?

Bỗng nhiên thấy uể oải, Đường Học Cẩn phát hiện, thói quen thật là một chuyện đáng sợ.

“Vậy à, anh tính đi bao lâu?”

“Nhanh thì một tháng chậm thì chừng hai tháng.”

“Lâu vậy...” Quay đầu, Đường Học Cẩn đưa mắt nhìn lên TV, chỉ là người chủ trì nói gì cậu hoàn toàn không nghe lọt, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ là Lục Quân Thần phải đi hơn một tháng, khoảng thời gian ấy cậu sẽ không gặp được anh——

Thật khó chịu.

Đường Học Cẩn thấy phiền khi mình cứ bị rịn như một người đàn bà, Lục Quân Thần cũng không phải là đi không về, đôi phương đi nhiều lắm một hai tháng mà thôi...

Nhìn Đường Học Cẩn bĩu môi phồng má, Lục Quân Thần vui sướng, anh phát hiện, cậu bé nhà anh rất dễ ý anh.

Xoa đầu Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần kéo đầu cậu bé về phía mình, vẻ mặt ôn nhu, “Ngoan, anh hứa sẽ cố về nhanh, em ở nhà một mình phải chăm sóc tốt bản thân, ăn ngủ đúng giờ, đừng để anh về đã thấy em gầy, nếu không, anh sẽ phạt em đấy.”

“Dạ, anh đừng lo, em không phải con nít.” Đường Học Cẩn nhếch miệng cười, bọn họ không cần phải dính chặt với nhau, hai người đều có vòng tròn của mình cũng có cuộc sống cá nhân, mỗi ngày bám lấy nhau khẳng định là không thể, mà còn thời gian dài làm như vậy, cũng sẽ chán, thỉnh thoảng xa nhau còn có tác dụng xúc tiến cảm tình...

Lục Quân Thần cũng không nỡ, nghĩ mình trong một hai tháng sắp tới không thể gặp không thể hôn không thể âu yếm cậu bé, anh đã cảm thấy cả người bức rức.

Trước khi xác nhận quan hệ, thì còn dễ nói, anh có thể tự nhủ với mình, mỗi ngày xuất hiện sẽ dọa Đường Học Cẩn, nhưng giờ quan hệ đã xác định, đột nhiên bị bắt xa nhau lâu như vậy, ngấm lại cũng thấy không nỡ.

Thở dài, Lục Quân Thần đỡ người dậy, ôm vào lòng, cầm cọ vào đỉnh đầu cậu bé, “Anh muốn dẫn em về nhà quá, cha mẹ anh nhất định sẽ rất thích em.”

Đường Học Cẩn giật thót tim, vội vã nói: “Không được đâu, em...”

“Sao hả?”

“Cha mẹ anh sao có thể sẽ thích em chứ, em là nam, bọn họ phỏng chừng sẽ trách em mới đúng.” Đường Học Cẩn cười khổ, có cha mẹ nào muốn thấy con mình dẫn một cậu bé cùng giới tính về nhà gặp mặt chứ, còn nói với bọn họ: Cha mẹ, con dẫn người yêu của mình về rồi nè——

Phỏng chừng bọn họ sẽ bị dọa cả đi.

“Thằng ngốc.” Bắn vào trán Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần cười nói: “Cha mẹ anh sớm đã biết tính hướng của anh, cũng đã sớm thỏa hiệp, cho nên nếu gặp được em, bọn họ nhất định sẽ rất thích.”

“Ách...?” Đường Học Cẩn há miệng, phát hiện mình nghèo từ, cho nên tương lai của bọn họ, kỳ thực không

có bất kỳ cản trở nào à?

Lục Quân Thần nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng của cậu bé, quả thật yêu cực, ôm lấy khuôn mặt ấy, chuẩn xác không làm bất được đôi môi mềm mại, hôn lên.

Giữa lúc quẩn quít, Đường Học Cẩn bỗng nhiên nhớ tới, “Lúc nào anh đi... Ấy——”

Lục Quân Thần nói: “Ngày mai. Cho nên, tối nay anh muốn có phúc lợi.” Nói xong, đã ôm lấy Đường Học Cẩn, hôn đến khó phân.

Buổi tối này, tự nhiên lại vượt qua trong đủ kiểu này nợ của Lục Quân Thần, tuy rằng không làm đến bước cuối cùng, nhưng mặt khác nên làm không nên làm, đều làm cả.

Mãi đến gần mười hai giờ, hai người mới ôm nhau, nặng nề thiếp đi.

...

Ngày thứ hai, khi Đường Học Cẩn dậy, Lục Quân Thần đã đi rồi. Anh để lại một tờ giấy trên tủ đầu giường, nói cho Đường Học Cẩn biết, anh đi, khi tới nhà rồi sẽ gọi điện cho cậu, lại dặn dò rất nhiều, khiến Đường Học Cẩn đọc mà lòng ấm áp, ý cười trên khóe miệng chưa từng biến mất.

Quay đầu nhìn lại ánh nắng ngoài cửa sổ, Đường Học Cẩn hí mắt lại, ừm, thời tiết tốt lắm.

Kẹp tờ giấy vào quyển sách mình thích mang theo bên cạnh nhất, Đường Học Cẩn rửa mặt xong xuống phòng khách, đã thấy trên bàn ăn đặt một ly sữa còn có bánh quẩy và bánh bao.

Nghĩ tới ý cười cưng chiều khi người đàn ông của mình thức dậy chuẩn bị bữa sáng, Đường Học Quân ngồi vào bàn, cười hí mắt ăn xong.

Sau đó, cậu ngồi ở nhà, bật TV lên giết thời gian, tâm tư lại hoàn toàn không ở đó, cậu thường nhìn chăm chăm điện thoại, nghĩ khi nào nó sẽ vang.

Kim phút tích tắc quay nửa vòng, kim đồng hồ chỉ vào chín giờ, điện thoại vang lên, Đường Học Cẩn cọ một cái bật dậy, chạy chậm tới chỗ nó, dần xuống hơi thở của mình, rồi cầm lấy nghe.

“Tiểu Cẩn, anh tới nhà rồi, bữa sáng anh để trên bàn, em ăn chưa?” Đầu kia truyền tới giọng nói ôn nhu đặc hữu của Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn đeo nụ cười, nghe đối phương hỏi han.

“Ăn rồi ạ.” Vuốt thuận cảm xúc của mình, cậu tận lực khiến giọng nói không quá kích động, “Tờ giấy anh để lại em cũng xem rồi.”

Lục Quân Thần cười khế, âm vực mê người ấy xuyên qua điện thoại truyền vào tai Đường Học Cẩn, không biết vì sao lại khiến nó đỏ lên, như là đối phương đang thì thầm bên tai cậu vậy.

Hai người cầm điện thoại nói một hồi lâu, mãi đến khi, Đường Học Cẩn nghe được đầu kia truyền tới một giọng nữ, cậu nghĩ, đại khái là mẹ của Lục Quân Thần.

Nghĩ vậy, cậu nghe người ở đầu kia nói——

“Cứ vậy nhé, anh cúp trước, anh phải vào nhà chào cha mẹ cái đã, nếu không bọn họ sẽ cảm thấy anh chỉ cần vợ mà không cần bọn họ.”

“Nói vậy bạ gì đó.”

Giọng Đường Học Cẩn có chút hờn dỗi... Nói xong, cả người cậu ngây đơ ra, rồi may mắn đối phương hiện tại nhìn không thấy.

“Không nói vậy đâu, Tiểu Cẩn là vợ anh. Ngoan, tối anh gọi lại cho em.” Nói xong, Lục Quân Thần cúp trước, Đường Học Cẩn nghe điện thoại truyền tới tiếng đồ đồ rét lạnh, có chút buồn bực gác nó xuống, lạch cạch lạch cạch chạy về sô pha, ôm cánh tay nhìn tiết mục TV đang chiếu, xung quanh vắng vẻ, cậu bỗng nhiên cảm thấy ở một mình, không tốt tí nào.

Kiên trì xem một hồi, Đường Học Cẩn dứt khoát ngồi dậy tắt TV, lại ngồi một lát, chuông cửa vang lên.

Mở cửa, Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác và Tô Lễ Hàng cười ngây ngô đứng ở cửa chào cậu, có chút không kịp phản ứng, thốt ra hỏi: “Sao các cậu lại tới đây?”

Tô Lễ Hàng nói: “Anh Lục bảo bọn em tới, anh ấy nói anh ở nhà một mình sẽ thấy buồn. Hi hi, mà còn em cũng muốn tới tìm anh chơi, nhưng mỗi lần anh Lục đều nói anh đang bận dặn em đừng làm phiền anh.”

Nói xong, Tô Lễ Hàng chớp mắt nhìn Đường Học Cẩn, cậu không biết vì sao từ lần đầu tiên thấy người này đã nghĩ rất thân thiết rất muốn tiếp cận.

“Vậy à, các cậu vào đi.” Đường Học Cẩn nghe được lời này, nghiêng người để cả hai vào, trong lòng lại vì lời Tô Lễ Hàng nói, mà hơi chút ngọt ngào.

Vạn Bác vừa vào cửa, ánh mắt đã hứng thú nhìn khắp nơi, đây một cái kia một cái, sau đó đặt mông ngồi xuống sô pha, còn nhún nhảy, rất hưng phấn nói: “Hê, cái sô pha này ngồi thật thoải mái.”

Đương nhiên, nhìn cái vẻ tí tởn của tên này, Tô Lễ Hàng lại phang một câu thẳng ngực.

“Cậu mới là thằng ngốc ấy.” Vạn Bác trừng mắt, phản bác.

Tô Lễ Hàng ôm cánh tay, liếc xéo, “Cậu vốn là thằng ngốc.”

“Cậu mới là thằng ngốc.”

“Cậu thì có.”

“Cậu thì có”——

“Cậu.”

“Cậu——”

“...”

“...”

Cuối cùng, một người bạn họ bị Đường Học Cẩn tặng cho một cái bóp vào đầu, ngoan ngoan an tĩnh lại.

53. Chương 53: Lâm Cẩm

Khoảng thời gian Lục Quân Thần đi Cảng Thành, Đường Học Cẩn cũng rất bận, thời kỳ này đang là kỳ kiểm tra mỗi tháng một lần ở trường, do thành tích ưu tú, cho nên chủ nhiệm lớp càng là dốc sức trông chừng cậu, chỉ sợ một cái sơ sẩy mầm non tốt đẹp này sẽ héo úa, không thể giữ vững hạng đầu lớp được nữa, làm cả lớp vốn đổ kị với cậu đều lén che miệng cười —— thật là thâm quá đi.

Vất vả lắm mới giải quyết xong kỳ kiểm tra tháng mười một, Đường Học Cẩn vừa thở ra một hơi, cự tuyệt lời mời đi chơi của Tô Lễ Hàng, lại tạm biệt Vạn Bác rục rịch tính đeo theo cậu, một mình về nhà.

Đi được nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới trong nhà không có ai, có vẻ cũng là một mình... Vừa nghĩ vậy, cậu đã cảm thấy còn không bằng tới “Giai Viên”, có thể cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt ở đó.

Tính thời gian, Lục Quân Thần đi Cảng Thành đã nửa tháng, mấy ngày nay, Đường Học Cẩn mỗi ngày ở nhà một mình, rảnh thì xem TV, đáng tiếc chẳng xem nổi gì, tâm tư đều bay tới chỗ người đàn ông nửa tháng không gặp được kia.

Cũng không biết mình ý lại như thế từ lúc nào, nhưng sự thay đổi này là tích lũy âm thầm theo tháng năm, dần quen với sự tồn tại của đối phương, đột nhiên có một ngày, khi đối phương biến mất khỏi cuộc sống của mình ba bốn ngày năm sáu ngày bảy tám ngày hay gì khác, cậu sẽ bắt đầu cảm thấy tịch mịch cô độc——

Đường Học Cẩn vừa đi vừa nghĩ ngày mai được nghỉ mình nên làm gì, không hề để ý, cậu đã tới phố buôn bán.

Lúc này trời đã tối, dòng người đi lại chưa nhiều như đời sau, đêm của thành phố G cũng chưa xa hoa trụy lạc phồn hoa bất tận như đời sau, bất quá đại khái vì là bến cảng được mở, cho dù chưa có sự phồn vinh ấy, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Men theo dòng người, Đường Học Cẩn băng qua phố buôn bán, khi đi ngang tủ kính của một tiệm thương hiệu độc quyền, cậu dừng bước.

Quay người, Đường Học Cẩn nhìn những vị trí được bày biện tỉ mỉ trong tủ kính, bên trên đặt một cái hộp đơn giản trang nhã, trong hộp bày một sợi lược tay bằng da đầy mùi thời thượng, tổng cộng có ba kiểu, rất mới, có thể nói là đơn giản mà không thiếu cầu kỳ.

Vật phẩm mình vẽ ra Đường Học Cẩn sao có thể quên, cậu nhìn chăm chăm sợi lược tay trong tủ kính, nhìn mấy số không viết sau bảng giá, Đường Học Cẩn co giật khóe miệng, cậu bỗng nhiên phát hiện, mình thiệt lớn.

Nhìn mấy sợi lược tay, Đường Học Cẩn cuối cùng nhớ tới chuyện mấy ngày trước mình vẫn cố nhớ nhưng nhớ không ra —— Lục Quân Thần từng nói, lược tay cậu thiết kế đã được đưa ra thị trường, lượng tiêu thụ rất cao, hầu như một mỗi tiệm thương hiệu độc quyền đều cháy hàng..

Từ nghe nói đến tận mắt thấy, Đường Học Cẩn cuối cùng biết, Lục Quân Thần vì sao có nắm chắc cho cậu hay, thương hiệu của anh có thể chống lại với thương hiệu nước ngoài.

Không thể nghi ngờ, tiệm thương hiệu độc quyền này là thương hiệu Lục Quân Thần một tay sáng tạo ra, nó không riêng bán nữ trang cũng có nam trang tinh phẩm, sản phẩm định vị là cao cấp, tiệm được trang hoàng sa hoa, thoát nhìn nhân tính hóa và thư thích hơn những thương hiệu lớn của nước ngoài nhiều.

Đường Học Cẩn chỉ nhìn, đã biết chất liệu trang phục tuyệt đối không làm giả, đứng trước tủ kính, tâm tình cậu thật không biết nên dùng từ gì hình dung, cậu vẫn biết Lục Quân Thần rất lợi hại, nhưng có thể trong mấy năm ngắn ngủi sáng tạo ra thương hiệu nổi tiếng như vậy, cậu chỉ có thể than một tiếng, người so với người tức chết người!

Đang than, từ trong tiệm bước ra một nam một nữ.

Nữ vẻ mặt ghét bỏ chọt vào cánh tay gã đàn ông bên cạnh, nói: “Mắt mặt muốn chết, không có tiền thì đừng ra về đại gia, chạy vào tiệm người ta bày đặt làm thổ hào, bà thật là xui tám kiếp mới đi theo mày.”

Lông mày gã đàn ông siết chặt, mắt mặt với người nữ không nói còn bị người trong tiệm chế giễu, tâm tình vốn đã tệ hại, nay bị người nữ chọc giận, gã càng trực tiếp điên lên, một tay đẩy người nữ ngã xuống chân Đường Học Cẩn, chỉ vào mũi người nữ rống: “Mày câm miệng cho ông, nếu không phải ông nuôi mày cho mày tiền, mày có thể mặc quần áo hàng hiệu vênh vào à?!”

Nói xong lại trừng Đường Học Cẩn đứng đó một cái, ánh mắt hung ác, “Nhìn cái gì, mày cũng tính giễu cợt ông hả!”

Đường Học Cẩn: “...” Này có tính là nằm cũng trúng đạn không?

Người nữ ngã dưới chân Đường Học Cẩn, trợn to mắt không dám tin nhìn gã đàn ông, rồi lập tức bò dậy, lao tới tính cho gã một bạt tai, bất quá bị gã nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cánh tay còn bị tát lại một cái, người nữ che nửa khuôn mặt anh anh anh khóc, vừa khóc vừa mắng, lời nói mang theo tiếng nước mắt, quây cho túi bụi.

Đường Học Cẩn sợ nhất gặp phải những chuyện như vậy, lập tức tính bỏ đi, nhưng khi cậu vừa xoay người, đã nghe gã đàn ông quát gọi tên người nữ, sững sốt, Đường Học Cẩn dừng bước, quay đầu nhìn người nữ.

—— gã đàn ông gọi người nữ là Lâm Cẩm.

Đường Học Cẩn nhìn Lâm Cẩm, lớp trang điểm tinh xảo đã bị nước mắt làm nhòe, quả thật là nhìn không nổi nữa, cậu không ngờ có thể gặp được tiểu tam Đường Quốc Hoa nuôi ở thành phố G, rất ngoài ý muốn, mà còn ra vẻ, đối phương vẫn tiếp tục làm tiểu tam?

Đối với Lâm Cẩm chỉ nghe danh lại chưa từng gặp mặt, Đường Học Cẩn lần này cuối cùng đã được biết, cậu lắc đầu, cảm thấy ánh mắt Đường Quốc Hoa chẳng khá hơn tí nào, trước có cạp mẹ Triệu Lệ ở nhà đè đầu, sau tìm tiểu tam, vẫn là loại giày rách... Xuy xuy xuy, lẽ nào là báo ứng?

Sống lại rồi đối với Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ hoàn toàn chỉ còn thừa hận ý Đường Học Cẩn kỳ thực thấy cảnh như vậy, trong lòng chỉ có vui sướng khi người gặp họa, bất quá cậu không có ngu x đến mức nhúng mũi vào cười, mấy cái chuyện nhóm lửa thiêu thân này, đời trước cậu làm một lần là đủ rồi.

Lắc đầu, Đường Học Cẩn không dừng lại nữa, cất bước đi tới “Giai Viên”.

Lúc này là giờ cơm, “Giai Viên” cực kỳ náo nhiệt, vì có Trần Tử Hàn trông chừng, nhân viên bây giờ có thể nói hết sức nhu thuận, Đường Học Cẩn từng tới một hai lần, mỗi lần đều phải bái phục Trần Tử Hàn, không hổ là học sinh giỏi tốt nghiệp từ đại học Kyoto, không hổ là bạn của Lục Quân Thần——

Hai người đều giống hệt nhau, năng lực siêu quần, tuy rằng tính cách khác xa, nhưng hiệu quả lại y chang.

Đường Học Cẩn từng thấy Trần Tử Hàn mắng khóc một cô bé ở bàn thu ngân, mà còn khóc xong, cô bé này cúi rạp đầu với Trần Tử Hàn, vỗ ngực cam đoan tuyệt đối không tái phạm nữa —— cứ như mắc phải

hội chứng Stockholm vậy.

“ ... ”

Đường Học Cẩn lúc đó đỏ mồ hôi, cậu cảm thấy Trần Tử Hàn không làm bán hàng, quả thật là đáng tiếc, có cái miệng như vậy, mở ra khép lại, phỏng chừng đơn hàng lần tới lần lui đã tự lặn vào tay anh... Khụ khụ, loại người này, thật là —— trời sinh khiến người đổ kị.

Đường Học Cẩn vừa vào “Giai Viên”, đã bị Trần Tử Hàn đang chiêu đãi mấy người khách nữ nhìn thấy.

“Đường Tiểu Cẩn, em tới đây làm gì?” Trần Tử Hàn treo nụ cười xán lạn nhất, đi tới chỗ Đường Học Cẩn, vừa đi, vừa chào hỏi khách khứa lui tới, gì mà ông Vương cô Lý anh Trương bà Trần vân vân, thoát nhìn, rất quen thuộc.

Đường Học Cẩn cười bảo, “Kiểm tra xong rồi, hôm nay tới chơi.”

“Há~” Trần Tử Hàn nhướn mày, vẻ mặt thoáng tí hèn mọn, “Lẽ nào không phải vì một mình ở nhà trống rỗng tịch mịch nên mới tới đây à?”

Đường Học Cẩn: “...” Biết thì cũng đừng có nói ra.

Nhìn cậu bé ra vẻ xấu hổ, Trần Tử Hàn bật cười, không đùa nữa, “Ghế lô trên lầu hết rồi, hôm nay em chịu khó ngồi ở dưới nhé, muốn ăn gì?”

Đường Học Cẩn sững sốt, lắc đầu, “Không cần, bụng em không đói, em vào bếp phụ đây.” Nói xong, cậu bỏ chạy vào bếp, để túi sách xuống mặc đồ đầu bếp, lại đội mũ bếp vào, cẩn thận hỏi đầu bếp bên cạnh, rồi bắt đầu làm việc.

Trần Tử Hàn đứng ở ngoài thấy vậy, sờ cằm, lộ ra nụ cười thú vị.

Cứ thế, những ngày không có Lục Quân Thần làm bạn, im lặng qua thêm nửa tháng, thời gian loay xoay một vòng, ngày trên lịch đã tới giữa tháng mười một, mấy ngày nữa là sinh nhật Đường Học Cẩn.

Lúc này, thời tiết dần se lạnh, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm ở phía Nam khá lớn, buổi trưa mặt trời treo cao, ôn độ có thể 25, 26, chờ đến khi lặn, ôn độ trực tiếp giảm còn 17, 18.

Quần áo của Đường Học Cẩn đã đổi thành kiểu tay dài, tan học, cậu vẫn theo thói quen một mình về nhà.

Ngày này, vẫn như thường lệ, tan học rồi, Đường Học Cẩn cự tuyệt lời mời tới nhà chơi của Vạn Bác, có chút ỉu xiu cúi đầu ra cổng.

—— Lục Quân Thần đã một tuần không gọi cho cậu.

Trực tiếp dẫn đến Đường Học Cẩn lên lớp cũng chẳng thể nào tập trung nghe giảng được, trái tim như bị mười lăm cái gàu treo cao, lủng lẳng, không một phút yên tĩnh.

Khẽ cau mày, Đường Học Cẩn rất lo cho Lục Quân Thần.

Tối cổng rồi, cậu nghe được vài tiếng thì thầm bàn tán, đại bộ phận nói cái gì đẹp trai quá, bảnh quá vân vân, mà còn lên tiếng là nữ sinh.

“...” Có soái ca xuất hiện à?

Đường Học Cẩn hiếu kỳ ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiếng thì thầm truyền tới, đã thấy cái tên hại cậu lo lắng đủ một tuần đang tùy tiện đứng tựa vào xe, rất giống một vị quân tử nhanh nhẹn ôn hòa lịch sự, anh nghiêng đầu nói gì với người phụ nữ bên cạnh, đại khái là một chuyện buồn cười nào đó, người phụ nữ ưu nhã bật cười, nếp nhăn nơi khóe mắt thoáng hiện, cực kỳ tao nhã.

Đường Học Cẩn: “...” Cho nên cậu lo lắng làm cái quỷ gì?

Ánh mắt Đường Học Cẩn ngoắc ngoắc nhìn Lục Quân Thần, vẻ mặt lạnh mặt, kỳ thực nếu nhìn kỹ, còn có bất mãn hỗn loạn thở phào, cậu mím môi, không lên tiếng, cậu hiện tại có chút khó chịu, cậu giận Lục Quân Thần cả một tuần không gọi cho cậu.

Lục Quân Thần như có tâm linh cảm ứng, ánh mắt Đường Học Cẩn vừa rơi xuống người anh không đến mười giây, anh đã chuẩn xác quay đầu bắt được cái bóng của cậu bé mình ngày nhớ đêm mong hơn tháng qua.

Hơi thở bên người nhu hòa lại, khóe miệng Lục Quân Thần gợn lên, vẽ ra độ cong yêu chiều, đáy mắt anh không giấu được sự nhung nhớ và ôn nhu, đủ để nhấn chìm người.

“Tiểu Cẩn, anh về rồi——”

Lục Quân Thần nói vậy, giọng anh trầm thấp mà ôn nhu, rất từ tính, khiến đám nữ sinh vây xem lại bắt đầu nhỏ giọng oa oa ca ngợi.

Nhìn vào ánh mắt ấy, Đường Học Cẩn đỏ má, cậu đi tới chỗ anh, đứng lại trước mặt, vừa mở miệng định nói gì, đã thấy Giang Tư dùng một vẻ mặt cậu không hiểu nhìn mình, đầy sự ôn nhu từ ái.

“... dì Giang, dì tới chơi à?” Đường Học Cẩn quẩn quýt một hồi, mới dùng xưng hô “dì”.

“Ừ, tới thăm cháu.” Giang Tư ôn nhu nói: “Tiểu Hàng chỉ cần gọi điện về nhà là đều nhắc tới cháu, xem ra, thằng bé rất thích cháu, lần đầu tiên dì thấy nó thích một người như vậy, dì nghĩ, nhất định là cháu tốt với nó lắm, dì phải cảm ơn cháu.”

Đường Học Cẩn vội vã xua tay, “Không có, Tô Lễ... Tiểu Hàng rất tốt, cháu cũng thích cậu ấy ạ.”

Như là thoải mái khi nghe con mình được khen, nụ cười của Giang Tư nhu hòa hơn, bà nhìn Đường Học Cẩn, hỏi: “Tiểu Hàng đâu, sao còn chưa ra?”

Đường Học Cẩn trả lời: “Hôm nay cậu ấy trực nhật, hẳn là sắp ra rồi.”

Nghe vậy, Giang Tư không nói gì nữa, ánh mắt bà nhìn vào trường, bình tĩnh nhẹ nhàng.

Thấy thế, Đường Học Cẩn đưa mắt quay lại chỗ Lục Quân Thần, nghiêng răng với anh.

Lục Quân Thần bật cười, sờ đầu Đường Học Cẩn, phảng phất là học thuật độc tâm, mở miệng giải thích nguyên nhân một tuần rồi không gọi điện.

Một tuần vừa qua, Lục Quân Thần bận đến ngày đêm điên đảo, ban ngày có hội nghị mở không hết, buổi tối có đủ loại tài liệu cần ký, ông già nhà anh ném cho anh một đống công việc, chờ anh vất vả làm xong, đã là nửa đêm, anh không nhẫn tâm đánh thức Đường Học Cẩn, nên đành phải thôi.

“... Thế nên, anh mới không gọi về.” Lục Quân Thần nhìn vẻ mặt mềm xuống của cậu bé, nói tiếp: “Xin lỗi, làm em lo lắng phải không?”

Đường Học Cẩn gật đầu, “Dạ, em còn cho rằng anh... bị bệnh.”

Nghe được lời này, ánh mắt Lục Quân Thần ôn nhu quyến luyến, ý cười bên khóe miệng giờ cao.

54. Chương 54: Tay Nghề Của Đường Học Cẩn

Xung quanh hai người dần bốc lên bong bóng màu hồng phấn, manh những người đứng xem bên cạnh đầy mặt máu... Bất quá thời gian không sớm không muộn rất vừa vặn, hai người vừa nói xong mấy câu, Tô Lễ Hàng đã hớn hờ xuất hiện, người còn cách trăm mét Đường Học Cẩn đã nghe được giọng, chưa kịp quay đầu, Đường Học Cẩn đã cảm giác vai mình bị treo lên một bàn tay.

Đường Học Cẩn: “...”

Cậu quay đầu, thấy Tô Lễ Hàng cười xán lạn, đứng bên cạnh mình, thầm nghĩ, cậu ta là chạy nước rút trăm mét tới đây à.

Ánh mắt Lục Quân Thần liếc cái móng vuốt để trên vai Đường Học Cẩn, híp mắt lại, âm thầm cho Tô Lễ Hàng một ánh mắt, rất có thâm ý.

Tô Lễ Hàng: “...”

Nhận được lệnh, Tô Lễ Hàng ngoan ngoãn thu hồi móng vuốt, meo meo, sau đó nhìn Giang Tư hơn nửa tháng không gặp, nhảy dựng lên, nhào vào lòng đối phương, rất trẻ con làm nũng, chọc cho Đường Học Cẩn nhìn mà ái ngại thay.

Đối với con trai bảo bối nhà mình, Giang Tư rất từ ái nâng tay sờ đầu Tô Lễ Hàng đang ôm eo bà làm nũng, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Hàng nhớ mẹ không?”

Tô Lễ Hàng trả lời: “Nhớ, nhớ muốn chết luôn——”

“Con đó.” Vươn ngón trỏ đẩy con trai bảo bối ra, Giang Tư cười ôn nhu, “Đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm nào.”

Tô Lễ Hàng nghe vậy, trực tiếp đề cử, “Hi hi, chúng ta tới nhà hàng của anh Đường đi, thằng nhãi Vạn Bác mỗi ngày khoe khoang tay nghề của anh Đường, con cũng muốn nếm thử.” Nói xong, lại quay đầu nhìn Đường Học Cẩn, hai mắt sáng ánh sao, “Anh Đường, mẹ và em tới ”Giai Viên“, anh sẽ đích thân xuống bếp phải không phải không phải không?”

Ở trước mặt trưởng bối Đường Học Cẩn đâu thể nói cự tuyệt, vì thế cậu mỉm cười gật đầu, “Ừ.”

Nghe Đường Học Cẩn đáp lại, Tô Lễ Hàng cao hứng nhảy tưng tưng, hoàn toàn như một thiếu niên mắc bệnh trung nhị, Giang Tư thấy con trai bảo bối khoa tay múa chân hơn hớn như vậy, cũng chiều lắc đầu, ôn hòa nói với Đường Học Cẩn: “Vậy làm phiền Tiểu Cẩn rồi.”

Xua tay, Đường Học Cẩn nói: “Không phiền đâu ạ.”

Một khi đã quyết định, bốn người cũng không đứng ở cổng làm môn thần, để mọi người chỉ trở nữa, bọn họ lên xe, Lục Quân Thần lái, vào một cái, xe đã lái về phía khu náo nhiệt của thành phố.

Đường Học Cẩn ngồi ở ghế phó, yên sau là Giang Tư và Tô Lễ Hàng, cậu nghe phía sau truyền tới giọng nói ôn nhu và những lời quan tâm của Giang Tư, hít mũi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút mơ hồ.

Lục Quân Thần nhận ra sự mất mát của cậu bé ngồi bên cạnh, thế là rút một tay ra, anh nắm lấy bàn tay Đường Học Cẩn để trên chân, siết chặt, vuốt ve.

“Tiểu Cẩn.” Lục Quân Thần quay đầu nhìn Đường Học Cẩn, ôn nhu ở đáy mắt dập dờn như nước biển, “Có anh bên em.”

Đường Học Cẩn bật cười, mắt híp lại, như ánh trăng non, rất xinh đẹp, cậu dùng sức gật đầu, một chút tiếc nuối và ước ao vừa rồi quanh quẩn trong đầu, đã tạm thời biến mất.

Giang Tư và Tô Lễ Hàng vẫn ngồi nói chuyện ở phía sau, không chú ý thấy cảnh phía trước.

Khi đèn màu rực rỡ sáng lên, bọn họ tới trước cửa “Giai Viên”, xe đỗ vào bãi, đó là một bãi đất Đường Học Cẩn thuê cho khách tới ăn cơm tiện đỗ xe.

Từ khi ký xong hợp đồng buôn bán, đây là lần đầu tiên Giang Tư tới “Giai Viên”, vào rồi, bà mang theo sự ca ngạo gật đầu, yêu thích dành cho Đường Học Cẩn lại tăng thêm.

Trần Tử Hàn chuẩn bị chỗ cho bọn họ, ở phòng lầu hai, đây là anh chưa riêng ra.

Đường Học Cẩn để túi sách xuống, cười với Giang Tư, hỏi rõ đồ ăn đối phương thích và không thích xong, cậu xắn tay áo lên, vào bếp chuẩn bị nấu nướng.

Nửa tháng qua, những khi rảnh rỗi, Đường Học Cẩn sẽ vào bếp phụ một tay, ấn tượng mấy đầu bếp dành cho ông chủ nhỏ rất tốt, mà còn ở sau khi ném được tay nghề của Đường Học Cẩn, bọn họ đều sôi nổi giờ ngón tay cái, vị và mùi, có thể xưng một chữ tuyệt.

Vào bếp, những người làm việc bên trong để việc trong tay xuống chào Đường Học Cẩn một tiếng, Đường Học Cẩn cười cười, “Mọi người cứ làm đi, cứ làm đi.”

Thấy mọi người đã làm tiếp, Đường Học Cẩn bắt đầu nghiêm túc chọn nguyên liệu, cuối cùng quyết định món sẽ nấu, cậu tự động thủ, rửa rau, xắt thịt, ướp gia vị, không để bất kỳ ai nhúng tay vào.

Đường Học Cẩn chăm chút nấu từng món, không lâu sau, các món cậu tính toán đã làm xong cả, cậu làm năm mặn một canh, lượng đủ cho năm người, về phần vì sao là năm, Trần Tử Hàn cũng tính ở trong.

Để các món lên mâm, Đường Học Cẩn cởi áo và mũ đầu bếp ra, xoay người đã thấy Lục Quân Thần cười híp mắt xuất hiện trước mặt mình.

“Anh bê cho.” Cướp lấy việc bưng mâm, Lục Quân Thần nói: “Tiểu Cẩn nghỉ ngơi đi.”

Đường Học Cẩn nghiêng đầu bật cười, cũng không tranh với Lục Quân Thần, cứ thế theo anh lên lầu, vừa vào ghế lô, đã nghe tiếng tán gẫu của Trần Tử Hàn và Giang Tư, hết sức ăn ý, về mặt hai người đây nụ cười, mà Tô Lễ Hàng thì một mình giận dỗi dọn ghế ra xa ngồi vào góc, bĩu môi.

Tô Lễ Hàng nghe được tiếng cửa bị mở, lỗ tai giật giật, ánh mắt nhướng lên, sau đó mắt sắc thấy cái mâm Lục Quân Thần bưng trong tay, bên trên để cơm nước nóng hầm hập.

... Hít hà.

Cậu lập tức vui vẻ kéo ghế về bàn, cầm đũa tròn tròn mắt chờ mong nhìn... cái mâm.

Giang Tư thấy con trai bà như vậy, cười híp mắt vỗ nhẹ đầu thằng bé, hỏi: “Chịu ngồi lại rồi à?”

Tô Lễ Hàng ngạo kiều hừ một tiếng, dự định không để ý tới người mẹ trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông xa lạ mà bỏ quên mình, mũi khịt khịt, ngửi mùi cơm thoang thoảng bay trong không khí. Bụng Tô Lễ Hàng hợp thời ọt ọt một tiếng, giữa ghế lô đột nhiên an tĩnh cực kỳ vang dội.

Tô Lễ Hàng: “...” Mất mặt quá.

Đường Học Cẩn cười, “Đợi lâu chưa, ăn cơm đi.”

Lục Quân Thần đảm nhiệm chức bồi bàn đã bày đồ ăn ra, nghe được lời Đường Học Cẩn, anh ném cho Trần Tử Hàn một ánh mắt, “Cậu đi bới cơm.”

Trần Tử Hàn: “...”

Nhận mệnh đứng dậy, sắp đi còn không quên chớp mắt với Giang Tư, “Mỹ nữ, lát nữa chúng ta tâm sự tiếp.”

Giang Tư che miệng cười, gật đầu.

Tô Lễ Hàng hầm hừ gặm một miếng thịt kho tàu rắc rắc vang dội, như là đang nhai xương của ai đó vậy.

Đường Học Cẩn có chút không hiểu, cậu quăng một ánh mắt cho Lục Quân Thần, ý là —— có chuyện gì vậy?

Lục Quân Thần chỉ mình lại chỉ Đường Học Cẩn, lắc đầu, ý là —— anh cũng không biết, vừa rồi trước khi anh xuống mọi chuyện vẫn ổn.

Vì thế, Đường Học Cẩn bắt đắc dĩ, thu hồi ánh mắt, nói với Tô Lễ Hàng: “Trước uống tí canh lót dạ đã.” Nói xong, cậu múc cho Tô Lễ Hàng một chén canh, lại thuận tay múc cho Giang Tư một chén.

Lục Quân Thần cong ngón trở, gõ nhẹ mặt bàn, Đường Học Cẩn quay đầu, anh nhướng mày, chỉ cái chén

trước mặt mình.

Đường Học Cẩn trừng anh một cái, lại múc cho Lục Quân Thần một chén.

Giang Tư đối diện làm như không thấy, cúi đầu cầm thìa múc một muống uống, rồi ngẩng lên, nói với Đường Học Cẩn rằng: “Ngon lắm, tay nghề của Tiểu Cẩn thật tuyệt.”

Đường Học Cẩn then thùng cười, “Mấy món gia đình thôi, di thích thì tốt.”

Tô Lễ Hàng ngậm miếng thịt, đôi mắt xoay tròn, cười híp vươn đũa gấp một miếng khác bỏ vào chén Đường Học Cẩn, đá lỏng nheo với cậu, ậm ừ nói, “Anh Đường mau ăn đi, đồ ăn ngon lắm.”

Khóe miệng Đường Học Cẩn co rút, cuối cùng vẫn gấp miếng thịt ấy vào miệng, bắt quá cậu thầm nghĩ —— đồ ăn là tôi nấu, tôi đương nhiên biết ngon hay không, nghe cậu nói mấy lời này, sao cứ thấy quái lạ?

Nhai thịt, Đường Học Cẩn cảm thấy bữa cơm này thật kỳ quái... Khi cậu vắng mặt, đã xảy ra chuyện gì?

Đang nghĩ, bị đuổi đi lấy cơm Trần Tử Hàn đẩy cửa vào, tay anh cầm một cái mâm, bên trên đặt năm chén cơm chỉnh tề, hạt cơm mượt mà sáng bóng, mỗi hạt căng tròn, thoát nhìn rất ngon miệng.

Tô Lễ Hàng ăn tròn ba chén, mãi đến khi bụng no căng, mới miễn cưỡng dừng đũa, cậu sờ cái bụng chật cứng của mình, thỏa mãn hừ hừ, lau miệng, ánh mắt nhìn Đường Học Cẩn quả thật hết như nhìn nam thần vậy, chỉ kém chút nhào qua ôm mặt Đường Học Cẩn làm một cái mua thật vang.

Chớp mắt, Tô Lễ Hàng nói: “Anh anh anh——”

Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn, Trần Tử Hàn: “...”

Khóe miệng Giang Tư co giật, vỗ thẳng bé điên khùng nhà mình một cái, “Nói đàng hoàng.”

Tô Lễ Hàng lập tức bình thường lại, “Ngon quá ngon quá ngon quá... Anh Đường, sau này em đi theo anh, anh chỉ cần thường thường nấu cơm cho em là được.”

“Ha hã.” Đường Học Cẩn nuốt nước miếng, kỳ thực cậu không biết nên dùng vẻ mặt gì để biểu đạt tâm tình của mình... Lần đầu tiên cậu cảm thấy, cái thân bé xíu của Tô Lễ Hàng là một cái động không đáy, chỗ cơm nước vừa rồi đã nhét đi đâu vậy?

Lục Quân Thần cười híp mắt nhìn Tô Lễ Hàng, giọng rất ôn nhu, “Tiểu Hàng, nếu anh nhớ không lầm, bài kiểm tra lần này em...”

Lục Quân Thần chưa dứt lời, đã bị Tô Lễ Hàng đánh gãy, cậu ha ha ha cười mấy tiếng, rất nghiêm túc nói: “Em đùa đấy, anh Đường bận rộn như vậy, sao em dám làm phiền anh ấy chứ.”

Đường Học Cẩn dở khóc dở cười, cậu liếc người đàn ông ngồi bên cạnh mình, chỉ thấy bất đắc dĩ, Lục Quân Thần cũng quá khoa trương đi... Nghiêng đầu, Đường Học Cẩn lại thấy Trần Tử Hàn cười híp mắt, mặt đỏ lên, nghĩ, Lục Quân Thần thật là thích bày ra dự vọng chiếm hữu của mình trước mặt người ngoài mà.

May mà, Giang Tư không nói gì, Tô Lễ Hàng đã thấy nhưng không thể trách.

Trần Tử Hàn hiểu rõ tính tình Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn là bảo bối cậu ta nâng trên tay, thích thăm.

Tô Lễ Hàng thật ngốc, Lục Quân Thần chẳng lẽ chịu để bảo bối của mình hai ngày ba bữa ra ngoài làm đầu bếp à?

—— bớt mơ đi.

Nấu cho mình ăn là ân ái, nấu cho người khác ăn, muốn gì đây hả?

Nhìn, Trần Tử Hàn vừa nhắc với Lục Quân Thần Đường Học Cẩn bận rộn ở “Giai Viên” gần nửa tháng, ông bạn của anh đã lập tức tăng ca thêm giờ chạy về——

Xuy xuy xuy, kẻ rơi vào lưới tình, thật là thay đổi trăm tám mươi độ mà.

Ăn xong bữa tối, Giang Tư dẫn Tô Lễ Hàng chào tạm biệt Lục Quân Thần và Đường Học Cẩn, bà định tới nhà con mình ở một đêm, ngày mai trực tiếp về Cảng Thành.

Tiến Giang Tư và Tô Lễ Hàng đi rồi, Đường Học Cẩn Lục Quân Thần cũng chào tạm biệt Trần Tử Hàn, lúc này đã gần tám giờ, giờ tan tầm của Trần Tử Hàn là mười giờ, cho nên anh chưa thể đi.

Trần Tử Hàn phát tay với cả hai, “Trên đường cẩn thận nhé~~”

Chờ đến khi đuôi xe mất bóng, Trần Tử Hàn dứt tay vào túi, đóng cửa vào “Giai Viên”, khôi phục nụ cười nghề nghiệp.

...

55. Chương 55: Quà Sinh Nhật

Về tới nhà, vừa vào cửa Đường Học Cẩn đã bị Lục Quân Thần ôm hôn, đèn chưa kịp mở, chờ nụ hôn triền miên này kết thúc, đeo đôi môi sưng đỏ, Đường Học Cẩn bị người đàn ông ấy ôm trong lòng, Lục Quân Thần cúi đầu cọ vào mặt cậu.

Trong bóng đêm, chỉ có thể nghe được tiếng bọn họ hít thở.

Một lúc lâu.

Đường Học Cẩn khẽ cười một tiếng, nói: “Anh gầy.”

Lục Quân Thần phân ra một bàn tay ba một tiếng bật đèn, dưới ánh đèn chân không, hai người ôm nhau, ầm ập và ngọt ngào vô tận, anh sờ tóc cậu bé, bàn tay đặt trên eo Đường Học Cẩn nhéo một cái, “Em mới gầy, phần thịt khó lắm mới mập ra lại mất rồi.”

Lục Quân Thần đau lòng, mỗi khi nuôi cậu bé nhà anh mập được tí, không bao lâu sau, chỗ thịt ấy lại biến mất, cứ thế tuần hoàn, quả thật như ông Trời trêu người vậy.

“Không sao đâu, anh đừng nhéo nữa, ngứa.” Vỗ nhẹ bàn tay nhéo vào thịt ngứa của mình, Đường Học Cẩn giãy khỏi vòng tay Lục Quân Thần, cười ứa nước mắt, mặt đỏ bừng, dưới ánh đèn, da cậu mịn màng như trứng gà lột vỏ.

Lục Quân Thần nhìn mà cổ họng trượt nhẹ, ánh mắt sâu thẳm.

Sải bước lại gần, Lục Quân Thần ôm người vào lòng, cầm cọ vào đầu Đường Học Cẩn, ở góc độ bảo bối trong lòng nhìn không thấy, đáy mắt anh cuộn trào màu đục-vọng sắp áp lực không được.

—— làm sao đây, muốn làm quá!

Cuối cùng, lý trí vẫn là kẻ chiến thắng, Lục Quân Thần lo lắng cho thân thể cậu bé, cũng sợ quá vội vàng không chuẩn bị tốt sẽ dọa cậu bé.

Ôm một hồi, Lục Quân Thần chủ động buông Đường Học Cẩn ra, xoay người vào phòng khách, vừa đi vừa cởi áo khoác quăng lên sofa, “Anh đi tắm trước.”

Đường Học Cẩn gật đầu.

Trong phòng tắm, dòng nước ào ào chảy qua, Lục Quân Thần tựa vào tường, tay nắm đục-vọng, trượt lên trượt xuống, anh ngẩng đầu, nhắm mắt như đang ảo tưởng gì, miệng thì thảo gọi tên Đường Học Cẩn.

Hồi lâu, người Lục Quân Thần run lên, lập tức thở hắt một hơi, mở mắt.

Có chút dở khóc dở cười nâng tay lên, Lục Quân Thần nghĩ, ngày như vậy lúc nào mới kết thúc, lúc nào mới có thể ôm bà xã làm chuyện đó đây, chỉ nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi.

Tuy rằng hiện tại Đường Học Cẩn không phản đối anh ôm ấp hôn môi và vuốt ve, nhưng vừa về đã muốn làm chuyện đó, nếu để cậu bé nhà anh cho rằng anh là loại người háo sắc, vậy thật là cái được không bù đủ cái mất.

Nghĩ vậy, Lục Quân Thần đành phải thở dài, qua loa xối mấy cái, rồi mặc áo ngủ ra khỏi phòng tắm, ánh đèn chân không ở phòng khách đã được đổi thành màu vàng nhu hòa.

Giờ khắc này, cậu bé anh mong nhớ đang ngồi trên sofa, chân trần tay ôm một quyển sách, nhìn thích thú.

Lục Quân Thần tới gần, ngồi xuống, nhìn quyển sách Đường Học Cẩn đang xem, cười cười, “Tiểu Cẩn gần đây có nhìn trúng cổ phiếu nào không?”

Từ sau vụ cổ phiếu hắc mã lần trước, Lục Quân Thần lại giúp Đường Học Cẩn mua mấy cổ phiếu, tuy rằng tốc độ tăng không nhanh như cái đầu tiên, nhưng cũng tính lời, mỗi lần đều ăn hên, sau đó ở thời cơ thỏa đáng nhất bán tháo, mua mua bán bán, dựa vào cổ phiếu, tiền trong ngân hàng Đường Học Cẩn đã sắp đột phá bảy hàng đơn vị.

Bảy hàng đơn vị vào thời điểm này, là rất có giá trị, nếu để mọi người biết số tiền trong ngân hàng của cậu bé, phỏng chừng ánh mắt bọn họ nhìn cậu bé sẽ khác hẳn, cộng thêm doanh số của “Giai Viên”, hai tháng cộng lại cũng xấp xỉ sáu hàng đơn vị...

—— thổ hào cầu ôm đùi cái gì, bất cứ thời gian bất cứ địa điểm, đều tồn tại.

Nghe được câu hỏi của Lục Quân Thần, Đường Học Cẩn ngẩng đầu lên, chớp mắt, thấy Lục Quân Thần ôn nhu nhìn mình, lắc đầu, “Không có, chỉ là xem chơi thôi.”

Đường Học Cẩn đang đọc một quyển sách tài chính, nói về xu thế của cổ phiếu, cậu thấy tóc Lục Quân Thần còn nhỏ nước, tiện tay để sách sang bên, vòng ra sau lưng anh, cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau cho anh.

Lục Quân Thần hí hửng hưởng thụ cậu bé nhà mình phục vụ, mở miệng qua loa đưa ra lời mời cứ như đang nói việc nhà vậy, “Tiểu Cẩn, Tết này tới nhà anh đi, cha mẹ anh đều muốn gặp em.”

Tay Đường Học Cẩn khựng lại, nghĩ một hồi, nói: “Vậy ổn chứ?”

Đại khái vì lâu lắm không cảm nhận được hương vị ngày Tết, mấy năm trước, khi còn học cấp hai, ngày

Tết cậu luôn ở một mình, tuy Lưu Minh Lượng và Trương Vân có mời cậu tới chơi, nhưng bị cự tuyệt, ngày nhà người ta đoàn viên, cậu tới đó làm gì.

Lục Quân Thần nắm lấy tay Đường Học Cẩn, xoay người lại, ôn nhu nói: “Ồn mà, chúng ta là người một nhà không phải sao? Ngày Tết là ngày người nhà đoàn tụ.”

Lục Quân Thần nhìn cậu bé nhíu mày không cho mình câu trả lời xác định, trực tiếp mở miệng giải quyết, “Đi đi, lúc đó anh sẽ báo cho người nhà biết, bọn họ sẽ rất thích em.”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh tuấn của Lục Quân Thần gần trong gang tấc, trong mắt, chỉ có cái bóng của cậu, Đường Học Cẩn mơ hồ nhìn cái bóng nơi đáy mắt ấy, liệu cậu có thể cho rằng, khi đối phương nhìn mình, như là nhìn thấy cả thế giới không?

Cuối cùng, cậu gật đầu, “Vây được, Tết này em theo anh về.”

Nghe được lời này, Lục Quân Thần nâng tay sờ mặt Đường Học Cẩn, ghé qua, hôn một cái, dán trán mình vào trán cậu bé, giọng nói mang theo mị hoặc mềm mại.

“Tiểu Cẩn, anh yêu em.”

...

Ở bên kia, Giang Tư dẫn con trai bảo bối về nhà, bật đèn, nhìn căn phòng khách lộn xộn, quần áo giấy bít tất thậm chí có cả quần lót của Tô Lễ Hàng quăng loạn khắp nơi, trên sofa có thể thấy một chiếc bít tất nào đó đang âu yếm với quần lót.

Giang Tư: “...”

Dù là người da mặt dày ngang tường thành bị cha mẹ bắt gặp cảnh sống lòi thối lét thết thế này, cũng phải thấy xấu hổ, huống hồ da mặt Tô Lễ Hàng không dày như vậy...

“Ha ha, mẹ à, vú Vưu xin nghỉ ba ngày, con lại bận đi học, không kịp dọn, mẹ ngồi trước đi, để con dọn cái đã.”

Vò đầu, Tô Lễ Hàng cười gượng mấy tiếng, lập tức tung vó dùng tốc độ nhanh nhất gom mớ đồ quăng loạn trên sofa lại... Tầm chừng mười phút sau, phòng khách miễn cưỡng xem như sạch sẽ, Tô Lễ Hàng thấy thế, bèn ném đồng quần áo trong lòng vào máy giặt ở WC, coi như giải quyết xong.

Giang Tư nhìn, lắc đầu, để túi xách xuống, xắn tay áo lên, đẩy thành bé đứng trước máy giặt nghiên cứu mấy cái nút ra, từ ái vỗ vào cánh tay Tô Lễ Hàng, nói: “Con đó, không có người chăm sóc chẳng khác gì một đứa con nít.”

Tô Lễ Hàng cười ha hả, ôm cánh tay mẹ làm nũng, “Đâu có, mẹ, người ta vốn là con nít mà~” Âm cuối kéo dài.

“Phải, con là con nít, nếu anh con ở đây, thằng bé cũng...” Giang Tư lại nhớ tới đứa con mất tích của mình, có chút ghen ngào, sắc mặt tái nhợt.

Đứa bé ấy đã trở thành cái gai trong lòng bà, trừ phi tìm được, biết thằng bé sống tốt, bằng không cả đời này bà không có cách nào vượt qua bức tường ấy.

Tô Lễ Hàng từ nhỏ đã biết mình còn một người anh, chỉ là anh cậu sinh ra không bao lâu đã bị người trộm, đến nay vẫn không có tin tức.

Mím môi, Tô Lễ Hàng mắt thấy mẹ mình lại sắp tự trách và bi thương, vội đổi chủ đề, “A a a a——”

Giang Tư giật thót tim, nháy mắt lực chú ý bị dời đi.

“Gì vậy, Tiểu Hàng?” Xoay người nhìn Tô Lễ Hàng, Giang Tư quan tâm hỏi.

“Hi hi hi, không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ ra, sinh nhật anh Đường sắp tới rồi, suýt nữa con lại quên.” Thấy tối tăm giữa lòng mây mẹ đã biến mất, Tô Lễ Hàng vỗ ngực thở ra, cười híp mắt nhìn Giang Tư, “Mẹ à, mẹ xem, sinh nhật anh Đường...”

Giang Tư nhìn Tô Lễ Hàng híp mắt cười long lanh, có chút buồn cười lại có chút cảm động, bà biết đây là cách con mình đổi chủ đề, trong lòng thầm thở dài, thu hồi tâm sự, bà từ ái nâng tay vuốt phần tóc mái che khuất cặp mắt trên trán Tô Lễ Hàng.

“Sao nào?”

“Mẹ à, anh Đường bình thường rất quan tâm con, cho nên con muốn chuẩn bị một phần quà thật lớn cho anh ấy, tiền tiêu vặt tháng này mẹ cho con thêm tí đi.” Nói xong, còn kéo cánh tay Giang Tư lắc lắc.

“Vậy à.” Giang Tư nhớ tới Đường Học Cẩn, bà cũng rất thích thằng bé ấy, bà luôn cảm thấy Đường Học Cẩn rất hợp mắt mình, mỗi khi gặp đối phương, bà luôn nhìn không được quan tâm đối phương, mà còn thằng bé này biết lễ phép lại cố gắng tự lập, sao không chọc người đau lòng chứ.

Hiện tại Đường Học Cẩn có sinh nhật, Giang Tư nghĩ, liệu bà có nên tặng một phần quà không?

Nghĩ vậy, bà cảm thấy cũng hợp lý, hướng hồ Đường Học Cẩn là người Lục Quân Thần nhìn trúng, vậy bà lấy danh nghĩa trưởng bối tặng một phần quà sinh nhật, cũng không kỳ quái, nghĩ tới đây, Giang Tư bắt đầu chờ đợi.

Tô Lễ Hàng thấy mẹ mình chờ ra, nâng tay sờ cằm, híp mắt, thăm nghĩ, mẹ nghĩ cái gì mà mê li vậy cả cậu cũng không để ý tới?

Một phút, hai phút, ba phút... Mười phút.

Tô Lễ Hàng đã đứng tê chân, mà còn hai mẹ con đứng cạnh máy giặt chờ đợi làm cái quỷ gì? Nhịn không được vươn tay, quơ quơ trước mặt Giang Tư, cố kéo về lực chú ý của mẫu thân đại nhân.

“Mẹ à, mẹ à, mẹ à——”

“Ừ?” Bị Tô Lễ Hàng gọi như gọi hồn, Giang Tư chợt nhớ ra hành vi vừa rồi, thế là bà ngại ngùng khụ hai tiếng, nói: “Được rồi, tháng này cho con thêm một nghìn tiền tiêu vặt, đúng rồi, sinh nhật Tiểu Cẩn ngày mấy?”

Che miệng chớp mắt, Tô Lễ Hàng bị sự hào phóng của mẹ kinh hãi, tuy rằng nhà bọn họ không thiếu chút tiền ấy, nhưng cha mẹ thậm chí ông nội cậu không phải luôn rùm beng con trai phải nuôi nghèo, xưa nay không chề chắt chẽ tiền bạc của cậu à?

Cho thêm một nghìn đồng, tương đương là cho thêm một tháng tiền tiêu vặt đó!

Tô Lễ Hàng nghĩ, mẹ cậu, thật là thích Đường Học Cẩn mà.

Ầy... Bất quá vì sao cậu không có cảm giác đổ kị, trái lại thấy tự hào là gì vậy?

Hì hì, đại khái đây là nhân cách mị lực đi?

“Tiểu Hàng, mẹ hỏi con đấy?”

“A, a.” Hoàn hồn lại Tô Lễ Hàng hơi hở, ánh mắt cong lên cười nhìn Giang Tư, trả lời: “Thứ bảy tuần sau ạ, anh Lục nói muốn cho anh Đường một bất ngờ.”

Giang Tư nghe được lời này, gật đầu, “Khi ấy con giúp mẹ tặng quà cho Tiểu Cẩn, xem như tấm lòng của mẹ.”

Chớp mắt, Tô Lễ Hàng gật đầu, “Dạ.” Đã hoàn toàn xác định, mẹ cậu tuyệt đối hết sức đặc biệt nhất định khẳng định xác định thích anh Đường.

Giang Tư thấy con mình cười rạng rỡ như vậy, lắc đầu, nâng ngón tay chỉ vào phòng khách, nói: “Ra ngoài xem TV đi, mẹ giặt đồ cho.”

Nói xong, bà khom người, ôm đống đồ Tô Lễ Hàng vừa rồi nhét vào máy giặt ra, phân loại, bỏ quần áo có thể giặt máy vào máy, về phần không thể giặt, bà bỏ vào chậu, định tự giặt tay.

Tô Lễ Hàng nghe được lời mẹ nói, vui vẻ chạy ra ngoài, ôm cánh tay, bắt đầu suy nghĩ nên tặng quà gì cho Đường Học Cẩn, gãi cằm, ừ... nghĩ không ra.

Gã đầu, ừ... vẫn không ra.

Thế là, Tô Lễ Hàng nóng nảy, vấn đề này, cậu đã nghĩ siêu siêu lâu rồi.

56. Chương 56: Sinh Nhật Của Đường Học Cẩn

Ngày 23 tháng 11, thứ bảy, âm lịch là ngày 13 tháng 10, sinh nhật mười sáu tuổi của Đường Học Cẩn.

Vừa tỉnh dậy, Đường Học Cẩn phát hiện giường ngủ chỉ có mình cậu, xoa mắt, cậu xoay người bò dậy, trên người mặc bộ đồ ngủ màu xanh da trời vẽ họa tiết phim hoạt hình, mơ hồ rất là chọc người thương yêu.

Giẫm dép bông, Đường Học Cẩn ra khỏi phòng, đứng ở cửa bếp nhìn người đàn ông không biết đang mày mò gì bên trong phát ra một tiếng nghi hoặc, “Quân Thần?”

Giọng ấy mang theo sự khàn khàn vừa dậy, cậu đứng đó, ánh nắng xuyên qua thủy tinh chiếu vào, chiếu lên người cậu, phủ cho Đường Học Cẩn một lớp nền vàng mơ hồ.

Lục Quân Thần nghe tiếng gọi, xoay người lại, thấy cậu bé đang ngu ngơ nhìn mình, cười bảo: “Tiểu Cẩn đi rửa mặt đi, sau đó ra ăn sáng.”

Gật đầu, Đường Học Cẩn quay người vào WC, cầm bàn chải và ly để trên giá, bóp kem, nhét vào miệng bắt đầu đánh, cậu nhìn nửa thân trên phản chiếu trong gương của mình, lông mi giờ lên, hôm nay, là sinh nhật 16 tuổi của cậu.

Từ khi sống lại đảo mắt qua hơn ba năm, hiện tại cậu đã không còn cô độc.

Nghĩ tới Lục Quân Thần đang bận rộn trong bếp, Đường Học Cẩn bật cười, tuy là miệng ngậm kem đánh răng, nụ cười này không có mỹ cảm gì để nói, bất quá vẻ thỏa mãn ấy, không thể gạt được ai.

Đánh răng rửa mặt xong, Đường Học Cẩn hăng hái sáng láng đi ra, lúc này vừa vặn Lục Quân Thần cũng bưng một cái chén đồ ăn ra khỏi bếp, hai người nhìn nhau, lập tức bật cười.

Lục Quân Thần đặt cái chén trong tay lên bàn, rồi vòng qua tới chỗ Đường Học Cẩn, ôm mặt cậu, để lại một nụ hôn trên trán, ôn nhu nói: “Happy birthday, Tiểu Cẩn của anh.”

Đường Học Cẩn lập tức híp mắt, duỗi tay ôm cổ Lục Quân Thần, mua một cái hôn lên khóe miệng anh, rất vui sướng nói: “Good morning kiss, cảm ơn.”

Bị Đường Học Cẩn hoạt bát đáp lại Lục Quân Thần suýt nữa hóa thân thành sói, bất quá nghĩ tới kế hoạch hôm nay, anh lặng lẽ thì thầm nhiều lần lãnh tỉnh lãnh tỉnh lãnh tỉnh, mới thành công đề xuống suy nghĩ trực tiếp đẩy ngã cậu bé ôm mình lúc này.

Lục Quân Thần mở vòng tay Đường Học Cẩn ra, cúi đầu, dùng cái mũi cao thẳng cọ vào mặt cậu, “Tới ném thử mì trường thọ anh làm đi.”

Bị Lục Quân Thần dắt tay tới trước bàn ăn, Đường Học Cẩn nhìn chén mì trường thọ bề ngoài không mấy bắt mắt nhưng lại thể hiện rõ tấm lòng của đối phương, trái tim mềm nhũn, vành mắt đỏ lên.

Sờ đầu cậu bé, Lục Quân Thần ấn cậu xuống ghế, đưa đĩa cho cậu, giục: “Ném thử xem, anh mất rất nhiều thời gian mới làm được đây.” Đương nhiên, cũng có rất nhiều tác phẩm thất bại... Lúc này đều nằm trong thùng rác nhà bếp kia kìa.

Đường Học Cẩn gấp sợi mì bỏ vào miệng, có chút mặn, mì cũng hầm hơi nát, mùi vị không tính là ngon, nhưng cậu ăn rất vui vẻ.

Mấy tháng ở chung, Đường Học Cẩn tự nhiên biết Lục Quân Thần là một thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân, có thể làm ra chén mì trường thọ này nhất định mất rất nhiều công sức, cậu không biết anh đã dậy làm từ mấy giờ, nhưng tấm lòng này, khiến Đường Học Cẩn chỉ có thể cảm động.

—— đời trước và đời này, chưa từng có ai dùng cách ấy ấm áp cậu.

Đường Học Cẩn an tĩnh ăn xong chén mì, ngẩng đầu lên, nhìn Lục Quân Thần giờ khắc này đang dùng ánh mắt vô cùng ôn nhu cưng chiều nhìn mình, kéo cao khóe miệng, nói một câu cảm ơn.

Không cần gì khác, hai chữ này đã đủ để biểu đạt.

Lục Quân Thần sờ tóc cậu bé, lại duỗi tay lau đi vết nước mắt, ôn hòa nói: “Tiểu Cẩn, sau này anh sẽ cùng em qua mỗi một ngày sinh nhật, như hôm nay vậy, nấu mì trường thọ cho em.”

Đường Học Cẩn bị lời nói giản dị nhưng rất cảm tính của Lục Quân Thần cảm động rồi tỉnh rồi mù, chớp mắt, nước mắt không khống chế chảy ra.

“Cảm ơn anh, Quân Thần——” Cảm ơn anh làm bạn với em.

“Đồ ngốc, chúng ta là người yêu mà.” Cúi người hôn đi giọt nước mắt, Lục Quân Thần ôm chặt người vào lòng, từng chút từng chút, vỗ nhẹ lưng Đường Học Cẩn.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, mãi đến khi chuông cửa vang lên, mới tách ra.

Lục Quân Thần đứng dậy đi mở cửa, đứng trước cửa là vợ chồng Lưu Minh Lượng, Vạn Bác ôm trong tay một con thú bông to đùng còn có Tô Lễ Hàng ôm cánh tay vẽ mặt ghét bỏ nhìn Vạn Bác và một thiếu niên cao gầy chưa từng gặp mặt.

Không cần đoán, thiếu niên nhất định là thằng oắt trong miệng vợ chồng Lưu Minh Lượng, con trai của bọn họ.

Lục Quân Thần nhướn mày, thâm nghĩ, tới thật đầy đủ.

Trương Vân đã vọt vào ngay khi cửa mở ra, hai tháng không gặp Đường Học Cẩn, bà nhớ lắm.

“Tiểu Cẩn, thím tới thăm cháu này.” Trương Vân kéo tay Đường Học Cẩn, híp mắt cười nói: “Happy birthday, mau nhìn, Tiểu Cẩn của chúng ta đã thành người lớn rồi.”

Đối với Đường Học Cẩn, Trương Vân như là mẹ vậy, cậu luôn có một sự e thẹn không thể bỏ dành cho bà, lúc này bị Trương Vân nắm lấy tay, cậu thấy xấu hổ cực kỳ.

“Thím, thím tới rồi ạ.” Nói xong, lại nhìn Lưu Minh Lượng đi tới chỗ mình, mở miệng gọi một câu: “Chú Lưu.”

Lưu Minh Lượng gật đầu, tới cạnh Đường Học Cẩn vỗ đầu cậu, cười nói: “Hai tháng không gặp, Tiểu Cẩn cao hơn rồi, còn có, happy birthday.”

“Cảm ơn, chú Lưu.” Đường Học Cẩn thích nhất nghe người ta khen mình cao, cho nên nghe Lưu Minh Lượng nói lời này, cậu lập tức thỏa mãn, tầm mắt quét qua, rơi xuống người thiếu niên nhú mày bên cạnh Lưu Minh Lượng, hiếu kỳ hỏi: “Cậu này là?”

Lưu Minh Lượng vừa nghe, cười ha hả kéo thiếu niên bên cạnh mình lại, giới thiệu: “Đây là con trai chú, Lưu Thanh, lớn hơn cháu một tuổi.”

Đường Học Cẩn hiếu kỳ nhìn Lưu Thanh, vươn tay, nghiêng đầu, cười nói: “Chào anh, em là Đường Học Cẩn.”

Lưu Thanh lớn lên giống Trương Vân, là một thiếu niên thanh tú, cao hơn cậu chừng hai miếng đậu hũ rưỡi, khí chất hồ hững, lông mày nhú cao, có chút khinh người quan sát Đường Học Cẩn, cũng không đáp lại bàn tay vươn ra ấy, mím môi, không nói một lời.

Đường Học Cẩn: “...” Lại là một hùng hài tử.

Lưu Minh Lượng thoáng xấu hổ, ông tròng Lưu Thanh, vỗ đầu cậu ta một cái, “Có biết lễ phép không đó, Tiểu Cẩn đang chào con kìa.”

Lưu Thanh bấu môi, hừ một tiếng, hiển nhiên không định nghe lời cha.

Đường Học Cẩn: “...”

Trương Vân vỗ vào đầu Lưu Thanh một cái, nhéo lỗ tai cậu ta bảo: “Mau chào em đi.”

“Không.” Lưu Thanh quật cường, “Thằng nhóc này tốt ở đâu chứ, mỗi lần tới cha mẹ đều lải nhải về nó, rõ ràng con mới là con cha mẹ.”

Đường Học Cẩn: “...” Được rồi, hùng hài tử thì ra là ghen tị.

Nghe lời này, Lưu Minh Lượng áy náy nhìn Đường Học Cẩn.

Cũng không thấy xấu hổ, Đường Học Cẩn rút tay bề, nhún vai, nói với Lưu Minh Lượng: “Chú Lưu, thím, cứ ngồi đi ạ, cháu đi pha trà cho chú thím.” Sau đó nhìn Lưu Thanh còn bấu môi, khẽ bật cười.

Vạn Bác ôm thú bông đợi nửa ngày cũng không đợi được Đường Học Cẩn chào mình, thế là trợn to mắt, lộ đầu ra từ chỗ cánh tay thú bông, bắt măn gọi, “Đường Tiểu Cẩn, sao cậu không chào tôi, uống cho tôi vì mua quà tặng cậu mà tiêu sạch tiền tiêu vặt mình để dành, cậu rất không có tình huynh đệ.”

Đường Học Cẩn liếc Vạn Bác, có chút bất đắc dĩ nhìn món quà cậu ta ôm trong tay, duỗi tay chỉ vào thú bông lại chỉ mình, “Tặng cho tôi?”

Vạn Bác giận, “Đương nhiên là tặng cho cậu, bằng không tôi ôm nó đi khắp phố lớn ngõ nhỏ bị người chỉ trỏ là để làm gì!”

Đường Học Cẩn nhìn Vạn Bác, “Ách... Lẽ nào cậu không phát hiện, món quà cậu ôm này, nên là tặng cho con gái sao, tặng cho tôi, hình như không hợp lắm?”

Vạn Bác ngu người, “Chị bán hàng trong tiệm chọn giúp tôi, chị ấy nói tặng cái này cậu sẽ vui.”

Phốc xuy một tiếng, Tô Lễ Hàng đứng bên cạnh nhin không được bật cười, ôm bụng cười ngã ngửa.

Vạn Bác: “...”

Cười đủ rồi, Tô Lễ Hàng mới nói: “Chẳng lẽ cậu nói với chị bán hàng là mình muốn tặng cho bạn gái à?”

Nói xong, lại chỉ thú bông trong lòng Vạn Bác, Tô Lễ Hàng không khách khí nói: “Cái này chỉ có con gái mới thích thôi.”

Vạn Bác suy nghĩ một hồi, nói: “Tôi nói với chị ấy, tôi muốn tặng cho một rất người quan trọng, sau đó chị ấy chọn giúp tôi cái này.”

Lần này, cả Lục Quân Thần vẫn im lặng đứng bên cạnh Đường Học Cẩn cũng nhin không được bật cười, thậm chí Lưu Thanh từ khi vào cửa đã xệ mặt nhú mày cũng ha ha cười to, vừa cười vừa giậm chân, so với vẻ mặt vừa nãy, quả thật không khác gì hai người?

Đường Học Cẩn đã không biết nên dùng từ gì để hình dung Vạn Bác trì độn này, liếc trắng, cậu tiện tay chỉ vào sô pha, ý là qua đó ngồi, rồi trực tiếp không nhìn Vạn Bác còn ôm thú bông, xoay người vào bếp.

Vạn Bác nhìn bóng lưng không hề lưu luyến của Đường Học Cẩn, nhất thời cảm thấy trái tim thủy tinh của mình bị tổn thương vỡ vụn, cảm thấy mình sẽ không yêu nữa.

Ủ rũ ôm thú bông tới chỗ sô pha ngồi, Vạn Bác ỉu xiu kéo hai cánh tay củ sen của nó, vỗ a vỗ, vẻ mặt ấy, chỉ có một chữ buồn bực.

Trương Vân cười đủ rồi, duỗi tay vỗ đầu Vạn Bác, bà cười híp mắt nói: “Không sao, Tiểu Cẩn rất vui mà.”

Vạn Bác tự nhiên biết, bắt quá cậu vẫn ỉu xiu.

Tô Lễ Hàng cười hì hì cọt tới cạnh Vạn Bác, duỗi tay chọt vào đầu đối phương, thấy Vạn Bác bắt đầu ôm khuôn mặt tròn vo của thú bông chơi, lại ha ha bật cười.

“Thằng ngốc này sao thú vị vậy, làm sao đây, hoàn toàn nhin không được, ha ha ha ha ha——”

Tô Lễ Hàng cười như điên, Lục Quân Thần nhin không được nữa, vỗ một cái vào đầu cậu, cuối cùng ngăn lại tiếng cười ha ha ha không ngừng ấy.

“Có chừng mực cho anh.” Lục Quân Thần đánh xong rồi, thu tay lại, giọng nói hờ hững.

Rút vai, Tô Lễ Hàng ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt nhin mũi mũi nhin miệng, nghiêm chỉnh đứng đắn, một câu cũng không dám nói.

Thấy vậy, Lục Quân Thần thoả mãn gật đầu, ngồi xuống sô pha chào hỏi Lưu Minh Lượng và Trương Vân.

Lưu Thanh thấy Vạn Bác rất thú vị, vì thế khi cha mẹ bận đang tán gẫu với soái ca lạ mặt bên kia, cậu cọt tới chỗ Vạn Bác, duỗi tay chọt vào bắp tay đầy thịt của đối phương, lại nhìn cánh tay tinh tế của mình, bĩu môi.

“Ê, cậu là đồng tính luyện à?” Lưu Thanh nhỏ giọng hỏi.

Vạn Bác nháy mắt mấy cái, hỏi lại: “Đồng tính luyện? Là gì vậy?”

Lưu Thanh ra vẻ kinh ngạc, nhìn Vạn Bác ngỡ ngàng không giống như nói dối, cuối cùng khẳng định đối phương quả thật là không hiểu ý ba chữ này, vì thế mang theo tâm tình kích động “Không thể dạy hư một cậu bé ngây thơ”, Lưu Thanh xệ mặt nói: “Một món ăn.”

Tô Lễ Hàng ngồi cách Vạn Bác không xa vừa vặn nghe được toàn bộ: “...”

Vạn Bác nghe xong, há một tiếng, tiếp tục cúi đầu chơi thú bông, đợi Đường Học Cẩn đi ra chữa trị trái tim thủy tinh.

Đương nhiên, cuối cùng Vạn Bác cũng không đợi được Đường Học Cẩn cho cậu một cái mua sờ đầu chữa trị trái tim vừa bị bể vụn, nhưng cậu lại nhận được một đợt chữa trị khác — một bữa trưa cực kỳ phong phú.

Bữa trưa vốn là Trương Vân tính nấu, nhưng lại bị Đường Học Cẩn từ chối, cậu nói: “Thím, cháu muốn nấu bữa cơm này, xem như là cảm ơn chú thím tới mừng sinh nhật cho cháu.”

Trương Vân không có cách nào, đành phải đồng ý, từ chủ trì biến thành trợ thủ.

Một giờ sau, bữa trưa nóng hổi hấp ra lò, mọi người trên bàn vừa ăn vừa đùa giỡn, bọn họ bừng đồ uống chúc mừng Đường Học Cẩn được mười sáu tuổi, Lưu Minh Lượng và Trương Vân lấy ra quà của mình, sau đó là Tô Lễ Hàng cùng với phần quà của Giang Tư, nữa là con thú bông lúng ta lúng túng của Vạn Bác, cuối cùng, Lưu Thanh cũng lấy ra một món quà được gói ghém cẩn thận trong túi ném cho Đường Học Cẩn.

Tặng quà xong, Vạn Bác khôi phục nụ cười ngu ngơ, một tay ôm Đường Học Cẩn, đòi hát bài happy birthday.

Tô Lễ Hàng ôm một cánh tay khác, cãi nhau túi bụi với Vạn Bác, hiển nhiên, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Đường Học Cẩn rất cảm động, những món quà cậu đang ôm, như là chịu tải sự yêu thích của rất nhiều rất nhiều người dành cho mình vậy, khiến trái tim cậu, đông đầy, một sự ấm áp.

57. Chương 57: Tô Gia

Bên này bữa tiệc sinh nhật được tổ chức trong sự vui vẻ đầy ắp ôn nhu, mà bên kia bờ biển, người của Tô gia ở Cảng Thành, cũng nhận được một sự kinh hỉ khôn xiết — đứa bé bị mất mà bọn họ chưa từng buông bỏ việc tìm kiếm, đã có tin tức.

Một đêm này, đèn đuốc Tô gia sáng trưng.

Cụ Tô năm nay đã sáu mươi sáu, năm đó đứa bé ấy sở dĩ bị mất, cụ cũng có một phần trách nhiệm, nếu không phải lúc đó cụ cố chấp không cho con trai mình cưới Giang Tư, kiên trì suy nghĩ môn đăng hộ đối, trực tiếp dẫn đến thằng bé cứng đầu kia vì bảo vệ tình yêu mà trực tiếp dẫn Giang Tư đã mang thai năm tháng bỏ trốn, cũng sẽ không gây ra chuyện này.

—— đứa bé bị mất ấy, là cháu của cụ.

Những năm gần đây, cụ Tô mỗi khi thấy con dâu thứ hai cả ngày nhớ mong con, cụ cũng hồ thẹn và đau lòng, nhớ tới khi thằng bé nhà mình dẫn Giang Tư vừa mất con về nhà, Giang Tư suýt nữa mắc phải chứng trầm cảm mà tự sát, cụ về sau ngẫm lại vẫn còn sợ hãi, đau lòng, tự trách không thôi.

Người già rồi, luôn sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện.

Cụ Tô đời này cho dù gian khổ ra sao, cũng chưa chừng hồ thẹn với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng duy nhất với Giang Tư, cụ hồ thẹn.

Giang Tư vì con cụ mà xa nhà, xa cha mẹ, xa xứ tới Cảng Thành, lại bị cụ ngăn ngoài cửa, chết sống không cho vào, cuối cùng lại vì cụ mà đánh mất đứa con mình đau khổ sinh ra.

Cộng lại tất cả, cụ Tô tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện, nhưng trong lòng cụ cũng có khổ không nói nên lời, những năm gần đây, cụ không thể không thừa nhận Giang Tư là một người dâu tốt, cho dù đứa bé ấy sở dĩ bị mất cụ có một phần trách nhiệm, nhưng ngoại trừ cái năm vừa về nhà, Giang Tư không quá đoái hoài tới cụ, về sau, Giang Tư đối xử với cụ xác thực rất tốt.

Bất cứ là mặt nào, cũng luôn là một người dâu hiền.

Điều này gián tiếp dẫn đến sự hồ thẹn vô bờ trong lòng cụ.

Khi hay tin đứa bé ấy bị mất, cụ hao tiền tốn của nhờ người đi tìm, nhưng tìm hai ba năm, vẫn không có tin tức, Giang Tư lại chưa từng buông bỏ, con cụ Tô Mặc Thành cũng không buông bỏ, làm một người ông, cụ càng không thể buông bỏ, cho nên người cụ nhờ, vẫn tiếp tục tìm kiếm một đứa bé vừa chào đời đã bị đánh mất giữa biển rộng mênh mông, thậm chí đứa bé ấy không có lấy một tấm ảnh.

Cụ Tô mong chờ, thậm chí ôm ước vọng tốt đẹp nhất, vì xin trời xanh ban phúc, cũng vì tích phúc cho đứa cháu chưa từng gặp mặt, cụ bỏ vốn giúp đỡ rất nhiều trường học nghèo khó ở các tỉnh bên đại lục vào thời điểm ấy, từ tiểu học đến trung học cơ sở lại đến trung học phổ thông, từ trấn đến làng, trong lòng cụ mong chờ, đứa cháu cụ chưa từng gặp mặt sẽ có một ngày, vào học những ngôi trường này.

Trong Phật học có một thuyết pháp, tên là luận nhân quả.

Hiện tại, cụ Tô trông thiện nhân tốt cuộc cũng được thiện quả, người bọn họ nhờ, đã tìm được đứa bé ấy ở trung học số một tại một trấn nhỏ ở tỉnh G, một ngôi trường trong vô số ngôi trường năm đó cụ đã giúp đỡ.

Tô Mặc Thành ôm vợ mình, ngồi ở phòng khách với cụ Tô, phía sofa đối diện là thám tử tư Từ Lâm mang tin tức tới.

Từ Lâm xem như đã thay Tô gia tìm đứa bé mất tích này gần hai mươi năm, ông vẫn cho rằng đời này có lẽ sẽ vô vọng, nhưng lại không ngờ, dưới cơ duyên xảo hợp, quả thật để ông tìm được.

Con của Tô Mặc Thành và Giang Tư bị mất ở tỉnh J, nên chỗ đầu tiên và cũng là chủ yếu nhất Từ Lâm tìm là tỉnh J, sau mới trải qua các tỉnh khác, tỉnh G ông đã tra xét ba bốn năm, khi không tìm được tin tức gì, ông đổi chỗ, đi tới một tỉnh lân cận.

Lần này về tỉnh G bất quá là đi tìm một người bạn, bạn của ông là giáo viên ở một trấn nhỏ của tỉnh G, không thể ngờ rằng, mọi chuyện trùng hợp đến vậy, người bạn của ông, là chủ nhiệm lớp của cậu bé ông muốn tìm.

Ban đầu ông cũng không hay biết.

Chỉ là, sau lại, ông nghe người bạn kể, cảm thấy cậu bé này thật lợi hại, bị lòng hiếu kỳ sai khiến, lại đi tra xét thân thể của cậu bé ấy, thật không ngờ, thật bị ông tra ra được.

Lập tức, Từ Lâm chỉ có thể than một câu, rất khéo, tựa như tất cả đều đã được định trước.

Giao tư liệu mình tra được cho cụ Tô, Từ Lâm ngồi đó kể ra những điều mình được hay biết.

Cụ Tô nhìn tư liệu trong tay, bàn tay run rẩy đến mức không thể cầm vững, vẻ mặt vui sướng không hề làm bộ, “Từ Lâm, cậu có thể xác định đứa bé này chính là đứa bé năm đó không?”

Từ Lâm đẩy kính, cười trả lời: “95, 96% có thể xác định.”

Cụ Tô trừng mắt, “Sao lại là 95, 96% hả!”

Từ Lâm dở khóc dở cười, “Ông ơi, cho dù tư liệu cháu tra cụ thể hơn nữa, cũng phải làm xét nghiệm DNA ở chỗ ông nữa chứ, cho nên 4%, còn lại này cần mọi người tự xác nhận.”

Cụ Tô nghĩ, cũng phải, vì thế vung tay lên, nói với Từ Lâm: “Rồi, ông biết rồi, cháu đi nghỉ ngơi trước đi.”

Giang Tư ngồi bên cạnh nghe, không khống chế được rơi nước mắt, tay bà siết chặt vạt áo chồng mình, có một cảm giác bị sự vui sướng đánh choáng.

“Từ Lâm, cậu vừa rồi nói đứa bé ấy, tên là Đường Học Cẩn, đúng không?” Giang Tư lên tiếng gọi lại Từ Lâm tỉnh lên lâu.

“Vâng, thưa phu nhân, đứa bé này, rất phi thường.” Từ Lâm than thở, trong lòng đối với cậu bé chưa từng gặp mặt, giờ lên ngón tay cái khen ngợi.

“Là nó, là nó, khó trách nó giống như vậy giống như vậy...” Giang Tư thì thào, lập tức bà quay đầu nhìn chồng mình, bật cười, “Mặc Thành, em đã gặp nó, Tiểu Cẩn, con của em, em đã gặp thằng bé.”

Ôm lấy vợ mình, nhìn Giang Tư vừa khóc vừa cười, trong lòng ông cũng vui vẻ, tuy rằng ông không phải loại người hay để lộ cảm xúc, nhưng một khắc này, Tô Mặc Thành cũng rơi nước mắt, nước mắt vui quá mà khóc.

“Anh biết, Tiểu Cẩn, có phải là đứa bé mà mỗi lần Tiểu Hàng gọi điện về sẽ nhắc tới không?”

“Phải, là thằng bé.” Giang Tư chợt bật dậy, lo lắng kéo chồng mình chạy ra ngoài, “Mau lên, Mặc Thành, hôm nay là sinh nhật Tiểu Cẩn, chúng ta tới mừng sinh nhật cho thằng bé.”

Nhìn người vợ đã mất đi lý trí, Tô Mặc Thành kéo tay Giang Tư lại, ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng, nói: “Tiểu Tư, giờ đã muộn lắm rồi, khi em tới nơi thằng bé phỏng chừng đã ngủ, em nhẫn tâm đánh thức nó sao? Huống hồ, không chuẩn bị gì cả đã hấp tấp chạy tới như vậy, em thấy có ổn không?”

Giang Tư nghe được lời này, quay đầu nhìn cụ Tô, “Cha...”

“Tiểu Tư, Mặc Thành nói rất đúng, chúng ta tùy tiện tới như vậy, cho dù đi bằng phương tiện nhanh nhất tới nơi cũng đã mười một giờ, giờ đó, thằng bé sớm ngủ rồi, mà còn chuyện này chưa nói với Tiểu Hàng, chúng ta phải dẫn Tiểu Hàng đi theo nữa, nếu không Tiểu Hàng sẽ giận đối với con đấy.” Cụ Tô nói vậy, thành công bỏ đi xung động tính suốt đêm vượt biển của Giang Tư.

Cụ Tô cũng rất kích động, đứa bé này này ưu tú đến khiến cụ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng nhìn lại những chuyện được viết trong sự trưởng thành của nó, lòng cụ dấy lên một cơn giận không thể xì.

Siết chặt phần tư liệu trong tay, đáy mắt cụ Tô lóe lên sự tàn độc, đôi vợ chồng dám cả gan trộm đi cháu

cụ còn dám ngược đãi thằng bé, cụ nhất định sẽ không bỏ qua.

—— cụ không chỉ bắt bọn họ nếm thử mùi vị của nát nhà tan, cơm tù này, bọn họ cũng nhất định phải ăn.

Cụ Tô đứng dậy, nói với con dâu đã an tĩnh lại: “Trước về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai, chúng ta sẽ vượt biển, đi tìm đứa bé ấy.”

Giang Tư nhớ mong con mình, hận không thể lập tức chạy tới chỗ thằng bé, ôm nó vào lòng, lúc này bảo bà đi ngủ, sao có thể ngủ được? Nhưng nghĩ tới lời cụ Tô, còn có con trai bảo bối Tô Lễ Hàng của bà, Giang Tư gật đầu.

Tô Mặc Thành nói một tiếng ngủ ngon với cụ Tô, rồi dẫn Giang Tư về phòng, ông muốn được nghe về đứa bé ấy, ông biết vợ mình đã từng gặp đứa bé ấy mấy lần.

Mà ở bên này, mọi người chơi đến gần chín giờ tối mới tan cuộc, Lưu Minh Lượng và Trương Vân dẫn Lưu Thanh về nhà nghỉ tạm, Vạn Bác đã chào tạm biệt, Tô Lễ Hàng lại chết sống bám trên người Đường Học Cẩn, không muốn về nhà.

Lục Quân Thần nhìn Tô Lễ Hàng ôm cánh tay cậu bé nhà mình, cười híp mắt hỏi, “Em vừa rồi nói không muốn về nhà à?”

Rùng mình, Tô Lễ Hàng cúi đầu lại ngẩng đầu, cúi đầu lại ngẩng đầu, lặp lại mấy lần, cắn môi dưới tội nghiệp nhìn Đường Học Cẩn, “Anh Đường à, em đáng thương lắm, cha mẹ không ở cạnh, trong nhà không có ai, mỗi ngày chỉ có một mình em...”

Đường Học Cẩn: “...”

Vỗ đầu Tô Lễ Hàng, Đường Học Cẩn cười, “Cảm ơn cậu hôm nay tới mừng sinh nhật tôi, cũng giúp tôi cảm ơn mẹ cậu.”

Nghe Đường Học Cẩn nói vậy, nụ cười trên mặt Tô Lễ Hàng không ngừng mở rộng, chỉ kém chút hoan hô, bất quá Đường Học Cẩn đột nhiên chuyển ngoặt, trực tiếp đá cậu từ trên trời rơi xuống đất.

Đường Học Cẩn lại nói: “Nhưng, ở đây không có phòng trống, nếu cậu muốn ở lại, phỏng chừng chỉ có thể ngủ sô pha.” Nói xong, còn khó xử nhìn thời tiết bên ngoài, “Hiện tại buổi tối nhiệt độ tương đối thấp, ở đây không có hệ thống sưởi, ngủ trên sô pha, cậu sẽ bị bệnh đấy.”

Tô Lễ Hàng: “...” QAQ anh Đường xấu quá.

Khóe miệng Lục Quân Thần kéo ra một nụ cười, cầm lấy chìa khoá xe võ vai Tô Lễ Hàng, lời nói mang theo sự vui sướng, “Đi thôi, anh đưa em về.”

Đường Học Cẩn thuận thể nâng tay vẫy chào tạm biệt Tô Lễ Hàng, cậu không thể giữ Tô Lễ Hàng ở lại, lát nữa, còn có một tiết mục khác.

Tô Lễ Hàng sụp vai, ngoan ngoãn đi theo Lục Quân Thần, rời khỏi tổ ấm của hai người họ.

Khi Đường Học Cẩn tắm xong, Lục Quân Thần đã về, đang ngồi trên sô pha, không biết nghĩ gì.

Đường Học Cẩn tới chỗ Lục Quân Thần, ngồi cạnh anh, hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy?”

Lục Quân Thần quay đầu, ôm eo cậu bé, để Đường Học Cẩn tựa vào lòng mình, lắc đầu, “Không có gì.”

“Tiểu Cẩn, em hôm nay đã mười sáu tuổi rồi, happy birthday, bảo bối của anh.” Lục Quân Thần cúi đầu, như là ảo thuật vậy lấy ra một cái hộp, giọng nói ôn nhu, “Tiểu Cẩn, quà sinh nhật đây.”

Đường Học Cẩn cầm lấy hộp, mở ra xem, bên trong là một sợi lắc tay, thiết kế cực kỳ đơn giản, không bỏ thêm bất kỳ yếu tố nào khác, nghiêng đầu nhìn Lục Quân Thần, đáy mắt Đường Học Cẩn có chút nghi hoặc, “Nó là?”

Lục Quân Thần cúi đầu hôn lên môi cậu, nháy mắt mấy cái, “Anh tự thiết kế tự bện ra, sợi dây độc nhất trên thế giới.”

Cầm cái hộp, Đường Học Cẩn bật cười, “Ừm, em sẽ giữ cẩn thận.”

Lục Quân Thần nhìn cậu bé dưới ánh đèn, từ góc độ của anh, có thể thấy lông mi dày đậm hơn người khác của cậu, chớp chớp, làm anh ngứa lòng, nuốt nước miếng, anh thật không thể hành động sao?

Đại khái là tầm mắt của Lục Quân Thần quá nóng cháy, Đường Học Cẩn ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt không hề che giấu ấy, chợt khựng lại, như là nghĩ tới quyết định mình đã làm, khẽ cắn môi, lấy can đảm nhào về phía Lục Quân Thần.

“Tối nay... tối nay, anh có thể làm hết.”

Khi môi lưỡi giao nhau, Lục Quân Thần nghe được cậu bé của anh nói vậy, ánh mắt bỗng nhiên trợn to, lập tức kinh hỉ ửng lên đôi má, anh duỗi tay ôm chặt Đường Học Cẩn nhào vào lòng mình, đảo khách thành chủ, hung hăng hôn trả, bọn họ ngẫu nhiên lấy nhau, hai người chỉ vừa thoáng tách ra, Lục Quân Thần lại dán lên.

Tay anh không dừng lại, âm thầm len vào quần áo Đường Học Cẩn, dọc theo sống lưng chậm rãi vuốt ve.

“Dừng ở đây, lên giường đi.” Thừa dịp khoảng không tách ra lấy hơi, Đường Học Cẩn ửng đỏ gò nói rằng,

đáy mắt cậu đã ngập đầy hơi nước, cái vẻ ấy, quả thật mời gọi cực điểm.

Lục Quân Thần gạt đầu, trực tiếp ôm cậu bé vội vã chạy vào phòng ngủ.

Về tới phòng, Đường Học Cẩn bị đẩy lên giường, chưa kịp nói gì, đã bị Lục Quân Thần đè xuống, không cho phân trần, miệng cậu bị ngăn lại, lần này quần áo trên người cậu bị mọi đôi tay rất nhanh cởi ra, sau đó, người đàn ông đè trên người cậu cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, nhào lên.

...

58. Chương 58: Tô Gia Tới Rồi

Lần đầu tiên luôn nương theo đủ kiểu đau đớn và bị thương, cho nên lần đầu tiên của Đường Học Cẩn và Lục Quân Thần cũng không ngoại lệ, cho dù là trước đó, đã làm đủ các bước, cũng không thể thay đổi kết quả sau cùng —— Đường Học Cẩn bị sốt.

Lục Quân Thần thử độ ẩm trên trán cậu, đầy đau lòng, anh hôm qua hơi mất khống chế, chỉ là miếng thịt này treo bên mép anh lâu như vậy, khó khăn lắm mới gặm được, đương nhiên phải gặm nhiều mấy cái...

“Tiểu Cẩn, xin lỗi, đêm qua anh...”

Cả người Đường Học Cẩn khó chịu muốn chết, chỗ không thể nói ra lúc này làm cậu thấy rất quái dị, đầu cũng đau, thân thể cũng đau, toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn chẳng có tí sức lực gì.

Nghe được lời Lục Quân Thần, lại nhớ tới tối qua kỳ thực xem như là mình chủ động, khuôn mặt vốn đã đỏ nay càng đỏ hơn, nhắc lên mí mắt trừng Lục Quân Thần một cái, Đường Học Cẩn mở miệng, giọng khàn khàn, dẫn theo một ít suy yếu, “... Em muốn uống nước.”

Lục Quân Thần nghe xong, vội vã đứng dậy, chạy ra ngoài rót nước lại chạy vào, cả quá trình không mất bốn mươi giây, tốc độ nhanh đến làm Đường Học Cẩn nằm trên giường cũng có chút lú lui.

“... Anh chạy nhanh như vậy làm chi.”

“Không phải em khát à.” Lục Quân Thần ôn nhu cười, biểu hiện muốn bao nhiêu trung khuyến thì có bấy nhiêu.

Đường Học Cẩn bất đắc dĩ bật cười, chống khuỷu tay ngồi dậy, Lục Quân Thần vội vã cầm gối đầu lót sau lưng cậu, đưa ly nước trong tay qua, ôn nhu nói: “Uống đi, anh đi nấu cháo cho em, chờ em ăn xong rồi, chúng ta tới bệnh viện.”

Nghe được lời này, Đường Học Cẩn suýt nữa bị sặc, khiến Lục Quân Thần ngồi bên cạnh phải lo lắng vỗ lưng cho, khụ mãi một hồi, mới dừng lại.

“Không đi.” Cậu kiên quyết nói, giọng gì vậy, bị sốt vì chuyện đó lẽ nào còn chạy tới bệnh viện khoe khoang à?

“Em đang bị sốt.” Lục Quân Thần mím môi, kể ra sự thật.

Đường Học Cẩn ngẩng đầu, chớp mắt nhìn anh, “Uống thuốc hạ sốt là được.”

Lục Quân Thần nhìn Đường Học Cẩn nằm trên giường sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt rất kiên quyết, bất đắc dĩ thở dài, thỏa hiệp nói: “Được rồi, anh đi nấu cháo.”

Nói xong, anh cầm lấy cái ly không, cẩn thận đỡ Đường Học Cẩn nằm xuống giường, kéo chăn đắp cho cậu, cúi đầu hôn lên trán Đường Học Cẩn, ôn hòa nói: “Ngủ một giấc đi, lát nữa nấu xong anh sẽ gọi em dậy.”

Cậu có chút hoài nghi nhìn vẻ mặt ôn nhu của anh, không xác định hỏi: “Anh có chắc mình biết nấu không đó?”

Cậu không quên ngoại trừ chén mì trường thọ hôm qua làm thành công ra, Lục Quân Thần chưa từng có kinh nghiệm vào bếp, mà còn hôm qua ăn xong mì trường thọ, Đường Học Cẩn đã nhìn thấy một đồng tác phẩm thất bại nằm lặng im trong thùng rác.

Nhéo chớp mũi Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần cười khẽ, “Nấu cháo mà thôi, em quá coi thường người đàn ông của mình rồi.”

Đường Học Cẩn đã mệt mỏi, mắt như sắp sụp xuống, cậu nhẹ nhàng nói: “Nấu không được cũng đừng cố gắng, gọi điện kêu đồ ăn nhanh đi...”

Lục Quân Thần buồn cười nhìn cậu bé cho dù bị bệnh vẫn theo thói quen quan tâm mình, trong ánh mắt lấp đầy cương chiều và ôn nhu, thương tiếc và bảo vệ, anh nhìn Đường Học Cẩn thiếp đi, nhẹ chân nhẹ tay, xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Nói thật, Lục Quân Thần chưa từng thử nấu thứ gì có yêu cầu cao như cháo, anh nhú mày nhìn căn bếp ngăn nắp sạch sẽ, không biết phải làm sao, nghĩ hồi lâu, anh lấy điện thoại ra bấm số ở nhà.

Nghe mẹ dạy cho đường đi nước bước, chân tay Lục Quân Thần lúng túng múc gạo, mỗi lần vo xong chất nước ra, đều sẽ chất mất một phần gạo, cứ thế, chờ tới lúc vo sạch rồi, chỗ gạo tằm chừng một chén đã chỉ thừa lại phân nửa, mặt khác đều hiến cho bồn rửa.

Thấy vậy, Lục Quân Thần: “...”

Bà Lục nghe được đầu kia không có âm thanh, đoán được con mình gặp phải tình huống gì, vì thế bà cẩn thận dạy cho thằng bé, gạo phải mức thế nào, chắt ra sao mới không làm gạo trôi ra cùng nước, Lục Quân Thần làm lại nửa ngày, cuối cùng cũng có được một chén gạo từ hai lần vo, có thể bật nồi lên nấu được rồi.

Nhìn cái nồi trên bàn bắt đầu xì xì làm việc, Lục Quân Thần lau chỗ mồ hôi chảy ra trên trán, cầm điện thoại tán gẫu mấy câu với bà Lục, cuối cùng lại báo tin Tết này sẽ dẫn Đường Học Cẩn về, nghe bà Lục ở đầu kia gật đầu đồng ý, mới cúp máy.

Cúp xong rồi, bà Lục bỗng nhiên nhớ tới mình hình như không có nói cho Lục Quân Thần biết thời gian nấu là bao lâu, vừa định gọi qua, lại cảm thấy con bà hẳn sẽ không ngu như vậy, vì thế lắc đầu, tâm tình vui sướng vào phòng khách, bà phải nói cho ông xã biết, con trai bảo bối của bọn họ, cuối cùng đã biết xuống bếp.

Mà bên này, Lục Quân Thần ở trong bếp nhìn chằm chằm cái nồi đang nấu, mặt lạnh tanh, trầm nghĩ, phải nấu bao lâu đây?

Vì không biết cần bao lâu, nên Lục Quân Thần không làm gì cả, cứ đứng trong bếp nhìn nồi áp suất.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút... Hai mươi phút.

Nồi áp suất đã bắt đầu kêu từ mười phút trước, lông mày Lục Quân Thần càng nhíu càng chặt, anh nghĩ, sao kêu to vậy, lẽ nào bị hỏng?

Cuối cùng, nồi áp suất o o kêu suốt mười phút, không còn kiên nhẫn gì nữa, bùm một tiếng rõ to, trực tiếp nổ... Lục Quân Thần đứng không gặng, nên không bị gì cả, chỉ là có chút ngẩn ra, mắt tròn to miệng cũng há hốc —— hoàn toàn là vẻ mặt ngu ngơ.

Đường Học Cẩn nằm ngủ trong phòng bị tiếng bùm này giật thót tim, bất chấp cả người mình đang đau nhức khó chịu xốc chân xuống giường, mở cửa ra đã thấy Lục Quân Thần đứng ngu ngơ ngay ở cửa bếp.

“Quân Thần, cái tiếng vừa rồi là gì vậy?”

Lục Quân Thần chớp mắt, bình tĩnh, vội vã chạy tới bàn bếp dập tắt lửa, sau đó nhìn căn bếp bừa bộn này, có chút ỉu xìu đứng tại chỗ.

—— anh thấy mình thật thất bại.

Đỉnh đầu Đường Học Cẩn treo ba dấu chấm hỏi, bước từng bước tới cửa bếp, sau đó cậu cũng ngáy ra.

Hồi hồn, cậu buồn cười lắc đầu, tới sau lưng Lục Quân Thần, duỗi tay ôm eo anh, tựa đầu vào lưng anh, an ủi: “Không sao đâu, chúng ta ra ngoài trước đi.”

Lục Quân Thần thất hồn lạc phách, vợ mình bệnh anh lại chẳng nấu được một chén cháo, điểm này dứt khoát là không thể chấp nhận được! Thầm hạ quyết định, anh phải học nấu ăn.

Xoay người, Lục Quân Thần ôm lấy Đường Học Cẩn, cau mày, “Sao em lại ra đây, đầu còn đau không có thấy choáng không?” Sao vẫn nhẹ vậy, cần mập lên tí nữa mới được.

“Đỡ hơn rồi.” Đường Học Cẩn an tâm tựa đầu vào lòng Lục Quân Thần, tuy rằng động tác này có chút không nữ tính, nhưng hiện tại toàn thân cậu đều kháng nghị, cho nên cũng không miễn cưỡng mình.

Ôm người về phòng, Lục Quân Thần đặt Đường Học Cẩn lên giường, có chút ngại ngần cúi đầu, nói: “Anh đi gọi điện kêu đồ ăn nhanh.”

Đường Học Cẩn bật cười, ôm lấy mặt Lục Quân Thần, ghé qua bẹp một cái, “Cảm ơn anh.”

Lục Quân Thần ôn nhu bật cười, xấu hổ trong nháy mắt mất sạch, “Xin lỗi, anh... không biết nó sẽ nổ.”

“Không sao, anh không bị gì là tốt, lần sau đừng vào bếp nữa.” Lắc đầu, Đường Học Cẩn cười nói, rồi nhớ tới cái đồng bừa bộn trong bếp, cậu có chút đau đầu, “Cái mớ trong bếp ấy, chờ em khỏe lại sẽ vào dọn.”

Lần này Lục Quân Thần nhanh chóng gạt đầu, vụ nổ nhà bếp vừa rồi khiến anh vẫn còn sợ hãi, nhà bếp rất nguy hiểm, chỉ ít tân thủ như anh hiện tại, nên bớt vào thì hơn, chờ tới khi học giỏi rồi, vào ra thế nào tùy tiện.

Rảnh rồi không việc gì làm, Lục Quân Thần cầm một quyển sách đọc cho Đường Học Cẩn nghe, khiến Đường Học Cẩn chỉ là bị sốt đỏ khóe đỏ cười.

“Làm quá à, em có thể tự xem mà.”

“Không được, để anh đọc cho nghe, em cứ nằm đi.”

“... Nhưng, em không quen lắm.”

“Sau này sẽ quen thôi.”

“...”

Cuối cùng, Đường Học Cẩn vẫn không thắng được Lục Quân Thần.

Cho nên tình huống biến thành, Đường Học Cẩn ngoan ngoãn nằm trên giường, nghe Lục Quân Thần dùng

cái giọng âm u từ tính đọc cho mình nghe nội dung quyển sách anh cầm, lý luận rõ ràng nên khô khan rườm rà, nhưng nói ra từ miệng Lục Quân Thần, lại như một câu chuyện cổ tích đặc sắc vậy.

Thời gian trôi qua từng giây, ngay khi Lục Quân Thần lật sang trang khác định đọc tiếp, chuông cửa vang lên.

Lục Quân Thần đứng dậy, duỗi tay sờ má Đường Học Cẩn, cười nói: “Anh đi mở cửa, đại khái là đồ ăn nhanh tới rồi, Tiểu Cẩn dậy rửa mặt đi.”

Đường Học Cẩn gật đầu, chậm rãi bò dậy, lại chậm rãi nhích vào WC, đóng cửa, đánh răng rửa mặt.

Bên ngoài, cửa mở ra, Lục Quân Thần nhìn thấy người tới, ánh mắt lóe lên sự hiểu rõ, anh nghĩ, mình đoán quả nhiên không sai mà.

Cụ Tô, Tô Mặc Thành còn có Giang Tư thậm chí Tô Lễ Hàng đều đứng ở cửa.

“Ông Tô bác Tô dì Tô, sao mọi người lại tới đây?” Lục Quân Thần mở miệng trước, nụ cười khéo léo.

Cụ Tô nhớ tới cái tin sáng nay mình kích động tính đi tìm cháu lại từ chỗ con dâu nghe được, suýt nữa không bị tức lạch mũi.

Lúc này nhìn thấy Lục Quân Thần, cụ lại không thể nói gì, tiểu tử trước mặt bắt cóc cháu ngoan của cụ, nhưng cha của đối phương là Lục Khải Nguyên, bạn tốt của con cụ, hưởng hồ, Lục Quân Thần cũng giúp cháu ngoan của cụ rất nhiều, nếu như cụ ra tay đánh thẳng bé, hình như không được tốt cho lắm.

Vì thế, cụ Tô trực tiếp quăng cho Lục Quân Thần cái mặt lạnh tanh, không nói lời nào.

Tô Mặc Thành thấy cha mình như vậy, lại nhìn thẳng bé anh tuấn rần rở là đứa con ưu tú nhất trong miệng bạn mình đang đứng ở cửa, cũng không biết phải nói gì, cuối cùng, ông thở dài, chỉ có thể than một tiếng, tạo hóa trêu người.

Tuy rằng trong lòng có đủ mọi suy nghĩ, nhưng lễ phép nên có vẫn phải có, Tô Mặc Thành thấy vợ còn có cha mình đều không nói lời nào, đành phải mở miệng, giọng có chút cứng nhắc, “Quân Thần à, nhà chú là tới tìm Đường... Tiểu Cẩn.”

Lục Quân Thần cười cười, gật đầu, “Ông Tô và bác dì, mọi người vào đi.” Lại nhìn Tô Lễ Hàng đứng sau cùng, anh bảo thêm: “Tiểu Hàng, em cũng vậy, vào đi.” Nói xong, anh né ra, để bốn người đứng ở cửa vào nhà.

Hôm nay Tô Lễ Hàng không có cái vẻ hoạt bát trước đây, cả người như đang rơi vào thế giới riêng mình không thể tự thoát, nét mặt còn sót lại kinh ngạc kinh hãi và mong đợi sợ hãi, ánh mắt ngẩn ra, cúi đầu,

không nói câu gì.

Tối ngồi ở sô pha phòng khách, ánh mắt Giang Tư đã sớm không khống chế được bay vào trong phòng, mong đợi và loáng thoáng sợ hãi bên trong đó, không lẽ được ai.

Lục Quân Thần mím môi, nhớ tới tư liệu mình điều tra được, nhưng chưa xác định, than một tiếng, nhìn Giang Tư, nói: “Dì, Tiểu Cẩn đang rửa mặt, sẽ ra nhanh thôi.”

Giang Tư nghe vậy, nhìn Lục Quân Thần, rồi vội xoay mặt lại, sắc mặt bà có chút tái nhợt, đáy mắt không giấu được mệt mỏi, chỉ nhìn đã biết, đêm qua nhất định là không nghỉ ngơi tốt.

Vừa nói xong, cửa WC đã mở, Đường Học Cẩn tái nhợt suy yếu xuất hiện mọi người trước mặt, Lục Quân Thần thấy cậu bé nhà mình đi ra, vội vã đứng dậy tới bên cạnh đỡ cậu, quan tâm hỏi: “Em ổn chứ?”

Đường Học Cẩn cười cười, “Chỉ là bị bệnh thôi, anh làm quá à.” Nói xong, Đường Học Cẩn bỗng nhiên nhận ra một tầm mắt xa lạ rơi xuống người mình, biểu tình chợt khựng lại, nghi hoặc quay đầu nhìn Tô Mặc Thành và cụ Tô đối với cậu mà nói là người xa lạ.

“Bọn họ, là?”

59. Chương 59: Mười Sáu Năm Khoảng Cách

Lục Quân Thần sờ đầu Đường Học Cẩn, không đáp lại câu hỏi ấy, câu hỏi “Bọn họ là ai” này cần chính cụ Tô và người nhà tới trả lời, dù sao, nó liên quan tới việc nhận thân của cậu bé.

Nếu hỏi Lục Quân Thần từ đâu hoài nghi Đường Học Cẩn có liên quan với Giang Tư, còn phải ngược dòng đến ban đầu, vào cái ngày theo cậu bé tới nhà hàng làm hợp đồng, khi anh nhìn thấy Giang Tư thất lễ, trong lòng đã trở lên sự nghi hoặc.

—— anh biết Giang Tư đã lâu, chưa từng thấy bà thất lễ đến vậy, mà còn biểu hiện của Giang Tư, nhưng nhớ và một ít kinh ngạc đáy mắt ấy viết rõ.

Lúc đó Lục Quân Thần đã có hoài nghi, một ngày có hoài nghi, anh bắt đầu tìm người điều tra, nói thật, muốn tra được một chuyện xảy ra mười mấy năm trước quả thật không dễ dàng gì, nhưng cũng may là, Lục Quân Thần biết vợ chồng Đường Triệu, cho nên lấy bọn họ làm điểm đột phá, thật là để anh tìm ra đầu mối.

Hồi hồn lại, Lục Quân Thần trực tiếp ôm Đường Học Cẩn tới sô pha ngồi, “Tiểu Cẩn, đồ ăn nhanh chưa tới, hay là em uống thuốc trước đi?”

Gật đầu, Đường Học Cẩn cười: “Dạ.”

Lục Quân Thần nghe được lời này, đứng dậy vào bếp rót nước và lấy thuốc, anh vừa đi Giang Tư lập tức nhìn Đường Học Cẩn, trong ánh mắt có đủ mọi cảm xúc, Đường Học Cẩn nghi hoặc, cậu không quá rõ ánh mắt ấy... Nói thế nào đây, nó hỗn loạn hỗ thẹn, nhưng nhớ, lo lắng, sợ hãi với nhau, tạo thành một loại tình cảm khó mà miêu tả.

Giang Tư nhìn Lục Quân Thần đi lấy thuốc, lo lắng bật thốt ra từ miệng, “Tiểu Cẩn, cháu bệnh à, nặng lắm không? Sao không tới bệnh viện?”

“Không nghiêm trọng vậy đâu ạ, chỉ là sốt thôi, uống thuốc là được.” Đường Học Cẩn nhẹ giọng đáp, ánh mắt mang theo nghi hoặc.

Cậu kéo khước miệng, lại nhìn thoáng qua Giang Tư Tô Mặc Thành và cụ Tô vẫn luôn nhìn mình, vẻ mặt có chút cứng ngắc, ánh mắt trở lại chỗ Giang Tư, hỏi bà rằng: “Dì Giang, sao dì lại tới đây, bọn họ là?”

Giang Tư nghe một tiếng dì Giang này của Đường Học Cẩn, viên mắt bỗng nhiên đỏ, kể, nước mắt trực tiếp rơi xuống, Tô Mặc Thành ngồi bên cạnh vẫn làm chỗ dựa cho bà thở dài, để tay lên lưng Giang Tư vỗ nhẹ, “Đừng khóc, bằng không sẽ bị con cháu cười đấy, khó khăn lắm mới tìm được thằng bé mà.”

Ngón tay Đường Học Cẩn run lên, trái tim lộp bộp, cậu kỳ thực đã có một ít suy nghĩ.

Giang Tư nghe được lời chồng, cố gắng gạt đầu, chỉ là nước mắt không ngừng rơi, duỗi tay lau đi, ngẩng lên nhìn Đường Học Cẩn, ánh mắt bà ôn nhu, đọng đầy từ ái, “Tiểu Cẩn, bọn họ lần lượt là cha và chồng dì.”

Đường Học Cẩn lạnh mặt, lễ phép gật đầu với Tô Mặc Thành và cụ Tô, xem như chào hỏi, đầu óc cậu hiện tại có chút hỗn loạn, không cách nào suy nghĩ, ánh mắt cậu bay vào bếp, thầm nghĩ sao Lục Quân Thần chưa ra nữa.

Có lẽ là thật có tâm lý cảm ứng, cậu vừa nghĩ thế, Lục Quân Thần đã ra khỏi bếp, một tay cầm ly một tay khác cầm thuốc, anh ngồi xuống sofa rồi lập tức đút cho Đường Học Cẩn uống.

Uống thuốc xong, Đường Học Cẩn khép hờ mí mắt đồng thời duỗi tay nắm lấy tay Lục Quân Thần, phảng phất chỉ cần nắm lấy tay người bên cạnh, cậu sẽ có thể hoàn toàn yên tâm.

Lục Quân Thần nghiêng đầu nhìn cậu bé an tĩnh ngồi cạnh mình, thở dài, anh biết, lấy sự thông minh của cậu bé, phỏng chừng đã đoán được.

Duỗi tay vỗ mu bàn tay của cậu, Lục Quân Thần nhìn Giang Tư, khước miệng kéo cao, “Dì, mọi người tới đây là để làm gì, cháu đã đoán được, chỉ là mọi người chắc chắn chứ?”

Cụ Tô trợn mắt, giận nhìn Lục Quân Thần, “Cháu nói gì vậy hả, đương nhiên là chắc chắn mới tới đây.”

Lục Quân Thần gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, thái độ của anh cũng không vì cơn giận của cụ Tô mà thay đổi, anh rất trấn định treo nụ cười nhàn nhạt, cầm lấy tay cậu bé, ánh mắt bằng phẳng nhìn cụ Tô, “Vậy mọi người nói đi.”

Cụ Tô bị nghẹn một hơi, trợn tròn mắt tính mở lời, nhưng trước khi cụ làm được điều đó, Đường Học Cẩn vốn luôn an tĩnh bỗng nhiên lên tiếng, cậu ngẩng đầu, nét mặt bình tĩnh, giọng cũng vậy, “Các vị, là người nhà của tôi à?”

Ánh mắt cậu nhìn Giang Tư, Tô Mặc Thành và cụ Tô, nói: “Mẹ, cha, ông nội hoặc ông ngoại của tôi?”

Lời Đường Học Cẩn vừa dứt, sắc mặt Giang Tư trắng bệch, cả người bà run rẩy, nếu không phải đang dựa vào Tô Mặc Thành, bà phỏng chừng đã ngồi không vững nữa, môi bà mấp máy, lại không thể nói được gì, nước mắt không ngừng rơi.

Lời cụ Tô tính thốt ra bị nghẹn về, nghe được làn điệu bình tĩnh ấy của Đường Học Cẩn, cụ đã chẳng thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, sự hổ thẹn tự nhiên trỗi dậy, cả người lặng xuống.

Thở dài, cụ Tô nói: “Cháu à, rất xin lỗi, chúng ta tới trễ.”

Đường Học Cẩn trầm mặc, không đáp.

Tô Mặc Thành cũng trầm mặc, ánh mắt ông phức tạp nhìn Đường Học Cẩn, ông suy đi nghĩ lại, cũng không hề nghĩ tới con ông sẽ dùng thái độ này đáp lại ông.

Nhưng, có thể trách ai?

Bọn họ có mười sáu năm khoảng cách, mà còn mười sáu năm này của Đường Học Cẩn, cực kỳ tồi tệ, cha mẹ nuôi là hai tên rác rưởi, từ nhỏ chưa từng được nếm tình thương cha mẹ, lớn lên trong cái gia đình như vậy, bây giờ lại có thành tựu này, Tô Mặc Thành rất tự hào, song song, cũng không khỏi đau lòng.

Ánh mắt đầy hổ thẹn, Tô Mặc Thành đỏ mặt, cuối cùng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi, tuy rằng năm đó để mất Đường Học Cẩn ông cũng khó chịu cũng đau lòng, nhưng nó xác thực là sai lầm ông tạo ra, nếu không phải ông sơ suất, ông sẽ không để mất con, ông có thẹn.

Môi Đường Học Cẩn run rẩy, vành mắt cậu đã đỏ, nhưng cậu vẫn nhin xuống không để nước mắt rơi, nếu cảnh này đặt ở đời trước, cậu sẽ kích động sẽ vui vẻ sẽ hưng phấn thậm chí ôm bọn họ khóc nức nở, nhưng hiện tại khác rồi ——

Đời trước cậu chết, đời này cậu sống lại.

Người tuy vẫn vậy, nhưng trái tim khác rồi.

Cậu cũng biết oán, biết đau, cha mẹ ruột của cậu để mất cậu, cho nên Đường Triệu mới nuôi lớn cậu, thậm chí cuối cùng, hại chết cậu...

Một thứ xúc cảm nào đó vào giờ khắc này bùng nổ, Đường Học Cẩn biết rất ấu trĩ, nhưng, cậu không cách nào vờ như nó chưa từng xảy ra ——

Lục Quân Thần siết chặt tay Đường Học Cẩn, ghé vào tai cậu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Cẩn, có anh bên em.”

Hai người tú ân ái diễm nhiên như không ở trước mặt Giang Tư cự Tô, cự Tô rất bất mãn, nhưng lại không thể nói gì, cự nhìn ra được, Lục Quân Thần có thể đứng lúc trấn an Đường Học Cẩn.

Cự Tô thở dài, không biết nên nói gì, cự nhìn Đường Học Cẩn, nhìn đứa cháu thất lạc mười sáu năm của mình, mấp máy miệng, lại chẳng thể thốt nên một lời.

Giang Tư nhìn chồng mình lại nhìn cha mình, thân thể run rẩy, đứng dậy, bước từng bước tới chỗ Đường Học Cẩn, quỳ xuống, ánh mắt thẳng vào Đường Học Cẩn đang bị bệnh, muốn duỗi tay chạm vào con, rồi lại sợ đứa bé này phản cảm với mình.

Cuối cùng, Giang Tư rút tay về, bà bình tĩnh nhìn Đường Học Cẩn, nức nở nói: “Tiểu Cẩn, mẹ xin lỗi con, mẹ không biết con khổ như vậy, mẹ chưa từng buông bỏ việc tìm con, nhưng đất nước này lớn quá, mẹ tìm con tròn mười sáu năm, cũng không tìm được manh mối và tung tích gì của con...”

Giang Tư nghẹn ngào, lời nói mang theo bi thương và hổ thẹn, “Tiểu Cẩn, mẹ không xin con có thể lập tức nhận mọi người, nhưng mẹ xin con, đừng làm lơ mọi người được không, mẹ nhớ con lắm, nhớ con nhớ suốt mười sáu năm rồi...”

Đường Học Cẩn nghe được lời Giang Tư, cơn tức trong lòng xoáy động như giông bão, cậu không thể quên cái chết ở đời trước và Đường Triệu đã đối xử với mình thế nào, nhưng, mẹ ruột của cậu quỳ trước mặt cậu, khóc đến đứt ruột, Đường Học Cẩn càng không thể cứng lòng, hướng hồ, cậu mong đợi, khát vọng, có một ngày có thể cảm nhận được tình thương của cha mẹ, đã quá lâu.

Trầm mặc hồi lâu.

“Dì Giang, dì ngồi trở lại đi.”

Đường Học Cẩn cuối cùng lên tiếng, cậu nhìn Giang Tư quỳ trước mặt, khi nói muốn tận lực nguy trang ra cái vẻ ngày thường, nhưng âm điệu run rẩy ấy vẫn bại lộ cảm xúc của cậu.

Lục Quân Thần thở dài, buông bàn tay nắm Đường Học Cẩn ra đứng dậy tự mình đỡ Giang Tư, đưa bà

tới chỗ Tô Mặc Thành, rồi ngồi về cạnh Đường Học Cẩn, tiếp tục nắm tay cậu bé nhà mình.

“Tiểu Cẩn, em có muốn vào trong nghỉ ngơi không, sắc mặt của em rất tệ.” Lục Quân Thần cảm thấy bầu không khí này quá cứng nhắc, khuôn mặt hồ thẹn mất mát của cụ Tô, khuôn mặt đau khổ bị thương của Tô Mặc Thành, khuôn mặt thống khổ đau đớn của Giang Tư, đều sẽ ảnh hưởng tới cậu bé ngồi bên anh.

Anh biết cậu bé rất mềm lòng, xúc cảm của bọn họ, sẽ chỉ khiến cậu bé hồ thẹn. Mà còn cậu bé nhà anh hiện đang bị bệnh, anh không hy vọng bệnh của cậu bé sẽ tăng thêm, cái được không bù đủ cái mất, nếu thật là vậy, cho dù nhà bọn họ và Tô gia là thế giao, chỉ sợ anh cũng không khách sáo được nữa.

Đường Học Cẩn cũng ngồi không nổi nữa, vì thế cậu gật đầu, vừa đứng dậy, còn chưa đi được mấy bước, Tô Lễ Hàng từ khi vào cửa đã giấu đi sự tồn tại im lặng không nói đột nhiên ngẩng đầu lên, trợn to mắt nhìn Đường Học Cẩn, ánh mắt tuy rằng cũng phức tạp, nhưng giờ khắc này, càng nhiều là giận dữ.

“Đường Học Cẩn, anh đứng lại đó!”

Tô Lễ Hàng bật dậy, chỉ kém chỉ vào mũi Đường Học Cẩn mắng.

“Sao anh có thể đối xử với mẹ như vậy, anh có biết năm đó để mất anh mẹ đã đau khổ thế nào không? Bà ấy suýt nữa vì anh mà mắc phải chứng trầm cảm tự sát đấy, anh cho rằng bà ấy cố ý bỏ anh à, buồn cười, anh có biết, mười sáu năm qua, bà ấy sống thế nào không, mỗi tối ăn không ngon ngủ không yên, chỉ lo lắng cho anh, không biết anh có bị ngược đãi không.”

Nói đến đây, cậu tạm dừng, nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn, ánh mắt phức tạp không thôi, lập tức, lại nói tiếp: “Những điều này, anh không hề biết, a, anh hiện tại chỉ nghĩ tới chuyện mình ban đầu bị bỏ, anh cho rằng anh là người bị hại, nhưng anh tưởng cha mẹ cố ý bỏ anh à? Bọn họ cũng là người bị hại, bọn họ tìm anh mười sáu năm, mười sáu năm này mỗi ngày lo lắng hãi hùng, sợ tìm được, sợ không tìm được, bọn họ vì sinh ra anh, chịu bao nhiêu khổ cực.”

Ánh mắt nhìn ông cụ như già đi mười tuổi bên cạnh, vành mắt Tô Lễ Hàng đỏ lên, “Còn có ông nội, hôm qua nhận được tin của anh ông không ngủ cả một buổi tối, chỉ mong chờ ngày hôm nay tới gặp anh, ông già rồi, ông có thẹn với anh, nhưng anh lại đối xử với ông thế nào! Đường Học Cẩn, sao anh ích kỷ vậy, chỉ nghĩ đến cảm nhận của một mình mình! Em, rất thất vọng rồi!”

Tô Lễ Hàng xì bậy xong, phải biết, sáng nay từ chỗ Giang Tư nghe tin đã tìm được anh cậu đồng thời người anh này là Đường Học Cẩn, cậu chấn động cỡ nào, trong lòng có vui sướng và phức tạp không nói nên lời, nhưng, khi cậu theo cha mẹ tới tìm Đường Học Cẩn, vốn cho rằng sẽ là đại đoàn viên ấm áp hoà thuận, nhưng không thể ngờ, nó căn bản chỉ là ảo tưởng ——

Đường Học Cẩn ích kỷ hoàn toàn đặt mình vào vai diễn người bị hại, căn bản không nghĩ tới cảm nhận của cha mẹ!

Điều này khiến cậu, thất vọng cực độ với Đường Học Cẩn!

Mọi sự vui vẻ hớn hở, trong nháy mắt ấy hoàn toàn đổ nát, cậu, rất thất vọng! Cậu thậm chí kỳ vọng, chuyện này căn bản là giả, Đường Học Cẩn vẫn là anh Đường ngày trước, Giang Tư không có nói cho cậu Đường Học Cẩn là người anh thất lạc mười sáu năm của cậu!

60. Chương 60: Không Phải Không Báo, Là Chưa Tới Lúc

Tô Lễ Hàng vừa dứt lời, Giang Tư đã bật dậy nâng tay tát cho cậu một bạt tai, “Tiểu Hàng, con im miệng, ở đây chưa tới phiên con lên tiếng!”

Tô Lễ Hàng che má mình, có chút không dám tin nhìn Giang Tư, cậu rõ ràng là bất bình thay cho bọn họ, vì sao còn đánh cậu!

“Mẹ à, sao mẹ lại đánh con, con chỉ là nói sự thật, vốn không phải lỗi của mọi người, anh ấy bằng vào cái gì...”

“Tiểu Hàng, im miệng!” Cụ Tô nhú mày quát, mà Tô Mặc Thành cũng dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn cậu, “Tiểu Hàng, con không biết gì cả, im lặng đi.”

Thấy ông và cha cũng lên tiếng, Tô Lễ Hàng an tĩnh lại, nhưng vẫn quật cường nhìn Đường Học Cẩn.

Sắc mặt vốn đã tái nhợt của Đường Học Cẩn càng trắng hơn, đã chẳng khác gì giấy, cậu đưa lưng về phía mọi người, ánh mắt có mấy phần thương tâm, nhưng rất nhanh, lại khôi phục bình tĩnh, sau đó cả người bắt đầu ngả ra, ánh mắt trống rỗng, như là đang suy nghĩ gì, cũng như là đơn thuần chờ đợi.

Rất lâu.

Tô Lễ Hàng cứ thế cố chấp nhìn bóng lưng Đường Học Cẩn, mím môi khó được bày ra vẻ nghiêm túc, đáy mắt là mất mát và thất vọng khó có thể che giấu——

Buồn nhất là, suy nghĩ cực kỳ vui vẻ sau này có thể quang minh chính gọi Đường Học Cẩn là anh, quan tâm chăm sóc cho nhau như người một nhà lúc trước, khi chuyện thật sự xảy ra rồi, mới phát hiện, tất cả lệch khỏi quỹ đạo cậu tưởng tượng nhiều lắm.

—— hy vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Nhưng, cho dù biết Tô Lễ Hàng thất vọng, Đường Học Cẩn vẫn không quay lại, chỉ là ngay người đứng đó, Lục Quân Thần đau lòng không thôi, đã không nhìn được nữa.

Hung hăng quát Tô Lễ Hàng một tiếng, anh trực tiếp dùng thế ôm công chúa ôm lấy Đường Học Cẩn, dẫn

cậu về phòng, chờ xác định cậu bé nhà anh không sao cả, mới đi ra, thuận tay đóng cửa lại.

Sắc mặt Lục Quân Thần rất tệ, ánh mắt anh nhìn Tô Lễ Hàng càng không mấy thân thiện —— tất cả những ai dám tổn thương cậu bé nhà anh, dù cho là người thân, anh cũng không cho phép.

Tới chỗ sô pha, ngồi xuống, Lục Quân Thần gập ngón trỏ và ngón giữa tay phải lại, gõ nhẹ hai cái lên đùi, ở khi đề xuống được cảm xúc, anh ngẩng đầu lên, nhìn Tô Lễ Hàng.

Lục Quân Thần dùng giọng điệu và vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, hỏi một câu, “Nếu đổi lại là em, em sẽ vui vẻ trực tiếp ôm lấy bọn họ không so đo những chuyện trong quá khứ sao?”

Nét mặt Tô Lễ Hàng cứng đờ, đại ra.

Lập tức, cậu trầm mặc.

Nếu đổi lại là cậu?

Có lẽ, phản ứng sẽ còn kịch liệt hơn Đường Học Cẩn...

Nghĩ đến đây, Tô Lễ Hàng vốn rất có khí thế, lập tức ỉu xiu, cậu ngồi bệt xuống, duỗi tay gãi đầu mình, nhẹ nhàng nói một câu xin lỗi, cúi đầu không nói gì thêm —— cậu hoàn toàn không đứng ở vị trí của đối phương, đã xung động thốt ra những lời đả thương người như vậy.

Lục Quân Thần thấy thế, chỉ là liếc mắt nhìn, không để ý tới nữa, đáp lại bằng sự trào phúng.

Rồi nhìn về phía cụ Tô Tô Mặc Thành và Giang Tư ngồi ở sô pha bên cạnh, Lục Quân Thần khá đau đầu, chỉ có thể buồn bực bọn họ tới không phải lúc.

Nghĩ nửa ngày, châm chước một lát, Lục Quân Thần nhìn Giang Tư nói rằng: “Bác Tô, dì Tô, cụ Tô, mọi người đừng trách Tiểu Cẩn, em ấy kỳ thực vẫn khát vọng có một ngày, có thể cảm nhận được sự ấm áp của thân tình, nhưng hoàn cảnh từ nhỏ lớn lên khiến em ấy theo bản năng sinh ra bất mãn, nó đại khái là nhân chi thường tình, cháu hy vọng, mọi người có thể cho em ấy thêm chút thời gian, để em ấy có thể thích ứng.”

“Không, không trách Tiểu Cẩn, thằng bé rất tốt, gia đình chú, vì nó mà kiêu ngạo.” Khóe miệng Tô Mặc Thành kéo ra nụ cười khổ, không thể không nói, hôm nay khi tới, bọn họ từng ảo tưởng, sẽ là cảnh một nhà già trẻ ấm áp ôm lấy nhau, nhưng hiện thực lại hung hăng đá kích ông.

—— con ông, đang trách bọn họ.

Nhưng để tay lên ngực tự hỏi, Tô Mặc Thành cũng biết, nó vốn là tất nhiên. Dù sao, Đường Học Cẩn xác

thực chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, từ nhỏ đến lớn sống trong hoàn cảnh ấy, sao có thể không oán chứ?

Hiếu là một chuyện, nhưng tha thứ lại là một chuyện khác.

Giang Tư dựa vào lòng chồng, trong đầu lần lượt nhớ về từng câu chữ được ghi trong tư liệu, trái tim bà nhói đau, hận không thể thay con mình gánh chịu...

Cắn chặt môi, siết chặt tay, Giang Tư thề, bà chưa từng hận ai cả, nhưng lần này, bà hận, hận không thể giết đôi vợ chồng ấy!

Nghe được lời con trai, cụ Tô nhìn con dâu, khi thấy hận ý dày đặc trong mắt đối phương, đôi mắt vẫn đục ấy đã ánh lên sắc nước, cụ vội vã nghiêng đầu, không nói gì, cháu cụ nếu được lớn lên bên bọn họ, hiện tại có lẽ không chỉ có thành tựu như vậy.

Gom biểu tình của mọi người vào đáy mắt, vẻ mặt Lục Quân Thần lóe lên rét lạnh và sắc bén, anh từng nói sẽ không bỏ qua cho đôi vợ chồng rác rưởi ấy, hiện tại, cơ hội cuối cùng đã tới.

“Bác Tô, cháu cần bác và cụ Tô giúp cháu một chuyện.”

Muốn thành công, Lục Quân Thần biết, có thể lực của cụ Tô giúp đỡ, nhất định làm ít công to. Hai kẻ ấy mười sáu năm trước vì tư lợi của bản thân trộm đi Đường Học Cẩn đã là phạm tội, hiện tại, bọn họ cần làm, là khiến hai kẻ ấy nội đấu trước đã.

“Chuyện gì.” Tô Mặc Thành nhìn Lục Quân Thần, nói: “Cháu nói đi.”

“Cháu muốn khiến Đường Triệu, phải trả giá, nhận được sự trừng phạt hai kẻ ấy nên nhận.”

Lời Lục Quân Thần hợp ý Tô gia, ánh sáng lóe lên ở đáy mắt cụ Tô, cụ tuy đã già, nhưng thể lực vẫn còn, dám trộm cháu của cụ, cụ sẽ không đơn giản bỏ qua.

Cụ Tô vung tay lên, bảo Lục Quân Thần nói ra kế hoạch của mình, khóe miệng Lục Quân Thần kéo cao, đáy mắt lại không hề có ý cười, anh chậm rãi kể ra kế hoạch, gần như hoàn mỹ.

Cụ Tô nghe xong, lại lắc đầu, “Nếu vậy chỉ vền vẹn là bị pháp luật trừng phạt, không đủ, ta muốn hai kẻ ấy nằm thử nỗi khổ vợ con ly tán.”

Nhìn sự tàn nhẫn ở đáy mắt cụ, Lục Quân Thần rất hứng thú hỏi về kế hoạch của cụ, cụ Tô sờ cằm bật cười, gõ cây gậy chống xuống sàn nhà, cẩn thận dạy cho Lục Quân Thần.

Nghe xong kế hoạch của cụ Tô, Lục Quân Thần không thể không ca ngợi, quả nhiên là từng trải nhiều hơn anh mà, cách này, đủ ác, đủ để khiến Đường Triệu, nhận được trừng phạt cực hạn.

—— lần này, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, không muốn xui xẻo cũng không được.

Ứng với câu ngạn ngữ, không phải không báo, là chưa tới lúc!

Khi Lục Quân Thần nói chuyện với cụ Tô, nước mắt của Giang Tư vẫn không ngừng lại, lúc này, bà thấy cả hai đã nói xong, nhìn Lục Quân Thần, khó nén sự đau khổ trong lòng, bà mở lời mang theo một ít khẩn cầu, “Quân Thần, cháu kể cho cho dì nghe chuyện của Tiểu Cẩn đi, các cháu, dù sao ở chung với nhau ba năm...”

Tô Mặc Thành nghe được lời vợ, âm thầm vểnh tai, thậm chí cụ Tô oai phong Cẩn Thành một cõi, cũng quay đầu lại, dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh.

Lục Quân Thần gật đầu, ánh mắt nhìn Tô Lễ Hàng đã trợn to mắt vểnh tai lên nghe, nghĩ một hồi, bắt đầu chậm rãi kể, từ lần đầu tiên anh và Đường Học Cẩn gặp nhau cho đến những chuyện sau đó...

Nghe xong, Tô Lễ Hàng càng chột dạ và xấu hổ, cậu gái đầu mình, quả thật muốn đập đầu vào cửa —— trời ạ, cậu vừa rồi rốt cuộc đã nói bấy bả gì vậy!

Đáng tiếc, lời nói ra như bát nước đổ đi, khó mà hốt lại được, mặc cho cậu rối rắm, xù lông, nhảy tung tung thế nào đi chăng nữa, cũng không thể làm được gì cả!

—— hu~u, không biết ngày mai tới trường quỳ xuống xin lỗi anh Đường có được không đây be~he! QAQ

Cuối cùng, bốn người của Tô gia lưu luyến không tha tạm thời rời đi, bọn họ cũng biết không thể buộc Đường Học Cẩn, hưởng hồ, Đường Học Cẩn hiện còn đang bệnh, chuyện này, cần thời gian xúc tiến.

Trước khi đi, Tô Lễ Hàng đứng ở cửa phòng, cúi đầu, cách một cánh cửa lặp lại lời xin lỗi với Đường Học Cẩn, hít mũi, Tô Lễ Hàng hối hận muốn chết.

Tô Mặc Thành thấy Tô Lễ Hàng như vậy, tới bên cạnh vỗ nhẹ vai cậu, an ủi: “Đi thôi, anh con, sẽ không trách con đâu, để anh con lãnh tỉnh lại đã.”

Bữa tối, Tô Lễ Hàng đáng thương quay đầu nhìn Lục Quân Thần, nửa ngày, phiên muộn nói: “Anh Lục à, anh giúp em xin lỗi với anh Đường nhé, vừa rồi đầu óc em chập mạch, mới nói ra mấy lời ấy, đó đều là nói bậy, xin anh Đường đừng để ý, em... không phải cố ý đâu.”

Càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng, Tô Lễ Hàng dưới ánh mắt không hề thay đổi của Lục Quân Thần, mệt mỏi đi theo Tô Mặc Thành, rời khỏi đây.

Thấy người của Tô gia đi cả rồi, Lục Quân Thần ra sân thượng, đốt một điều thuốc, hít một hơi, rồi mặc cho nó tự cháy, khói thuốc theo gió loáng thoáng bay vào bầu trời, anh híp mắt nhìn thời tiết cực kỳ sáng sửa bên ngoài, nhưng nó, lại như sự yên tĩnh trước bão tố vậy — chỉ ít đối với Đường Triệu, xác thực là thế.

Chờ đến khi điều thuốc ấy tàn, Lục Quân Thần mới vào phòng khách, vặn mở cửa phòng ngủ, quả nhiên, cậu bé nhà anh đang nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Lục Quân Thần tới bên giường, cúi xuống ghé lại gần cậu bé đang an tĩnh nằm, để lại một nụ hôn trên trán, trái tim anh không khỏi nhói đau, “Tiểu Cẩn, nếu thấy khó chịu, khóc ra đi. Đừng ghen trong lòng, vậy càng khó chịu hơn.”

Đôi mắt Đường Học Cẩn co giật, cậu nghiêng đầu, nhìn Lục Quân Thần ngồi ở mép giường, mở miệng, lại không phát ra âm thanh gì, vẻ mặt cậu ngỡ ngàng, cả người như chưa thoát khỏi cơn mê.

“Tiểu Cẩn,” Duỗi tay vỗ vào má Đường Học Cẩn, nhớ tới tư liệu mình tra được, Lục Quân Thần suy nghĩ một hồi, bắt đầu kể lại câu chuyện của mười sáu năm trước.

Mười sáu năm trước, cụ Tô vì Giang Tư không môn đăng hộ đối với gia đình, cho rằng mục đích của Giang Tư là câu dẫn con trai cụ đồng thời mang thai là để có thể một bước lên trời chim sẻ biến thành phượng hoàng, nên không đồng ý cảm tình của Tô Mặc Thành và Giang Tư.

Rơi vào đường cùng, Tô Mặc Thành dẫn Giang Tư đã mang thai năm tháng suốt đêm bỏ chạy tới tỉnh J. Năm tháng sau, Giang Tư sinh ra Đường Học Cẩn ở bệnh viện.

Nhưng, một tuần lễ sau khi sinh, ngay khi Tô Mặc Thành đi làm thủ tục xuất viện, mà Giang Tư lại vì thân thể suy yếu uống thuốc thiếp đi, không ai ngờ rằng, con của bọn họ sẽ bị trộm.

Vuốt ve cậu bé nhìn mình, Lục Quân Thần nói: “Trộm đi em, là vợ chồng Đường Triệu đang làm công ở tỉnh J, bọn họ không chỉ trộm em, còn thuận tay trộm tiền của Tô Mặc Thành, tầm chừng mấy nghìn đồng.”

Đường Học Cẩn nghe tới đây, không khống chế được hỏi, giọng cậu khàn khàn, mang theo nước mắt, “Bọn họ vì sao trộm em, rõ ràng bệnh viện có nhiều trẻ sơ sinh như vậy?”

“Có lẽ vì, thuận tay đi.” Lục Quân Thần cười khổ, bệnh viện sơ sẩy, Tô Mặc Thành lại đặt đại bộ phận sự chú ý trên người Giang Tư, mới để cho Đường Triệu có thể thừa cơ hội.

Nắm lấy tay Đường Học Cẩn, Lục Quân Thần nói thêm: “Bọn họ sợ dĩ trộm em, là vì lúc đó Triệu Lệ không có thai, mà cha mẹ Đường Quốc Hoa lại nhả lời, nói muốn giao bảo bối tổ truyền trong nhà cho đứa cháu đầu tiên của mình, hai người vì món bảo bối ấy, kế hoạch ra chuyện này.”

“Nhưng, khi Đường Triệu ôm Đường Học Cẩn kích động chạy về quê, lại phát hiện anh mình đã sinh ra một bé trai, vừa không được bảo bối tổ truyền, còn mất luôn cả công việc, thậm chí không thể không nuôi em, Triệu Lệ cảm thấy em là sao chổi, là em hại bọn họ xui xẻo, đây cũng là nguyên nhân bọn họ từ nhỏ đã tệ bạc với em.”

Khởi nguyên của câu chuyện rất cầu huyết, nhưng chính nó lại thay đổi cả cuộc đời của một đứa bé.

Khi Lục Quân Thần đọc được phần tư liệu này, cái nhìn dành cho vợ chồng Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, càng là trơ trẽn, dành cho cậu bé nhà anh, cũng là đau lòng và đáng tiếc.

Đường Học Cẩn nghe được lời Lục Quân Thần, hiểu rõ ngọn ngành xong, cậu đã rõ, vì sao Triệu Lệ ghét cậu như vậy, thậm chí không tiếc dùng ngôn ngữ bao hàm ác ý kích thích cậu.

Nhưng, cậu vô tội cỡ nào?

Cắn chặt cánh môi mình, toàn thân Đường Học Cẩn run lên vì giận dữ.

Nét mặt cậu vắn vẹo, đáy mắt trào dâng hận ý và không cam lòng.

Đường Quốc Hoa, Triệu Lệ ——

Nghiền nát hai cái tên này, Đường Học Cẩn chưa bao giờ hận cực một ai như vậy!

Hồi lâu, hoàn hồn từ hận ý, Đường Học Cẩn nắm tay Lục Quân Thần, trợn to mắt, đột nhiên hỏi: “Bọn họ sẽ bị trừng phạt phải không?”

“Phải, bọn họ sẽ bị trừng phạt, anh và người nhà em, đều sẽ không tha cho hai kẻ ấy.”

...

61. Chương 61: Ly Hôn

Lâm Cẩm gần đây rất buồn bực, con cá lớn ả vất vả lắm mới câu được đã bay đi, mỗi lần nghĩ tới không còn có căn nhà xa hoa để ở không còn có đồ ăn nhà hàng cao cấp nấu để ăn không còn có quần áo thượng đẳng để mặc, ả đã thấy cả người khó chịu.

Đi trên đường, đứng trước tủ kính tiệm, Lâm Cẩm nhìn mớ quần áo và lắc tay của quý mới nhất bên trong, chỉ có thể chùn bước, thở dài, ví của ả hiện tại đang eo hẹp, căn bản không mua nổi.

Đại khái nhìn tử kính mười mấy phút, cuối cùng, Lâm Cẩm xoay người rời đi.

“Lâm Cẩm?”

Lâm Cẩm quay đầu lại, nhìn người gọi mình, người đàn ông ấy lớn lên khá anh tuấn, gọng kính màu vàng mang theo phong thái thoát nhìn rất tinh anh.

Lâm Cẩm nghi hoặc nhìn anh ta, nhú mày, ả rất xác định mình không quen anh ta, nếu quen được loại đàn ông có chất lượng tốt như vậy, ả sao có thể không biết nắm chắc chứ?

“Anh là ai? Sao lại biết tôi?”

Lâm Cẩm không phải kẻ ngu, một người đàn ông như vậy tới tìm ả, tuyệt đối không phải vì thấy ả xinh đẹp mà lân la bắt chuyện, tuy rằng ả khá tự tin với tướng mạo của mình, nhưng ả biết rõ, tướng mạo của ả ở thành phố G, nhiều nhất chỉ tính bình thường mà thôi.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi?” Người đàn ông đẩy mắt kính, khoe miệng kéo ra một nụ cười nghề nghiệp.

...

Đường Quốc Hoa ngồi ở cửa nhà hút thuốc, lông mày kéo chặt.

Triệu Lệ dắt Đường Học Quân đang ăn kẹo que băng qua cửa, liếc gã một cái, bĩu môi, hất mặt sang bên, trực tiếp vào phòng khách ngồi xuống bàn ăn cơm.

Đi chưa được mấy bước, Đường Học Quân đã ngẩng đầu nhìn Triệu Lệ, nghi hoặc hỏi: “Mẹ ơi, sao không gọi cha ăn cơm?”

Triệu Lệ hừ lạnh một tiếng, thuận tay sờ tóc Đường Học Quân, “Cha con đã sớm ăn rồi, ông ấy không đói.”

Đường Học Quân quệt miệng, oán giận, “Cha không gọi Bảo Bảo ăn chung.”

“A Bảo ngoan, mẹ con gạt con đấy.” Đường Quốc Hoa bất mãn, trực tiếp đứng dậy xoay người trừng Triệu Lệ, “Bà có ý gì hả, giờ ăn cơm cũng không gọi tôi à!”

Triệu Lệ cười lạnh, “Ăn cơm? Ông còn cần ăn nữa à? Tôi thấy ông chỉ cần nằm với con ả kia là đủ rồi, nửa người dưới ăn no, cả người sẽ không đói!”

Sắc mặt Đường Quốc Hoa cứng đờ, rít một hơi thuốc, gã bảo: “A Lệ, Lâm Cẩm không phải là tìm không được việc mới về đây xin tôi giúp đỡ sao? Tôi cũng không dính líu gì với cô ấy nữa, bà xem, mỗi ngày tôi đều về nhà mà.”

Triệu Lệ trào phúng cười, xía xói Đường Quốc Hoa, “Phỏng chừng là ông chưa kịp làm gì thì đúng hơn? Nếu không phải ngày đó tôi tới vừa vặn, hai người có phải lại tính thông đồng với nhau không!”

Cất cao giọng, nét mặt Triệu Lệ vắn vẹo, quả thật xấu xí vô cùng.

“Bà quả thật là kiếm chuyện mà!” Đường Quốc Hoa xoa eo, nhớ tới kinh diễm mấy ngày trước gã bắt gặp được khi thấy Lâm Cẩm, so với mụ đàn bà lòi thối tùy tiện trước mắt, quả thật là chẳng có chỗ nào so được, vì thế gã càng phiền lòng, “Bà cũng không nhìn xem mình hiện tại thế nào, mỗi ngày nghi thần nghi quỷ có cái mặt cũng chẳng biết ăn diện, rõ ràng mới ba mươi mấy lại già như con mụ năm mươi mấy vậy, làm tôi nhìn phát ngán.”

“Mày còn dám chê bà à, bà là vì ai mới trở nên như vậy! Đường Quốc Hoa, mày là cái đồ không lương tâm, mày bị con ả thối tha ấy mê mắt rồi!” Triệu Lệ nghe xong, trợn tròn mắt, xắn tay áo tính nhào tới liều mạng với Đường Quốc Hoa!

Đường Quốc Hoa bắt lấy bàn tay duỗi tới trước mặt mình, dùng sức đẩy, trực tiếp đẩy Triệu Lệ ngã ra đất, càng nhìn Triệu Lệ gã càng cảm thấy đối phương không xứng với mình, Triệu Lệ hiện tại ba mươi mấy, vừa già vừa xấu, còn mập nữa, tính tình thì đánh đá chua ngoa, so với Lâm Cẩm chim nhỏ nép vào người, quả thật trên trời dưới đất.

Triệu Lệ bị đẩy ngã, vốn đã dại ra, lập tức oa oa khóc lớn, bắt quá lần này mụ không hề có được tí thương tiếc nào Đường Quốc Hoa cho vì nể tình vợ chồng à.

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ cãi nhau ngay trước mặt Đường Học Quân, không có ý tránh né, mà Đường Học Quân cũng đứng đó hờn hờn nhìn che mẹ mình cãi nhau, thậm chí sắp đánh nhau — không có bất cứ hành động khuyên can gì, thậm chí còn nhếch miệng cười hì hì.

Khi Lâm Cẩm về làng đã từng âm thầm ám chỉ Đường Quốc Hoa, sớm câu trái tim của gã đi rồi.

Mà còn Lâm Cẩm loáng thoáng nhắc nhở gã, để gã biết, giá trị con người của gã hiện tại khác xưa, trong túi có tiền, cám bã chi thê ở nhà có thể bỏ, đàn bà bên ngoài nghìn nghìn vạn vạn, chỉ cần ngoắc ngón tay sẽ có một đồng lớn mặc cho gã chọn.

Thế là, nghe Lâm Cẩm miêu tả, lòng tự tin của Đường Quốc Hoa nổ tung, gã nghĩ, một người phụ nữ xinh đẹp như Lâm Cẩm đều không quên được gã chạy trở về, vậy mị lực hiện tại của gã quả thật là không ai có thể địch.

—— kể tự kỷ, quả thật không phải ai cũng có thể hiểu.

Triệu Lệ khóc đứt ruột, nhưng mũi khóc nửa ngày, thấy Đường Quốc Hoa không hề phản ứng gì, trái tim mũi lộp bộp, dùng ánh mắt liếc nhìn Đường Quốc Hoa, phát hiện đối phương căn bản không nhìn mình... bất an trong lòng mũi ngày càng tăng.

Mà bất an của Triệu Lệ, rất nhanh đã thành hiện thực.

“Hai người, đang làm gì vậy?”

Khi cả hai người còn đang giằng co, lúc này, một giọng nói ôn nhu vang lên, mang theo tí nghi hoặc.

Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ song song nhìn người tới, Đường Quốc Hoa lại bị kinh diễm.

Hôm nay Lâm Cẩm mang một đôi giày cao gót phối với váy áo màu phấn nhạt, đứng ở cửa, làn váy tung bay theo gió, mái tóc buông xõa cột ở phía sau, lộ ra cái cổ trắng nõn, ả lúc này khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Đường Quốc Hoa mang theo sự nghi hoặc, ánh nước lưu chuyển, lại có một tí tận lực, thanh thuần mời gọi mị hoặc.

Ả lên tiếng hỏi lại, “Quốc Hoa, hai người vừa rồi làm gì vậy? Sao em thấy bà chị ngồi dưới đất thế?”

Lâm Cẩm thân mật gọi Đường Quốc Hoa là “Quốc Hoa”, cố ý dùng hai chữ “bà chị” nhắc nhở tuổi tác Triệu Lệ, lại tận lực lơ đãng gọi ra chuyện Triệu Lệ vừa rồi ngồi dưới đất, người xung quanh bu xem từ khi Lâm Cẩm tới đã vênh tai lên chuẩn bị nghe náo nhiệt, lúc này bắt được lời Lâm Cẩm, mọi người thâm rõ ràng —— vợ chồng Đường Triệu, lại bắt đầu cãi nhau.

Đối với các hàng xóm hiểu rõ nhân phẩm của đôi vợ chồng này, dăm ngày ba bữa tụ lại ngồi tán gẫu buôn chuyện, chủ đề trung tâm đương nhiên quay quanh Đường Quốc Hoa Triệu Lệ, còn có Lâm Cẩm.

Đường Quốc Hoa nghe cái giọng mềm mại như thì thầm của Lâm Cẩm, vội vã ném điều thuốc trong miệng đi, xoa tay, ngượng ngập cười, “Không có gì đâu, anh và A Lệ giỡn đấy, sao em lại tới đây?”

Triệu Lệ ở khi thấy Lâm Cẩm đã vội vàng bỏ dậy —— thua người không thua trận. Lúc này, mũi xệ mặt, khóe miệng trào phúng, cứ thế nhìn con hồ ly tinh này ở trước mặt mũi câu-đẫn chồng mũi.

Lâm Cẩm ngượng ngừng cười, có chút xấu hổ nói: “Em về đã có mấy ngày, vẫn chưa tới cảm ơn anh và bà chị, nên hôm nay mạo muội tới chơi.”

Nói tới đây, lại cố ý duỗi tay vén mấy sợi tóc rủ bên tai, lơ đãng cố ý lộ ra tin tức, rồi tiếp tục nói: “Không quấy rầy hai người chứ?”

Triệu Lệ thâm mắng, nói mày quấy rầy mày sẽ cú ngay à? Khinh thường loại tiểu tam này, Triệu Lệ dứt khoát hất mặt đi, định xoay người kéo Đường Học Quân vào nhà, xem như mắt không thấy tâm không

phiền.

Bất quá, Lâm Cẩm sao có thể để Triệu Lệ được như nguyện?

Vì thế, ả nhìn Triệu Lệ tính xoay người vào nhà, vội vã lên tiếng, mày nhăn lại, miễn cưỡng nặn cho mình hình tượng một đóa bạch liên hoa cao thượng, “Bà chị, sao chị không ăn cơm? Em thấy, mọi người hình như đều chưa ăn... Xem ra, là em đã quấy rầy.”

Nói xong, ả xoay người tính đi, tận lực ở khi quay đầu ai oán liếc Đường Quốc Hoa một cái, thế là Đường Quốc Hoa bị ánh mắt mềm mại của Lâm Cẩm đá xéo, trái tim co giật, cảm thấy khí khái đại nam tử cuộn cuộn không ngừng dâng lên!

Hắn trực tiếp quát Triệu Lệ bằng cái giọng bá đạo, “Đứng lại đó, ăn cơm!”

Triệu Lệ tính xoay lại cãi với Đường Quốc Hoa, nhưng cho dù lòng mụ đã bốc hỏa, hiện tại mụ cũng không thể làm thế!

Vì, nếu hiện tại mụ làm thế, Đường Quốc Hoa sẽ càng ghét mụ, há không phải trực tiếp như nguyện của con ả thói tha này sao? Tuyệt đối không được, Triệu Lệ sẽ không ngu đến vậy.

Thế là, mụ siết chặt tay Đường Học Quân, siết cho nó phát đau, nó méo miệng, oán giận bảo: “Mẹ, mẹ nắm tay con đau quá.”

Triệu Lệ hung hăng trừng Đường Học Quân, thâm nghĩ, đồ con heo!

Lâm Cẩm thâm kinh thường cười nhạo, đẳng cấp cỡ Triệu Lệ, ả thật là chướng mắt mắt, chính quy phụ nhân trước đây ả đối phó, cao cấp hơn Triệu Lệ nhiều, mà lần này... Xuy xuy xuy, Lâm Cẩm nghĩ tới một triệu sắp tới tay, chỉ cảm thấy tiền của vụ này thật dễ kiếm.

Nếu không có người trả tiền nhờ ả tới chơi Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, ả mới chẳng thèm tới đây đâu, loại đàn ông rác rưởi như Đường Quốc Hoa, vạn năm mới có thể gặp được một.

Mà Triệu Lệ, càng không biết nên dùng từ ngữ gì hình dung, trong mắt Lâm Cẩm, Đường Quốc Hoa Triệu Lệ, vương bát phối đậu xanh, quả thật là tuyệt phối,

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng vì một triệu kia, Lâm Cẩm vẫn phải diễn tốt.

Chỉ thấy ả che miệng, tận lực dùng làn điệu thương tâm nói: “Bà chị, chị có phải không chào đón em không?”

Lông mày Đường Quốc Hoa nhú cao, kéo lấy Triệu Lệ, mở ra bàn tay mù dùng để nắm Đường Học Quân, nhìn kỹ, quả thật dễ gã thấy một vết vân tay đỏ au trên cánh tay ú nụ của Đường Học Quân.

“Triệu Lệ, bà có ý gì đây, có bất mãn gì thì nhằm vào tôi này, xì với con nhỏ làm gì hả!”

Triệu Lệ kỳ thực rất ủy khuất, nhưng mù không thể thua trận trước mặt Lâm Cẩm được, thế nên mù quay đầu, lạnh lùng nhìn người chống khiến mình thất vọng, không nói một câu bước tới chỗ bàn ăn, xệ mặt.

Đường Quốc Hoa lúc này thoả mãn, cười dịu dàng mời Lâm Cẩm cùng ăn, Lâm Cẩm tượng trưng từ chối một phen, sau đó trực tiếp đặt mông ngồi xuống, khi ăn, ả tận lực gấp đồ ăn cho Đường Quốc Hoa và Đường Học Quân, cái vẻ ấy, hết như ả là bà chủ trong nhà vậy.

Đường Học Quân hiển nhiên rất thích Lâm Cẩm, vì Lâm Cẩm xinh đẹp hơn mọi cô bé quanh mười dặm tám hương này, còn ăn diện rất mốt, giọng nói ôn nhu về mặt lại từ ái. Khiến Đường Học Quân luôn cười ngọt ngào với Lâm Cẩm, chẳng được bao lâu, đã bắt đầu quất dì Lâm dì Lâm.

Lâm Cẩm thoát nhìn rất thoả mãn, tuy rằng ả cảm thấy Đường Học Quân mập ú nu này quả thật làm ả buồn nôn và ghê tởm, nhưng vì một triệu kia, cần môi, nhịn xuống!

Bữa cơm này, Triệu Lệ ăn phát ghen, nhưng mù không thể không ăn, mà còn mắt thấy con trai mình sắp bị bắt cóc, trái tim mù đầy rẫy bất an và đau khổ.

Mù gấp một miếng thịt bỏ vào chén Đường Học Quân, lại thấy thằng con bình thường nghe lời hôm nay như là đối nghịch với mù vậy, trực tiếp quăng miếng thịt ấy lên bàn, quay đầu phì phì nói với mù: “Mẹ, trên thịt có tỏi, con không ăn nó!”

Đường Quốc Hoa bảo bối Đường Học Quân nhất, lúc này nghe con trai bảo bối nói vậy, gã bèn ném đĩa xuống quở trách Triệu Lệ, không hề để ý tới việc Lâm Cẩm còn ngồi ở đây, phải chờ cho mù chút mặt mũi.

“Bà làm gì vậy hả, biết rõ A Bảo không ăn, khi nấu còn cho vào, bà cố ý tính hại Tiểu Bảo không cho thằng bé ăn cơm phải không? Tôi đã bảo sao gần đây A Bảo gầy vậy, thì ra là bị người mẹ ác độc này hại.”

Lời này nói rất nghiêm trọng, Triệu Lệ vốn đã ghen gần chết, hiện tại bị con mình ghét bỏ, chồng mình bày ra vẻ mặt hận không thể khiến mù mãi mãi biến mất, mặc cho khả năng chịu đựng của Triệu Lệ mạnh mẽ cỡ nào đi chăng nữa, cũng đã không thể chịu được!

Mù không còn đè nén cơn giận trong lòng, trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào mũi Đường Quốc Hoa mắng, lời nói sắc bén từ ngữ thô tục, Đường Quốc Hoa nghe mà sắc mặt ngày càng đen.

Đôi người của Lâm Cẩm xoay tròn, cố ý vỗ nhẹ lưng Đường Quốc Hoa, nhỏ giọng thì thầm khuyên can, thực tế, là khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn.

Triệu Lệ vừa thấy Lâm Cẩm, đã không thể kiềm chế được suy nghĩ, trực tiếp vung tay lên tát Lâm Cẩm một bàn tay, đánh nghiêng khuôn mặt của ả.

Lâm Cẩm che má mình, vành mắt lập tức đỏ.

Ả anh anh anh nỉ non, không nói gì, nhưng cái vẻ run rẩy đáng thương ấy, trực tiếp đốt cho cơn giận trong lòng Đường Quốc Hoa cháy cao, gã cũng vung tay, tát vào mặt vợ mình.

Triệu Lệ bị đánh nghiêng đầu, gò má nhanh chóng sưng lên —— thấy rõ được phần lực ấy nặng cỡ nào.

“Triệu Lệ, đồ cái thứ chanh chua, ông muốn ly hôn với mày!”

Đường Quốc Hoa chỉ vào mũi Triệu Lệ, cuối cùng nói ra suy nghĩ sớm đã có trong lòng, gã nghĩ, dù sao Lâm Cẩm ôn nhu đáng yêu hơn Triệu Lệ, ly hôn với Triệu Lệ, lại kết hôn với Lâm Cẩm, cuộc sống không thể tuyệt vời hơn.

Làm Triệu Lệ đau khổ nhất là, nghe được câu này, Đường Học Quân nghiêng đầu, chớp mắt có chút hưng phấn nhìn Lâm Cẩm, nói: “Cha, cha ly hôn với mẹ rồi, dì Lâm sẽ trở thành mẹ của con à? Con muốn dì Lâm làm mẹ, dì Lâm rất ôn nhu, lại đẹp nữa.”

Triệu Lệ nghe tới đây, che mặt mình, thê thảm quay đầu kéo khóe miệng, nước mắt sớm đã chảy, nhưng mà giờ khắc này, sẽ không còn ai thay mụ lau nữa.

“Đường Quốc Hoa, ông thật độc ác!”

“Ông sớm đã muốn ly hôn với mày, mày cũng không nhìn xem mày hiện tại giống cái gì.”

“A.” Triệu Lệ cũng là một người đàn bà có cá tính, mụ lau nước mắt trên mặt, trừng Đường Quốc Hoa, khề cắn môi, nói: “Được, ly hôn!”

Triệu Lệ không lấy đi bất cứ cái gì, thậm chí ở phút cuối cùng cũng không nhìn Đường Quốc Hoa, mụ chỉ nhìn con trai bảo bối của mình, rồi trực tiếp đi ra cửa, dự định về nhà mẹ đẻ, mụ không tin, Triệu Lệ này, một mình sống không nổi, mà còn mụ chờ, chờ ngày Đường Quốc Hoa khóc!

Thấy Triệu Lệ đã đi rồi, Lâm Cẩm nháy mắt nhào vào lòng Đường Quốc Hoa, rất bạch liên hoa mà nói: “Quốc Hoa, có phải em không nên tới đây không, anh mau đi gọi bà chị về, nếu không em không phải thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình nhà người ta à?”

Đường Quốc Hoa hưởng thụ thân thể mềm mại trong lòng, không quan tâm nói: “Con mụ ấy thích đi đâu thì đi, cuộc hôn nhân của anh và mụ, ly chắc rồi.”

Lại cúi đầu nhìn Lâm Cẩm, bàn tay gầy vuốt ve lưng đối phương, nhẹ giọng hỏi: “Cẩm Nhi, em có đồng ý gả cho anh không, ở bên anh mãi mãi?”

Lâm Cẩm thầm ghê tởm, nét mặt vẫn chưa tháo ngụy trang, “Ghét anh quá.” Miệng không hề thừa nhận.

Bất quá lần này Đường Quốc Hoa không quan tâm, trực tiếp xem lời này là đáp lại, cao hứng ôm mặt Lâm Cẩm hôn một cái, lại quay đầu nhìn Đường Học Quân, nói: “A Bảo, mau gọi mẹ.”

Đường Học Quân vui vẻ nhai đồ ăn trong miệng, phồng má nói một câu, “Mẹ.”

Lâm Cẩm: “...” Chưa từng thấy thằng nhãi nào trời đánh thánh đâm như vậy, ả bỗng nhiên có chút thương hại Triệu Lệ rồi.

62. Chương 62: Từ Hồng

Lại nói Triệu Lệ rời khỏi nhà rồi, tính về nhà tìm cha mẹ khóc lóc một phen, nhưng mẹ không ngờ vừa đi được nửa đường, đã nghe thấy mấy ông chú bà thím lắm mồm đang tụ lại buôn chuyện với nhau.

Đại khái là người ở làng nào nhà nào một năm trước tìm được việc ở thành phố S, kiếm tiền rủng rỉnh về nhà, có người nói xướng người nọ làm đang thuê rất nhiều công nhân nữ, tiền lương ấn giờ tính, mỗi giờ mười đồng.

Triệu Lệ nghe xong, có chút động lòng.

Mụ giờ vừa nghĩ tới đôi gian-phu-dâm-phụ Đường Quốc Hoa và Lâm Cẩm, là đã thốn não, nghĩ tới Lâm Cẩm ăn diện trau chuốt sang trọng, mà mình thì quần manh áo rách trong người cũng không bao nhiêu tiền, càng là nghiêng răng nghiêng lợi hận hai kẻ đó không thôi.

Cắn chặt răng, Triệu Lệ giấu đi vẻ mặt nổi giận đùng đùng, chạy tới chỗ mấy ông chú bà thím, cố ý lơ đãng hỏi thăm chuyện bọn họ vừa nói.

Nghe xong rồi, Triệu Lệ cười híp mắt lấy cớ có việc, rồi chạy tới nhà người nọ trong miệng bọn họ, mụ định lần la hỏi thăm xem.

Mấy người đang nói chuyện nhìn bóng lưng Triệu Lệ đi xa, một cái trong đó nhỏ giọng nói: “Ê, chúng choa làm vậy không sao chứ? Nếu Triệu Lệ có việc gì, chúng choa phải làm sao đây?”

Một bà thím nhìn bóng lưng Triệu Lệ nhỏ ra một bãi, nói: “Người tốt sống không lâu tai họa để ngàn năm, thứ đàn bà xấu xa như Triệu Lệ, có thể có việc gì. Đừng tự dọa mình nữa, huống hồ chỉ là nói mấy câu đã

có thể kiếm được mấy vạn đồng, lời to.”

Gật đầu, bà thím vốn còn sợ hãi không bắn khoả nữa, ngấm lại hai vạn đồng sắp tới tay, bà thầm nghĩ, năm nay Nhị Bảo Tam Bảo có thể đi học rồi.

Mà Triệu Lệ, kích động chạy đi, cũng xác thực nhận được câu trả lời, nói là có thể dẫn mẹ theo, vì thế, mẹ tạm thời quảng mấy chuyện chứng tai gai óc ra sau đầu, bắt đầu ảo tưởng, khi mẹ kiếm được thật nhiều tiền rồi cuộc sống của mẹ sẽ đặc sắc cỡ nào.

Nhờ vào ảo tưởng ấy, Triệu Lệ đi mà như bay, tâm tình của mẹ trong nháy mắt trở nên rất tuyệt vời, khi về tới nhà, mẹ cũng không nói cho cha mẹ chuyện của Đường Quốc Hoa và Lâm Cẩm.

Mẹ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngày mai trời vừa sáng sẽ lên thành phố kiếm tiền, sau đó quảng chỗ tiền ấy vào mặt Đường Quốc Hoa, bắt gã quỳ xuống xin mình đừng ly hôn.

Lý tưởng rất tốt đẹp, hiện thực rất tàn khốc, đương nhiên, Triệu Lệ hiện tại, căn bản không thể ngờ, tất cả mọi chuyện chỉ là vì có người cố ý muốn xử đẹp mẹ mà thôi.

Sáng ngày thứ hai, Triệu Lệ gói ghém quần áo, vớ nhẹ mấy trăm đồng may giấu trong kẻ áo, ôm suy nghĩ thoải mái tốt đẹp, tạm biệt cha mẹ, rồi lên đường tới thành phố.

Từ làng tới thành phố S, mất gần nửa ngày, vừa tới thành phố, Từ Hồng, cũng là người dẫn mẹ tới đây trực tiếp kéo mẹ đi nhà xưởng.

Triệu Lệ đã mười sáu năm không xa làng, nơi đi xa nhất bắt quá là trấn trên, lúc này nhìn thành phố S thì nhau mọc lên những tòa nhà cao tầng, xe cộ tấp nập, đầu mẹ hết xoay tới chỗ này lại xoay tới chỗ kia, căn bản không dừng lại được, quần áo mẹ mặc không hợp với người thành phố, hoàn toàn là dân quê mới lên.

Đương nhiên, Triệu Lệ không cho rằng vậy, lúc này, mẹ cứ như bà ngoại Lưu vào vườn Đại Quan vậy, thấy gì cũng tò mò, hận không thể có bốn con mắt, trước mặt hai con sau ót hai con.

Mất thấy Từ Hồng không tính dừng lại mà là đổi xe đi tiếp, mẹ vội vàng đuổi tay kéo người lại, “Chị Hồng à, chúng ta ăn trưa xong đi dạo một lát rồi hãy đi?”

Từ Hồng liếc Triệu Lệ, đáy lòng khinh thường, nét mặt nhưng vẫn cười hì hì bảo: “Tiểu Triệu à, đại khái là em không biết, ăn một bữa ở đây tốn mười mấy đồng lận, đắt lắm, mà còn chẳng có thịt thà gì cả.”

Thấy Triệu Lệ ra vẻ không cam, Từ Hồng nói tiếp: “Huống hồ, chúng ta lúc này đi là vừa vặn, tới nhà xưởng rồi ăn trưa, có thể trực tiếp bắt đầu làm việc.”

Triệu Lệ nghe vậy, dùng dằng đi theo Từ Hồng, leo lên chiếc xe lam cực kỳ ọt ẹt, xe chở bọn họ, từ đoạn

đường xi măng tới đường đất bụi bặm mịt mù, xung quanh cũng từ nhà cao tầng đổi thành nhà gạch thấp bé.

Không còn hứng thú nhìn ra ngoài nữa, Triệu Lệ ôm quần áo của mình, ngồi trên yên sau, chịu đựng cơn quần xóc nảy mặt đường dẫn tới dạ dày, chỉ cần nghĩ tới tiền, mù có thể nhịn xuống tất.

Xóc nảy gần một giờ, xe lam cuối cùng tới nơi.

Xe vừa dừng, Triệu Lệ lập tức vọt xuống, xỏm ở ven đường ối mưa, suýt nữa ối ra cả nước chua, mặt mù trắng bệch, xấu xí muốn chết.

Từ Hồng ghét bỏ nhìn bãi nôn ấy, đứng cách xa, đưa cho Triệu Lệ một tờ khăn giấy, rồi nói: “Tiểu Triệu à, em đã đỡ hơn chưa, đỡ rồi thì theo chị vào xưởng, tới trễ sẽ không còn cơm hộp đấy.”

Cơm quần trong dạ dày chưa nguôi, Triệu Lệ chẳng ăn nổi gì, lúc này nghe được lời Từ Hồng, mù không thể phát giận, chỉ đành nhịn xuống đứng dậy, suy yếu lắc đầu, đáp: “Chị Hồng, em không sao cả, tới liền đây.”

Không mặn không nhạt ừ một tiếng, Từ Hồng trực tiếp xoay người, không để ý tới mù, đi thẳng vào nhà xưởng cách đó không xa.

Nhà xưởng này được xây ở vùng ngoại ô, cách thành phố S khá xa, nếu không đường tới đây cũng sẽ không là đường đất gồ ghề.

Triệu Lệ thấy Từ Hồng không có ý chờ mình trực tiếp xoay người bỏ đi, trong lòng uất ức muốn chết, nhưng mù hiện tại phải dựa vào Từ Hồng, thế nên chỉ có thể nuốt vào bụng, ngoan ngoãn cúi đầu, vui vẻ nghe lời.

Chờ đến khi Triệu Lệ vào xưởng, Từ Hồng đã cầm cơm hộp, lúc này đang ngồi ăn, mà bên cạnh Từ Hồng còn để một phần chưa được mở, hiển nhiên là lấy cho mù.

Triệu Lệ chạy tới, cầm hộp cơm nói cảm ơn, rồi bắt chước Từ Hồng, ngồi xuống, mở hộp ra định ăn. Chỉ là hộp cơm này làm kém quá, miếng thịt béo ngậy to đùng được để trên mấy sợi rau luộc, bên cạnh còn có mấy miếng đậu phụ khô, một hộp cơm vền vền như thế.

Triệu Lệ vốn đang mắc ối, nhìn hộp cơm này, càng chẳng có khẩu vị gì, sắc mặt mù tái nhợt, ôm hộp ngồi đơ ra đấy. Từ Hồng đã ăn xong hộp của mình, nghiêng đầu nhìn Triệu Lệ không hề động đũa, đôi mắt xoay tròn, hỏi: “Tiểu Triệu à, cơm không hợp khẩu vị em à?”

Triệu Lệ lắc đầu, “Chị Hồng, em chưa đói, nếu không, chị ăn phần của em đi.” Nói xong đưa hộp của mình cho Từ Hồng.

Lượng cơm của Từ Hồng rất lớn, vừa này ăn không no, nghe được Triệu Lệ chủ động cho mình phần cơm

này, Từ Hồng rất vui vẻ, lập tức gặt đầu, sau đó vùi đầu ăn.

Triệu Lệ nhìn Từ Hồng gặm đến miệng bê bết mỡ, vội vàng xoay đầu đi, bắt đầu quan sát nhà xưởng.

Diện tích nhà xưởng rất lớn, bên trong là dây chuyền sản xuất gia công, đưa mắt nhìn hầu như đều là công nhân nữ, số lượng nam không nhiều, lúc này mọi người đều vùi đầu ăn cơm, máy móc cũng bị dừng lại.

Nhìn một hồi, Từ Hồng đã ăn xong, rút khăn giấy ra lau khóe miệng, rồi quay đầu nói với Triệu Lệ: “Đi thôi, chị dẫn em đi gặp quản lý.”

Triệu Lệ gặt đầu, đứng dậy, tặng người mù mập mập, nhìn rất sờ sờ, cộng thêm hiện tại khuôn mặt trắng bệch, tóc tai lộn xộn, thoát nhìn lơ thôi không thôi.

Quản lý Từ Hồng dẫn Triệu Lệ tới gặp là một người phụ nữ mặt lạnh cực kỳ nghiêm túc, cách trang điểm và quần áo của người phụ nữ này hoàn toàn khác với công nhân nữ ở nhà máy, lúc này bà nhíu mày quan sát Triệu Lệ, trong lòng tuy ghét bỏ, nhưng cấp trên đã hạ lệnh, bà không thể không nghe.

Từ Hồng nhìn người phụ nữ, mở miệng nói: “Chị Hà à, đây là đồng hương của em, cô ấy tới xin làm công nhân.”

Thường Hà gặt đầu, nói với Từ Hồng: “Tiểu Từ em đi làm việc đi.”

“Vâng, chị Hà. Tiểu Triệu à, đây là chị Hà, công nhân nữ ở nhà máy này đều là chị ấy quản lý, có gì không hiểu cứ hỏi chị nhé ấy, chị đi trước đây.” Nói xong, Từ Hồng xoay người rời đi, về vị trí của mình, ngồi xuống bắt đầu làm việc.

Triệu Lệ bất an đứng trước mặt Thường Hà, liếm môi, cẩn thận hỏi, “Chị Hà à, em phải làm gì?”

Thường Hà mặt lạnh báo ra yêu cầu và tính chất công việc, nhưng duy độc không nói tới những điều bị cấm, bà như là cố ý quên, thậm chí không hề nhắc nhở.

Triệu Lệ nghe xong, gặt đầu, rồi lập tức nghĩ tới tiền lương, mù bèn hỏi, “Chị Hà, những chuyện chị nói em đều đã hiểu, nhưng tiền lương, không biết tính thế nào ạ?”

Thường Hà trả lời: “Tiền lương tính theo giờ, trả mỗi tháng, một ngày làm mười một giờ, một giờ mười đồng.”

Triệu Lệ nghe xong, ánh mắt tỏa sáng, đầu vội vã gặt.

Sau đó Thường Hà lại dặn dò vài chuyện, rồi dẫn Triệu Lệ tới chỗ của mình, tự làm mẫu một lần, kể để mù

bắt đầu làm.

Chỗ của Triệu Lệ là chỗ cuối cùng trong dây chuyền sản xuất, mọi người đều rất bận, hầu như không ai ngẩng lên nhìn người đồng sự mới tới này.

Thấy mọi người cúi đầu bận rộn, Triệu Lệ bĩu môi, cũng bắt đầu làm việc.

...

Phân hai đầu, lúc này, ở thành phố G, từ khi xảy ra chuyện lần đó, mỗi ngày Tô Lễ Hàng tới lớp, đều trông mong ai oán nhìn Đường Học Cẩn, căn bản không dám tới bắt chuyện.

Ban đầu, Vạn Bác cũng hiếu kỳ, cậu hỏi Đường Học Cẩn, Đường Học Cẩn không nói, vì thế cậu chạy đi hỏi Tô Lễ Hàng, Tô Lễ Hàng nói.

Kết quả, Tô Lễ Hàng nói xong, còn phiền muộn dùng ánh mắt lấp lánh nhìn Vạn Bác, hỏi: “To con à, cậu nói tại sao anh Đường còn làm lơ tôi, tôi biết sai rồi mà... Tôi nên làm thế nào đây.”

Vạn Bác nghe xong, cả người xì ra hơi lạnh, cậu lạnh lùng liếc Tô Lễ Hàng một cái, vung nắm tay qua, chỉ hai ba cái đã đánh cho cậu em Tô quỳ rạp xuống đất.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tô Lễ Hàng, Vạn Bác lãnh đạm nói: “Lẽ nào cha mẹ cậu cảm thấy Đường Tiểu Cẩn nhận bọn họ là đương nhiên? Thật buồn cười, cho xin đi, cậu phải làm rõ, hiện tại Tiểu Cẩn mới là người chiếm quyền chủ động, cha mẹ cậu là bị động được Đường Tiểu Cẩn nhận.”

Nói xong, Vạn Bác dừng lại, nhìn chằm chằm Tô Lễ Hàng, tiếp tục nói: “Còn có cậu, cậu nói những lời đó, không phải là trực tiếp tổn thương Đường Tiểu Cẩn sao, cậu chưa từng sống một ngày như vậy, cậu lấy cái gì để nói ra những lời đó, đáng đời cậu bị ghét, dám tổn thương anh em của tôi, Vạn Bác này tuyệt đối không bỏ qua đâu. Hừ!”

Nói xong, Vạn Bác quay đầu sải bước chạy đi, không để ý tới Tô Lễ Hàng còn ngã dưới đất.

Sau nữa là, bất kể Tô Lễ Hàng ở đâu, cũng không thể tới gần Đường Học Cẩn trong vòng ba mét, nếu vượt qua khoảng cách này, tiểu hộ vệ trung khuyến Vạn Bác sẽ ngao ô nhảy ra, vung nắm tay với cậu em Tô.

Tô Lễ Hàng lén sờ gò má mình, ày, ngày đó bị đánh còn đau quá. Vì thế, cậu chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán, nhìn Đường Học Cẩn, đáng tiếc, anh Đường của cậu, thậm chí không cho cậu một ánh mắt đáp lại.

Mỗi ngày Tô Lễ Hàng tới lớp đều bị dày vò, có lúc đang ở lớp, cậu trực tiếp ôm đầu gõ vào bàn, gõ tới gõ lui quả thật sắp thành biến-thái rồi.

—— anh anh anh, tác giả-kun, cầu ngài quay ngược thời gian được không QAQ

Lòng Đường Học Cẩn kỳ thực rất loạn, cậu cũng không phải là để ý tới lời Tô Lễ Hàng, cậu hiểu Tô Lễ Hàng, suy nghĩ của Tô Lễ Hàng, cậu cũng rõ, Tô Lễ Hàng không trải qua những ngày ấy, cho nên mới nói như đúng rồi. Huống hồ, Tô Lễ Hàng chỉ có mười lăm tuổi, ở trong mắt cậu, là một đứa con nít, lời của con nít, nếu để ý tới, chẳng phải rồi lắm sao.

Chỉ là, cậu hiện tại không có cách nào trực tiếp nhận người của Tô gia.

Cho dù, lúc sau cậu đã từ chỗ Lục Quân Thần biết, bọn họ tìm mình mười sáu năm, tìm rất vất vả, mà Giang Tư từng vì cậu thế nào thế nào, cụ Tô hổ thẹn ra sao ra sao ——

Đại khái, cậu cần thời gian tới xoa dịu đi, nâng má, Đường Học Cẩn khó được thất thần ở lớp.

63. Chương 63: Nhân Quả

Tan học, Đường Học Cẩn ra cổng trường, lại nhìn thấy Giang Tư và Tô Mặc Thành.

Tình huống này kéo dài đã lâu, hầu như mỗi tuần lễ hai người họ sẽ tới ba bốn lần, cụ Tô thỉnh thoảng cũng tới, nhưng dù sao tuổi tác cụ đã cao, thường xuyên qua lại Cảng Thành và thành phố G, khiến cụ rất mệt mỏi.

Vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu với cả hai, xem như chào hỏi, rồi lập tức tới chỗ Lục Quân Thần đứng bên kia, rũ đầu xuống, không nhìn bọn họ nữa.

Lục Quân Thần sờ đầu cậu bé, lại vẫy tay với Vạn Bác đứng ở cổng vẻ mặt cảnh giác nhìn Giang Tư, mãi đến khi Đường Học Cẩn và Vạn Bác ngồi lên xe, anh mới nâng tay vẫy chào hai người họ, rồi lái xe đi.

Trên xe, Vạn Bác ôm lấy Đường Học Cẩn ngồi ở ghế trước, đang chống má nhìn cảnh bên ngoài nói: “Đường Tiểu Cẩn à, cậu không định nhận bọn họ à? Tôi thấy bọn họ kỳ thực, cũng tốt lắm.”

Tuy rằng mỗi lần Vạn Bác đều cảnh giác nhìn chằm chằm Tô Mặc Thành và Giang Tư, nhưng trên thực tế, cậu vẫn cảm thấy hai người họ không tồi, chỉ ít bọn họ thoát nhìn đều là người bận rộn, lại nguyện ý vì con mình mỗi ngày chạy qua chạy lại, gió mặc gió, mưa mặc mưa đứng ở cổng trường, chỉ vì gặp mặt nhau.

Đường Học Cẩn nghe xong, có chút ngơ ngàng lắc đầu, “Vạn Bác, kỳ thực tôi rất hoang mang.”

Khóe mắt Lục Quân Thần ôn nhu, nghiêng đầu nhìn cậu bé ngồi bên cạnh, vươn tay ra, vỗ mu bàn tay Đường Học Cẩn, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, chờ em nghĩ rõ ràng, không còn hoang mang nữa, nhận

bọn họ cũng không muộn.”

Vạn Bác nhìn hai người tay trong tay phía trước, vội vã quay đầu đi, nghiêm túc nhìn cảnh bên ngoài, kỳ thực lòng cậu rất rối rắm, trời biết một ngày nọ cậu nghe Đường Học Quân nói mình đang quen Lục Quân Thần cậu kinh hãi cỡ nào.

Bất quá, kinh hãi thì có nhưng xúc cảm khác thì không.

Trong mắt cậu, Đường Tiểu Cẩn không ai có thể xứng được, vừa thông minh vừa xinh đẹp trù nghệ lại giỏi tính tình không kém quan trọng nhất là rất có đầu óc kinh doanh, quả thật là thiên hạ chỉ có một nhà —— nữ sinh nào có thể gom đủ cả người ưu điểm như vậy chứ... Dù sao cậu chưa từng gặp.

Mà Lục Quân Thần, là người thứ hai cậu gặp được sau Đường Tiểu Cẩn, xem như là người thứ hai cậu bội phục, hai người họ ở bên nhau, quả thật là tuyệt phối.

Tuy rằng đều là nam... Bất quá có vấn đề gì, nữ thì sao, ngoại trừ có thể sinh con, truyền thừa nòi giống, mặt khác hình như không kém bao nhiêu.

Thế nên, đầu óc ngây ngô của Vạn Bác cứ thế vui sướng thay cậu quyết định, đối với chuyện người Đường Tiểu Cẩn nhà cậu quen là đàn ông, căn bản không có phản ứng gì quá lớn.

—— bất quá, không có phản ứng không ý nghĩ là có thể nhận mỗi ngày khoe ân ái nha, tốt xấu nghĩ tới cái tên cô gia quả nhân đáng thương là cậu với.

Cảm giác được Vạn Bác bỗng nhiên trầm mặc, nét mặt Đường Học Cẩn ửng lên hai đóa mây đỏ, lập tức, cậu rút tay về, ái ngại ho hai tiếng, buồn bực khó chịu ngơ ngàng lúc trước đã bị quét sạch, khóe miệng hơi giờ lên, vẽ ra một độ cong xinh đẹp.

“Ừ.”

Xe lái về phía thủ đô trên đoạn đường cái bằng phẳng, tầm chừng mười mấy phút sau, Lục Quân Thần thả Vạn Bác xuống, Đường Học Cẩn hạ cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn thiếu niên mặt treo nụ cười cộc lốc, đứng trước mặt mình, nhẹ giọng nói một câu: “Vạn Bác, cảm ơn cậu.”

Vạn Bác nhếch miệng, “Đường Tiểu Cẩn, cậu quên tôi vẫn luôn nói cậu là anh em của tôi sao, không cần cảm ơn không cần cảm ơn.” Nói xong nói, đã sải bước chân vui sướng, chạy vào hẻm, về nhà.

Lục Quân Thần nhìn bóng lưng Vạn Bác, sờ đầu cậu bé nhà mình, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Dạ.” Đường Học Cẩn quay đầu, nhìn người đàn ông vẫn luôn ôn nhu nhìn mình, nét mặt cong lên, “Chúng ta về nhà thôi.”

...

Làm được mấy ngày, Triệu Lệ đã quen tay.

Ngày này, vào lúc ăn trưa, mẹ thấy Từ Hồng lén lút cầm cái gì đó chuồn ra nhà xưởng, nhất thời hiếu kỳ, bèn lén đi theo.

Ở cửa nhà xưởng, Triệu Lệ gọi lại Từ Hồng, chỉ vào bao đồ trong tay Từ Hồng, hỏi: “Chị Hồng à, chị cầm cái gì vậy?”

Từ Hồng vừa thấy Triệu Lệ đi theo, âm thầm tính toán, một kế hoạch trời lên trong bụng.

“Không có gì, Tiểu Triệu à, em lại đây, chị nói cho em nghe chuyện này.”

Triệu Lệ lại gần, Từ Hồng nhẹ giọng kể ra mình đang làm gì, tới khúc sau, loáng thoáng để lộ ra ý mời Triệu Lệ kết nhóm.

Triệu Lệ sớm ở khi nghe được số tiền Từ Hồng nói, ánh mắt tỏa sáng, sáng đến lập lòe.

Lúc này bị Từ Hồng tận lực dụ dỗ, Triệu Lệ không hề nghĩ ngợi, gật đầu, không hề suy xét tới, hành vi này, gọi là ăn cắp, là phạm tội.

Từ Hồng cười lạnh nhìn cái vẻ thấy tiền sáng mắt của Triệu Lệ, lập tức nói thêm: “Tiểu Triệu à, nếu em cũng muốn làm, vậy, sau này em phụ trách lấy đồ rồi đưa cho chị, nhớ cẩn thận đấy, chị phụ trách bán, tiền kiếm được chúng ta chia năm năm.”

Đôi mắt Triệu Lệ xoay tròn, suy xét tới việc mình mới tới, căn bản không rành đường đi nước bước, âm thầm tính toán, bèn đồng ý đề nghị của Từ Hồng.

“Vậy được, chị Hồng, cứ làm vậy đi.”

Từ Hồng híp mắt bật cười, “Được được, Tiểu Triệu à, chị cam đoan em nhất định có thể kiếm một đồng tiền.”

Triệu Lệ thâm cười lạnh, chờ mẹ kiếm đủ tiền rồi, nhất định sẽ hồi báo Từ Hồng, nhưng ngoài mặt, mẹ vẫn bày ra vẻ ngu si ngây thơ.

Người sống ở đời đều là diễn viên, Từ Hồng biết diễn, Triệu Lệ cũng không thua kém.

Có Triệu Lệ gia nhập, linh kiện mỗi ngày Từ Hồng có thể bán ngày một nhiều, thu nhập cao đến dọa người, bắt quá hai người họ không biết, trong nhà xưởng có gắn camera, nó đã hoàn toàn ghi lại tất cả hành vi của bọn họ.

Thường Hà ngồi trong phòng an ninh, nhìn màn ảnh, Triệu Lệ lại một lần nữa lấy đi rất nhiều linh kiện của nhà xưởng, lạnh mặt, bà gõ mặt bàn, nói với nhân viên bảo an đứng bên cạnh, “Có thể ra tay rồi.”

Bảo an nhân viên mài dao soàn soạt, sớm đã muốn làm vậy.

Thường Hà vừa ra lệnh, nhân viên bảo an lập tức túa ra, Triệu Lệ đang ôm cái túi to dùng định cầm ra ngoài cho Từ Hồng bị bắt vừa vặn, mà Từ Hồng, thấy tình huống này, sớm đã chạy.

Nhân viên bảo an thấy Từ Hồng chạy, tính đuổi theo, Thường Hà ra hiệu, “Không cần.” Dù sao, nhiệm vụ chủ yếu của bà, là bắt lấy Triệu Lệ, không hơn.

Triệu Lệ bị nhân viên bảo an bắt lấy, túi trong tay rầm một cái rơi xuống đất, bên trong rải rác đầy những linh kiện, đại bộ phận là thành phẩm hoặc bán thành phẩm, cầm ra ngoài, bán cho mấy chỗ không có giấy phép kinh doanh đứng đắn, có thể kiếm được một món tiền lớn.

“Mấy người bắt tôi làm gì, thả tôi ra!” Triệu Lệ quát vào mặt nhân viên bảo an, căn bản không biết hành vi của mình đã là phạm tội.

Thường Hà nhìn Triệu Lệ, cười lạnh, “Chúng tôi đã báo cảnh sát, bọn họ sẽ tới đây nhanh thôi, cô muốn nói gì, đến lúc đó hãy nói với bọn họ.”

Triệu Lệ vừa nghe được hai chữ cảnh sát, mặt dọa trắng bệch.

Mụ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên báo cảnh sát, rõ ràng mụ không làm gì cả mà.

Thường Hà không để ý tới Triệu Lệ, bà nhìn những công nhân tụ tập xung quanh, ánh mắt sắc bén, giọng bình tĩnh nhưng lại rất có uy nghiêm, “Đều đi làm việc cả đi, tôi không chỉ một lần khuyên bảo mọi người, có làm gì thì nhớ bí mật chút.”

Lần này, xem như giết gà dọa khỉ cho các công nhân khác trong nhà xưởng, dù sao mỗi nhà xưởng luôn có vài công nhân tay chân không sạch sẽ, vừa vặn, có một lần này, hẳn sẽ yên tĩnh rất lâu.

Bên này, Triệu Lệ bị cảnh sát dẫn đi.

Bên kia, cuộc sống của Đường Quốc Hoa và Lâm Cẩm cũng không tốt đẹp như gã tưởng tượng.

Triệu Lệ vừa đi, Lâm Cẩm lập tức bại lộ bản tính, không hề bảo lưu, tùy hứng, đánh đá, miệng lưỡi bén nhọn... Nói chung, bất cứ chuyện quái đản gì, ả cũng có thể làm ra được.

Mấy ngày gần đây Đường Quốc Hoa bị chuyện trong nhà làm cho nhức đầu, không thể quán xuyến chuyện ở sau núi, cho nên không biết, trại nuôi gà của gã, lúc này, đang tràn ra một cơn dịch cúm gia cầm đủ để gã táng gia bại sản.

Nhìn, chỉ vừa yên tĩnh được một thoáng, trong nhà lại phát ra tiếng khắc khẩu —— đó là của Đường Học Quân và Lâm Cẩm.

Lâm Cẩm đối với Đường Học Quân, sau mấy ngày đầu, đã tùy ý đánh chửi, mà Đường Học Quân là ai, từ nhỏ được nuông chiều tới lớn, mập như heo, nó cương với Lâm Cẩm, Lâm Cẩm không nhất định chiếm được tiện nghi.

Nhưng Lâm Cẩm ỷ vào Đường Quốc Hoa, thường sắm vai bạch liên hoa, cho dù đã lộ ra mặt thật, cũng chỉ cần kéo khoe miệng đỏ vài câu, Đường Quốc Hoa sẽ ngây ngốc, thằng con trai để trong lòng cũng phải đứng sang bên.

—— a, quả thật là chân ái.

Buồn cười là, Đường Học Quân cho rằng nó có một người mẹ xinh đẹp rồi, sau này nó ra ngoài có thể khoe khoang với mọi người, kết quả người mẹ này đối với nó không phải đánh là mắng, nó ủy khuất, nó muốn khóc.

Cuối cùng sau một lần bị đánh, nó gom lấy dũng khí, bỏ nhà đi —— nó muốn đi tìm Triệu Lệ.

Bất quá nó đi được nửa đường, đã gặp con trai bí thư mới tới, đứa nhỏ này từ sau lần đó đã rất ghét Đường Học Quân, lúc này thấy cái thân hình mập mạp và mặt mũi của kẻ thù ứ xanh, rất nghịch ngợm kéo đồng bọn chỉ vào Đường Học Quân trêu đùa.

Đường Học Quân đang giận, thấy đứa nhỏ lần trước bị mình dạy cho một bài học giờ dám chỉ vào mình không biết nói gì mà cười rất vui vẻ, lửa giận trong lòng nó đốt cao, ỷ vào thân hình, trực tiếp đẩy con trai bí thư dẫn đầu mọi chuyện vào sông.

Nước sông không sâu, nhưng vì là ngã lộn nhào, con trai bí thư bị sắc một bụng nước, trực tiếp ngất đi.

Lần này tiêu rồi.

Một cô bé đi theo tốp bạn của con trai bí thư hét chói tai, gọi tới mấy người lớn, bọn họ vừa thấy con trai bí thư chìm trong nước, đầu còn đứng được nữa, vội vã vớt người lên, bất quá đứa nhỏ này đã nhất, mặt mũi trắng bệch.

Cũng không biết là ai chạy đi tìm bí thư, dù sao cả gia đình bí thư đều đã tới, Đường Học Quân đẩy con trai bí thư vào trong sông cũng bị bắt được.

Lúc này, thù mới hận cũ cộng lại, bí thư cho dù có bắn khoãn gì nữa, cũng không nhịn được —— mẹ nó, đều khi dễ lên đầu con mình, còn nhịn được đó là con rùa đen!

Thế là, Đường Học Quân bị dẫn đi, bí thư không cần nói gì, chỉ phụ trách chứng minh là đủ, dù sao cấp trên có người muốn xử một nhà Đường Quốc Hoa, chuyện của con trai bí thư lần này, quả thật là góp một viên gạch cho sự xui xẻo của Đường Quốc Hoa mà.

Khi Đường Quốc Hoa nhận được tin, Đường Học Quân đã bị dẫn vào trại quản giáo thiếu niên ở trấn trên, theo lý mà nói lấy tuổi của nó là không cần vào, chỉ cần đưa về nhà bị cha mẹ dạy dỗ là được... Thế nhưng nó suýt nữa hại chết, là con trai bí thư, hổ không phát uy, cho bí thư là mèo bệnh à?

Lại nói, bí thư mới tới sở dĩ có thể ngồi vào vị này trí, cấp trên xem như có chút quan hệ, cho một thằng oắt vào trại quản giáo thiếu niên, vẫn rất đơn giản, hướng hồ rất nhiều đứa nhỏ có mặt ở hiện trường có thể chứng minh hành vi lúc đó của Đường Học Quân.

Cộng thêm cấp trên như là cố ý vô ý muốn xử Đường Quốc Hoa, cho nên khi Đường Quốc Hoa vất vả chạy tới trấn trên, nhận được chỉ có khuôn mặt giải quyết việc chung của Lưu Minh Lượng.

Chống án?

Cho xin đi, một tên nhà quê chưa biết sự đời như gã cả pháp luật rồi cuộc là gì, cũng còn không rõ nữa là.

Cho nên, gã sốt ruột chạy tới, lòng ôm hy vọng may mắn, kết quả, chỉ có thể phờ phạc lết về.

Nhưng, gã không biết, đây chưa tính là đả kích, chờ gã về nhà rồi, mới sẽ phát hiện, thì ra, trên đời này, thật là có báo ứng.

Con người, một ngày làm sai cái gì, ở ngày nào đó trong tương lai, nhận được báo ứng ông Trời dành cho —— đại khái, cái gọi là nhân quả, chính là vậy.

64. Chương 64: Gieo Nhân Nào Gặt Quả Đó

Đường Quốc Hoa vừa về tới nhà, đã thấy công nhân trại nuôi gà thuê đứng trước cửa nhà gã ra về sốt ruột, lông mày nhíu cao.

Trong lòng lộp bộp, dự cảm không tốt đột nhiên sinh ra.

Gã dừng lại lắc đầu, nghĩ đầu có nhiều chuyện xui như vậy, cũng không khả năng uống nước lạnh đều bị giết kẻ rằng, thế là Đường Quốc Hoa cố trấn định lại, nâng chân đi tới chỗ công nhân.

Bất quá sự thật chứng minh, ông Trời thật lòng không đứng về phía gã.

Gã vừa đi tới, cách chừng bảy tám mét, đã thấy công nhân vội vàng chạy tới chỗ mình, vẻ mặt lo lắng ấy, không thể nhầm lẫn được.

Đường Quốc Hoa chưa kịp mở miệng, công nhân đã nói, “Không ổn rồi không ổn rồi, gà trong trại nuôi, đã chết cả rồi.”

“Cái gì!” Đường Quốc Hoa biến sắc, trợn mắt nhào tới nắm lấy vạt áo của công nhân, dữ tợn nói, “Mày vừa nói gì, cái gì chết cả rồi, mày lập lại lần nữa!”

“Gà, gà vịt trong trại nuôi chết cả rồi.”

Đùng ——

Sấm giữa trời trong.

Bầy gà ấy, hầu như đã lớn hết, Đường Quốc Hoa thậm chí liên hệ được người mua, chỉ kém một bước bán ra, nhưng giờ lại tới nói cho gã, gà vịt của gã chết cả rồi——

Vậy tiền của gã làm sao đây?

Đường Quốc Hoa trực tiếp bỏ người công nhân ấy lại, chạy ra sau núi, cũng không bận tâm đến Lâm Cẩm đứng phía sau, đã nghe được toàn bộ.

Vừa chạy, Đường Quốc Hoa vừa thầm an ủi mình, nhất định là giỡn đi, sao có thể chết cả chứ.

Bất quá hiện thực rất nhanh tát cho gã một bàn tay khiến gã trực tiếp tỉnh lại, gà vịt trong trại nuôi, xác thực đã chết gần hết, còn thừa lại, không hơn một trăm con, đều là ốm đau bệnh tật.

Đường Quốc Hoa thấy tình huống này, cả người đều run rẩy.

Gã quay đầu nhìn mấy công nhân mình thuê, há miệng ép hỏi: “Tụi mày, đã cho gà của tao ăn gì!”

“Ăn như thường ngày mà.”

Công nhân cũng rất bở ngỡ, mỗi ngày bọn họ nuôi bầy gà vịt này như gà nhà mình, trước còn tốt, nào biết đột nhiên sau một đêm đã chết cả, bọn họ cũng ngỡ ngàng đây.

Nếu Đường Học Cẩn ở đây hoặc nghe được tin này, cậu nhất định sẽ nghi hoặc, vì sao thời gian không đúng mà còn sự việc cũng không giống, dịch cúm gia cầm vốn nên xuất hiện ở mấy năm sau, đồng thời vì trận dịch này dẫn đến mớ gà vịt chưa kịp bán ra đều chết cả ——

Đương nhiên, những chuyện này không ai có thể giải thích được.

Chỗ lỗ lã này, trực tiếp hao hết số tiền tiết kiệm cuối cùng của Đường Quốc Hoa, gã triệt để phá sản, đột nhiên từ trên trời rơi xuống đất.

Trại nuôi không còn, vậy công nhân Đường Quốc Hoa thuê cũng không cần nữa, gã xua tay, để bọn họ trực tiếp tan đi, tâm tình gã hiện tại rất tệ, về mặt cũng là âm trầm không thôi.

“Tiền công của tôi đâu?” Công nhân vừa rồi chạy đi gọi Đường Quốc Hoa đuổi tay, “Còn ba ngày nữa là tròn một tháng.”

Nếu muốn đi, cũng phải thanh toán tiền công đã, mấy công nhân khác cũng vội vàng đuổi tay với Đường Quốc Hoa, bọn họ không phải lao động nghĩa vụ, không trả tiền là tính thế nào đây.

Đường Quốc Hoa phiền lảm, nhìn mấy người đuổi tay đòi tiền, gã chống nạnh, trợn mắt, vẻ mặt hung ác, “Còn dám đòi tiền công, tao không bắt tội mày bởi thường đã tốt lắm rồi! Tội mày nuôi chết gà vịt của tao, tội mày có biết tao lỗ bao nhiêu không hả!”

“Đường Quốc Hoa, nói không thể nói bừa, bọn tôi cho gà vịt nhà ông ăn là đồ ăn ông đưa, nếu muốn tính, cũng là ông tự hại mình.” Mọi người phản bác.

“Sao hả, tội mày muốn quậy à!”

“Không phải muốn quậy, bọn tôi chỉ là muốn tiền công mà thôi, ông trả tiền rồi, bọn tôi sẽ đi ngay lập tức, tuyệt đối nán ná thêm giây nào.”

Đường Quốc Hoa sống chết không trả, gã đã không có tiền, số lượng công nhân đứng trước mặt tuy rằng không nhiều, nhưng cũng bảy tám người, cộng lại là một món tiền lớn, gã hiện tại nghèo rất mỏng tờ, phải diêm lại để sống nữa chứ.

Vừa nghĩ vậy, Đường Quốc Hoa bắt đầu vô lại, mở to mắt, trợn tròn lên rằng: “Ông không có tiền!”

Mọi người giằng co nhau, trong số công nhân có ba bốn gã thân thể vạm vỡ, thấy Đường Quốc Hoa vô lại như vậy, trực tiếp tóm gã đưa tới chỗ bí thư, nhờ bí thư làm chủ.

Trong làng, ai không biết bí thư mới tới quan hệ tề nhất với nhà Đường Quốc Hoa.

Cuối cùng, bí thư định ra một ngày, nếu Đường Quốc Hoa không thể đúng hạn trả tiền, vậy miếng đất sau núi sẽ chia đều cho bảy tám người này, đây vốn là một điều khoản không công bằng, nhưng Đường Quốc Hoa hòng to đi chẳng nữa, đừng phải loại người quyền lợi lớn hơn gã nhiều như bí thư, cũng chỉ có thể rút mình thành con chuột, ngoan ngoãn nghe lời.

Không nghe?

Được, chỉ cần sau này làm khó một tí, không bao lâu sau, cái làng này, chỉ sợ gã cũng sống không nổi nữa.

Giải quyết xong mọi chuyện, mọi người giải tán, tâm tình Đường Quốc Hoa tề lẫm, sắc mặt âm u, ánh mắt hung ác, nếu lúc này có một con dao trong tay, gã phỏng chừng đã tính giết người ——

Cơn giận không chỗ để xì, Đường Quốc Hoa trực tiếp lao về nhà, ở cửa nhà, gặp được Lâm Cẩm xách cái vali nhỏ dự định rời đi.

Đường Quốc Hoa nhìn vali trong tay Lâm Cẩm, lửa giận ở đáy mắt bùng lên, gã rống giận, “Cô tính đi đâu?”

Lâm Cẩm vuốt tóc, khẽ cười với Đường Quốc Hoa, không hề sợ hãi: “Đương nhiên là, đi khỏi đây rồi.”

“Đi khỏi đây? Cô muốn đi khỏi đây!” Đường Quốc Hoa nhìn khinh thường và cười lạnh ở đáy mắt Lâm Cẩm, cuối cùng cũng đã rõ, gã sôi gan, chỉ vào Lâm Cẩm, quát hỏi: “Mày chưa từng thích ông đúng không?”

Lâm Cẩm gọi cảm kéo môi, sau đó khoa trương che miệng bật cười, “Thích ông? Đùng có giỡn, làm ơn đi, ông cũng không nhìn lại xem ông là người thế nào, tính cách ra sao, cái thứ đàn ông vừa già vừa xấu lại buồn nôn như ông, ai sẽ thích chứ, nhìn trúng ông, ngoại trừ gái quê như Triệu Lệ, còn có ai khác hả?”

“Vậy vì sao mày tới tìm ông!” Gân xanh của Đường Quốc Hoa nổ tung, hiển nhiên lửa giận đã tới sát biên giới.

“Vì, tiền.” Lâm Cẩm nhìn bộ móng của ả, nói: “Có người cho tôi một triệu, nhờ tôi chơi ông, nên tôi tới đây.”

Đường Quốc Hoa quả thật không dám tin, Lâm Cẩm rõ ràng ôn nhu như chim nhỏ nép vào người, lại nhìn gã như vậy, mà còn là vì tiền mới tới tìm gã, đồng thời, hại gã vợ con ly tán, thậm chí sắp tan nhà nát cửa, trong lúc nhất thời, cơn giận trỗi dậy từ chuyện của Đường Học Quân đã không áp chế được nữa.

“Tiện - nhân!” Sức lực của Đường Quốc Hoa rất lớn, gã ở khi Lâm Cẩm không kịp đề phòng lao tới tát cho ả một bàn tay.

Lâm Cẩm trực tiếp bị tát ngã, Đường Quốc Hoa chưa hết giận, gã đè Lâm Cẩm xuống, bóp cổ ả, cả người dữ tợn như ma quỷ trong Địa Ngục, gã nghiêng rằng, dùng sức bóp, mắt Lâm Cẩm đã trợn trắng mặt phồng lên nghệt thở gã cũng không buông tay.

Miệng gã lẩm bẩm như điên: “Tiện - nhân, tiện - nhân, tiện - nhân, ông giết mày——”

Hai chân Lâm Cẩm đạp đạp, tay muốn mở bàn tay bóp lấy mình ra, nhưng sức lực của đàn bà so với đàn ông, là quá yếu, sự giãy dụa của ả ngày càng yếu, mãi đến khi hai tay tự nhiên rũ xuống.

Cuối cùng, Đường Quốc Hoa bị hàng xóm kéo ra, nhưng khi kéo gã ra rồi, Lâm Cẩm đã tắt thở, mắt Lâm Cẩm trợn to, đầy mắt tràn đầy không cam lòng và không thể tin được.

Ả phỏng chừng, không đoán được mình sẽ chết như vậy.

Hàng xóm nhìn thi thể của Lâm Cẩm, nuốt nước miếng, ỷ vào lá gan giờ ngón tay thử dưới mũi ả, phát hiện đã không có hơi thở, hàng xóm sợ đến mức đặt mông ngồi xuống sàn nhà sắc mặt trắng bệch.

Ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Cẩm, vì sợ mà âm thanh lắp bắp, “Chết... chết... chết rồi, cô ấy... cô ấy, cô ấy chết rồi.” Nói cả buổi, mới nói ra được câu này, khi đó, Đường Quốc Hoa đã tỉnh táo lại, vừa tỉnh, gã nghe được lời hàng xóm nói, trực tiếp dọa tiểu, nửa-thân-dưới nhỏ ra chất lỏng màu da cam bốc mùi tanh hôi, toàn thân cứng ngắc.

Gã... gã giết người?

Đường Quốc Hoa dọa ngốc, hoàn toàn không thể động đậy, dờ dẫm nhìn thi thể trợn mắt của Lâm Cẩm, phảng phất như ác ma nhìn gã.

Có người sớm đã báo cảnh, rất nhanh cảnh sát tới, bọn họ giải Đường Quốc Hoa hoàn toàn đại ra đi, cùng đi, còn có thi thể của Lâm Cẩm.

Được rồi, lần này Đường Quốc Hoa không cần lo lắng vấn đề tiền nữa.

Lục Quân Thần nghe báo cáo trong điện thoại, lông mày nhăn lại, anh không ngờ sẽ xảy ra tai nạn chết người.

Cúp máy, anh gọi cho Tô gia, trực tiếp tìm cụ Tô, báo cụ biết chuyện này, tuy rằng anh cảm thấy cụ Tô phỏng chừng sớm đã biết, bất quá bước kế tiếp, không cần bọn họ ra tay nữa —— một nhà này, đã tự chơi chết mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lục Quân Thần, cụ Tô đã biết chuyện này, cụ còn tỏ vẻ, không cần nhúng tay nữa, Đường Quốc Hoa giết người, phải chết không thể nghi ngờ, về phần Triệu Lệ khẳng định

cũng sẽ ngồi trong tù từ nửa năm đến một năm, ra tù rồi, còn có thể làm gì?

Triệu Lệ không văn hóa không tay nghề, vì ăn cắp từng ngồi tù, cả đời mẹ đã hủy, ra tù rồi mẹ có thể làm gì?

Làm thuê, mỗi tháng chỉ có từng ấy tiền, vừa đủ nuôi sống mình, bắt quá mẹ còn một đứa con trai... Ừm, đây không phải việc Lục Quân Thần nên quan tâm.

Về phần Lâm Cẩm đã chết, bọn họ sẽ tìm người nhà của ả, dàn xếp tốt gia đình ả, xem như hết lòng.

Giải quyết xong chuyện của Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, không chỉ là Lục Quân Thần, người của Tô gia, đều cảm thấy thời tiết rất đẹp, tuy rằng bên ngoài mưa bụi còn rơi, nhưng ai quy định khi đang vui thấy trời đổ mưa không thể khen thời tiết đó đẹp chứ?

Cúp máy, nụ cười ở khóe miệng Lục Quân Thần sâu hơn.

Hôm nay cậu bé nhà anh thi cuối kỳ, thi xong sẽ nghỉ đông, anh phải nghĩ cách kéo người về nhà mới được, cha mẹ anh, đã rất hiếu kỳ với cậu bé anh bảo bối rồi.

...

Thi xong cuối kỳ, mọi người như được giải phóng, học sinh trong lớp thi nhau đề nghị ra ngoài chơi, làm một thành viên của lớp, Đường Học Cẩn tự nhiên không ngoại lệ được mời.

Tụ hội, ăn uống, đi chơi.

Nam sinh đề nghị uống rượu, các cô bé thì uống nước trái cây, Đường Học Cẩn bị nhét một chai bia, hết cách rồi, đành phải uống thôi.

Đường Học Cẩn thuộc loại uống say sẽ rất ngoan, uống hết một chai, cậu đã ngây ngất, một mình ngoan ngoãn ngồi trong góc, ánh mắt lơ đãng không biết nhìn đâu.

Tô Lễ Hàng thấy Vạn Bác bị đám con gái vây quanh, bèn trộm chạy tới chỗ Đường Học Cẩn, đáng thương nhìn cậu.

“Anh, anh Đường à...”

“Ừ?” Đường Học Cẩn nghiêng đầu nhìn Tô Lễ Hàng, khóe miệng hơi gợn lên, vươn tay, sờ đầu thiếu niên đang dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mình trước mắt, “Sao vậy?”

“Anh ơi, xin lỗi, mấy lời lần trước là em lỡ miệng nói ra, nói xong em đã hối hận, anh hơn hai tháng không để ý tới em rồi, ày, em buồn lắm.” Tô Lễ Hàng không uống rượu, cậu đỏ vành mắt nhìn Đường Học Cẩn, chớp mắt, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Cậu đã bị phạt, Đường Học Cẩn hơn hai tháng không để ý tới cậu làm cậu khó chịu vô cùng. Thậm chí lần này đi thi, đầu óc cũng lơ mơ, hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Tuy rằng không hiểu vì sao Đường Học Cẩn có ảnh hưởng lớn thế, nhưng cậu thật là siêu siêu, thích Đường Học Cẩn, đặc biệt khi biết Đường Học Cẩn là anh ruột mình, cậu cảm thấy cả thế giới đều rất tốt đẹp...

Nhưng những lời ấy.

——QAQ thật không phải cố ý mà.

Hiện tại Tô Lễ Hàng cảm thấy thế giới chẳng tốt đẹp gì cả, thời tiết không tốt, người không đẹp, tâm tình càng là hậm hực... Anh Đường của cậu, anh ruột của cậu, không để ý tới cậu a a a a ——

Điều này nghiêm trọng hơn bất cứ sự trừng phạt nào.

Bối bối, Tô Lễ Hàng cẩn thận vươn ngón tay, chọt vào mu bàn tay Đường Học Cẩn để trên chân, “Anh ơi, tha lỗi cho em được không...”

“... Được.” Tuy rằng có chút say, nhưng Đường Học Cẩn vẫn biết người trước mặt là ai, cậu ta đang nói gì, nhìn cậu nhóc chỉ nhỏ hơn mình một tuổi, nhưng hoàn cảnh trưởng thành lại hoàn toàn khác nhau này, cậu kỳ thực rất hâm mộ.

Hai tháng trừng phạt, kỳ thực cũng đủ rồi, mà còn, cậu rất vui khi mình có một người em trai như vậy.

Nghe được câu trả lời của Đường Học Cẩn, mắt Tô Lễ Hàng cọ một chút bật sáng.

“Thật à? Anh, anh không gạt em chứ?”

Bắn vào trán Tô Lễ Hàng, Đường Học Cẩn cười ôn nhu, “Ừ, thật.”

...

65. Chương 65: Hạnh Phúc Chính Văn - Hoàn

Khi Đường Học Cẩn nhận được tin của Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ, trường học đã cho nghỉ đông, khi đó bọn họ đang liên hoan ở “Giai Viên”, tin tức do Trương Vân và Lưu Minh Lượng mang tới.

Phản ứng của Đường Học Cẩn không quá kinh ngạc, không phải cậu máu lạnh, mà là vì vợ chồng Đường Triệu hoàn toàn là tự làm tự chịu, khiến cậu kinh ngạc nhất là, Đường Quốc Hoa giết người... Tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng đối một góc độ đến nghĩ, đời trước cậu cũng gián tiếp chết trong tay bọn họ, cho nên lần giết người này, không tính đáng kinh ngạc cho mấy.

Lắc đầu, Đường Học Cẩn biết kể từ lúc này, những chuyện trước đây thật sự đã trở thành quá khứ, bao gồm đời trước, là lúc cậu nên mở sang trang mới, bắt đầu lại từ đầu.

Lưu Minh Lượng và Trương Vân đều biết Đường Học Cẩn đã tìm được người nhà, vì thế, bọn họ thay cậu thấy vui vẻ.

Đương nhiên, đối với quần quít nhỏ trong lòng Đường Học Cẩn, hai người cũng tỏ vẻ hiểu.

Trước không nói Trương Vân, Lưu Minh Lượng là người hiểu rõ tâm lý Đường Học Cẩn nhất.

Càng hướng hồ gì Trương Vân rất thương Đường Học Cẩn, có đạo lý hay không, tới chỗ bà, hết thấy đều là cậu nhóc bà thương đúng —— quả thật là giúp thân không giúp lý.

Lần liên hoan này không có người của Tô gia, thậm chí là Tô Lễ Hàng, tuy rằng Đường Học Cẩn đã tha thứ Tô Lễ Hàng, nhận người em trai này, nhưng đối với Giang Tư cụ Tô và Tô Mặc Thành, trong lòng cậu vẫn có tí chút ngăn cách.

Ngăn cách này vền vền là vì cái chết ở đời trước, nó làm cậu không thể nghĩ thoáng ra, cảm giác bị thiêu chết ấy quả thật rất đau đớn, gọi cậu đến nay mỗi khi nhìn thấy lửa, vẫn có một ít nhút nhát.

Mọi người, bao gồm người của Tô gia đều không ép Đường Học Cẩn, bọn họ đang chờ, chờ cậu có thể tự nghĩ thông, rồi thoát ra.

Buổi tối về nhà, sau khi làm-tình, Đường Học Cẩn thiếp đi trong lòng Lục Quân Thần.

Buổi tối này, Đường Học Cẩn có một giấc mơ, cậu mơ thấy những chuyện xảy ra sau khi mình chết ở đời trước.

Khi đó, cụ Tô đã tìm được Đường Học Cẩn, đồng thời động thân đi tìm cậu, chỉ là cậu chết quá sớm, chờ tới khi người của Tô gia đến thành phố S rồi, nhận được, chỉ có tin Đường Học Cẩn đã chết.

Giang Tư lúc đó khóc ngất.

Tô Mặc Thành mím chặt môi, vành mắt đỏ ửng, thân thể cao một mét tám mươi mấy của một người đàn ông lại không kiềm được chao đảo, trong nháy mắt đó, ông như đã già đi mười mấy tuổi.

Mà Tô Lễ Hàng sắp tới tuổi ba mươi cũng đại ra, bàn tay đặt bên hông siết chặt thành nắm, có thể thấy rõ gân xanh hiện lên bên trên.

“Ông ơi, chuyện của anh con, xin hãy giao cho con.” Đường Học Cẩn nghe Tô Lễ Hàng nói vậy.

Eo cụ Tô tuy rằng vẫn thẳng, nhưng từ bàn tay hơi run rẩy có thể nhìn ra nội tâm của cụ, cụ chớp mắt, để những giọt nước mắt ở khóe không rơi xuống.

“Tiểu Hàng, đừng tha cho hung thủ, cả nhà đó, phải chôn cùng cho anh con!” Cụ Tô nói ra lời oán độc, ánh mắt cụ sắc bén, đứa cháu cụ tìm ba mươi năm bị người hại chết... Bảo cụ sao không hận chứ!

Tô Lễ Hàng gật đầu, cậu sẽ không tha cho đôi vợ chồng ấy.

Sau đó, hình ảnh thay đổi, Đường Học Cẩn mắt thấy Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ lần lượt chết, còn có Đường Học Quân, 24 tuổi Đường Học Quân bị đánh gãy tay chân, cả đời không thể không ngồi xe lăn.

Đường Học Cẩn còn thấy, mình bị mang về Cảng Thành, chôn ở một chỗ xuân về hoa nở, chỗ đó, dựa bên hồ, cảnh sắc rất đẹp, người của Tô gia cách mỗi một tháng sẽ tới thăm cậu.

Cuối cùng, Đường Học Cẩn thấy, vị hôn thê trong quá khứ của cậu, người con gái duy nhất không ghét bỏ cậu, vì cậu thương tâm rất lâu, mãi đến khi một người đàn ông khác xuất hiện giúp cô khôi phục nụ cười, cuộc sống của cô mới lấp đầy hạnh phúc.

Mộng tới đây, Đường Học Cẩn tỉnh.

Chớp mắt, trời bên ngoài đã sáng, Đường Học Cẩn nghiêng đầu, Lục Quân Thần đang chống đầu, mỉm cười nhìn cậu.

Nhớ tới chuyện ở đời trước, hiện tại Đường Học Cẩn cuối cùng đã hiểu, khóe miệng cậu kéo ra một nụ cười, rất xinh đẹp.

“Chào buổi sáng, Quân Thần.” Đường Học Cẩn duỗi tay ôm cổ anh, muah một cái lên má anh, cười thỏa mãn.

Lục Quân Thần ôn nhu nhìn Đường Học Cẩn, thấy tâm tình của cậu bé nhà mình rất tốt, còn chủ động

hôn anh, bèn, đảo khách thành chủ, mỗi hai người dính lại với nhau.

Tách nhau, dính lại, tách nhau, dính lại... Tầm chừng mười mấy phút, chờ đến khi cả hai thân thiết xong trên giường, ánh nắng bên ngoài đã xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng, đan qua lớp bụi bé xíu mắt thường có thể thấy trong không khí, ánh nắng ấy thoát nhìn rất ấm áp.

Hai người ngồi dậy, đánh răng, thay đồ, vệ sinh cá nhân xong.

Đường Học Cẩn vào bếp làm bữa sáng, Lục Quân Thần đứng bên cạnh giúp đỡ, tuy rằng có lúc không làm được gì, nhưng đối với Lục Quân Thần, có thể nhìn cậu bé nhà mình nấu cơm, cũng là một sự thỏa mãn.

—— quả thật ngọt đến làm người ước ao.

Ăn sáng xong, Đường Học Cẩn và Lục Quân Thần bắt đầu hành trình một ngày —— Lục Quân Thần tới công ty, Đường Học Cẩn tới “Giai Viên”.

Giang Tư mỗi tuần sẽ đều đặn tới thăm Đường Học Cẩn, thân thể bà không tốt, mấy ngày liền tới lui qua lại như vậy khiến sắc mặt bà tệ xuống, tái nhợt đến mức son phấn tinh xảo, cũng không cách nào che đậy.

Khi thấy Giang Tư ngồi ở chỗ cố định trong “Giai Viên”, Đường Học Cẩn không hề ngoài ý muốn.

Nhớ tới giấc mộng đêm qua, cậu nhìn lại sắc mặt tái nhợt và vẻ ngoài gầy gò của Giang Tư, thở dài, tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, bưng tới trước mặt Giang Tư.

“Ăn chút gì đi, bữa sáng dì nhất định lại không ăn rồi.” “Giai Viên” mở cửa lúc chín giờ, mà Giang Tư đã đứng bên ngoài trước cả khi “Giai Viên” mở, từ Cảng Thành đến thành phố G chỉ ít cần hai giờ, cũng tức là nói Giang Tư chưa tới bảy giờ đã dậy.

Giang Tư mừng rỡ nhìn Đường Học Cẩn, rồi nhìn phần ăn ngon miệng đặt trước mặt mình, mũi đau xót, viền mắt ửng đỏ.

Đường Học Cẩn thấy Giang Tư sắp rơi nước mắt, vội vã nói: “Dì đừng khóc, ăn trước đã, đồ ăn lạnh rồi sẽ ăn không ngon.” Thường nói phụ nữ làm từ nước mắt, ngày trước Đường Học Cẩn không tin, nhưng từ khi gặp Giang Tư, cậu đã hoàn toàn cảm nhận được.

“Được, mẹ không khóc.” Giang Tư rút khăn tay ra lau khóe mắt, rồi cúi đầu nhắm nháp bữa sáng con trai tự tay làm.

Giang Tư rất thỏa mãn, thật sự.

Lần này Đường Học Cẩn không bỏ đi, mà là ngồi đối diện với bà, cậu nâng má lợ đểnh nhìn dòng người qua lại ngoài cửa sổ, nhìn office building đối diện, ánh mắt hơi híp lại, trong đầu nghĩ tới Lục Quân Thần, suy đoán đối phương hiện tại đang làm gì.

Giang Tư ăn rất chậm, hầu như là đút từng muỗng nhỏ vào miệng, dùng thời gian dài nhất để nhấm nháp, như là sợ ăn quá nhanh, sẽ không cảm nhận được tấm lòng của con sẽ không cảm nhận được mùi vị vậy.

Khi Đường Học Cẩn chờ đến xong quay đầu lại, đồ ăn trong cái đĩa trước mặt Giang Tư còn thừa hơn nửa, cậu khá kinh ngạc, hỏi: “Không hợp khẩu vị của dì à?”

“Không phải không phải.” Nghe được lời này, Giang Tư ngẩng đầu lên, vội vã giải thích, còn nói thêm: “Mẹ chỉ là muốn ăn chậm một chút, vậy, có thể nhìn con được lâu hơn.”

Đường Học Cẩn nghe được lời này, ánh mắt mềm lại, nhìn Giang Tư rất phức tạp.

Người phụ nữ ngồi trước mặt cậu mang theo sự thận trọng bà vốn không nên có, mặt thoa son phấn rất tinh xảo, lại không giấu được những nét già yếu ở khóe mắt, bà năm nay đã sắp bốn mươi, là mẹ của hai người con, thân thể bà không tốt, nhưng lại vì cậu, mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa kiên trì không dứt.

Đường Học Cẩn không khỏi nghĩ, cậu đã sống hai đời rồi, vì sao còn muốn rúc đầu vào sừng trâu, cậu rõ ràng biết sai không phải tại Giang Tư và Tô Mặc Thành, có lẽ bọn họ có sai, nhưng đó là vì bọn họ yêu nhau.

Sai, từ đầu đến cuối, cũng không phải tại người của Tô gia, có lẽ nói, cho dù có sai, cũng chỉ là tại y tá của bọn họ bất cẩn mà thôi.

Rất nhiều cha mẹ sẽ mắc phải sai lầm ấy, cậu chỉ là xui hơn tí, bị Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ nhìn trúng

Ha hả, có lẽ, đây đã được định trước.

Hiện tại mưa tạnh mây tan, Đường Quốc Hoa và Triệu Lệ đã nhận được trừng phạt bọn họ nên có, người của Tô gia cũng chịu đủ dằn vặt trong những năm tháng ấy, Đường Học Cẩn cảm thấy, đủ rồi.

Có lẽ giấc mơ tối qua là vì để câu cỏi ra khúc mắc, tìm được sự thanh thản.

Mà lúc này, cậu nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt, đáy mắt lộ ra ôn nhu và từ ái, lại vì sợ hãi thái độ của cậu mà chần chừ không dám tiến tới, nhưng về mặt của bà, khát vọng biết bao —— có người mẹ nào, không khát vọng được con mình quay quần bên cạnh chứ?

Đường Học Cẩn thở dài, nhẹ nhàng gọi Giang Tư một tiếng.

Giang Tư bỗng dừng mở to mắt, nước mắt nháy mắt rơi, khóc không thành tiếng.

—— con bà, cuối cùng đã chịu gọi mẹ rồi.

Đường Học Cẩn thấy vậy, có chút luống cuống, không biết phải làm sao cho tốt, vẻ mặt vốn trấn định, rõ ràng lóe lên sự hoảng loạn, “Mẹ đừng khóc, a, con...”

Giang Tư nhìn thiếu niên mãi đến nay vẫn luôn bình tĩnh lộ ra vẻ thất thố, phốc xuy một tiếng, bật cười, khuôn mặt của bà còn treo nước mắt, nhưng vẻ mặt ấy, đã cực kỳ thỏa mãn.

“Mẹ chỉ là vui quá mà thôi, Tiểu Cẩn... con, con có thể gọi mẹ thêm một tiếng nữa không?” Giang Tư mong chờ nhìn Đường Học Cẩn.

“... Mẹ ơi.” Đường Học Cẩn chớp mắt, gọi thêm một tiếng, gọi được tiếng thứ nhất rồi, cậu phát hiện, kỳ thực gọi ra chữ này, cũng không khó.

“Ai, ai, con của mẹ.” Khóe miệng Giang Tư giơ lên, từ trong ra ngoài, từ lòng bàn chân đến đuôi tóc không đâu không tỏa ra sự vui sướng, không đâu không viết ra xúc cảm “Tôi thỏa mãn tôi vui về tôi mừng rỡ”.

Hai chữ “Mẹ ơi” này rất thần kỳ, gọi ra rồi, Đường Học Cẩn cảm thấy, giữa cậu và Giang Tư, như đã tiến thêm một bước, ràng buộc huyết thống thân tình, cũng sâu thêm.

Ngày này, Giang Tư rất vui vẻ, con bà cuối cùng đã chịu gọi mẹ, dứt khoát, bà đóng đô ở “Giai Viên” ánh mắt một khắc cũng không rời Đường Học Cẩn, như muốn đem mười sáu năm bỏ lỡ này, nhìn cho đủ.

Lúc đầu, Đường Học Cẩn còn hơi ái ngại, dù sao có một ánh mắt vẫn dính trên người mình, thấy thế nào cũng quái dị, nhưng mỗi khi cậu quay đầu, bắt gặp ánh mắt lấp đầy nhung nhớ và từ ái của Giang Tư, trong lòng cậu dĩ nhiên lại thấy ấm áp, mọi sự ái ngại, đều biến mất cả.

Khóe miệng không thể không chế giơ lên, cả ngày hôm ấy Đường Học Cẩn cười híp mắt, tâm tình rất đẹp.

Khi Trần Tử Hàn biết Đường Học Cẩn là con trai thất lạc của Tô gia, miệng há hốc quả thật có thể nhét vào một quả trứng —— anh rất kinh ngạc, cụ Tô ở Cảng Thành ai không biết chứ, chỉ bằng cụ mười mấy năm qua vô tư cống hiến miễn phí xây trường, đã đủ để mọi người bội phục và miệng lưỡi truyền nhau.

Từ trên xuống dưới quan sát ông chủ nhỏ của mình, miệng Trần Tử Hàn phát ra tiếng vang hìhìhì, sau nửa ngày, anh sờ cằm, hí mí nhìn Đường Học Cẩn đang trò chuyện với Giang Tư, hỏi: “Đường Tiểu Cẩn, giá trị con người của em đã tăng cao rồi đấy, tiền lương của anh, em có nên tăng theo luôn không?”

Đường Học Cẩn ở chung với Trần Tử Hàn mấy tháng, tự nhiên biết tính tình người này, vì thế cậu bớt thời giờ quay đầu nhìn đối phương, cười híp mắt nói: “Được ạ, tăng thêm mười đồng, nề tình anh vất vả như

vậy——”

Nói xong, như có hàm ý nhìn các nhân viên bận tối mày tối mặt, ở sau lưng Trần Tử Hàn.

“...” Trần Tử Hàn đen mặt, “Nhóc bunn xin.”

“Cũng tốt hơn lão bunn xin như cậu.” Lục Quân Thần cười híp mắt không biết từ đâu chui ra, tay anh đặt trên vai Trần Tử Hàn, ánh mắt ôn nhu nhìn Đường Học Cẩn, “Anh tới rồi.”

Đường Học Cẩn gật đầu, ôn hòa cười.

Trần Tử Hàn: “...” Anh nghiêng đầu nhìn Lục Quân Thần.

Lục Quân Thần nhướn mày, ý là —— bà xã quan trọng hơn anh em.

——QAQ vì bà xã đâm anh em hai nhát hay lắm hả?

Tự nhiên bước tới chỗ Đường Học Cẩn, vươn tay xoa nhẹ mái tóc trên trán cậu bé, Lục Quân Thần rồi mới nhìn Giang Tư đứng cạnh, đơn giản gật đầu.

Đường Học Cẩn vươn tay nhéo Lục Quân Thần, nhìn anh.

Lục Quân Thần quay đầu lại, hiểu được ý, anh sờ đầu Đường Học Cẩn, rất chính thức nói với Giang Tư: “Mẹ đã tới rồi ạ.”

Giang Tư đứng bên cạnh, ánh mắt có chút phức tạp nhìn động tác của con mình và Lục Quân Thần, cuối cùng, chỉ là thở dài.

Mà thôi, mà thôi, con cháu tự có phúc của con cháu!

Con bà vất vả lắm mới chịu gọi bà một tiếng mẹ, nếu bà nói thêm gì, sợ rằng tiếng mẹ này, sẽ không thể nghe được nữa.

Cứ vậy đi.

Thằng bé của Lục gia, cũng tốt lắm.

...

66. Chương 66: Phiên Ngoại 1 (tư Vân & Lục Quân Hoàn)

Tư Vân giờ nhớ tới cái chuyện ngu xuẩn mình làm vào cái tuổi không hiểu chuyện ấy, vẫn cảm thấy mình quả thật là ngốc chết đi được... Nếu không sao lại đi trêu chọc cái tên thoát nhìn mặt than nhưng trên thực tế nội tâm lại là muốn - tao ấy.

—— quả thật là hối hận muốn cụng tường luôn mà QAQ.

Chuyện xưa nghĩ lại mà kinh, nếu có thể, Tư Vân chỉ có một ý nghĩ, bẹp một cái, quăng mình ngã thành mất trí nhớ là tốt nhất.

Bất quá...

Ai.

Chuyện xưa này, vẫn phải nói tới từ thời đại học của bọn họ.

...

Đại học của Tư Vân, là học ở kinh thành.

Trước khi lên đại học, Tư Vân và con trai cả nhà chú Ba, cũng chính là Lục Quân Hoàn không hề thân nhau, Tư Vân rất thích trêu em họ Lục Quân Thần nhỏ hơn anh bảy tuổi, mà em họ Lục Quân Hoàn chỉ nhỏ hơn anh một tuổi này, bị anh quên đi.

Tuy rằng bề ngoài rất xinh đẹp, dáng người cũng rất tốt, đứng ở đâu cũng có thể tự thành một bức tranh, nhưng không hiểu vì sao, Tư Vân không hợp với cậu em họ ấy.

Về phần vì sao lại như vậy, anh cũng không biết nữa, rõ ràng khi hai người còn là hai thằng nhóc thiên chân vô tà, ở với nhau rất vui vẻ mà.

Tư Vân theo họ mẹ, vì mẹ anh là con gái duy nhất trong nhà, tư tưởng của thế hệ trước là hy vọng nhà mình có hậu, bà Tư lại rất hiếu kính cha mẹ, lục lão Đại lại yêu vợ, tự nhiên hiểu suy nghĩ của bà, thế nên Tư Vân vừa chào đời đã được gán cho cái họ này.

Khi Tư Vân tầm chừng ba bốn tuổi, bầu bình như cục bông vậy, rất đáng yêu, gặp ai cũng cười, ánh mắt

trực tiếp hít thành ánh trắng non, xinh lắm.

Quan hệ của mấy anh em nhà họ Lục rất tốt, thế nên bọn nhỏ cũng thường tới chơi với nhau.

Trước khi Tư Vân được năm tuổi, có thể nói là lớn lên trong nhà Lục Khải Nguyên.

Lúc đó, con trai Lục Khải Nguyên Lục Quân Hoàn vừa được hai ba tuổi, tuổi còn nhỏ đã không thích cười, mặt lạnh lùng, ghẹo thế nào cũng không cười, đương nhiên, cũng không khóc, rất an tĩnh, rất ngoan.

Tư Vân thì khác, tuy rằng lớn hơn Lục Quân Hoàn một tuổi, nhưng nghịch ngợm, thích đùa dai, bất quá anh có một khuôn mặt của thiên sứ, đôi mắt tròn trịa ấy vừa chớp, đã mạnh đến mức trái tim người nhìn run rẩy, hoàn toàn quên trò đùa dai lúc trước của thằng nhóc này.

Ý vào kỹ xảo đặc thù ấy, Tư Vân khi đó, có thể nói là “không chuyện ác nào không làm”, mà còn, anh rất thích trêu ghẹo Lục Quân Hoàn nhỏ hơn mình một tuổi lại an tĩnh nhu thuận.

Trong mắt Tư Vân khi đó, Lục Quân Hoàn là một thằng nhóc khác người, không chơi với anh, cũng không nói chuyện với anh, mỗi ngày an tĩnh ôm một quyển sách ngồi trên sô pha, nhìn chăm chăm vào đó thậm chí không thèm nhúc nhích — vậy sao được, anh muốn làm Vua Nhí, Vua Nhí sao không có thuộc hạ chứ, nếu thuộc hạ không nghe lời, vậy Vua phải tự mình dạy dỗ thôi.

Thế là, đôi mắt của Tư Vân bé xiu xoay tròn, toàn là ý xấu.

Kế hoạch một, khiến Lục Quân Hoàn khóc.

... Kết quả, Tư Vân khóc sùi sụt, Lục Quân Hoàn đứng bên cạnh, lạnh mặt nhìn, đáy mắt cực kỳ bình tĩnh.

——_(: ”)_ kế hoạch thất bại.

Kế hoạch hai, vẫn là khiến Lục Quân Hoàn khóc.

..... Kết quả, Tư Vân vẫn khóc sùi sụt, bộ quần áo mới mua cũng bị bẩn, anh đặt mông ngồi trên sàn, khóc rất thương tâm.

Mà Lục Quân Hoàn thì vươn bàn tay út nọ ra vỗ đầu nhỏ của Tư Vân, dùng giọng điệu thanh lãnh an ủi: “Đừng khóc, quần áo nhờ dì người làm giặt sạch là được.”

Bạn nhỏ Tư Vân nước mắt rưng rưng ngẩng đầu nhìn Lục Quân Hoàn, sau đó xoay mặt đi ôm lấy eo Lục Quân Hoàn, cọ nước mắt nước mũi vào bộ tây trang nhỏ của đối phương, vừa cọ vừa nức còn lâu bầu, “Híc, tôi muốn, híc, làm quần áo, híc, của cậu, híc, dơ theo.”

Lục Quân Hoàn cúi đầu nhìn người anh họ ôm eo mình, ánh mắt lóe lên sự bất đắc dĩ.

——_(: ”)_ kế hoạch vẫn thất bại.

Kế tiếp, còn có kế hoạch ba kế hoạch bốn kế hoạch năm kế hoạch sáu, nhưng không ngoại lệ, đều thất bại.

Lục Quân Hoàn vẫn không khóc, nhiều nhất là mặt thoáng kéo căng, vì vậy, trải qua nhiều lần thử nghiệm, Tư Vân phát hiện một chuyện —— em họ nhà mình là mặt than.

Bĩu môi, anh tỏ vẻ em họ mặt than thoát nhìn cũng không tệ.

Do đó, Tư Vân không tính toán thù trước, mỗi ngày chân chó bám theo Lục Quân Hoàn, mở to mắt nhìn em họ, cánh tay ú nụ như củ sen chống lấy gò má mồm mĩm, chớp mắt.

Lục Quân Hoàn thỉnh thoảng sẽ ngẩng lên khỏi quyển sách nhìn anh họ một cái, bất quá khi đó, Tư Vân thường đã nằm sấp trên sofa, ngáy o o như mơ thấy món ăn gì, còn chép miệng ra vẻ ăn rất ngon.

Mỗi khi ấy, khoe miệng Lục Quân Hoàn sẽ cong lên tí xiu, nhưng cảnh này, không ai nhìn thấy, Tư Vân đang ngủ ngọt ngào, càng không thể thấy.

Ấm áp cùng ăn ý giữa trúc mã kéo dài mãi đến khi Tư Vân năm tuổi, hai người bị bắt chia tay.

Mà nguyên nhân chia tay là, Lục Khải Nguyên sáng tạo ra một vùng trời mới ở Cảng Thành, hiện tại tính đón gia đình tới bên cạnh, mà Tư Vân và Lục Quân Hoàn, đương nhiên phải chia tay rồi.

Khi chia tay, Tư Vân khóc rất thê thảm, bàn tay ú nu nắm lấy Lục Quân Hoàn, chết sống không chịu buông.

Mặt Lục Quân Hoàn tuy rằng lạnh, nhưng ánh mắt đã có mấy phần rối loạn, cậu ta sải bước chân ngắn củn tới trước mặt Tư Vân cao xấp xỉ mình, như ông cụ non duỗi tay sờ đầu anh họ, dùng cái giọng mềm mại con nít đặc hữu ép ra cảm giác thanh lãnh, “Tư Vân ngoan, không khóc.”

—— ừ hử, mầm tốt đây này, xưng hô đã tự lược bỏ phần anh họ đó thấy chưa (”) .

Tư Vân đỏ mắt nhìn Lục Quân Hoàn, môi trề ra đã có thể treo ấm nước.

“Em họ, em sẽ luyến tiếc anh, sẽ nhớ anh đúng không?”

“Ừ.”

“Em họ, em sẽ luôn nhớ người anh họ vĩ đại này đúng không?”

“Ừ.”

“Em họ, em sẽ nhớ...”

“Ừ.”

Thế là, năm tuổi Tư Vân nói lảng xảng một hồi với bốn tuổi Lục Quân Hoàn, toàn những lời không đầu ra đầu, nhưng không ngoại lệ, đều nhắc nhở em họ yêu dấu của anh, đừng quên anh.

Mà, kết quả...

Hai năm sau, Tư Vân triệt để ném em họ mặt than Lục Quân Hoàn ra sau ót —— vì cục bông Lục Quân Thần đã chào đời.

Sau nữa là, thời gian vèo một cái vọt qua, cục bông Tư Vân càng lớn càng đẹp, càng ngày càng anh tuấn, mà Lục Quân Hoàn cũng càng khôi ngô, đáng người rất xuất chúng, bất quá, mười năm như một, mặt than của cậu ta chưa bao giờ thay đổi.

Khi gặp Lục Quân Hoàn ở đại học Kyoto, Tư Vân ngoài ý muốn, anh cho rằng, Lục Quân Hoàn sẽ trực tiếp lên đại học Cảng Thành.

Ngoại trừ áy náy còn có ngoài ý muốn, lúc này Tư Vân rất phóng - đãng, đại khái là một kiểu của trung nhị vậy, vì trong nhà có tiền, bề ngoài lại đẹp, nên anh rất được mọi người hoan nghênh, nâng anh lên chót vót.

Nhưng, từ khi Lục Quân Hoàn thấp hơn anh một niên khóa tới đại học Kyoto rồi, Tư Vân phát hiện, mọi người không còn chú ý tới anh, truy nguyên đầu nguồn, lại là vì Lục Quân Hoàn.

Chuyện khi bé sớm đã quên, Tư Vân có thể nhớ, chỉ có mặt than mấy chục năm như một còn có tính cách quái đản mười câu không nghe ra một câu của Lục Quân Hoàn.

Tư Vân tỏ vẻ, anh không biết cách ở chung với loại người này, vì thế càng nhìn Lục Quân Hoàn anh càng khó ưa, càng chướng mắt ——

Cuối cùng, Tư Vân bước lên một con đường “không lối về”.

Vào bữa tiệc chúc mừng tốt nghiệp của niên khóa bọn họ, anh chuốc say Lục Quân Hoàn, vốn là tính khiến cậu ta xấu mặt về sau hình tượng trong lòng bọn con gái sẽ xuống dốc không phanh, kết quả ăn trộm gà

không được còn mất nắm gạo —— anh bị Lục Quân Hoàn say bí tỉ ăn sạch sành sanh trực tiếp vọt qua ải một hai ba sút gôn thoát khỏi thân - xử - nam.

Vì thế, mỗi khi Tư Vân nhớ tới chuyện này, buồn bực đến tim gan phèo phổi thậm đều run rẩy —— là bị ghen.

Tư Vân không đoán được, Lục Quân Hoàn uống say rồi rất ngoan, an tĩnh ngồi yên không động đậy.

Thế nên có vài nữ sinh nhìn không được, nhờ Tư Vân đưa Lục Quân Hoàn về.

Tư Vân tròn mắt, hỏi, vì sao!

Các nữ sinh cùng trả lời: Vì cậu là anh họ của cậu ấy.

Thế là, Tư Vân thua, ngoan ngoãn đỡ Lục Quân Hoàn cao hơn anh nửa cái đầu dáng người cũng rõ ràng khỏe hơn anh về khách sạn, về phần vì sao không phải ký túc xá, Tư Vân phát hiện, giờ đã trễ lắm rồi, ký túc xá sớm đóng cửa.

... Sau đó, không kể cũng được, là huyết lệ sử dầy, nói chung quá trình bạo - súc, đừng mong chờ sẽ rất ôn nhu hiền miên... hay gì khác, tuy Tư Vân là khoái, song song cũng phiền muộn.

Hỏi này, người say rượu vì sao sẽ dịu dàng như vậy, còn biết làm đủ chuẩn bị phía trước nữa chứ?

A, Tư Vân tỏ vẻ, anh chả biết gì cả!

Đương nhiên, sau chuyện ấy, Tư Vân hối hận muốn cụng tường, nhưng, trên đời này, duy độc không có thuốc hối hận.

Sau nữa là, là chẳng có gì cả, dù sao có thể giải thích là say - rượu - làm - loạn mà, không hề gì, bọn họ đều là nam, cũng không thể mang thai, Tư Vân rất lạc quan nghĩ vậy.

Nhưng, sự thật không phải vậy.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, Tư Vân nhین xuống đau nhức trên người, tính bò dậy trước cái tên còn đang ngủ say nào đó, sau đó thần không biết quỷ không hay trốn đi, vậy mọi người mới không xấu hổ.

Nhưng anh chưa kịp ngồi dậy, đang nhe răng trợn mắt xốc chăn lên, chân chưa giẫm lên đất, eo của anh đã bị người phía sau ôm lấy, kế phần lưng anh dán lên một bộ ngực ấm áp.

Tư Vân sững sờ.

Bởi vì, người ôm anh, cũng chính là em họ, đang bày tỏ với anh, nói cho anh biết, cậu ta thích anh ——

Tư Vân loạn.

Kế tiếp anh hoàn toàn là bản năng tiềm thức, thụt một khuỷu tay ra sau, cảm giác được bàn tay ôm lấy eo mình ấy thả lỏng, anh trực tiếp nhảy xuống giường, không quản cái chỗ không thể nói ra kia vì động tác này mà nhói đau, nói chung, tốc độ của anh rất nhanh, khi Lục Quân Hoàn chưa kịp phản ứng, đã như một cơn gió, biến mất.

Sau lần đó, Tư Vân bắt đầu trốn Lục Quân Hoàn.

Dù sao, anh đã tốt nghiệp rồi, dứt khoát không tới trường nữa, mỗi ngày trốn trong căn nhà mình thuê ở ngoài, ăn uống ứ ự gì cũng làm bên trong, trực tiếp thành tử trạch.

Cứ thế, thẳng đến ngày tốt nghiệp, Tư Vân không còn gặp lại Lục Quân Hoàn.

Mấy năm sau, Tư Vân như là được gắn ra-đa vậy, chỉ cần mười mét xung quanh xuất hiện tung tích của Lục Quân Hoàn, anh sẽ lập tức chạy trốn, tốc độ ấy, quả thật là thần tốc.

Lục Quân Hoàn thấy vậy, cũng biết không thể buộc Tư Vân, mấy năm đó, anh yên tĩnh lại, cả người cũng trầm ổn hơn, khi ấy, anh đã là người đứng thứ hai trong công ty của Lục Khải Nguyên.

Lục Quân Hoàn thay đổi chính sách, anh bắt đầu quy định phạm vi hoạt động, không còn ép sát nữa.

Cho nên, có một khoảng thời gian, Tư Vân sống rất tiêu sái.

Nhưng, ngày vui ngắn chẳng tày gang, ngày tiêu sái của Tư Vân vãn vẹn chỉ có hai năm, xong rồi anh phát hiện Lục Quân Hoàn lại bắt đầu thế tiến công, mà lần này còn nghiêm trọng hơn.

Dục vọng chiếm hữu của Lục Quân Hoàn quả thật mạnh đến khủng bố, cũng không biết vì sao, lúc sau, bọn họ không hiểu nguyên nhân đã bò lên giường——

Tư Vân tỏ vẻ, anh thật là chả biết gì cả.

Nhưng, cho dù đã nhiều lần quan hệ, Tư Vân vẫn không thể đáp ứng theo đuổi của Lục Quân Hoàn, hai người là anh em họ, mối quan hệ này, vắt ở giữa, không thể chối bỏ.

Tư Vân vì thế sống càng ngày càng dờ dẩn, cuối cùng, anh không thể chịu được nữa, bỏ chạy.

Anh trốn, tạm thời trốn được Lục Quân Hoàn —— tuy rằng cách này rất dở, nhưng không thể nói rất xài được.

Nhưng, trốn thủy chung không phải cách, khi Tư Vân một lần nữa bị Lục Quân Hoàn bắt được ở nhà, bị đè lên trên giường cái này cái kia, Tư Vân liếc trắng, cảm thấy những năm gần đây, mình già mồm cái lão đủ rồi.

—— anh và Lục Quân Hoàn, đã hao tròn mười năm.

Lần đầu tiên ở vận động này, anh chủ động, duỗi tay ôm lấy cổ Lục Quân Hoàn, nâng đầu lên bẹp một cái, giữa trán lộ ra phong - tình đặc biệt, ánh mắt nhướng cao, là một nụ cười gợi - cảm.

“Lục Quân Hoàn, nếu cậu đã chọn anh, vậy ngày sau dám để anh phát hiện cậu làm gì xin lỗi anh, cậu sẽ bị anh trực tiếp rắc cho một đao, thiến thẳng đấy!”

Lục Quân Hoàn nghe được lời Tư Vân, mặt than cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, vẻ mặt nhu hòa lại, đáy mắt là ý cười ôn nhu quyến luyến.

Lục Quân Hoàn cúi đầu, cọ chóp mũi vào má Tư Vân, giọng ôn nhu gợi cảm, “Không, vĩnh viễn sẽ không —— tôi yêu anh, Tư Vân.”

“Hừ o(o#).” Ngạo kiều hất mặt, bất quá khuôn mặt đỏ ửng và ý cười ở khóe miệng Tư Vân đã nói rõ tâm tình lúc này của anh.

Kế tiếp, là tình nồng ý mật thuộc về bọn họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lao-ban>